

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\David_Morell_-_Ze_zoufalství.pdb

PDB Name: David_Morell_-_Ze_zoufalství
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Ze zoufalství

David Morrell

Věnováno Mel Parker,
která je tím o čem každý autor sní, nejen dobrou přítelkyní ale také talentovanou vydavatelkou

KNIHA PRVNÍ

Poloautomatická pělačtyřicítka, kterou držel Pittman v ruce, měla zásobník na sedm nábojů. Teď v něm byl jen jeden. Pittman pomalu natáhl závěr, pak ho pustil a náboj lehce vklouzl do nábojové komory. Dobře naolejovaný mechanismus pistole fungoval jak hodinky. Pittmanovi bleskla hlavou vzpomínka na jeho první novinářský článek. Bylo to asi před čtrnácti lety a referoval v něm tehdy o sebevraždě jistého penzionovaného policisty. Dodnes nezapomněl na těch pár vět, které zaslechl u automatu s kávou na chodbě obvodního policejního velitelství. Dva pochůzkáři tam se zřejmým respektem komentovali smrt svého bývalého kolegy.

"Ubožák, asi to už nemohl na penzi vydržet."

"Slyšel jsem, že hrozně pil."

"Ani se mu nedívím. Byl sám, žena mu utekla..."

"Já vím, je to těžký. Vlastně mu už zůstala jen ta pětačtyřicítka. Ale řeknu ti, udělal to na úrovni - v zásobníku měl jen jeden náboj."

Právě ta poslední poznámka utkvěla Pittmanovi v hlavě tak, že začal přemýšlet, co za ní vězí. Později se dověděl, že mechanismus poloautomatické pistole vyhodí bezprostředně po výstřelu prázdnou nábojnici, okamžitě zasune do nábojové komory další náboj a samočinně natáhne spoušť. To umožňuje v případě potřeby rychlou opakovanou střelbu. Jenže starému poctivému policajtovi se zřejmě přičilo nechat vedle své mrtvoly ostře nabitou zbraň s nataženým kohoutkem. Nemohl přece vědět, kdo ho najde. Mohla to být klidně jeho hospodyně, nebo dokonce její desetiletý syn, který by s pistolí, nedejbože, třeba něco vyvedl. Takže aby vyloučil nebezpečí, že by mohl později nepřímo způsobit další tragédii, použil ten starý poctivec jenom jeden náboj. Měl tak alespoň jistotu, že po výstřelu bude jeho zbraň naprosto bezpečná.

"Udělal to na úrovni."

Pittman proto zasunul do zásobníku také jenom jeden náboj. O povolení držet střelnou zbraň požádal už před několika týdny. Teprve dnes odpoledne, po tom, co příslušné orgány konstatovaly, že není žádný zločinec, že se nikdy neléčil z nějaké duševní poruchy ani že u něho nebyly shledány násilnické sklony, se mohl vydat do obchodu se sportovním zbožím a koupit si stejnou pětačtyřicítku, jakou se tenkrát zastřelil ten starý policajt. Když mu ji prodáváč dával, zeptal se ho, kolik krabiček s náboji bude chtít. Pittman odpověděl, že mu bude bohatě stačit jedna jediná.

"Chcete ji mít doma jen kvůli pocitu bezpečí, nemám pravdu?"

"Jo, na obranu," zabručel Pittman.

Na obranu před noční můrou, dodal si pak v duchu sám pro sebe.

Teď tedy seděl u úzkého kuchyňského stolu ve svém malém třípokojovém bytě a civěl na nabitou pistoli. V hodinách na kredenci to zašustilo a mechanický číselník změnil údaj z 20:11 na 20:12. Pittman si uvědomoval každý zvuk. Dveře bytu už před hodnou chvílí zamkl na dva západy, ale hluk vnějšího světa se vytrvale pokoušel dostat až k němu. I přes zavřená okna pronikal dovnitř ruch večerní ulice a zeď za jeho zády v jednom kuse vibrovala nepřírozným, násilným smíchem z jakési televizní komedie. A k tomu všemu ještě ten vlezlý pach smažené cibulky prosakující sem dveřmi z chodby. Pittman pomalu zvedl pistoli.

Věděl dobře, jak se s ní zachází. I když neměl nikdy příležitost vyzkoušet si to, všechno si pečlivě nastudoval z knížky. Stejně tak si nastudoval anatomii lidské lebky, zvláště těch jejích částí, které jsou měkké a zranitelné. Spánková kost, dutiny za ušima a patro v ústech - právě tato místa ho zajímala nejvíce. Dočetl se také o případech, kdy si sebevrah způsobil těžké, ale ne smrtelné zranění hlavy a místo toho, aby své trápení ukončil, přivodil si ještě další navíc. I když k něčemu takovému docházelo vzácně, stávalo se to většinou tehdy, když hlaveň pistole mířila na spánek. Při stisku

spouště totiž obvykle dojde k lehkému odchýlení hlavně od spánku a kulka pak sklouzne po tlusté čelní kosti nad obočím. Z člověka, který chtěl navždy vyřešit všechny své problémy sebevraždou, se tak nakonec stává živořící troska.

Pittman byl přesvědčen, že jemu se nic takového přihodit nemůže. Byl pevně odhodlán dovést svůj čin do konce a podle příkladu penzionovaného policisty si chtěl vložit hlaveň pistole do úst. Pětačtyřicítka je zvlášť silná zbraň, a pouze takto si mohl být jistý, že se nemine cíle.

Když šel pistoli kupovat, zastavil se cestou v jednom baru a něco si vypil na kuráž. Totéž udělal ve dvou jiných podnicích na zpáteční cestě. Doma v kredenci měl ještě schovanou láhev Jacka Danielse, ale té se už ani nedotkl. Neměl zájem, aby se později v lékařské zprávě objevilo, že jednal pod vlivem alkoholu. Navíc chtěl mít čistou hlavu. Chtěl ke svému poslednímu činu přistoupit s maximální soustředěností.

Najednou ho napadla prozaická otázka - jak zařídit, aby tu nenadělal hotovou spoušť? Od okamžiku, kdy začal uvažovat o sebevraždě, došel postupným eliminováním všech možných způsobů k rozhodnutí, že svůj život ukončí kulkou. Ale teď před ním vyvstal problém, kde to provést? Tady u kuchyňského stolu? Představil si plno krve na ubruse, na podlaze, na ledničce a možná i na stropě. Ne, to ne! Zvedl se a s pětačtyřicítkou v ruce se vydal do koupelny. Když lezl do vany, dával pozor, aby neztratil rovnováhu. Potom za sebou zatáhl igelitovou zástěnu a posadil se na dno prázdné vany. Byl připraven.

Když přiblížil ústí hlavně ke rtům, vnikl mu do nosu nasládlý pach konzervačního oleje. Otevřel ústa, překonal chvilkový nával nevolnosti a pak si vložil chladnou a mastnou hlaveň do úst. Trochu ho překvapilo, že byla širší, než očekával. Musel dokonce ústa pořádně otevřít, aby ji do nich dostal. Když pak na jazyku ucítil hořkou chuť kovu, trochu se zachvěl.

Ted!

Ode dne, kdy si zažádal o povolení pořídit si pistoli, nemyslel na nic jiného než na tento okamžik. Dlouhá doba čekání mu dávala šanci prověřit opravdovost jeho odhodlání. Postupně vyčerpal všechny argumenty pro a proti, ale nakonec v něm zůstala jen podvědomá touha po uvolnění. Každá částička jeho zmučeného mozku po něm volala. Konečně ukončit to nesnesitelné napětí...

Napnul prst, ale odpor spouště byl větší než očekával. Asi bude muset stisknout ještě silněji.

Ticho prořizl ostrý zvuk zvonku z obývacího pokoje. Telefon!

Pittman se zamračil a čekal.

Další zazvonění.

Pokusil se telefon ignorovat a soustředit se.

Potřetí!

Zoufale se snažil nebrat telefon na vědomí, ale když zvonění neustávalo, znechuceně si uvědomil, že bude muset jít a zvednout ho. Přesto jeho rozhodnutí nemělo nic společného s jinou myšlenkou, která mu téměř ve stejném okamžiku prolétla hlavou - pocítil totiž náhlou potřebu získat alespoň několik vteřin a ještě jednou si všechno rozmyslet. Zároveň v něm však přetrvávala silná touha mít to už za sebou. Vždy byl mužem pevných zásad. Od okamžiku, kdy se rozhodl skončit se svým životem, si umíňoval, že za sebou nesmí nechat žádnou záležitost neuzavřenou - žádné nevyřízené účty, žádnou laskavost, kterou by nestihl oplatit, žádnou křivdu, za kterou by se alespoň neomluvil. Svůj nepatrný majetek odkázal v řádně sepsané závěti bývalé manželce a k tomu ještě přidal krátký vysvětlující dopis na rozloučenou. Jeho pracovní závazek skončil právě včera čtrnáctidenní výpovědí, kterou podal svému zaměstnavateli už dřív. Dokonce šel až tak daleko, že si sám pro sebe zařídil pohřeb.

Tak kdo by mu mohl ještě volat? Nějaký neodbytný dealer? Nebo je to omyl? A co když zapomněl na nějakou drobnou, ale důležitou věc? Přece udělal všechno, aby svůj život uzavřel bez jakýchkoliv restů.

Telefon vyzváněl jako pominutý. Pittman vylezl z vany, dovedl se do obývacího pokoje a s nechutí zvedl sluchátko.

"Haló?" I to jedno slovo ho stálo velké úsilí.

"To jsi ty. Matte? Tady je Burt." Nebylo vůbec třeba, aby se Burt představoval. Jeho hlasivky, vydrancované cigaretovým kouřem, produkovaly nezaměnitelně chraptivý hluboký hlas. "Už jsem ani nevěřil, že tě zastihnu."

"A proč tedy tak dlouho vyzváníš?"

"Protože jsi neměl zapnutej záznamník," odpověděl Burt.

"Někdy ho mám zase zapnutý, i když jsem doma."

"A jak já to mám vědět, když se nikdy neráčíš ozvat?"

Pittman se cítil jako nadrogovaný. Připadalo mu, že se jejich rozhovor odbývá kdesi daleko mimo něho. "Co chceš, Burtě?"

"Jen takovou malou laskavost."

"Je mi líto, teď ti s ničím nepomůžu."

"Nech mě alespoň říct, o co se mi jedná."

"Na tom stejně... Burtě, my dva jsme vyrovnaný. Ty mi nic nedlužíš a já tobě, doufám, taky ne. Nechme to tak."

"Mluvíš, jako kdybys mínil se mnou nadobro skončit," řekl váhavě Burt. "Poslechni. Matte, dlužíme si oba navzájem. A je toho dost. Dnes jsi tu už nebyl, takže asi nejseš v obraze. Ráno se konečně vymáčkli. Od pátku za týden Chronicle končí."

Pittman se cítil úplně grogy. Burtův hlas vnímal, jako by přicházel odněkud z jiného světa. "Cože?" vypravil ze sebe s námahou.

"Věděli jsme už delší dobu, že je na tom vydavatel špatně, ale netušili jsme, že je to až tak zlý. Bankrot, kamaráde. Nikdo nemá zájem Chronicle koupit. Jeho styl je na dnešní dobu moc těžkopádnej, nemůže konkurovat televiznímu zpravodajství a publicistice, takže se majitelé rozhodli pro likvidaci. Ode dneška za devět dní - po sto třiceti osmi letech.

Pomalu už můžeme chystat poslední vydání."

"I tak ti stejně nic..."

"Chci, aby ses vrátil, Matte. Když jsme začínali, bylo nás jen pár. A teď... Podívej, já jsem v Chroniclu nechal třicet let života a nechci, aby teď skončil někde na smetišti. Vrať se, prosím tě, a podáme si ruce. Jenom devět dní, Matte. Rubrika úmrtních oznámení je stejně důležitá jako každá jiná. Později můžeme přejít ke komiksům a sportu - to zajímá veřejnost ze všeho nejvíc. Nemám teď čas drezírovat nové lidi - beztak bych nikoho nesehnal, když budeme za pár dní mimo hru. Navíc je mi jasný, že z těch, co tady ještě jsou, se už ti největší chytráci začali poohlížet po něčem jiném. Buď kamarád, Matte. Jestli to nechceš udělat pro mě, tak alespoň pro noviny. Ksakru, vždyť jsi tady dělal čtrnáct let. Přece ti to tu musí něco říkat."

Pittman zíral nepřítomně na podlahu.

"Matte?"

Celé tělo mu sevřela křeč vyvolaná trýzněným mozkiem.

"Matte, jsi tam?"

Pittmanův pohled sklouzl na pistoli. "Načasoval sis to ztraceně blbě, Burte."

"Ale uděláš to pro mě, že jo?"

"Nemáš ani ponětí, o co mě žádáš."

"Ale mám. To víš, že mám. Chci jen, abys byl zase kamarád."

"K čertu s tebou, Burte."

Pittman zavěsil. Chvilu s úzkostí čekal, jestli se Burt nezve znovu, ale telefon už zůstal tichý. Odložil pistoli, zašel do kuchyně a vytáhl láhev bourbonu. Nalil si do sklenice pořádnou dávku a hodil ji do sebe jen tak, bez ledu a bez sody. Hned potom si nalil ještě jednu.

To, že pracuje v oddělení úmrtních oznámení a navíc v umírajících novinách, připadlo Pittmanovi v jeho současné situaci jako vyslovená ironie osudu. Jeho kancelář, respektive jeho pracovní stůl, oddělený od ostatních asi metr vysokou dělicí stěnou, se nacházel ve třetím poschodí. Hned naproti byl na chodbě z jedné strany výtah a z druhé pánské toalety. Všude okolo něho panoval obvyklý ruch a shon. Přestože teď v Chroniclu pracovalo méně lidí, než by bylo potřeba, pořád někdo chodil sem a tam, telefony vyzváněly, reportéři komusi odpovídali, klávesnice počítačů cvakaly - zkrátka blázninec. Redakce kulturní rubriky byla až za Pittmanovou kancelář, zatímco vlevo od něho seděli lidé z Koutku pro domácí kutily. Vpravo pak bylo oddělení Kalendáře společenských událostí. Pittman seděl uprostřed tohoto celého mumraje, ale přesto cítil, jako by ho od ostatních oddělovala šedivá kouřová clona.

"Vypadáš hrozně, Matte."

Pittman pokrčil rameny.

"Co je s tebou? Byl jsi marod?"

"Tak trochu."

"Až se dovíš, co se tu děje, budeš ještě marodnější."

"Hmm, už jsem něco slyšel."

Thlust'och z rubriky Ekonomika a finance se opřel oběma rukama o Pittmanův stůl a shlížel na něho z šedé mlhy. "Takže už možná víš, že by třeba ani nemusely zůstat peníze na výplaty. A taky... Ale jak bys to mohl vědět? Úplně jsem zapomněl, že jsi to tu zabalil už před dvěma dny. Tušil jsi to, co?"

"Pittman si odkašlal. "Vůbec ne. Neměl jsem o ničem ani ponětí."

"Tak proč...?"

"Prostě jsem dostal chuť s tím praštit."

Thlust'och se na něho nechápavě podíval. "A proč tu tedy sedíš?"

Pittmanovi dělalo neuvěřitelné potíže se soustředit. "Vrátil jsem se, abych trochu vypomohl. Jenom na týden, pak už bude po všem." Ale už teď cítil každou minutu jako věčnost.

"Poslyš, kdybych byl tebou a měl v bance nějaký peníze - což předpokládám, že máš, protože bys jinak nedával výpověď - neztrácel bych tady čas a pěkně rychle bych se poohlídl po nějakým novým místě."

Pittman nevěděl, co odpovědět, tak raději mlčel.

Thlust'och se sklonil nad jeho stolem tak nízko, že zakryl rozepnutým kabátem telefon. Jenže ten se právě v tom okamžiku rozdmčel. Muž sebou trhl a narovnal se.

Pittman se natáhl a zvedl sluchátko.

Volala nějaká žena a oznamovala, že zemřel její otec. Bylo mu sedmdesát pět let. Její zadržávající hlas prozrazoval silné citové pohnutí.

Pittman sáhl po formuláři a zapsal si celé jméno zemřelého. "Přejete si upřesnit příčinu smrti?" zeptal se.

"Prosím?" Bylo slyšet, že žena těžce dýchá, jako by přemáhala pláč. "Víte, pořád se z toho nemohu vzpamatovat," řekla po chvíli. "Co myslíte tím 'upřesnit'?"

"Jestli chcete uvést přesnou příčinu jeho smrti. Víte, jak se to píše - třeba 'zemřel po dlouhé těžké nemoci'. Ale není to nutné. Jestli nechcete, nemusíme příčinu úmrtí vůbec uvádět."

"Zemřel na rakovinu."

Pittman měl pocit, jako kdyby ho sevřela ledová ruka. Před očima mu najednou vyvstaly dvě podoby Jeremyho. Jedna - velký silný chlapec s rozevlátou rezavou kšticí, ženoucí se za balónem na fotbalovém hřišti, a ta druhá - křehký, vyhaslý, bez vlasů a bez života, jak ho naposledy viděl v nemocnici na jednotce intenzivní péče.

"To je mi líto."

"Cože?"

Pittmanovi se stáhlo hrdlo. "Víte, před lety mi zemřel syn na rakovinu."
Nepříjemnou a tíživou pauzu vyplňovalo pouze bzучení na lince.
"Po dlouhé těžké nemoci," řekla žena. "Nepište tam, že měl rakovinu."
Pittman doplnil další podrobnosti - jména pozůstalých, poslední zaměstnání, datum a hodinu pohřbu.
"Chcete uvést číslo účtu, na který je možné zasílat případné finanční dary?" zeptal se ještě.
"Na co dary. Nerozumím."
"Někdy se nejbližší příbuzní zemřelého rozhodnou, že místo květin zašlou příspěvek některé charitativní organizaci. Ve vašem případě třeba na podporu výzkumu rakoviny."
"Ale to by tam mohlo být zrovna napsané, že zemřel na rakovinu."
"Asi máte pravdu, to by opravdu mohlo."
"Napište po dlouhé těžké nemoci, to stačí. Můj otec zemřel po dlouhé těžké nemoci. Kdybyste tam uvedl, že si přejeme poslat peníze na výzkum rakoviny, začaly by mi za chvíli volat charitativní organizace z celého města. Je to už všechno, co potřebujete? Nezapomeňte napsat, že otec byl dlouholetým členem kuželkářského klubu ve Východní čtvrti."
"Ano, to už jsem si poznamenal," řekl Pittman.
"V tom případě..."
"Ještě potřebuji vaši adresu."
"Už jsem vám přece řekla, kde otec bydlel."
"To ano, ale potřebuji vaši adresu, abychom vám mohli poslat výkaz o uveřejněném oznámení."
"Výkaz?"
"Ano, paní."
"Myslíte jako účet?"
"Ano, paní."
"Copak noviny neuveřejňují zprávy o úmrtí bezplatně?"
"Ne, paní."
Chvilí bylo ticho a pak se spojení přerušilo.
Teď si teprve uvědomil, že udělal chybu. Vůbec netušil, že ho bude obvyklá práce tak enormně vyčerpávat. Snažil se sice tvářit, jako by ho pracovní ruch a shon zaujal, ale i ty nejzákladnější úkony, jako zvednutí telefonu nebo vypsání údajů do formuláře, ho stály víc sil než maratóny, které běhal před Jeremyho smrtí.
Absolvoval ještě čtyři další telefonáty a na každý z nich musel vynakládat čím dál větší námahu a sebezapření. Smrt při automobilové nehodě, smrt utopením, smrt oběšením, smrt v důsledku pokročilého věku. On sám uvažoval o oběšení jako o jedné z alternativ. Vzpomínal si, že když byl ještě reportérem, zaslechl u jednoho podobného případu řeči, že při oběšení dochází v mozku nešťastníka k jakýmsi bleskovým erotickým vjemům a tím pádem i k erekcí. Smrt oběšením měla také tu výhodu, že při ní nedocházelo k tak odpornému masakru jako při výstřelu do hlavy. Na druhé straně nenastává smrt okamžitě. Právě tento fakt v sobě obsahuje nejistotu. Provaz se může přetrhnout nebo vás někdo najde a znovu přivede k životu. Člověk pak musí celé to bolestné odhodlávání absolvovat ještě jednou.
Někdo vedle zakašlal.
Pittman zvedl hlavu a uviděl před sebou velkého silného muže s ostře řezanou tváří, huňatým obočím a vlasy sestřiženými na ježka.
Bylo mu okolo padesátky. Přes ramena měl jen tak přehozené tmavomodré sportovní sako a z vyhrnutých rukávů mu trčely ruce jako kladiva. Uvolněná proužkovaná vázanka a rozepnutý vrchní knoflík u košile odhalovaly jeho býčí šíji. Ten člověk působil dojmem vojáka, který právě před chvílí shodil uniformu a oblékl se do civilu. Jenže Burt Forsyth nikdy v armádě nebyl. Pracoval v Chronicle od okamžiku, kdy skončil školu, a dotáhl to tady až na šéfredaktora.
"Jsem rád, že tě vidím." Burtův hlas zněl ještě chraptivěji než včera.
Pittman jen pokrčil rameny.
"Vypadáš, jako by tě přejel parní válec."
"Nejsi první, kdo mi to říká," odpověděl Pittman.
"Myslel jsem, že budeš vypadat odpočatě, když jsi měl den volna."
"Měl jsem spoustu věcí k vyřizování."
"No jasně." Burtovy oči jím pronikaly jako paprsky rentgenu.
Že by něco tušil, uvažoval Pittman.
"Když vidím, jak ses vytíženej, musím dvojnásob ocenit, že sis našel čas pro Chronicle."
"Spíš pro tebe," řekl Pittman.
"To je stejný."
Když Jeremy onemocněl a i pak později když zemřel a Pittman se sesypal, vždycky byl Burt Forsyth nablízku, aby mu pomohl a podržel ho. "Jestli potřebuješ jít za chlapcem do nemocnice, vem si tolik volna, kolik potřebuješ. Chceš s ním zůstat na intenzivce? Bud' tam, jak dlouho chceš. Co bude tady? O to se nestarej. Chvilí se to bez tebe nezblázní." Burt několikrát navštívil Jeremyho v nemocnici. Burt zařídil, že Jeremymu zavolal nejlépe placený hráč Národní fotbalové ligy. Burt vezl Pittmana na pohřeb i z pohřbu a potom se s ním opil. Ačkoliv Pittman sám sebe přesvědčoval, že už splatil všechny dluhy, s Burtem se mohl těžko kdy vyrovnat. Ze všech lidí na světě byl Burt Forsyth jediný, kterého včera nemohl odmítnout.
Burt se na něho pořád upřeně díval. "Měl bys pro mne chvilku?"
"Jistě, můj čas je celý tvůj."
"Tady ne. V mé kanceláři."
Co to znamená, uvažoval Pittman. Že by se mi tam chystal promluvit do duše?

Burtova kancelář byla doslova nasáklá tabákem, ale nikde nebylo vidět ani plný popelník ani odpadkový koš s nedopalky. V redakci Chronicle totiž od jisté doby panoval přísný zákaz kouření a dokonce tam začala fungovat takzvaná protikuřácká policie. Pittmanovi bylo naprostou záhadou, jak je možné, že z Burta Forsytha je stále cítit pach čerstvého cigaretového kouře, když se nikdy nikomu nepodařilo přistihnout ho v redakci s cigaretou. Navíc byl jeho pracovní stůl oddělen od ostatních pouze přepážkou ze skla, a kdyby si někdy potajmu zabafal, museli by ho ostatní reportéři ze svých míst vidět.

Burt poskládal své obrovské tělo do otáčecího křesla za pracovním stolem. Konstrukce křesla hrozivě zapraskala.

Pittman se posadil naproti.

Burt si ho pořád prohlížel podivným zkoumavým pohledem "Zase jsi pil jak duha, co?"

Pittman se díval stranou.

"Něco jsem se tě ptal," řekl tiše Burt.

"Kdybys to nebyl ty..."

"Vím, chceš říct, že mi po tom nic není. Jenže já se tě zeptám ještě jednou. Pil jsi moc?"

"Záleží na tom," odpověděl Pittman váhavě.

"Na čem?"

"Co je u tebe moc?"

Burt si povzdychl. "Řekl bych, že se naše konverzace nevyvíjí moc produktivně."

"Podívej, Burt, požádal jsi mě o devět dní a já jsem ti vyhověl. To snad ale neznamená, že se budeš probírat mým životem."

"A co mi zbývá? Mám se na tebe dívat, jak se tím pitím ničíš čím dál víc? Alkohol ti Jeremyho nevrátí."

"To vím až moc dobře."

"I kdyby ses zničil nadobro, nic tím už nespraviš."

Pittman znovu uhnul jeho pohledu.

"Mimochodem, nemíním se probírat tvým životem," pokračoval Burt. "Chci s tebou mluvit o pracovních záležitostech. Mám totiž pro tebe jeden dost zvláštní nekrolog a chci se ujistit, že to zvládneš. Pokud nemáš zájem, stačí říct. Vrátiš se ke svému stolu, budeš brát telefony a vyplňovat formuláře."

"Udělám všechno, co po mně budeš chtít."

"Jak to myslíš?"

"Podívej, vrátil jsem se do práce, protože jsi mě ty požádal. Jestli máš něco, co potřebuješ udělat, tak to udělám. Co je na tom nekrologu tak zvláštního?"

"Jenom to, že osoba, o kterou se jedná, ještě není po smrti."

Pittman si trochu poposedl. Ne, že by to pro něho byla až tak neobvyklá záležitost. On sám už několik nekrologů na dosud žijící osoby napsal. Jednalo se většinou o známé osobnosti, které byly buďto smrtelně nemocné, nebo se v té době dožívaly velmi pokročilého věku. Smyslem předčasného nekrologu bylo připravit ho jaksi do zásoby, protože fakta o dotyčné osobě byla lehce dostupná. Potom, když ten člověk náhle zemřel, mohl se dát článek, rekapitulující jeho život, okamžitě do tisku. Pittman si ale pamatoval na zvláště obsáhlý nekrolog jednoho starého komika, napsaný snad už před dvaceti lety, jenže ten člověk byl ve svých devadesáti letech pořád jako rybička.

Ted' však mohl ze zasmušilého výrazu Forsythovy tváře usoudit, že sem nebyl předvolán proto, aby dostal za úkol napsat něco tak banálního jako je nekrolog na přestárlou, ale dosud žijící filmovou hvězdu. Burtovo huňaté obočí se stahovalo tak zlověstně, že se za ním jeho oči téměř ztrácely.

"No dobře," řekl Pittman, "ještě není po smrti."

Burt přikývl.

"Ale ty jsi zřejmě přesvědčen, že ta osoba do devíti dnů zemře."

Burtův výraz se nezměnil.

"Jinak by nemělo smysl ten nekrolog psát," pokračoval Pittman, "protože Chronicle od zítřka za týden skončí, a ještě jsem neslyšel o novinách, které by odkoupily nekrolog napsaný do roty."

"Můžeš to brát jako dárek ode mne."

"A hrome, jaká štědrost. Ani nevím, jak ti poděkovat."

"Nedělej ze mne hlupáka," řekl Forsyth. "Myslíš, že jsem nepochopil, co se chystáš udělat?"

Pittman nehnul ani brvou.

"Včera mi telefonovala Ellen," pokračoval.

Pittman pocítil svíravý pocit okolo žaludku, ale umínil si, že na zmínku o své bývalé ženě nebude reagovat.

"Říkala, že se v poslední době chováš dost podivně. Jenže to mi ani nemusela hlásit. Mám oči a vidím. Vlastně si toho musel všimnout každý, kdo s tebou přišel víc do styku. Chodíš od jednoho k druhému a všem se snažíš za každou cenu vrátit to, co si myslíš, že dlužíš - laskavost, peníze, cokoliv. Každému se omlouváš za bůhvíjaký křivdy, na který si už nikdo ani nepamatuje. Nesnaž se mi namluvit, že se chystáš vstoupit do nějaký sekty. Co ta nehoda před třemi týdny? Opuštěná silnice v Jersey ve tři hodiny ráno. Vzpomínáš na ten mostní pilíř? Co jsi tam, k čertu, v tu dobu vyváděl? I když uvážím, že jsi byl jak dán, nejde mi na rozum, jak jsi mohl přehlédnout tak velkou překážku. Musel jsi do ní najet schválně. Podle mého tě nakonec zachránil právě ten chlast. Kdybys nebyl jak hadrovej panák, asi by ses z toho tak lehce nedostal."

Pittman se dotkl stále ještě nedoléčené jizvy na ruce, ale neřekl nic.

"Ani se nezeptáš, co mi Ellen chtěla?" zeptal se Burt.

Pittman zíral upřeně na podlahu.

"Proboha, Matte, už toho konečně nech. Přestaň se chovat, jako kdybys už byl mrtvej."

"Udělal jsem chybu."

"Jakou chybu?"

"Že jsem se vrátil. Byla to chyba." Pittman vstal.

"Ještě nechod! Nefekl jsem ti všechno," řekl Burt.

Ve dveřích kanceláře se objevil jeden z reportérů.

"Moment," zadržel ho Burt.

Reportér si je chvíli měřil, pak zasmušile přikývl a vyšel ven. Bylo vidět, že se všichni dívají od svých stolů směrem ke skleněným stěnám Burtovy kanceláře.

"Ellen chtěla, abych ti řekl, že lituje, co se mezi vámi stalo," pokračoval Burt. "Byla by ráda, kdybys jí zavolal."

"Pověz mi něco o tom nekrologu," řekl Pittman.

"Dej jí šanci, Matte."

"Náš syn je mrtvý a naše manželství také. Je toho moc, čeho by se dalo litovat, ale mně se o tom všem nechce mluvit.

Už jsem za tím, Burte. Devět dní, nebo vlastně už jen osm - to je všechno, co jsem ochoten ti dát. Pak si budeme kvít.

Pověz mi o tom nekrologu."

Burt se na něho chvíli díval, jako kdyby ho odhadoval, pak pokrčil rameny a vzal ze stolu jakousi složku. "Jonathan Millgate," řekl.

Pittman ucítil, jak mu páteří přejelo lehké zamrazení.

"Možná, že si na to jméno vzpomeneš. Tenkrát jsi ještě byl v redakci Domácích událostí, pamatuješ? Před tím, než..."

Rozpačitě se odmlčel.

"Myslíš před tím, než jsem se sesypal? Nebo lépe řečeno - než se ze mne stalo to, co teď vidíš před sebou?"

"Potřebuješ si odpočinout."

"Tak zblblý ještě nejsem, abych si nedokázal vzpomenout na jednoho z velkých poradců."

Burt povytáhl svoje ježaté obočí.

Jonathan Millgate patřil k jedné z pěti politicky nejvlivnějších osobností na východě - říkalo se jim pětka z východního pobřeží. Už od čtyřicátých let, prakticky od počátku studené války, ovlivňovali tito muži americkou zahraniční politiku jako hlavní poradci různých prezidentů. Zpočátku zastávali nejrůznější funkce ve vládním kabinetu nebo působili jako velvyslanci, později už jako osobní poradci v Bílém domě. Většinou se jednalo o republikánské prezidenty, ale ne výhradně. Velcí poradci svůj vliv neztratili ani za éry demokratů v sedmdesátých letech. Říkalo se například, že prezident Carter s nimi konzultoval svůj postup v otázce amerických rukojmí v době iránské krize. Dokonce se proslýchalo, že na základě jejich rady dal příkaz k neúspěšnému pokusu o osvobození zajatých Američanů a tím otevřel Ronaldu Reaganovi cestu do Bílého domu. V posledních letech se už s ohledem na vysoký věk aktivně politiky nezúčastňovali, ale přesto, nebo možná právě proto, začala jejich pověst nabývat charakteru legendy. V té době se pro ně v tisku vžilo označení velcí poradci.

"Millgate teď může mít okolo osmdesátky," řekl Pittman.

Millgatova matka se zabývala sociologií a otec byl miliardář, který svůj majetek získal investováním do železnic a komunikačních systémů. Jejich syn, Jonathan Millgate, dosáhl akademické hodnosti na právnické fakultě v Yale v třicátém osmém roce. Jeho specializace - Mezinárodní právo - se mu hodila hned vzápětí, v období druhé světové války. Získává místo ve vládní administrativě a rychle postupuje nahoru. Je jmenován velvyslancem v Sovětském svazu, velvyslancem v OSN a odtud vede jeho cesta do křesla ministra zahraničních věcí a později do funkce poradce pro národní bezpečnost. Velký vliv měl na prezidenta Trumana. Později mění stranickou příslušnost a stává se nepostradatelným pro Eisenhowera. Do Kennedyho okruhu sice nepatří, ale už Johnson, navzdory rozdílné stranické příslušnosti, se na něho obrací při formování politiky vůči Vietnamu. O to víc jeho vliv stoupl, když se v osobě Nixona vrátili do prezidentského úřadu republikáni. Potom se Millgate najednou z povědomí veřejnosti vytratí a stahuje se do soukromí, do svého sídla v Massachusetts. Je zajímavé, že navzdory své odloučenosti od hlavních politických center se mu i nadále daří uplatňovat svůj vliv na nejvyšší státní úředníky.

"Včera ho sklátil infarkt."

Pittman čekal.

"Tady, v našem městě," dodal Burt.

"Ale zřejmě ho nesklátil úplně, protože jsi před chvílí řekl, že osoba, které se nekrolog týká, není ještě po smrti."

"My si teď můžeme dovolit trochu experimentovat, protože Chronicle skončí tak jako tak. Potřeboval bych ten nekrolog pěkně dlouhý a hustej. Něco mezi první stránkou a redakčním článkem. Chtělo by to fakta, inteligenci a styl - přesně to bejvala tvoje specialita."

"Takže ty sis vsadil na to, že do týdne zhasne. Ze umře dřív než Chronicle."

"Řeknu ti, na co jsem si doopravdy vsadil," prohlásil po chvíli Burt. "Vsadil jsem si na to, že by ses na něčem takovém mohl chytnout. Že se budeš konečně zabývat něčím jiným, ne pořád jen tím svým žalem. Že zkrátka ty a Chronicle neumřete zároveň." Mrkl na Pittmana a potom dodal: "Říkal jsi něco?"

"Ne, vůbec nic."

"A kromě toho," pokračoval Burt, "zvedat pořád jen telefony a sepisovat úmrtní oznámení - to by i normálnímu člověku vsugerovalo morbidní myšlenky."

"Máš pravdu," poznamenal Pittman suše. "Je to ale úplně jiný druh morbidity, než který tě napadá nad velkou politikou." Otočil se a chystal se odejít.

"Počkej, Matte! Chtěl bych ti ještě něco."

Pittman se ohlédl a uviděl, že Burt drží v ruce obálku. Hrud' se mu sevřela chladem.

"Chlápek, který za tebe včera zaskakoval, to našel v zásuvce tvého stolu." Burt obálku otevřel. "Je adresovaná mně, a tak mi ji přinesl." Vytáhl z obálky list papíru a položil ho na stůl. "Asi jsem ten dopis dostal dřív, než jsi zamýšlel. Pěkně neosobní na to, jak dlouho se známe, nemyslíš?"

Pittman se nepotřeboval dívat, co je tam napsáno. Věděl to až moc dobře.

Matthew Pittman, 38 let, West 12.St., zemřel ve středu večer na následky sebevražedného výstřelu z pistole. Vzpomínková hostina se koná v sobotu v poledne v Donovan's Tavern, West 10.St. Památku zemřelého můžete uctít příspěvkem na fond dětské onkologie ve Sloan-Kettering jménem Jeremyho Pittmana.

"To bylo jediné, na co jsem byl schopen myslet," řekl tiše Pittman.

"Stručnost je chválihodná vlastnost." Burt poklepal na list papíru. "Ale stejně chválihodné je na nic nezapomenout.

Vůbec ses nezmínil, že jsi pracoval v redakci Chronicleu."

"Nechtěl jsem stavět noviny do špatného světla."

"A také jsi neuvedl jako pozůstalou svoji bývalou ženu Ellen."

Pittman pokrčil rameny.

"Také ji jsi také nechtěl stavět do špatného světla?"

Znovu jen neurčitě pokrčil rameny. "Chtěl jsem tam Ellen napsat, ale když jsem došel k jejímu novému příjmení, poslal jsem ji k čertu."

"Byl bych rád, kdyby ses teď vykašlal na všechny svoje trable. Osm dní, Matte. Slíbil jsi mi je."

"Vím to."

"Jsi mým dlužníkem."

"Vím," řekl Pittman s důrazem. "Ještě jsem nezapomněl, co jsi pro mne udělal." Aby zabránil další konfrontaci, podíval se rychle na hodinky. "Už je skoro poledne. Po obědě začnu s tím Millgatem."

Ten lokál měl tři velké výhody - byl zastrčený stranou, nebývalo tam moc rušno, a pokud tam vůbec někdo seděl, zcela určitě to nebyl nikdo z Chronicleu. Pittman tu mohl pít v klidu a míru, aniž by se musel bát, že ho vyruší některý z jeho kolegů. Ne, v tomhle lokálu ne. Snad jediným zdůvodněním jeho existence bylo asi množství všelijakých podivných lidiček, kteří měli ve zvyku občas se tu zastavit. Když Pittman vešel a objednal si něco k pití, vypadal výčepní skoro zděšeně. Pravděpodobně si už ani nevzpomínal, kdy tu naposled viděl normálního hosta.

Pittman držel sklenku s dvojitým Jackem Danielsem a roztržitě kolébal kostkami ledu. Aby unikl myšlenkám, které ho neustále pronásledovaly, pokoušel se luštit křížovku. Stejného účelu chtěl zřejmě dosáhnout Burt, když mu přihrál toho Millgata. Chtěl ho rozptýlit. Pittman si musel přiznat, že Forsythova taktika měla něco do sebe. Zato jeho snaha o rozptýlení křížovkou byla naprosto neúčinná, protože jediná dvě slova, která se mu neustále vybavovala, zněla - Jonathan Millgate.

Pittman už jednou o Millgatovi psal. Ano, Burt měl pravdu. Bylo to ještě před Jeremyho smrtí, když působil jako reportér v redakci Domácích událostí. Pittmanův pohled se rozostřil. Ještě před... Před sedmi lety se začalo povídat, že Jonathan Millgate figuruje jako prostředník v tajné operaci Bílého domu, jejímž cílem byly ilegální dodávky zbraní některým pravicovým vládám v Jižní Americe výměnou za ochotu těchto vlád spolupracovat v boji proti výrobě a pašování drog. Také se ještě říkalo, že Millgate přijal za své zprostředkovatelské služby značné sumy jak od zmíněných jihoamerických vlád, tak od jistých zbrojařských koncernů, které se na dodávkách podílely.

Ale Pittman se tenkrát přesvědčil, že dokázat ty pověsti je naprosto nemožné. Z muže, který byl předtím tak dlouho a tak intenzivně vystaven očím veřejnosti, se najednou stala až nápadně střežená soukromá osoba. Poslední uveřejněné interview s Millgatem pocházelo z roku 1968, z období, kdy americké vojenské síly ve Vietnamu musely čelit velké ofenzívě ze severu. Hovořil s ním tenkrát reportér z listu Washington Post a Millgate v interview vyjádřil velkou podporu Nixonově úmyslu vyslat do Vietnamu velké posily amerických vojsk. Protože Millgate byl vysoce respektovanou osobností, mělo se za to, že jeho stanovisko reprezentuje i názor ostatních konzervativních pravicových teoretiků, samozřejmě včetně zbývajících velkých poradců. Byla to sice pravda, ale jenom zpoloviny. Millgate totiž nedělal nic jiného, než že propagoval politiku, kterou formulovali právě on a zbývajících čtyři velcí poradci a kterou už dlouho vnucovali Bílému domu. Byla to politika posilování americké přítomnosti ve vietnamské válce. V období, kdy se Pittman začal zajímat o hrozící skandál se zbraněmi, byl Millgatův vliv na prezidentovy postoje tak velký, že se jeho pověst v diplomatických kruzích téměř rovnala mýtu. Přesto však nebyl žádný vládní zdroj schopen, nebo možná ochoten, podat o něm jakoukoliv informaci. Právě proto se tenkrát Pittman rozhodl (byl v té době plný energie a motivace - zkrátka na vrcholu svých sil), že požádá Burta Forsytha o povolení, aby se mohl pustit po stopách Millgatovy legendy.

Registr Pittmanových hovorů v telefonní ústředně tenkrát zaznamenal snad stovku pokusů o navázání spojení buď s Millgatem samotným, nebo s lidmi z jeho okruhu. Neuspěl však ani na vládních místech ani v jeho soukromých aktivitách. Každý úředník, se kterým si chtěl domluvit interview, uhnul v okamžiku, kdy vyslovil Millgatovo jméno. Pittman se také spojil s jeho právní kanceláří, aby se tam pokusil sjednat si s ním rozhovor. Nejdřív mu řekli, aby počkal, a potom ho postupně přepínali od jedné sekretářky ke druhé. Nakonec mu nadiktovali několik telefonních čísel, která, jak vzápětí zjistil, už delší dobu neplatila. Telefonoval také na Ministerstvo spravedlnosti v naději, že mu někdo z týmu zabývajících se Milgatovou aférou prozradí, jakým způsobem se s ním oni kontaktují. Bylo mu však řečeno, že pověsti o tom, že Millgate přijal nezákonnou provizi, byly shledány neopodstatněnými a vyšetřování bylo zastaveno už v počáteční fázi.

"Můžete mi alespoň sdělit, který advokát ho zastupoval?"

Na druhém konci linky bylo dlouho ticho a potom mu jakýsi mužský hlas odpověděl: "Ne. Není to možné."

"Přeslechl jsem vaše jméno, když jste zvedl telefon. S kým, prosím vás, mluvíte?"

Cvak. Spojení se přerušilo.

Pittman se pak obrátil na jednoho počítačového nadšence, se kterým dělal před časem rozhovor o jeho pokusech proniknout do informačního systému Ministerstva obrany. Pittman měl tenkrát snahu dát mu prostor k veřejné obhajobě, protože se mladík dostal kvůli své činnosti do problémů. "Chtěl jsem jen ukázat, jak je lehké se tam dostat, Chtěl jsem je upozornit na nedostatečnou ochranu jejich systému," tvrdil. Ale navzdory argumentaci, že jeho činnost byla motivována loajálností k vládě, vyfasoval u soudu tři roky. Tenkrát se právě vrátil z vězení a ještě plný hořkosti, jak se k němu vláda zachovala, uvítal svého obhájce. S potěšením pak vyhověl Pittmanově žádosti dostat se prostřednictvím počítače a modemu do systému telekomunikační společnosti v Massachusetts.

"Tajná telefonní čísla? Žádný problém. Klidně se podívej - ten tvůj hlavoun má hned čtyři."

Pittman zíral na obrazovku monitoru a začal hledat tužku, aby si čísla opsal.

"Přece to nebudeš opisovat. Já ti celej ten soubor vyjedu na tiskárně."

Tímto způsobem přišel Pittman nejen k Millgatovým privátním telefonním číslům, ale i k adrese jeho bostonského sídla. Okamžitě zkusil volat. Všichni, kteří zvedli na druhém konci sluchátko, se k Pittmanovi chovali velice uctivě. Ale když zjistili, co chce, změnila se úcta v šok.

"Žádám vás, abyste mi řekl, jak jste k tomu číslu přišel."

"Já vás zase žádám, abyste mě spojili s panem Millgatem."

"Pro které noviny jste říkal, že pracujete?"

Patnáct minut po posledním Pittmanově pokusu byl předvolán do kanceláře Burta Forsytha.

"Musíš toho Millgata okamžitě nechat."

"Děláš si legraci, Burte?"

"Byl bych rád, kdyby to byla legrace. Právě mi volal náš vydavatel, kterému zase volal někdo, kdo musí mít zatraceně velký vliv. Dostal jsem striktní příkaz, abych ti stejně striktně nařídil zabývat se něčím jiným."

"A ty mi to opravdu hodláš nařídít?"

Burt na něho zašilhal skrz kouřovou cigaretovou clonu - tenkrát ještě nebylo kouření v budově zakázáno - a řekl: "Měl by sis srovnat v hlavě, kdy je možný se vzepřít a kdy je nezbytný se podvolit. Právě teď platí to druhé. Kdybys měl něco jistého v hrsti, pak by se ještě dalo uvažovat. Ale takhle? Musíš připustit, že ses vydal na vodu, abys chytil sólokapra. Po pravdě řečeno, už jsi tomu věnoval víc času, než jsem předpokládal. A je tu ještě jedna věc. Bylo mi naznačeno, že jsi při získávání Millgatových soukromých čísel překročil zákon. Je to tak?"

Pittman neodpověděl.

"Můžeš se dát tady do toho," řekl Burt a podal mu jakýsi dokument.

Pittman byl zuřivostí bez sebe a několik dní se Forsythovi vyhýbal. Jenže objekt jeho hněvu se v dalším vývoji události rychle změnil. Hned první sobotu po rozhovoru s Burtem se Pittman vypravil ve volném čase do Bostonu, kde si chtěl omrknout Millgatovo sídlo. Dělal si naději, že ho třeba uvidí opouštět dům, pak ho bude sledovat tak dlouho, až se mu podaří nějak se s ním zkontaktovat a položit mu několik otázek. Jenže minutu po tom, co zaparkoval v blízkosti Millgatova domu, zastavilo za ním policejní auto. O hodinu později už byl vyslýchán na policejní stanici jako nějaký lupič a za další hodinu seděl v cele předběžného zadržení spolu se dvěma podivnými individui. Ti dva mu pak dali takovou nakládačku, že po propuštění musel vydat tisíc dolarů za stomatologické práce.

Když ho Burt navštívil v nemocnici, pouze nad ním pokýval hlavou a poznamenal: "Nepolepšitelný paličák."

Ještě štěstí, že mu Pittman nemohl odpovědět, protože mu v tom bránila bandáž držící pohromadě jeho zlomenou čelist.

Dorazil druhého Jacka Danielse a vrhl pohled směrem k barmanovi, který vypadal, jako by byl z něho byl pořád ještě trochu nespůj. Z ulice vešel dovnitř muž s velkým papírovým pytlem a rozhlédl se po ztemnělém interiéru. Když uviděl Pittmana, mrkl na barmana a povytáhl obočí. Ten jenom pokrčil rameny a lehce pokynul hlavou. Muž s pytlím přešel napříč lokálem a zmizel kdesi vzadu.

Pittman chvíli rozmýšlel, jestli si nemá dát ještě jeden bourbon, pak se podíval na hodinky a trochu překvapeně zjistil, že je půl druhé odpoledne. Seděl tu se svými myšlenkami pěkně dlouho. Nebylo divu - na Millgata si už nevzpomněl roky - přinejmenším od doby, kdy Jeremy onemocněl. Zlomená čelist se mu zahojila, začal se honit za jinými případy a Millgata znovu obestřela neproniknutelná mlha. I když ho vlastně Pittman nikdy neviděl, dalo by se konstatovat - sešel z očí, sešel z mysli. Jedinou připomínkou mu zůstalo pravidelné cukání v čelisti, které se ozývalo zvláště tehdy, když bylo chladné počasí. Někdy, když si prstem přejel přes místo, kde byla čelist zlomena, si připomněl snahu zjistit totožnost chlápků, kteří ho tak zřídili. Oba byli do jeho cely vpuštěni o půl hodiny později. Bylo mu řečeno, že jsou obviněni z výtržnictví a opilství, jenže když ho mlátili, Pittman z jejich dechu žádný alkohol necítil. Krátce potom byli oba údajně omylem propuštěni. Něco málo o nich sice vypátral, ale jejich jména byla naprosto běžná a adresy pobytu přechodné. Víc už se mu nikdy nepodařilo zjistit a otázka, jestli to opravdu byli pacholci najatí Millgatem, zůstala dodnes nezodpovězena.

Když vyšel ven z temného lokálu a do očí ho udeřilo prudké odpolední slunce, pocítil, jak se do jeho mozku, překypujícího beznadějí a zoufalstvím, vkrádá navíc ještě uražený vztek. Odjakživa nesnášel ty aristokratické panáky, kteří se domnívají, že jejich peníze a postavení z nich dělají málem polobohy. Nesnášel cyničnost, která v nich pěstovala vědomí, že za své činy nenesou zodpovědnost. V době, kdy byl jako reportér na vrcholu své kariéry, patřily k jeho nejlepším pracem články odhalující kriminální praktiky těch některých výše postavených. A Jonathan Millgate mohl být tím nejvyšším.

Měl jsem být tenkrát vytrvalejší, pomyslel si.

Najednou ho nával hněvu přešel. Před ním na chodníku stálo několik chodců a čekalo na zelenou. Uprostřed skupinky ho upoutal vytáhlý dlouhovlasý chlapec, jehož úzké boky se pohupovaly v rytmu hudby z walkmana. Mohl mít tak okolo patnácti. Vybledlé džíny, pomačkaná džínová bunda a zelené tenisky s jakýmsi nápisem - chlapec mu ze zadu připomínal Jeremyho tak silně, že Pittman najednou pocítil, jako kdyby mu srdce sevřela ledová ruka. Pak se kluk otočil, aby něco řekl svému kamarádovi, a ukázalo se, že jeho tvář nemá z Jeremyho vůbec nic. Měl pevnější a mužnější bradu, čistší pleť a zuby při úsměvu pravidelnější. Pittman si povzdychl. O co byl Jeremy nedokonalejší fyzicky, o to byl lepším synem. Jeremyho kvality nespočívaly pouze v tom, že s ním nebyly problémy, že měl excelentní prospěch ve škole nebo že byl slušný a uctivý. Všechny ty vlastnosti k němu patřily a byly důležité, ale co Pittmanovi chybělo ze všeho nejvíc, byla Jeremyho jedinečná a okouzující osobnost. Jeho syn měl skvělý smysl pro humor a vředy kolem sebe šířil dobrou náladu. Kdykoliv se na něho Pittman podíval, vždy ho ovládl pocit, že život je lepší právě proto, že má takového syna.

Už nikdy. Ten pocit tichého štěstí zmizel z jeho života navždy.

Nával rozhořčení a vzteku, který ho popadl při vzpomínce na Millgate, najednou ztratil smysl. Bylo to odněkud z jiného světa, nebo spíš z jiného života. Bylo to před... Pittman si znovu vzpomněl na Burta. Jeho snaha, vrátit ho zpátky do normálního života, se mu vůbec nelíbila. Považoval téměř za urážku Jeremyho památky, že se ho Burt snažil rozptýlit takovou záležitostí, jako je kauza Jonathan Millgate.

Měl by mu říct, ať si to všechno strčí někam.

Ne! Musí dodržet své slovo. Musí skončit čistě. Nemůže si dovolit zůstat někomu něco dlužný.

Dříve by šel Pittman dolů do suterénu a prohrabal by se v archivu, kde byla všechna stará čísla novin uchovaná na mikrofilmech. Hledal by v kartotéce pod heslem Millgate a Velcí poradci a odtud by se dověděl, jaký mikrofilm vybrat. Prostorám, ve kterých byly mikrofilmy uloženy, se odjakživa říkalo márnice. V dnešní době už byly mikrofilmy nahrazeny počítačovými soubory, ale z dřívější doby zafixovaná představa márnice byla tak silná, že když Pittman tůkal na klávesnici a otevíral příslušný soubor, připadalo mu, že vstupuje do místnosti, kde se ukládají mrtvolky. Když uvážil Millgateovu tajemnost, ani ho nepřekvapilo, že o něm moc informací nenašel. Jeho jméno bylo uvedeno jen v několika málo článcích, většinou z doby před sedmi lety, kdy se Pittman pokoušel jít po jeho aféře se zbraněmi. Jonathan Millgate je spolu se zbývajícími velkými poradci (stále si uchovávali nesmírný politický vliv, přestože už nebyli přímo napojeni na vládní kabinet) přijat na slavnostním obědě v Bílém domě, kde mu prezident předává nejvyšší americké civilní vyznamenání - medaili Svobody. Millgate doprovází prezidenta na Světové ekonomické fórum do Ženevy. Millgate zakladatelem Institutu pro studie možnosti rekonstrukce postkomunistického Ruska. Millgate předstupuje před senátní komisi s doporučujícím stanoviskem k návrhu kandidáta pro obsazení úřadu nejvyššího soudce - shodou okolností se jedná o syna jednoho z velkých poradců.

Zazvonil telefon.

"Úmrtí oznámení," ohlásil se Pittman.

Dozvěděl se, že při požáru uhořela dvaapadesátiletá žena. Svobodná, bezdětná, nezaměstnaná, nebyla členkou žádné organizace. Kromě bratra, který Pittmanovi volal, neměla žena žádné příbuzné.

Její úmrtí oznámení tedy mohlo být velmi stručné, zvláště když si bratr přál, aby se neuvádělo ani jeho jméno, protože by ho pak mohli obtěžovat všichni, kterým jeho sestra dlužila peníze.

Prázdnota a jalovost ženina života jen opět prohloubily Pittmanovu malomyslnost. V depresivní náladě ukončil telefonát a zamračil se na hodinky. Byly tři hodiny odpoledne. Už si téměř zvykl na šedou mlhu, která ho obklopovala, ale teď se mu zdálo, jako by ještě víc zhoustla.

Znovu telefon.

Tentokrát se ze sluchátka ozval chraplavý hlas Burta Forsytha. "Jak ti jde ten Millgatův nekrolog?"

"Jak by měl - normálně."

"Pořád jsi ještě duchem někde jinde?"

"Neměj starost. Ten nekrolog dám dohromady ještě dnes."

"Neříkej mi, že jsi o tom chlapovi nic nenašel. My dva o něm víme svoje. Chci, aby ten článek byl pěkně hutný. Před sedmi lety bys tomu dal víc. Kopej, hledej! Tenkrát sis pořád stěžoval, že nemůžeš najít způsob, jak se s Millgatem spojit. Mimochodem, právě tenkrát s ním kdosi udělal zajímavé interview. Musí přece mít nějaký příbuzný nebo někoho, kdo ho v nemocnici navštěvuje. Počkej si na ně a promluv s nimi. Nebo se, proboha, pokus najít způsob, jak se dostat do jeho pokoje, a promluv přímo s ním."

Pittman stál na chodníku a dlouho se díval před sebe na špinavě šedou nevzhlednou budovu. Nemocnice. Zachvěl se chladem a zimomřivě si složil ruce na prsou. Na polovinu dubna bylo docela teplo, ale teď, když se slunce sklonilo za hradbu mrakodrapů, začal se vlhký vzduch ochlazovat.

Byla to stejná nemocnice, ve které zemřel Jeremy. Pittman pomalu došel na roh ulice a zůstal stát přímo proti vjezdu vozidel rychlé pomoci. Ano, tady stával dlouho do noci po návštěvě u umírajícího Jeremyho. Odtud bylo vidět okno jeho pokoje v devátém poschodí. Stával tu dlouhé hodiny ve tmě a s očima upřenými na to jedno okno se modlil, aby Jeremyho neprobudilo úporné zvracení, které ho trápilo od okamžiku, kdy mu lékaři nasadili chemoterapii.

Najednou uslyšel, jak se nad monotónní kulisou dopravního hluku rozječela siréna. Z rušné ulice zatočila ke vjezdu ambulance a prudce zabrzdila uvnitř průjezdu. Z auta vyskočili dva zřízenci a spěšně přenášeli pacienta do budovy.

Několik chodců se ohlédl, ale hned zase každý spěchal dál.

Pittman si povzdychl, krátce pohlédl nahoru směrem k Jeremyho oknu a odcházel. Jonathan Millgate ležel na oddělení

intenzivní péče pro dospělé, což bylo na stejném poschodí, pouze o kousek dál než oddělení dětské intenzivní péče, kde zemřel Jeremy. Nedokázal to. Nedokázal se přinutit, aby vešel dovnitř. Představa, že by měl vyjít právě do toho poschodí a dívat se na zmučené tváře těch, kteří čekají na zprávy o svých blízkých, se mu zdála nesnesitelná. Víc teď udělat nemohl. Bylo to nad jeho síly.

Obrátil se tedy a šel domů. Šel pěšky, protože nikam nespěchal. Potřeboval nějak ubít čas. Nastupující večerní chlad ho roztřásl, a tak se zastavil cestou v jednom baru na skleničku. Také dobrá příležitost, jak ubít čas. Výtah do druhého poschodí skřípal a vrzal, jako by měl každou chvíli dosloužit. Pittman vešel do svého bytu a zamkl. Tenkou stěnou rezonoval ječivý smích pronikající z vedlejšího bytu - opět nějaká televizní show. Došel ke kredenci a nalil si bourbon. Musel nějak ubít čas.

Sedl si, ani nerozsvítil. Představoval si, jaké by to bylo, kdyby byl Jeremy živ. Třeba by se spolu dívali na přenos z play-off v košíkové. Nebo by si to v sobotu odpoledne rozdali v trestných hodech na koš a potom by si zašli někam na pizzu nebo do kina. Mohli by dělat, co by je napadlo. Budoucnost by byla jejich. Pittman se neubrnil pláči. Rozsvítil světlo a ze zásuvky vytáhl pistoli. Nejasně si uvědomil, že musí být okolo osmé hodiny, protože jedna televizní komedie právě skončila a druhá začínala. Nepřítomným pohledem zíral na pistoli. Matný modročerný lesk kovu ho fascinoval. Jeho oči těkaly z jednoho detailu na druhý - spoušť, hlaveň, kulaté a černé ústí, ze kterého by...

Zvuky přicházející z vedlejšího bytu se změnily. Slyšel teď hluboký mužský hlas.

Že by hlasatel? Zamařil se a konečně odtrhl oči od pistole. Hodiny se právě překlápily z 10:03 na 10:04. To není možné, pomyslel si. Nebyl vůbec schopen vnímat čas. Jeho třesoucí se ruka položila pistoli na stůl. Mužský hlas, který v televizi četl zprávy, vyslovil jméno Jonathana Millgatea.

"Že se občas neukážeš, Matte." U velkého hrnce stál zavalitý Ital v basebalovém tričku a v basebalové čepici a míchal kouřící obsah naběračkou. Voní to jako kuřecí polévka, uvědomil si Pittman.

Vstoupil dovnitř z temné ulice a jasné světlo zářivek ho téměř oslepi. Byla to úzká místnost s několika stoly podél jedné zdi a barovým pultem naproti. Posadil se k baru a pokynul osamělému černochovi, který pil u stolu kávu. Bylo jedenáct hodin večer.

"Co je s tebou? Byl jsi nemocný?" zeptal se ho majitel restaurace. "Ani nepamatuju, kdy ses tu naposled zastavil."

"Mluvíš jako všichni ostatní. To vypadám tak hrozně?"

"Vypadáš, jako kdybys byl permanentně pod párou. Jíš ty vůbec něco? Podívej se na sebe, ten kabát na tobě jenom visí. Musel jsi shodit minimálně pět kilo. A ty váčky pod očima. Řekl bych, že jsi toho v poslední době moc nenaspal."

Pittman neodpověděl.

"Co si dáš dnes večer?"

"Začnu s prosbou."

Ital vypadal, jako kdyby neslyšel, a dál míchal polévku.

"Mohl bys mi tohle u sebe schovat?"

"Co?" Zvedl hlavu a podíval se na Pittmana. V jeho hlase byla patrná úleva. "Tu krabici?"

Pittman přikývl. Byla to krabice od počítačového papíru, ale teď v ní byla uložena pistole i s krabičkou nábojů. Pittman krabici vyložil zmačkanými novinami a teprve na ně dal pistoli. Nechtěl, aby bylo poznat, co je uvnitř. Celou krabici pak několikrát obtočil pevnou lepicí páskou z umělé hmoty.

"Měl bys tu někde na ni místo?" zeptal se Pittman. "Zaplatil bych ti za..."

"Není třeba," řekl tlustý och. "Co v ní vlastně je? Že bys neměl na takovou krabici doma místo? Doufám, že se nejedná o žádné fórum?"

"Jak tě to mohlo napadnout? Je tam pistole."

"Pistole?"

Pittman se zasmál, aby bylo zřejmé, že jen žertoval. "Dělal jsem teď dlouho na jedné knize. V té krabici je vytištěná kopie a počítačová disketa. Mám chorobnou hrůzu z požáru. Potřebuju tu kopii uložit někde jinde než ve svém bytě. Chtěl jsem ji dát ke své přítelkyni, ale nedávno jsme se pohádali."

"Kniha říkáš? A o čem je ta kniha?"

"Sebevražda. Můžeš mi dát trochu té polévky?"

Ted' si teprve uvědomil, že už téměř třicet šest hodin nic nejedl.

Pittman se rozhodl odstranit pistoli ze svého bytu, protože si nebyl jistý, jestli by ji ve chvílkovém návalu deprese nepoužil dřív, než dodrží slib, který dal Burtovi Forsythovi. Vnitřní prázdnota a hořkost, usazená v jeho duši, nepovolovaly, a když si navíc představil, jaké přemáhání ho bude stát každý další den, nebyl schopen se zaručit, že svůj život neskončí dřív, než nadejde poslední den Chronicle. I kdyby ho náhlá vlna zoufalství dohnala k rozhodnutí vyzvednout si uschovanou pistoli, pořád by tu ještě byla naděje, že cestou vystřízliví a vrátí se zpátky do svého bytu. Ted' mu tedy zbývalo jediné - pokusit se nějak zaměstnat a rozptýlit. Ostatně to také bylo záměrem Burta Forsytha. Pittmanovi mohla být jeho vlastní kariéra ukradená, stejně tak jako Jonathan Millgate nebo i Chronicle. S Burtem Forsythem to však bylo jiné. Pittman cítil, že slib, který mu dal, musí dodržet už s ohledem na Jeremyho památku. Osm dní. Osm nesnesitelných dní.

S těmito úvahami se znechuceně vydal zpátky do nemocnice. Tentokrát si vzal taxi. Ne že by spěchal, pořád cítil potřebu čas spíš ubít než ušetřit, a proto by dal přednost cestě pěšky. Musel by ale projít čtvrtěmi, které teď, pozdě v noci, nebývají příliš bezpečné. Byla to hořká ironie - protože byl nucen odložit svou sebevraždu o osm dní, musel být opatrný, aby ho někdo neodrovnal jen tak, mimochodem.

Do nemocnice se vracel po vlivem komentáře, který zaslechl přes zeď z televizních zpráv. Když si v proudu nejasně znějících slov uvědomil Millgatovo jméno, domníval se, že starý politik zemřel a že hlasatel čte krátkou zprávu o jeho

životě zasvěceném službě vlasti. Burt Forsyth asi nebude moc rád, pomyslel si v tu chvíli - Millgate mrtev a jeho nekrolog není do zítřejšího vydání připraven. Jenže v televizním zpravodajství se vůbec nehovořilo o Millgatově smrti. Naopak, jak komentátor zdůraznil, nacházel se stále ještě na oddělení intenzivní péče. Zájem o Millgata však byl motivován něčím jiným, ne starostí o jeho stav. Vynořil se totiž náznak dalšího skandálu. K velké nelibosti vládních míst pronikla ten večer do tisku kopie zvláštní zprávy státního žalobce, určená pro Ministerstvo spravedlnosti. Byl to vlastně první koncept té zprávy, a v žádném případě nebyl určen ke zveřejnění. Dokument naznačoval, že si Millgate opět jednou zahrál na zprostředkovatele, tentokrát při tajném pokusu o nákup nukleárních zbraní z některých republik vzniklých rozpadem Sovětského svazu. Chystaná transakce se měla odbyť bez souhlasu Kongresu.

Tato zpráva nebyla v žádném případě míněna jako obvinění, protože by se jen těžko dokazovalo. V podstatě se jednalo pouze o naznačení určitého směru, jakým by mělo Ministerstvo spravedlnosti vést případné vyšetřování. Avšak tón komentátorova hlasu málem dokázal udělat z neprokázané domněnky hotový fakt. Jsi zkrátka vinen, dokud neprokážeš svoji nevinu. Pittman si uvědomil, že za posledních sedm let je to už druhý případ, kdy je Millgatovi předhazováno obvinění z účasti na nezákonném obchodu se zbraněmi. Jestli zklame i tentokrát a ani se nepokusí vyrazit z některého z Millgatových lidí interview, mohl by ho Burt Forsyth obvinít, že nesplnil slib a nesnažil se pro Chronicle udělat, co se dalo. Když si Pittman vzpomněl, co naopak udělal Burt pro Jeremyho, zvedl se a vyrazil do nemocnice.

Pittman teď stál na stejném místě jako před několika hodinami. Bylo už po půlnoci a dubnový chlad zesilovalo jemné mrholení. Svůj pomačkaný svrchník si zapnul až ke krku, ale cítil, jak mu vlhkost od země proniká podrážkami bot a studí do nohou. Nad ostrým reflektorem, osvětlujícím vjezd do nemocnice, se při mžení vytvářel světelný kruh. Skoro jako svatozář, napadlo ho. Většina oken nemocniční budovy tonula ve tmě a pokud se za některými přece jen svítilo, bylo to jen slabé světlo lampičky na nočním stolku. Cítil se nevýslovně opuštěný. Automaticky zvedl oči k devátému poschodí - Jeremyho okno bylo temné. Zhluboka povzdychl a vydal se ke vchodu do nemocnice.

V tuto hodinu provoz na ulici téměř ustal. Odněkud zdaleka sice zaslechl zvuk sirény, ale to bylo skoro všechno. Mženi zesílilo a Pittman cítil, že začíná mít celá záda mokrá. Z doby, kdy tu ležel Jeremy, si pamatoval téměř každý detail. Věděl, kde jsou umístěna jednotlivá oddělení a kde tiché salóny s automatem na kávu a s možností dát si i o půlnoci sendvič. Když přivázel Jeremyho do nemocnice na chemoterapii, nikdy se necítil ve vstupní hale a na hlavních chodbách dobře. Jeremy už byl tak slabý, že se Pittman obával, aby do něho někdo ze spěchajících nevrazil. Věděl, že při tak nízkém počtu červených krvinek by se mu obtížně hojil i ten nejmenší škrábanec.

Navíc se ho bolestně dotýkalo zevlování lidí postávajících po chodbách, kteří se zdáli být šokováni pohledem na vyzáblého patnáctiletého chlapce s holou hlavou. Obvykle tedy vstupovali do budovy postranním vchodem, který se nacházel nalevo od vjezdu pro sanitní auta.

Když teď znovu procházel stejnými prostorami, vybavovaly se mu v mysli tak živé vzpomínky, že skoro cítil Jeremyho vedle sebe. Ještě předtím, než vstoupil do budovy, minul jakousi privátní ambulanci, která parkovala těsně před vchodem. Měla šedivou barvu a nenesla označení žádné nemocnice. Mezírkou v záclonce na zadním okénku zahlédl kyslíkovou jednotku a různé lékařské monitorovací přístroje. Uvnitř seděl muž v bílém plášti a zřejmě připravoval přístroje pro převoz pacienta.

Motor ambulance byl spuštěný, ale světla vypnuta. Těsně vedle vchodu uviděl postávat vysokého robustního muže v tmavém kabátě. Právě zašlápl do kaluže nedopalek cigarety a Pittmanovi připadalo, jako by trochu zpozorněl. Nic příjemného, čekat v takovém počasí venku, pomyslel si Pittman. Asi tu stojí kvůli cigaretě.

Pittman muži lehce pokynul, ale ten nereagoval. Vešel tedy dovnitř, vystoupil po čtyřech schodech a dostal se do vstupní haly. První, čeho si všiml, byl další robustní muž v tmavém kabátě, postávající u úpatí schodiště. Jeho tvář měla tvrdý, nekompromisní výraz a Pittmanovi připadalo, jako by ho pohledem odhadoval.

Pittman schody nepotřeboval - vyznal se tu až příliš dobře. Pokračoval k druhému konci vstupní haly, prošel lítacími dveřmi a ocítl se na jasně osvětlené chodbě. Do nosu ho udeřil zvláštní ostrý pach, tak důvěrně známý každému, kdo musel strávit v nemocnici třeba jen několik dní. Byla to směs pachů různých antiseptik, dezinfekčních prostředků a jídla. Ten pach tu byl i tenkrát, když chodil denně navštěvovat Jeremyho. Dokonce jím jeho oděv načichl tak, že ho z kabátu a košile cítil ještě několik týdnů po Jeremyho smrti.

Najednou se zarazil. Bolestné vzpomínky, které v něm prostředí nemocnice vyvolalo, ho zmátly. Je opravdu odhodlaný se do toho pustit? Je tu poprvé od Jeremyho smrti. Stojí ta psychická trýzeň za to, aby se Burtovi zavděčil?

Dveře výtahu byly přesně proti těm, kterými do chodby vstoupil. Zastavil se a chvíli přemýšlel. Přistihl se totiž, že kdyby právě teď nastoupil do výtahu, asi by bez uvažování stiskl tlačítko s číslicí devět. V devátém poschodí byl ještě Jeremy živ, kdežto v pátém, ve kterém teď ležel Millgate, zemřel.

Najednou ho v uvažování vyrušil pohyb napravo od něho. Z jednoho výklenku chodby se vynořil muž s hrudníkem jako medvěd. Jeho bunda však byla ještě větší, než by odpovídalo jeho postavě.

"Hledáte něco?" Jeho hlas měl k srdečnosti a hřejivosti dost daleko. "Mám dojem, že jste zabloudil. Potřebujete se dostat k východu?"

"Ne, nezabloudil jsem, jenom trochu uvažuji." Mužův agresivní tón Pittmana včas varoval. Instinkt mu napovídal, aby si nechal skutečný důvod své přítomnosti pro sebe. "Mám v devátém poschodí chlapce. Lékař mi dovolil navštěvovat ho i v noci. Ale teď se nemohu odhodlat, abych tam za ním šel."

"Říkáte chlapce? A co mu je? Něco vážného?"

"Rakovina."

"A sakra, to je zlý."

Z tónu jeho hlasu bylo zřejmé, že mu na Pittmanových problémech čerta záleží. Byl to chlap, o kterém člověk tuší, že je

schopen všeho, a právě proto na něj Pittman vyrukoval s tou nejnevinnější a nejdůvěryhodnější historkou, jakou si jen mohl okamžitě vymyslet. Vykládat o skutečném účelu půlnoční návštěvy chlapovi, který má tu svou obrovskou větrovku na levé straně zlověstně vyboulenou, by bylo naprostým šílenstvím.

Najednou uslyšel za sebou kroky. Otočil se a uviděl přicházet dalšího chasníka, který se svým fyzickým zjevem a oblečením nápadně podobal těm předchozím. Musel stát někde na druhé straně chodby za rohem, protože ho Pittman předtím vůbec neviděl. Teď si teprve všiml, že ani na jednom z těch fešáků nebyly patrné stopy deště. Drobný déšť se spustil už asi před čtvrt hodinou, takže tu uvnitř museli čekat minimálně těch patnáct minut. Co tady měli, proboha, na práci? Když si vzpomněl na toho, co kouřil venku, a na toho u schodiště, začal být trochu nespokojen.

"Snad byste tedy měl jít nahoru za svým synem," ozval se chlap ve větrovce.

"Máte pravdu." Pittman viděl, že mu v této chvíli nezbyde nic jiného, než opravdu vyjet nahoru. Najednou však zaslechl z výtahové šachty hlasy a krátce nato se dveře s cinknutím otevřely.

"Upozorňuji vás, že za těchto okolností odmítám nést jakoukoliv zodpovědnost!"

"Buďte klidný, nikdo vás o nic takového nežádal. Teď je to můj pacient."

Výtahová kabina byla plná lidí. Dva zřízenci v bílých pláštích strkali před sebou pojízdný stůl s pacientem. Ten měl na obličej kyslíkovou masku a do levé ruky zavedenou trubičku s intravenózní výživou. Ampuli s výživou držela nad pacientem sestra. Jakýsi štíhlý mladík se dohadoval s brunátným starším mužem. Ten starší byl patrně místní lékař, protože měl na krku pověšený stetoskop a v ruce držel složku s nějakými papíry.

"Ale uvědomujete si, jaké je to riziko?"

"Už jsem vám řekl, že teď za něho zodpovídám já."

Mladík vystoupil z výtahu, když v tom Pittman ucítil, jak ho něčí ruce strhávají dozadu. Vozík se dvěma zřízenci, sestrou a mladíkem spěšně projel okolo směrem k východu. Starší lékař se ještě zmohl na chabý pokus zabránit jim v tom, ale další dva statní muži v tmavých kabátech ho bez problémů odstavili.

"Co si to dovoluujete, vy -!"

"Uklidněte se, doktore! Všechno bude v pořádku."

Pittman se snažil vykroutit z rukou, které ho pořád ještě zezadu svíraly. Přesto však stačil přes skleněnou výplň lítacích dveří zahlédnout, jak se k nim vrhl muž čekající u schodů a dveře otevřel. Zřízenci projeli s pacientem do haly, pak lůžko zvedli a po schodech sestoupili k východu. Pittman ještě uviděl muže čekajícího venku, jak pomáhá pronést pacienta vstupními dveřmi, a pak všichni zmizeli ve tmě.

Chlap, který Pittmana držel, ho konečně pustil a vrhl se za ostatními.

Na chodbě teď zůstal s Pittmanem jen místní lékař. "Panebože, hned musím zavolat na policii! Přece není možné -"

Pittman už dál nečekal. Prolétl dveřmi do haly a cestou zaslechl, jak se venku přibouchly dveře ambulance. Seběhl ze schodů, otevřel vstupní dveře a vykoukl do tmy. V kalné temnotě umocněné mlžným závojem drobného deště uviděl, jak vůz, následovaný tmavým oldsmobilem, vyjíždí na ulici.

Pittman se bez váhání vrhl do mrazivého deště. Hnal se jako blázen přes kaluže směrem k rohu ulice, kde tak často stával a hleděl na Jeremyho okno. Věděl, že je to snad jediné místo, kde by mohl teď, pozdě v noci, sehnat taxi. Měl štěstí. Za pár vteřin se za zatačkou objevil volný taxík a Pittman, ve strachu, aby mu neujel, proti němu vyběhl až do jízdni dráhy.

"Jste se zbláznil, člověče?" ozvalo se z vozu, protože se řidiči podařilo tak tak zastavit.

Pittman vskočil dovnitř. "Vidíte tamhleto ambulanci?" ukázal před sebe, kde asi ojedeen blok vpředu stála obě auta na světelné křižovatce. "Vezou v ní mého otce do jiné nemocnice. Jedte za nimi, prosím vás."

"A proč ho vezou pryč? Copak tahle nemocnice je špatná?"

"Nemají tu přístroj, který velmi nutně potřebuje. Pospěšte si, prosím vás." Pittman vytáhl peněženku a podal řidiči dvacet dolarů.

Taxi vyrazilo dopředu.

Pittman si na zadním sedadle otíral mokré čelo a snažil se popadnout dech. Co se tu, proboha, děje, uvažoval. I když tvář pacienta zakrývala kyslíková maska, stačil si všimnout vrásčitých rukou, ochablé kůže na krku a řídkých, úplně bílých vlasů. Bylo zřejmé, že se jedná o starého člověka. Pittman neměl žádný důkaz, ale přesto ani na okamžik nepochyboval; ambulance před nimi odváží Jonathana Millgatea.

"Jestli jsem dobře rozuměl, tak jste snad říkal, že vašeho otce vezou do jiné nemocnice," řekl řidič.

"Ano, jistě."

"Ale v New York City to asi nebude, protože teď už jsme skoro v New Rochelle."

Ticho odměřovalo rytmické zvuky stěračů a Pittman přemýšlel, co odpovědět. "Možná, že vysílačkou zjistili, kde ten přístroj mají, a rozhodli se jet tam."

"Pokud vím, tak nejlepší nemocnice jsou na Long Islandu. Nechápu, proč nejedou tam. Co je vlastně vašemu otci?"

"Vypadalo to na infarkt."

"No jo, to je teď pořád. Můj brácha má taky špatný srdce. Tricet let kouřil a teď je chudák rád, když přejde napříč přes pokoj. Modlete se, aby váš otec tu jízdu přežil. Nevypadá to, že by chtěli zastavit v New Rochelle. Panebože, vždyť budeme za chvíli v Connecticutu..."

Reflektory auta ozařovaly drobné čárečky padajících kapek.

"Měl bych dát vědět dispečerovi," prohlásil po chvíli ticha řidič. "Poslyšte, příteli, vím že máte starost o otce, ale tak dlouhá jízda, to není jen tak. Jestliže skončíme až ve Standfordu nebo v nějakém podobném zapadákově, těžko tam seženu zákazníka zpátky do města. Zřejmě vám budu muset naučtovat obě cesty."

"Zaplatím to."

"Jak?"

Kapky deště bubnovaly do střechy.

"Co jste říkal?"

"Jak mi to zaplatíte? Máte u sebe dost peněz? Vypadá to na víc jak sto dolarů."

"Nestarejte se, zaplatím vám."

"Ale já se musím starat. Potřebuju vědět, jestli na takovou cestu máte - moment, vypadá to, že se už rozhodli, kam pojedou."

Ukazatel na odbočce hlásil - SCARSDALE / WHITE PLAINS.

"Co je to za stromy, tady vpravo?"

"Vypadá to na nějaký park," řekl Pittman.

"Houby park! To je les! Člověče, vždyť už jsme kdesi na venkově! Neměl jsem tak daleko jezdit. Tady nemám šanci nikoho sehnat zpátky."

"Žádnej venkov. Podívejte na ty velké domy vlevo. Asi to bude nějaká zazobaná čtvrť. Počkejte, tamhle je tabule!" Reflektory ozářily nápis - SAXON, LESNÍ PARK A GOLFOVÝ KLUB. "Říkal jsem vám, že nejsme na venkově."

"Aha, takže buď si ti chlapi v ambulanci chtějí s vaším otcem hodit partičku golfu nebo - počkejte, už zpomalují."

Řidič taxíku zpomalil také.

"Asi se chystají odbočit," řekl Pittman. "Tam, doprava."

Jeli pomalu okolo vysoké kamenné zdi. Najednou ambulance i oldsmobil zabočily na úzkou cestu a zmizely ve vysoké bráně. Vzápětí se za nimi brána sama zavřela.

"Divná nemocnice. Vypadá to spíš jako barák nějakýho pracháče," řekl řidič taxíku. „Jste z toho chytřej?"

"Ani ne."

"Co říkáte?"

"Nevím, proč jeli sem. Otec má opravdu infarkt nebo něco podobného. Předpokládám, že..."

"Poslyšte, není to něco s drogama?"

Pittman neodpověděl. Usilovně přemýšlel, co má dál dělat.

"Ptám se vás..."

"Ne, o žádné drogy se nejedná. Sám jste viděl, že ambulance vyjžděla z nemocnice."

"Jo, to je fakt. Jenže jsem neplánoval, že budu celou noc jezdit kdesi okolo Scarsdale, nebo kde to vlastně jsme. Ale teď už nikam dál nejedu. Řekl bych, že máte dvě možnosti - buď tady vystoupíte, nebo se se mnou vrátíte zpátky. V každém případě ale budete muset zaplatit obě cesty."

"Dobře, vysaďte mě tam, kde odbočili ze silnice," řekl Pittman.

Řidič zastavil asi padesát metrů od brány a vypnul světla. "Je mi jasný, že mi nebudete hlásit, že je sledujete."

"Říkám vám, že se nejedná o žádné drogy."

"No dobře. Mně je to nakonec jedno. Dlužíte mi sto patnáct dolarů."

Pittman začal prohledávat kapsy. "Dvacet dolarů jsem vám už dal."

"Jakých dvacet dolarů? To přece bylo spropitné."

"Ale já u sebe v hotovosti tolik nemám."

"To jsem mohl čekat. Ptal jsem se vás už dřív, jestli -"

"Mám tady kreditní kartu."

"A co s ní? Tady je mně vaše kreditní karta na kočku."

"Tak vám vypíšu šek."

"Vy jste se zbláznil! To vypadám fakt jako trouba? Nedávno jsem od jednoho chlápků taky vzal šek a -"

"Říkám vám, že v hotovosti tolik peněz nemám. Dal bych vám třeba hodinky, ale ty moje nestojí ani za patnáct dolarů."

"Šek..." zahuhlal taxikář. "Zatracená práce."

Pittman vyplnil formulář, a když mu ho podal, řidič dlouho studoval adresu. "Můžete mi ukázat váš řidičák?"

Vylovil odkudsi tužku a poznamenal si číslo Pittmanova průkazu. "Jestli na tom kontě nic nebude, tak..."

"Vypadám snad na podvodníka?"

"Na to, jak kdo vypadá, už nedám. Jestli tam nic nebude, tak si vás podle adresy najdu a zpřerážím vám všechny kosti."

"Nechte si ten šek proplatit co nejdřív. Nejlépe do týdne."

"A co se bude dít potom?"

"Potom už tu nebudu." Pittman vystoupil a díval se, jak taxík odjíždí. Děšť se naštěstí změnil ve velice drobné mžení - téměř jako kdyby padala mlha. Teprve o kus dál zapnul taxikář reflektory.

Pittmana obklopila tma a ticho. Zastrčil ruce hluboko do kapes a vykročil po kraji silnice směrem, kde tušil bránu. Byla tma jako v pytli, protože nikde v blízkosti nesvítla pouliční světla. Pittman napínal zrak, ale ve tmě se mu podařilo tak tak rozeznat světlejší pás zdi po levé straně silnice. Šel pomalu dopředu, až se dostal k bráně. Vlastně ji poznal jenom podle toho, že ve světlejším pásu byl najednou tmavý flek.

Aniž se dotkl mříží, pátravě se zahleděl, jestli za nimi něco uvidí. Spíš vytušil než uviděl matně se rýsující cestu, lemovanou temnými skvrnami stromů a nízkých keřů. Vedla pravděpodobně k nějakému domu - alespoň tak soudil podle světla, která poblikávala mezi větvemi stromů.

Co teď? Hodinky ukazovaly přibližně dvě hodiny v noci, mžilo a byla mu zima. Bůh ví, kde to vlastně jsem, pomyslel si. Neměl se do té zatracené nemocnice vracet. Proč si tu, proboha, hraje na Sherlocka Holmese? Co očekával od sledování té záhadné ambulance?

Když si oči trochu přivykly na tmou, začal si prohlížet vrchní část mříží. Byl si jistý, že dokáže bránu přelézt, ale ještě jistější si byl v tom, že tu někde musí být čidlo, které podobné pokusy registruje a někam hlásí. Vzpomněl si, jak dřív, před Jeremyho smrtí, občas pracoval pro Sobotní magazín. Jednou v něm uveřejnil rozhovor s mužem, pro kterého tenkrát vymyslel přezdívku "Mistr Štěnice". Byl to totiž expert na nejrůznější detektory a skrytá odposlouchávací zařízení, kterým se běžně říká štěnice - odtud jeho přezdívka. Ani mu tenkrát nedalo moc práce vytáhnout z toho člověka spoustu zajímavých informací, a protože měl Pittman nadprůměrnou paměť na fakta, všechno se mu teď v hlavě vybavovalo.

Bylo mu jasné, že sídlo, před kterým stál, musí nějaký takový zabezpečovací systém mít. Expert na štěnice mu tenkrát zdůrazňoval - pokud se chystáte vniknout na cizí pozemek, ať už přes zeď nebo přes bránu, vždy se musíte ujistit, jestli není bezpečnostní systém aktivní. Problém ale spočíval v tom, jak to teď ve tmě a v dešti zjistit.

K čertu! Co mu vlastně zbývá? Měl se vrátit do Manhattanu s tím protivným taxikářem? Co mu to přinese, když se tady bude potloukat v dešti a ve tmě okolo zdi?

Najednou uviděl, že se v dále od domu odlepilo světlo a přibližovalo se.

Byla to dvě světla vedle sebe. Reflektory. Od domu jelo směrem k bráně auto. Pittman chvíli pozoroval, jak se přibližuje, a pak mu došlo, že tu nemůže jen tak stát. Nejdrive ho napadlo, že poběží podél zdi a schová se někde za rohem, ale vzápětí mu bleskla hlavou jiná myšlenka. Přitiskl se těsně ke zdi hned vedle brány.

Zatajil dech a poslouchal, jak se k němu přibližuje měkký zvuk silného vozu. Pak se někde nablízku ozvalo zabzučení a na dálku spuštěný elektromotor začal otevírat bránu.

Zvuk motoru auta se přibližoval. Pak probleskla světla reflektorů a dřív, než Pittman čekal, projel okolo něho tentýž oldsmobil, který sem z nemocnice doprovázel ambulanci. Auto zatočilo na silnici a vyrazilo do tmy stejným směrem, jakým odjel řidič taxíku.

Pittman se chvíli díval za mizejícími světly, ale z nerozhodnosti ho probralo zabzučení, které ho upozornilo, že elektromotor začíná bránu zavírat.

Proklouzl dovnitř těsně předtím, než se těžký zámek zacvakl.

Opět se rozhostila tma a ticho.

Byl uvnitř. Navzdory tomu, že se jednalo o velmi rozlehlý pozemek, zmocnil se ho téměř panický strach z uzavřeného prostoru. Jako kdyby ta hrozná tma dusila. Ještě štěstí, že ho drobný studený déšť přinutil uvažovat reálně. Zhluboka se nadechl a pak se rozhlédl, jestli se za nejbližšími tmavými stíny neskrývá nějaké nebezpečí.

Že by se obával strážných?

Těžko.

A co psi?

To už spíš.

Přece by ale museli štěkat a běžet za autem. Zatím to však nevypadalo ani na ty psy.

Jenže kdo ví? Třeba tu mají cvičené psy, kteří na známé auto nereagují.

V duchu si probral nejhorší eventualitu, o které se domníval, že by ho mohla potkat. Jestli se objeví psi, zaženou ho někde na strom a budou štěkat tak dlouho, až nakonec vzbouří celý dům. Bude zřejmě zatčen a obviněn z nedovoleného vniknutí na soukromý pozemek. To zase není tak strašné pro muže, který plánuje, že se ode dneška za osm dní zastří.

Pak ho ale napadlo, co by se stalo, kdyby to byli cvičení útoční psi.

Proboha, to snad ne? Přece není v žádném muničním skladu s nejvyšší ostrahou. Je to normální soukromý pozemek ve Scarsdale. Jen klid. Ostatně, i kdyby tu měli nevinné útočné rafany, byla by smrt pod zuby několika dobermanů o tolik horší než kulka do mozku?

Zachvěl se. Přece jen by dal přednost vyzkoušenému a civilizovanému způsobu, jak se rychle dostat na věčnost.

Konečně se zkrhlý a provlhlý vydal směrem k domu. Nejdrive měl snahu skrývat se za křoví a pod stíny stromů, ale pak poznal, že je to zbytečná opatrnost. Tma a drobný studený déšť ho zcela spolehlivě chránily. Vkloupyl tedy na matně prosvítající cestu a po pár desítkách metrů, kdy se zatáčela okolo skupiny vzrostlých keřů, zjistil, že se dostal k cíli blíže, než předpokládal.

Skrčil se vedle husté borovice a začal si dům prohlížet. Bylo to poměrně vysoké a rozlehlé sídlo, postavené patrně z cihel, s mnoha štíty a komíny. V přízemí i v prvním poschodí svítilo několik oken, v přízemí však bylo těch osvětlených víc. Po levé straně budovy rozeznal velkou pětimístnou garáž. Na střeše garáže byla vybudovaná terasa, kam vedly dveře z jedné osvětlené místnosti v prvním poschodí. Pittman bohužel nedokázal rozpoznat, co se uvnitř osvětleného pokoje děje. Jeho pozornost však upoutala soukromá ambulance, která stála, evidentně prázdná a se zhasnutými světly, před schody vedoucími k širokému vchodu do budovy.

Co teď, blesko mu hlavou.

Pokrčil rameny. Co se mu může stát? Když je někdo připraven za osm dní zemřít, nemůže ho jen tak něco rozházet. Cítil se zvláštním způsobem volný a svobodný. Co by mohl ještě ztratit? Vědomí blízké smrti mu dávalo pocit nedotknutelnosti.

Vystoupil z úkrytu a opatrně se přikrádal k domu. Musel dávat pozor, aby neuklouzl na mokré trávě, protože směrem k budově se z této strany zvedal krátký, prudký svah. Boty a ponožky už měl od trávy úplně promočené, ale teď si toho vůbec nevšiml. Byl až příliš zaujat očekáváním, co uvidí v osvětleném okně. Neviděl nic, protože uvnitř místnosti byly zataženy závěsy. Musel tedy přejít cestu a pokusit se přiblížit k jinému oknu. Přikrčen proletěl pár metrů otevřeného prostoru, ozářeného jasným světlem výbojkové lampy, a vběhl do keřů pod okny průčelí.

Opět byl v bezpečí stínu, i když ho za krkem nepříjemně studily kapky padající z větví. Protáhl se volnějším místem mezi dvěma keři, až se mu podařilo dostat pod osvětlené okno vlevo od vchodu. Opatrně se narovnal a nakoukl dovnitř.

Mezerou mezi závěsy uviděl část přepychově vybaveného pokoje, jehož stěny byly obloženy dubovým dřevem. Nezdálo se, že by v místnosti někdo byl. Opatrně se přesunul k dalšímu oknu blíž ke vchodu.

Už jak se k oknu přibližoval, viděl, že tady jsou závěsy rozhrnuté. Pomalu vystrčil hlavu, aby mohl dovnitř nakouknout alespoň jedním okem. Okamžitě poznal, že tohle okno vede do stejného pokoje jako to předchozí. Ale proč byly v jednom okně závěsy stažené a ve druhém ne? Pak si ale vzpomněl na ambulanci před vchodem a pochopil, že tady někdo musel netrpělivě očekávat její příjezd a vyhlížel z okna. Když potom uviděl světla příjezdajícího auta, vyběhl jednoduše ven a neobtěžoval se zatahováním závěsů.

Ale kde teď všichni jsou? V místnosti, do které nakoukl, stálo na mahagonovém stole několik šálků a kávová konvice. Ten, kdo tady čekal, nemohl být sám. Kde všichni jsou?

Rozhlížel se okolo, zabloudil pohledem k jasně osvětlenému vchodu do budovy a najednou si všiml něčeho, co dříve nepostřehl. Nad vchodem visela malá televizní kamera zaměřená na schody. Jestli tu jsou ještě nějaké jiné kamery, zatím nevěděl, ale v každém případě se nehodlal ukazovat před tou, kterou už objevil.

Chvilí přemýšlel, jak by se jí vyhnul, a pak se rozhodl postupovat jinak. Obejde budovu vlevo místo vpravo. Tak jako tak se nakonec dostane k oknům napravo od vchodu, kam měl namířeno.

Otočil se a přikrčen se kradl mezerou mezi zdi a mokřými keři. Minul obě okna, která už zkontroloval, a dostal se ke třetímu. To bylo také zcela zakryto staženými závěsy. Chvilí tiše poslouchal, ale když nezaznamenal sebemenší zvuk, definitivně usoudil, že v místnosti nikdo není. Šel dál podél zdi, až došel na roh budovy.

Před ním se objevila garáž, na které byla připevněna další výbojková lampa. Její světlo vykrajovalo ve tmě kužel a v něm se míhaly jemné třpytivé čárečky padajících kapek. Pittman se plížil podél boční zdi budovy až ke vratům garáží. Na této straně nebyla žádná okna, takže se nemusel zdržovat. Zkusil, jestli se do některé garáže dostane, ale všechny byly zavřené.

Obešel je tedy a ocitl se u zadní části budovy. Ve světle několika lamp uviděl velký zakrytý bazén, poněkud zpustlou květinovou zahradu a další stromy a keře. Najednou si všiml, že hned vpravo je schodiště vedoucí ke střešní terase garáže.

V místnosti, ze které se dalo na terasu vyjít prosklenými dveřmi, se stále ještě svítilo. Pittman se rozhodl změnit plán. Jestliže nikoho neobjevil v přízemí, pokusí se prozkoumat tu horní osvětlenou místnost. Vykročil tedy opatrně ke dřevěným schodům vedoucím na terasu.

Připadalo mu divné, že na terase nevidí žádná světla.

Pomaloučku se přikrádal k osvětleným dveřím, ale musel dávat dobrý pozor, aby se ve tmě nepřerazil o několik kovových stolků a židlí, které tu zůstaly od léta. Konečně nahlédl dovnitř. Byla to rozlehlá, jasně osvětlená místnost, vybavená koktajlovým barem a velkou televizí.

Nyní však místnost sloužila zcela jinému účelu. Kožené sedačky byly zastrčeny do kouta a uprostřed místnosti stálo lůžko s bezpečnostním zábradlím po stranách. Hned vedle se nacházel dlouhý stůl plný elektronických přístrojů, které, jak si Pittman bolestně vzpomínal, obklopovaly také Jeremyho lůžko na oddělení intenzivní péče. Kromě monitoru srdečního tepu, tlaku, frekvence dýchání a obsahu kyslíku v krvi tam byly dvě pumpy řídící dodávku nitrožilního živného roztoku. Starý křehký muž, na jehož předloktích hadičky končily, ležel na lůžku přikrytý lehkou pokrývkou. Dva zřízení, které si Pittman pamatoval z nemocnice, nastavovali cosi na monitoru, zatímco zdravotní sestra kontrolovala připojení kyslíkové bomby k nosním dírkám pacienta.

Kyslíková maska, kvůli níž Pittman neviděl v nemocnici muže do tváře, teď ležela odložená na monitoru. Samozřejmě, nemohl si být absolutně jistý, ale předtucha, že starý muž na lůžku je Jonathan Millgate, se teď jen potvrzovala.

Nad nemocným se skláněl mladík, který celý převoz z nemocnice organizoval. V uších měl stetoskop a právě poslouchal pacientovu srdeční činnost. V levém, vzdálenějším rohu pak stál jeden z těch, kteří zřejmě celou eskortu doprovázeli jako tělesná stráž.

Ale to nebylo vše. Byli tam ještě další čtyři muži, a přestože je Pittman viděl poprvé, okamžitě je poznal. Znal je ze starých fotografií a z televizních dokumentů o politících z období vietnamské války. Čtyři muži, odlišní od ostatních přítomných nejen věkem a upjatým oblečením, ale i výrazem tváře.

Tři z nich měli brýle, jeden zase bílý knírek pod nosem. Dva byli lysí, zatímco druzí dva měli stále ještě dost bílých, jako chmýří jemných vlasů. Vrásčité tváře všech čtyř však měly úplně stejně vážný, téměř slavnostní výraz. Stáli v řadě vedle sebe, jako by byli na nějakém diplomatickém přijímacím ceremoniálu. Možná, že jejich vizáž v sobě zobrazovala celou jejich životní dráhu. Však také výčet titulů a funkcí, kterými prošli, byl víc než výmluvný - velvyslanec v Sovětském svazu, velvyslanec v OSN, velvyslanec ve Velké Británii, západním Německu, Saudské Arábii, pověřenec Spojených států v NATO, ministr zahraničí, ministr obrany, poradce pro národní bezpečnost. Některé funkce dokonce zastávali všichni, samozřejmě každý v jinou dobu, stejně jako byli všichni v různých obdobích členy Poradního sboru pro národní bezpečnost. Nikdy nekandidovali do zastupitelských funkcí, nicméně v těch funkcích, do kterých byli jmenováni, měli větší vliv, než kterýkoliv sebevšestupostavený politik. Jmenovali se: Eustace Gable, Anthony Lloyd, Victor Standish a Winston Sloane. Byli to legendy diplomacie Spojených států. Obraceli se na ně téměř všichni prezidenti, počínaje Trumanem a Clintonem konče. Není důležité, jestli se jednalo o republikány nebo demokraty. Politická a diplomatická vychytralost těchto mužů byla tak velká, že se hodila jakékoliv vládě. Nakonec právě proto si vysloužili přezdívku velcí poradci. Stáli tam teď čtyři, což s naprostou jistotou znamenalo, že muž na lůžku nemohl být nikdo jiný než pátý velký poradce - Jonathan Millgate.

Mladík se stetoskopem cosi řekl, ale Pittman mu přes skleněné dveře nerozuměl. Viděl jenom, že mu zdravotní sestra něco odpovídá, a pak také cosi říkali oba muži u přístrojů. Mladý lékař se obrátil ke čtyřem velkým poradcům a něco jim vysvětloval. Jeden z nich, ten s hubenou asketickou tváří a bílým knírem, jménem Winston Sloane, unaveně pokýval hlavou. Druhý, Eustace Gable, jehož tvář byla samá vráska, se něco zeptal a muž se stetoskopem mu odpověděl. Třetí z

velkých diplomatů, Anthony Lloyd, klepal rozčileně hůlkou o podlahu. I když tváře všech čtyř byly bledé, jejich oči prozrazovaly velké vzrušení. Eustace Gable něco řekl a vydal se ke dveřím. Jeho druhové ho vzápětí mlčky následovali. Zdravotní sestra přistoupila k oknu a snažila se šňůrou po straně zatáhnout závěsy. Ty se sice daly do pohybu, nezatáhly se však úplně. Žena znovu škusla za šňůru, ale dál už to zřejmě nešlo. Pittman sledoval dění v místnosti se stále rostoucím zmatkem. Všichni čtyři příslušníci tělesné stráže i oba zřízenci od přístrojů vyšli také ven a v místnosti zůstali s pacientem pouze mladý lékař a sestra. Velké světlo zhaslo a zůstala svítit jen malá lampička. Teď teprve Pittman pochopil, proč nebyla na terase rozsvícena výbojková světla. Ti, kdo se o nemocného starali, nechtěli, aby intenzivní světlo zvenčí rušilo pacienta. Bylo zřejmé, že ho teď chtějí nechat v klidu. To ale bylo všechno, co Pittman z celé situace vyrozuměl. Vše nasvědčovalo tomu, že teď už se nebude nic dít. Pittman se přikrčil vedle kovového zahradního stolku a uvažoval.

Byl celý promáčený deštěm a třásl se zimou. Co teď? Jeho podezření, že muž odvážený z nemocnice je Jonathan Millgate, se potvrdilo. Neměl však tušení, proč ho odvezli a dokonce ani kam. Nejvyšší čas vypadnout odtud, řekl si. Pokud by měl v tom dešti a chladu zůstat až do rána, mohl by jeho výlet skončit zápal plic.

Pittman se hoře usmál. Před několika hodinami se málem zastřelil a teď má strach ze zápalu plic. Jenže jeho čas ještě nenadešel. Ještě ne.

A kromě toho, na zápal plic se umřít nechystal.

Najednou se ozval hrčivý zvuk a střecha garáže se přímo pod Pittmanovými nohama roztřásla.

Několik vteřin trvalo, než mu došlo, co se děje. Někdo spustil mechanismus otevírající jedny z pěti garážových vrat. Rozbušilo se mu srdce. Ještě víc se přikrčil za stolek, aby jeho silueta nevyčnívala nad úroveň terasy. Přesto uviděl, jak se světlo z garáže rozlilo ven do tmy. Pak se mechanismus zastavil a znovu nastalo tíživé ticho.

Pittman čekal. Chvilí bylo slyšet jen monotónní šumění deště, ale pak se ozvaly kroky a zavržení; někdo otvíral dveře auta.

"...jak to bude s knězem?" řekl rozčeslým hlasem starý muž.

"Nestarej se," odpověděl jiný hlas. "Už jsem ti říkal, že není třeba. Jonathan nebyl nijak nábožensky založený."

"Teď je to ale něco jiného."

"Už je o něho postaráno," odpověděl druhý hlas připomínající Pittmanovi šustění suchého listí. "Už mu nic nechybí."

"Ale novináři budou..."

"Nikdo nemá ponětí, kde Jonathan je. Všechno je zařízené. Nejlepší, co můžeme udělat, je rozejít se a dělat, jako když o ničem nevíme."

Rozhovor umlkl a bylo slyšet pouze tlumené zvuky, ze kterých se dalo usuzovat, že oba nastupují do vozu. Pak se dveře auta s prasknutím zavřely a někdo nastartoval motor.

Z garáže vyrazil kužel ostrého světla a tmavá limuzína vyjela ven.

Pittman se pomalu narovnal. Do strnulých nohou ho chytala křeč. Potom uslyšel další hlasy, které ho přinutily znovu se přikrčit.

"...nějaký taxík," řekl jiný starý muž.

"Jestli máš pravdu a někdo nás sledoval..." reagoval další hlas popuzeně.

Pittman zbytku věty nerozuměl, protože ji přehlušilo otevírání vedlejších garážových vrat.

Hluk konečně ustal a Pittman napnul uši, aby se dozvěděl zbytek rozhovoru.

"...ještě nemusí nic znamenat. Někdo, kdo dojíždí do Manhattanu do práce..."

"Ale proč taxíkem?"

"Třeba se opozdil a ujel mu vlak. Nebo se vracel z flámu. Dokud nebudeme mít jistotu, odmítám dělat poplach."

"Ale my jsme viděli, jak se před vstupní bránou otáčel."

"Dobře. Víš, že jsem za ním poslal Harolda. Jestli to byl ten stejný taxík, mohl mít před ním tak deset minut náskok."

Myslím, že dnes v noci v téhle oblasti moc manhattanských taxíků nebude. Věřím, že ho Harold chytne, a pokud bude mít manhattanské označení, musí to být on."

"V každém případě mi dej vědět."

"Samozřejmě. A uklidni se. Podívej, jak se ti třesou ruce. Nesmíš se tomu tak poddávat."

"Máš pravdu. Nakonec, nemám zase tak moc co ztratit."

"Nikdo z nás nemá co ztratit."

"Dobrou noc, Eustace."

"Dobrou noc, Anthony."

Navzdory obavám zněly jejich hlasy nápadně přátelsky a skoro až něžně.

Dveře auta se zabouchly a motor zaburácel. Další tmavá limuzína vyrazila směrem k bráně.

Pittman sledoval zadní světla automobilu tak dlouho, dokud nezmizela mezi stromy. Zvuk motoru umlkl chvíli potom. Ticho však opět porušil zvuk garážových vrat. Pruh světla vycházející zevnitř se zužoval, až zanikl úplně.

Pittman se začal znovu pomalu narovnávat. Šlo to ztěžka, protože měl nohy úplně zdřevěnělé. V lýtkách cítil mravenčení, jak se mu do zaškrcených tepen vracela krev. Už se chtěl vydat z terasy dolů, ale ještě naposled vrhl pohled do místnosti, kde ležel bezmocný Jonathan Millgate, obklopený pouze monitory a dalšími lékařskými přístroji. Pohled úzkou mezerou mezi závěsy způsobil, že se mu pokoj za sklem dveří zdál jakoby zvětšený. Zároveň se mu však do mozku vkrádal pocit, že se na všechno uvnitř dívá odněkud z beznadějně velké vzdálenosti. Zdravotní sestra právě vycházela z místnosti. Zřejmě se domnívala, že Millgate usnul, ale nebyla to pravda. Pittman jasně viděl, že se bezmocný starý muž pokusil pozvednout.

Svaly v jeho obličejí neklidně poškubávaly a najednou si Pittman všiml, že obě hadičky napojené na kyslíkový přístroj

visí vedle lůžka a nosní dírky pacienta jsou volné. Millgate bezmocně zamával rukama, jako kdyby se snažil najít madla na okrajích lůžka. Jeho tvář začala povážlivě brunátnět a hrud' se těžce zdvihala. Náhle se zhroutil zpět na polštář a lapal po dechu.

Pittmanovi se zdálo, že dokonce i tady venku, oddělený bariérou zdvojeného skla, slyší sípavé zvuky Millgatova namáhavého dechu. Aniž si uvědomil, co dělá, přitiskl se těsně ke dveřím. Vzápětí se však zarazil. Napadlo ho, že přístroje monitorující srdeční činnost musí okamžitě přivolat sestru.

Avšak dříve, než se stačil odtáhnout, uvědomil si ještě jednu věc. Kdyby monitor vydával jakýkoliv varovný zvuk, musel by ho i přes sklo slyšet. Přece nemůže být vypnutý? To mu nedávalo žádný smysl. Pokusil se rozpoznat průběh záznamu srdeční činnosti na obrazovce. Nebylo to pro něho nic neznámého. Tenkrát, když sedával u Jeremyho lůžka, požádal lékaře, aby mu všechno vysvětlil. Teď tedy jasně viděl, že frekvence tepů zobrazených na monitoru prudce vzrostla až někde nad 150 za minutu, a přitom povážlivě kolísala.

Zřejmě nastávala krize. Millgatova tvář pomalu tmavla a jeho hrud' se zdvihala stále namáhavěji a trhaněji. Jeho prsty se křečovitě začaly do příkrývky, jako kdyby ho tížila a on ji chtěl ze sebe servat.

Pittman viděl, že muž na lůžku nemůže dýchat.

Kyslík! Jestli nedostane okamžitě kyslík, dostaví se za chvíli další srdeční záchvat.

Bylo mu jasné, že pokud během minuty nepřijde sestra, Millgate zemře.

Pittman pocítil zoufalou chuť seběhnout ze schodů, vyrazit někam směrem ke zdi, přelézt ji a běžet, běžet pořád pryč a nikdy se nezastavit.

Ježíškriste! Co tu děláš? Proč sem vůbec lež?

Otočil se a chtěl se vrhnout ke schodům, jenže nohy odmítaly odlepit se z místa.

Tak se pohni, proboha! Zmiz odsud, dokud je čas!

Místo toho však zíral dovnitř jako uhranutý.

Millgate, téměř v agónii, pokračoval v zoufalém boji o kyslík. Monitor indikoval, že jeho puls dosáhl hodnoty 160.

Červené číslice zobrazující tlak ukazovaly 170/125. Vysoko nad normál. Tak vysoká hodnota tlaku představovala hrozbu pro kohokoliv, natož pro osmdesátiletého muže, který se vzpamatovával z infarktu.

Najednou měl Pittman dojem, jako by se Millgate zoufale snažil pozvednout hlavu směrem k proskleným dveřím - směrem k němu. Bylo jasné, že ho nemůže ve tmě vidět. Pittman měl však pocit, že ho zmučený pohled umírajícího spaluje jako laserový paprsek.

Chtělo se mu vykřiknout - neříkej se tak na mě! Co po mně chceš? Vidíš, že nemohu nic dělat!

Znovu se otočil, aby utekl pryč.

Místo toho však ke svému úžasu sáhl do kapsy a vylovil svazek klíčů, na kterém měl pověšený zvláštní nůž. Byl to dar jednoho starého zlodějčeka, Seana O'Reillyho, se kterým dělal Pittman rozhovor, když ho po deseti letech vězení pustili na několik dní ven. Jak bývalo zvykem, musel tenkrát O'Reilly učinit slavnostní slib, že se opět do vězení vrátí. Jedna z podmínek dočasného propuštění byla spolupráce na televizním pořadu, který instruoval majitele domů a bytů, jak se zabezpečit před možností vykradení. Sean měl postavu žokeje, akcent irského hejska a škodolibý svit v očích. Jeho televizní vystoupení vzbudilo takový ohlas, že se rázem stal na výsost populární a oslavovanou osobností. Bohužel však jen do okamžiku, kdy vykradl dům svého advokáta a dostal se zpátky do basy.

Pittman s ním ovšem dělal rozhovor v době jeho největší slávy. Interview trvalo celé dvě hodiny a Pittman si svým zájmem O'Reillyho tak získal, že mu zlodějček nakonec věnoval dar - právě ten nůž, který teď držel v ruce. "Každému bych ho nedal, ale ty umíš ocenit, jaký to je umění být zlodějem," řekl mu tenkrát Sean. Kromě miniaturních kleštíček a šroubováku byly na noži dva kovové nástroje, které měly stejnou funkci jako kasařský paklíč.

Sean mu navíc s velkým potěšením vysvětlil, jak má oba nástroje používat.

Jeho lekce se nyní Pittmanovi hodila. Už si to ostatně mnohokrát předtím vyzkoušel a zjistil, že je schopen odemknout běžný zámek během patnácti vteřin.

Teď však byla situace přece jenom jiná - musel pracovat ve tmě a navíc ho ještě stresoval pohled na Millgatův smrtelný zápas.

Pittman se zoufale snažil soustředit a pracovat rychleji. Také mu bleskla hlavou myšlenka, že jakmile otevře dveře, spustí nějaký bezpečnostní systém okamžitě poplach. Potom si všiml, že na zdi, hned vedle vchodu do místnosti, je skutečně umístěna řídicí skříňka bezpečnostního systému, ale protože indikátor na přístroji oznamoval, že systém je vypnut, uklidnil se. Bylo to celkem pochopitelné, protože místností procházelo mnoho lidí, a navíc ten, kdo systém vypínal, zřejmě předpokládal, že u pacienta bude stálá služba.

Konečně zámek povolil a Pittman vstoupil dovnitř.

Protější dveře byly zavěšené, nemusel se tedy bát, že by ho někdo slyšel. Bylo vidět, že Millgate rychle ztrácí síly. Lapání po dechu už nebylo tak intenzivní. Pittman sáhl po vypadlých hadičkách s kyslíkem a znovu je upevnil do nosních dírek.

Účinek byl téměř zázračný. Barva Millgatova obličeje se začala okamžitě měnit a jeho zmitání se pomalu zklidňovalo. Hrud' starého muže se znovu zvedala ve stále pravidelnějším rytmu. To však nebylo všechno, co musel Pittman udělat. Millgate si zřejmě křečovitým máváním rukou uvolnil oba přívody nitrožilní výživy k jehlám, takže bylo potřeba připojit i je. Když to udělal, všiml si, že roztok z obou ampulí mezitím celou dobu kapal na zem. Jak si to asi sestra vysvětlí, až se vrátí, napadlo ho. Vzápětí si však uvědomil i další věc - od prosklených dveří na terasu se k lůžku nemocného táhly mokré stopy jeho bot a kapek, které ještě teď stékaly z jeho pláště.

Uvědomil si, že musí okamžitě pryč.

Poslední pohled na obrazovku monitoru ho ubezpečil, že všechny sledované parametry se měnily k normálu. Už to

mohl mít za sebou, převít jeden, pomyslel si Pittman ulehčeně. Otočil se a už už se chystal spěšně opustit místnost, když najednou ztuhl. Svrašťelá, vyzáblá ruka připomínající dravčí pařát ho zezadu uchopila za pravé zápěstí. Teď zase zalapal po dechu on. Prudce se otočil a střetl se s úzkostným pohledem, který na něho upíraly Millgatovy oči. Pittman ucukl a snažil se okamžitě ruku vyprostit, ale vyzáblý spár ho svíral s překvapující silou.

Panebože, co jestli začne křičet?

"Duncan." Vyrazil ze sebe s velkým úsilím Millgate. Jeho hlas bylo sotva slyšet. Zněl spíš, jako když někdo mačká celofán.

Blouzní. Nemá ponětí, ke komu mluví, pomyslel si Pittman.

"Duncan." Znělo to jako prosba.

Zřejmě ho považoval za někoho jiného. Pittman cítil, že už tu je příliš dlouho. Musí okamžitě pryč.

"Duncan." Jeho hlas zesílil. "Sníh."

Pittmanovi se konečně podařilo uvolnit zaťaté prsty ze svého zápěstí.

"Grollier." Starý muž měl zahleněné hrdlo a jméno, které vyslovil, zaznělo, jako když někdo groteskně napodobuje zvuk kloktání.

K čertu s ním, pomyslel si Pittman a vrhl se ke dveřím na terasu.

Než však stačil zmizet, otevřely se protější dveře a on se ocitl v pruhu světla vycházejícího z chodby. Ve dveřích stála zdravotní sestra. Na okamžik ztuhla a pak se ozval třesk - čajová konvice se šálkem se roztránila o podlahu. Žena zaječela.

Pittman vyrazil na terasu a prchal.

Teď už nedbal na opatrnost a letěl přímo ke schodům. V půli cesty ho téměř oslepilo silné výbojkové světlo. Sestra nebo někdo z ochranky ho zřejmě rozsvítil zevnitř. Pittman ještě zaslechl, jak se z domu začaly ozývat výkřiky.

Sjel ze schodů tak rychle, že si málem pořezal dlaně o zábradlí. Dole se na vteřinu zastavil, protože nevěděl, kterým směrem se dát. Málem už vyrazil tam, odkud přišel, na cestu směrem k bráně. Pak však uslyšel výkřiky, které přicházely právě z prostoru před domem. Obrátil se tedy dozadu, ale i tam se teď rozsvítilo silné světlo a ozářilo celý bazén i květinovou zahradu. Navíc i odtud se už ozývaly zmatené, rozčilené hlasy.

Zbýval mu tedy už jen jeden směr. Vyrazil jako štvané zvíře přes betonovou plochu před garážemi, přes vodou napitý trávník tam, kde se ve tmě matně se rýsovaly jakési jehličnaté stromy. Ještě uslyšel, jak někdo rychle sbíhá po dřevěných schodech z terasy.

"Stůj!" ozvalo se za ním.

"Napal to do něj!"

Pittman doběhl ke skupině borovic. Vběhl do jejich hustých větví a vůbec nedbal, že ho jehličky bolestivě škrábou do tváře. Málem zakopl, ale přece jen se mu podařilo udržet se na nohou.

"Kde je-?"

"Tamhle! Myslím, že je za -!"

Bylo slyšet temné žuchnutí, jak někdo spadl.

"Hergot! Zasraná větev -!"

"Slyším ho!"

"Je někde v tom houští!"

"Jestli ho uvidíš, tak po něm práskni!"

"Panebože, až zjistí, že jsme někoho nechali -!"

Pittman slyšel, jak se za ním kdosi prodírá mezi stromy. Právě doběhl k vysoké zdi a málem si o ni ve tmě rozbil hlavu. Zarazil se a prudce oddychoval.

Kam teď? Rozhlédl se nalevo i napravo. Věděl, že běžet podél zdi a pokoušet se najít bránu nemá smysl. Určitě by ho dostali, protože ho mohli sledovat podle hluku. Kromě toho byli dva - mohli se rozdělít a nadběhnout mu.

Zpátky?

To také nepřicházelo v úvahu. V okolí domu je plno světla, není se kam skrýt. Možná, že už také zavolali policii.

Kam se tedy vrátit?

Zbývala jediná cesta. Pittman se vrhl k nejbližšímu stromu a začal se na něj škrábat. Kroky jeho pronásledovatelů se rychle přibližovaly. Pittman se chytil silné větve nad sebou, vzepřel se nohama o jednu z nižších větví a posunul se o metr výš. Cítil, jak se mu kůra stromu bolestivě zadírá do dlaní. Neměl však čas na pocity. Slyšel, jak se přibližují. Málem uklouzl, protože se mu chvěly nohy, ale šplhal dál.

"Slyším ho! Tamhle!"

Konečně se dostal na úroveň, ve které tušil vrchol zdi. Natáhl se, jak daleko mohl, pak se pustil nohama kmene a ručkoval směrem k ní. Větev se začala povážlivě ohýbat, ale teď už neměl na vybranou. Buď vydrží, nebo...

"Musí být tady někde! Slyším ho!"

"Kde?"

Mokrý větev mu klouzala v dlaních. Musel se držet křečovitě a o to víc se mu kůra zadírala do kůže.

"Tam je!"

"Na stromě!"

Konečně dosáhl komíhajícíma se nohama na vrcholek zdi. Naštěstí na ní nebyl žádný ostnatý drát či zabetonované skleněné střepy. Ještě několikrát přehmátl a pak se mu konečně podařilo vyškrábat se na zeď.

Ze tmy pod ním vyšlehl záblesk okamžitě následovaný ohlušujícím výstřelem. Další rána ho vyděsila tak, že bezděčně uhnul a málem spadl. Srdce mu bušilo jako zběsilé. Seděl na drsné studené zdi a pod sebou viděl pouze prázdnou temnotu. Zdola zaslechl zvuky, jako když někdo leze na strom.

"Poběžím k bráně!" ozval se druhý muž z povzdálí.

Pittman se nejdřív pověsil za ruce a pak se pustil.

Dopadl dřív, než čekal. Dole pod zdi byl měkký, vodou nasáklý trávník, takže přistání bylo příjemnější, než kdyby tam byl dlážděný chodník. Přesto se po vzoru parašutistů převalil na bok a na záda, aby minimalizoval náraz. Teď si nemohl dovolit podvrtnout kotník nebo dokonce zlomit nohu. Kdyby tu zůstal ležet se zraněním, ti dva by ho našli během několika minut.

Měl jen jedinou šanci - co nejrychleji se zvednout a pokusit se najít nějaký úkryt. Ale kde? Vůbec to tu neznal. Když ležel po stromě nahoru, měl jenom jediný pocit, že tam, na druhé straně zdi, je volný prostor, kde ho nikdo nemůže zahnat do kouta.

Zvedl se. Byl celý mokrý, kolena i ruce měl odřené, ale to teď byly zcela nepodstatné maličkosti. Hlavně, že si nic nezlomil a že je schopen postavit se na nohy.

Ze tmy na druhé straně zdi zaslechl klení. Jeden z pronásledovatelů patrně běžel k bráně, ale ten druhý, alespoň se tak dalo soudit podle hekání a praskotu větví, pokračoval ve šplhání na zeď.

Pittman se rozběhl nazdařbůh do tmy. Před sebou neviděl nic, než tmavou, jakoby nekonečnou travnatou plochu. Na rozdíl od pozemku, ze kterého právě unikl, tady neviděl žádné keře ani stromy.

Kde se to, k čertu, ocitl? Ten prostor mu připadal podivně nepřirozený.

Vpředu se objevilo jakési světlejší místo. Doběhl k němu a najednou se pod ním propadla zem. Upadl a rozplácl se jak široký tak dlouhý - do písku. Ano, byl to písek, proto se mu ta plocha zdala tak světlá. Před pískovištěm byl ostrý svažitý břeh, který ho dokonale vyvedl z rovnováhy. Ale proč by tady mělo být...?

Najednou mu to došlo. Pane Bože, vždyť je na golfovém hřišti. Před očima se mu vybavil nápis, který viděl na kraji silnice z taxikářova auta: SAXON, LESNÍ PARK A GOLFOVÝ KLUB.

To mu ještě chybělo. Jestli po něm začnou znovu střílet, dostanou ho jako zajíce na poli. Kde by se tady v tomhle terénu mohl skrýt?

Došlo mu, že tady nemůže zůstat. Začal se rozhlížet, aby se orientoval. Klidně se totiž mohlo stát, že by se ve zmatku dostal zpátky ke zdi. V dálce po levé straně zahlédl světla. Vynořila se ze tmy jako bludičky z bažin. Pittman si vzpomněl, že jeden z pronásledovatelů mířil k hlavní bráně. Asi už tam doběhl a spolu s ostatními vyrazil ven. Zprvu usoudil, že ta světla pocházejí od baterek, ale potom mu připadl jejich jas až příliš silný. Navíc se mu zdálo, že se pohybují ve dvojici jako reflektory auta. Pittman však nevěřil, že by skutečně použili auta. Na jarním, vodou napitým trávníku by se s autem daleko nedostali. Navíc zvuk motoru, který k němu doléhal, byl na auto příliš tichý a jemný. Panebože, vždyť oni mohou mít malý golfový traktor. Nebo dokonce několik. A ta světla jsou ruční halogenní svítidla, protože golfový traktor žádná světla nemá.

Pittman viděl, jak se světla rozdělila a začala systematicky prohledávat terén. Dokonce k němu doléhaly výkřiky mužů. Ted' už nemohl váhat. Obrátil se a prchal do tmy.

Předtím, než u Jeremyho diagnostikovali rakovinu, byl Pittman doslova zažraný do běhání. Byl zvyklý běhat minimálně hodinu denně a o víkendech ještě víc. Tenkrát bydlel s Ellen a s Jeremym na Sedmdesáté východní, odkud byl jen kousek k běžecské stezce podél řeky. Každodenní běhání bylo pro něho stejně ustáleným zvykem, jako pravidelné ukládání pěti procent z platu na konto do banky nebo kontrola Jeremyho prospěchu ve škole (i když to poslední nebylo vůbec nutné). Rodina, její zabezpečení, plánování budoucnosti - to bylo smyslem jeho života. Vzpomínal si, jak ho jeden rok Jeremy i Ellen nadšeně vítali v cíli newyorského maratónu. Skončil tenkrát někde uprostřed pole běžců, ale i tak to byl jeden z nejšťastnějších okamžiků, které si dokázal vybavit.

Ano, to bylo tenkrát, ještě před tím, než Jeremy onemocněl. Potom jeho jediný syn zemřel a on s Ellen se začali hádat. Ellen odešla z domu a později se s ním rozvedla. Pittman začal pít a nakonec se nervově zhroutil.

Ani si už vlastně nepamatoval, kdy naposledy běžel. Jeho fyzická aktivita se v posledních letech omezovala pouze na bezcílné procházky, když už se svou samotou nemohl v bytě vydržet. Ale nyní ho zvýšená hladina adrenalinu vzpružila a jeho tělo se rozpomnělo na staré časy. Do své nejlepší formy měl sice hodně daleko, ale styl, rytmus a délka kroku zůstaly. Dýchal těžce a také svaly na nohou protestovaly, jenže vzadu za ním nejel sběrný vůz, ale chlapi, kteří byli připraveni odprásknout ho, jakmile ho uvidí.

Běžel dál, ale srdce cítil až v krku. V duchu se proklínal, že připustil, aby se z něho stala taková bačkora. Hned nato se zase proklínal za nerozum a vyslovený hazard, které ho do této situace dostaly.

Co tím chtěl, k sakru, dokázat, když se tu zatracenou ambulanci rozhodl sledovat až sem? Burtovi by jednoduše řekl, že Millgate už v nemocnici není a nikdo neví, kam zmizel.

Ne. Nedělal to přece pro Burta. Dělal to pro sebe. Slíbil Burtovi, že udělá, co bude v jeho silách, a svůj slib musí splnit. Slíbil mu osm dní.

Proč ale lezl dovnitř do domu? Těžko by někoho dokázal přesvědčit, že to patří k běžným žurnalistickým postupům.

Kdyby se to Burt dověděl, řádl by jako pominutý.

Jenže co měl tedy dělat? Nechat toho starého umřít?

Cítil, že mu tvrdnou lýtky. Dřív pro něho bylo běhání téměř druhou přirozeností, a teď se tu vysloveně trápí. Ohlédl se přes rameno za sebe. Měl dojem, že světla zamlžená vlhkostí směřují přímo k němu. Alespoň některá.

Už předtím si spočítal, že po něm jde asi pět golfových traktorů. Tři z nich zřejmě mířily po diagonále k nejvzdálenějšímu okraji hřiště a dva jely přímo k němu.

Chtějí mě obklíčit, uvědomil si Pittman. Jak si ale mohou být v té tmě jisti, kterým směrem běžím?

Najednou měl pocit, že se mu mokré a splhlé vlasy na hlavě zježily hrůzou. Musejí ho vidět. Vidí ho, protože má na sobě pískově světlý plášť.

Sáhl k pasu a začal si za běhu uvolňovat opasek. To mu ještě chybělo. Co s tím pláštěm udělá? Třesoucími se a

zmrzlými prsty rozepínal jeden knoflík po druhém, a když ten poslední nechtěl povolit, vztekla ho jedním škubnutím utrhla. Na okamžik se zastavil, aby mohl kabát svléknout. Sako, které měl pod pláštěm pořád ještě suché, začalo okamžitě vlhnout.

V prvním okamžiku měl chuť plášť prostě odhodit a běžet dál. Hned na to však doběhl ke skupince keřů a napadlo ho rozprostřít plášť na ně, aby své pronásledovatele zmátl. Pak však zauvažoval - i kdyby na jeho fintu skočili, zdrželo by je to jen o chvíli. A kromě toho, kdyby se mu podařilo uniknout, určitě by se mu plášť ještě hodil. Už teď mu bylo v lehkém sáčku zima.

Pittman proběhl keří a pokračoval dál. Nemělo smyslu snažit se tam schovávat, protože keřů bylo jen pár a navíc nebyly nijak husté.

Znovu se ohlédl přes rameno. Měl pocit, že se k němu světla opět přiblížila. Také hluk motorů jako kdyby zesílil. Sroloval plášť a nacpal si ho pod sako. Musí přidat. Zaťal zuby a snažil se prodloužit krok. Ještě štěstí, že si vzal tmavé sako. Teď už ho v té tmě snad neuvidí. Pokud ho ovšem nezachytí přímo kuzelem reflektorů.

Před ním se opět objevila světlejší skvrna. Dobehl blíž a zjistil, že je to rybník. Jestli ho bude muset obéhnout, ztratí spoustu času. Jenže co mu jiného zbývá. Chtěl změnit směr a dát se doleva, jenže pravá noha mu na mokré trávě podklouzla a on se rozplácl těsně vedle vodní hladiny. Kdyby se prsty nezachytil za vystouplý drn, asi by opravdu skončil v ledové vodě.

Klekl si a začal strkat zpátky pod sako srolovaný plášť, který mu při pádu vylezl. Za vrcholkem srázu, ze kterého sklouzl dolů, prokmitl paprsek světla. Vrčení motorů se hrozivě přiblížilo. Znovu se rozběhl do tmy. Teď musel dávat větší pozor, kudy běží, protože si nemohl dovolit znovu ztrácet čas.

Obéhl rybník a vyškrábal se na protější sráz. Za jeho zády se ozývaly vzteklé výkřiky. Najednou mu okolo pravého ucha něco zabzučelo. Byl to zvuk podobný bzučení sršně, Pittman však dobře věděl, že to byla kulka. Hned nato další sršeň. Ten, kdo střílel, musel mít nasazený tlumič, protože výstřely nebyly doprovázeny žádnou ranou.

Skulil se ze svahu dolů a zůstal ležet na mokré trávě. Napravo se ve tmě míhala světla a úplně stejná situace byla nalevo. Hledali ho na břehu rybníka. Věděl, že by se měl pokusit běžet dál, ale jeho nohy a plíce protestovaly. Ležel a těžce oddychoval.

Jak dlouho může tu honičku vydržet?

Zoufale sbíral poslední zbytky sil. Musí odtud.

Po trávě nedaleko od něho přešel kužel světla. Zvedl se a v panice se vyřítit do tmy. Uběhl sotva několik desítek metrů a znovu upadl. Další písková past. Písek v prohlubni byl doslova napitý vodou, a když se Pittman zvedal, cítil, jak mu na kalhotách zůstává přilepený těžký nános.

Světla se míhala čím dál blíž. S posledními zbytky sil přeskobrtal přes rozbředlý písečný pás. Ohlédl se a uviděl, že za ním zůstala v písku hluboká stopa. Panebože, nejdřív ho prozrazoval světlý plášť a teď zase stopy. Až sem dorazí, okamžitě jim bude jasné, kde z písku vylezl a kterým směrem prchá dál.

Stopy. Najednou ho napadlo, že právě toho by mohl využít. Místo, aby přechal dál v původním směru, rozběhl se podél písečného pásu směrem k vrcholku srázu. Za běhu sáhl pod sako a vytrhl odtud sbalený plášť.

Dál už to nešlo. Míhotavé světelné skvrny tancovaly těsně okolo něj. Byl teď v místě, ve kterém tvořil travnatý břeh ostrý sráz. Klekl si na kolena a opatrně si lehl podél břehu do písku. Potom se přikryl pláštěm, který svým zabarvením téměř dokonale splýval s písečnou plochou. Ještě přitáhl nohy k tělu, aby nevyčínaly ven. Pokoušel se zklidnit dech, ale moc se mu to nedařilo.

Teď už se mohl jenom modlit, pomyslel si.

Slyšel, jak na plášť dopadají kapky deště. Potom s úzkostí naslouchal přibližujícímu se vrčení motorů. Najednou bylo ticho.

I když ležel na studené zemi, začal mu po obličejí stékat studený pot. Zoufale se snažil ovládnout tělo, protože cítil, že se o něho pokouší třesavka.

Proboha, nesmí se prozradit.

Nejhroznější bylo, že netušil, co se děje nad ním. Nevěděl ani, jestli se třese zimou nebo očekáváním kulky do zátylku.

Copak to není to, co chtěl, blesko mu hlavou. Jestli ho teď zastřelí, mohl by to přece považovat téměř za laskavost.

Ne, tohle on nechtěl. Nebylo by to z jeho vlastní vůle.

Ležel tiše a modlil se. Pane Bože, ať si mě nevšimnou. Ať jedou dál...

"Tamhle!" ozvalo se nedaleko.

Srdce se mu prudce rozbušilo.

"Stopy v písku!"

"Tam pokračoval dál!"

Chvilí bylo ticho.

"Trojka volá jedničku. Dávejte pozor, běží někam směrem k vám."

Mají tedy vysílačku. Pittman slyšel, že někdo na druhém konci spojení odpovídal, ale nerozuměl ani slovo.

Motory opět naskočily a podle zvuku Pittman odhadoval, že přejíždějí pískový pás a pokračují dál po trávě.

Ještě dlouho se neodvážil ani pohnout. Mokrá, studená písek mu zespodu promáčel všechno, co na sobě měl. Přestože se téměř dusil nedostatkem kyslíku, přinutil se ještě chvíli ležet bez hnutí. Konečně se odhodlal nazvednout plášť. Do tváře ho udeřil studený závan čerstvého vzduchu, ale on s hrůzou zíral do trny, jestli se nad ním nešklebí chlap s pistolí v ruce.

Kromě temného okraje srázu u své hlavy však viděl pouze tmu, ze které padal bez ustání drobný déšť. Teď už mu ale tak nevadil. Víc mokrá už stejně nemohl být a po tom nedýchatelném vzduchu pod pláštěm mu připadal jako očištná lázeň. Nejdříve si klekl a pak se schoulil v podřepu. Chvěl se zimou. V dálce se míhala světla, ale teď se už našťestí od

něho vzdalovala. Opatrně sbalil plášť a opět ho zastrčil pod sako. Zvedl se a zamířil zpátky. Byl špinavý, úplně promočený a klepal se zimou. Přesto se mu uvnitř začal rozlévat zvláštní hřejivý pocit radostného uvolnění. Ale ještě neměl vyhráno. Musel se z toho zatraceného hřiště dostat pryč. Musel se dostat z dosahu těch chlapů, kteří ho naháněli s pistolemi a s vysílačkou, jako nějakou divokou zvěř. Věděl, že by se mohli každým okamžikem vrátit. Znovu se rozběhl. Přestože se mu téměř podlamovaly nohy, snažil se zrychlovat frekvenci a prodlužovat krok. Teď, když už neprchal jen tak nazdařbůh do tmy, začal v něm narůstat tísnivý pocit, že pokud se mu nepodaří nějak orientovat, mohl by tu také bloudit v kruhu a nakonec svým pronásledovatelům sám vběhnout do rány. Konečně. V dále po levé straně uviděl pohybovat se dvojici světél. Byla daleko silnější a ostřejší než ta, před kterými s takovou hrůzou prchal. Bezpochyby to bylo auto. Světla se pohybovala souběžně ve směru, kam měl namířeno, a po chvíli zmizela ve tmě. Tam někde musela být silnice.

KNIHA DRUHÁ

"Vy teda vypadáte. Co se vám, proboha, stalo?" zděsil se ho recepční v motelu.

"Měl jsem problémy s autem."

"Klepete se jako osika. To je vám taková zima?"

"Zůstal jsem trčet na silnici. Než jsem sehnal telefon odtahové služby, promokl jsem do nitě. Pak mi ještě v servisu řekli, že auto bude až odpoledne. Potřebuju se někde usušit."

"Asi nejste odsud," poznamenal pupkatý recepční. Bradu měl porostlou hustým rezavým strništěm a rysy jeho obličeje byly poznamenány častými nočními službami.

Pittman zavrtěl hlavou. "Jsem obchodní zástupce jednoho vydavatelství. Jedu už od včerejška z New Havenu do New Yorku. Mám tam obchodní schůzku."

"Vypadá to, že na ni těžko dojedete včas."

"O to strach nemám. Do pondělí času dost. Jenže jsem počítal, že si přes víkend trochu odpočinu. Zatracená práce."

Pittman podal úředníkovi svoji kreditní kartu a vyplnil registrační formulář. Když došel ke kolonce, kam měl napsat adresu, uvedl místo svého pobytu New Haven. Cítil se při tom sice trochu jako podvodník, ale nic jiného mu nezbývalo. Musel nějak recepčnímu vysvětlit, proč je tak zřízený, a pravdu mu říct nemohl.

"Tady jsou klíče, pane."

Pittman třikrát za sebou kýchl.

"Človče, musíte se hned z těch mokrých hadrů převléct," radil mu recepční.

"Už hodinu na nic jiného nemyslím," odpověděl Pittman.

Motel měl příznačný název - Teplo domova. Pittman k němu došel asi půl hodiny po tom, co se dostal na silnici. Byly tam sice ještě jiné motely, ale on si vybral tenhle, protože byl stranou od silnice. Celou cestu sem měl strach, že ho přece jen dostanou. Pokaždé, když v dále uviděl světla, vrhl se do keřů nebo do jakéhokoliv jiného úkrytu u silnice a vylezl odtud, až zase světla zmizela. V podstatě neměl ani ponětí, kam ta silnice vede. Strach ho ale hnál pryč. Kamkoliv, jen aby už byl daleko od toho zatraceného golfového hřiště.

Teď však, když za sebou zamkl dveře pokoje, splaskl jako vypuštěný balón. Téměř bezvládně se svalil do křesla a začal srkat báječně horkou kávu, kterou si přinesl v kartónovém kelímku z automatu na chodbě. Koberec v jeho pokoji měl špinavě zelenou barvu a byl už dost sešlý. Také stěny byly podivně žluté, nehezské. Na takových věcech mu teď ale ani za mák nezáleželo. Dokonce ani na tom, že na špinavě oranžovém povlečení na posteli byla díra. Jediné, co teď potřeboval, bylo teplo.

Zoufale se potřeboval zahřát, aby mu už konečně přestaly jektat zuby. Potřeboval si dát horkou lázeň.

Nastavil pokojový termostat na třicet stupňů a začal ze sebe stahovat mokré oděv. Rozvěsil všechny svršky na věšáky a nechal dveře skříň otevřené, aby mohly schnout. Promočené boty a ponožky dal v koupelně na radiátory a pak otočil kohoutkem s teplou vodou.

Zpočátku tekla jen vlažná, ale za chvíli byla tak horká, že si málem opažil ruku. Nastavil si takovou teplotu, jakou ještě snesl, sedl si do vany a nechal na sebe proudit báječné teplo. Ještě i potom, kdy už byla vana úplně plná a voda mu sahala až po bradu, pořád se nemohl horké lázně nabažít.

Zhluboka a s rozkoší vdechoval horkou páru a vnímal, jak se postupně prohřívá každá částička jeho těla. Teprve teď se přestával chvět. Zavřel oči a uvědomil si, že tak báječný pocit nezažil od...

Jeho myšlenky se na okamžik zarazily, ale pak se opět daly do pohybu.

... té strašné noci, kdy Jeremy zemřel. Od toho okamžiku cítil neustálý zdrcující pocit nespravedlnosti a viny za to, že on je na živu a jeho jediný syn mrtev. Právě ten pocit mu nedovoloval vychutnat i ty nejzákladnější a nejpřirozenější životní radosti. Neustále ho strašilo vědomí, že Jeremy už nikdy nic takového nepozná. Nebyl schopen vnímat příjemný pocit při ulehnutí do čistě povlečené postele. Zapomněl, co je to radovat se i třeba jen ze svěžího ranního vánku nebo teplých jarních paprsků slunce. Došlo to s ním až tak daleko, že se mu zošklivily jakékoliv pozitivní pocity, protože si pokaždé uvědomil, že Jeremy je nemůže s ním sdílet.

A právě příjemné teplo sprchy v něm vyvolávalo zvlášť silný pocit viny. Jeremy se totiž strašně rád sprchoval, a když byl ještě zdravý, trávil v koupelně spoustu času. Protože se však Pittman sprchovat musel, vyřešil svůj problém tak, že si vždy nařídil jen vlažnou vodu. Účelu bylo dosaženo a pocit viny byl přece jen mírnější.

Teď se však poprvé od Jeremyho smrti oddal pocitu živočišné rozkoše bez jakéhokoliv omezení a byl tou skutečností velice překvapen. Ještě pořád měl snahu omlouvat se. Namlouval si, že v tuto chvíli se nejedná o žádné rozkošnictví,

ale o absolutní potřebu zahřát do morku prokřehlé tělo. Svého času psal reportáž o jednom vytrvalostním závodu, který vedl napříč nehostinnou a neobydlenou divočinou, a pamatoval si, že tenkrát instruktoři velice zdůrazňovali, jak lehce může člověk ve vlhku a zimě zemřít na podchlazení. Přesto ale cítil, že se jedná o jistý průlom do jeho dosavadního myšlení. V každém případě si poprvé od Jeremyho smrti uvědomil pocity svého těla.

Ale vzpomínka na Jeremyho způsobila, že jeho mysl opět zatemnil černý mrak sklíčenosti. Navíc mu připadlo jako bohupustá ironie, že v období, kdy odpočítával dny do okamžiku sebevraždy, pocítil tak intenzivní strach o svůj život. Proč jim, proboha, neumožnil, aby mu udělali laskavost a zastřelili ho?

Ne! Rozmrzele si uvědomil, že se mu neustále vrací táž otázka. Už ji přece řešil před několika hodinami. Musí s tímto světem skoncovat z vlastní vůle, ne z vůle někoho jiného. Nechtěl být zastřelen jako toulavý pes. Sám si stanovil termín smrti a trval na tom, aby byl dodržen. Osm dní, ani o den dříve.

Když si však vzpomněl na okolnosti, které způsobily, že svou smrt musel odložit, přešla jeho rozmrzelost do melancholie. Slíbil těch osm dní Burtovi. Slíbil mu je za to, co udělal pro Jeremyho.

Nakonec se ale melancholie změnila ve zmatek, když si představil, jak by svou noční anabázi Burtovi líčil. Už teď si dovedl představit otázky, kterými by ho jeho šéf zahrnul.

Proč Millgata odvezli z nemocnice? Proč ho v takovém stavu vlekli až kamsi do Scarsdale? Komu patří ten dům? Proč měla stráž zcela zřejmou snahu Pittmana zlikvidovat?

Teď mu to teprve začalo docházet. Pochopil by, kdyby ho chtěli chytit a předat policii. Ale proč po něm šli jako po štvané zvěři? Proč ho chtěli rovnou zastřelit? Něco mu tady nehrálo.

Pittman vypustil půl vany zchladlé vody a doplnil ji novou horkou. Teprve potom cítil, že má konečně celé tělo dokonale prohřáté. Vytáhl špunt, vystoupil ven z vody a zabalil se do ručníku. Opět ho zaplavila vlna příjemného uvolnění. Přehodil přes sebe přikrývku, zhasl světlo a přistoupil k oknu. Mezerami mezi žaluziemi začal pozorovat okolí. Z okna pokoje bylo vidět přímo na parkoviště plné kaluží. Právě viděl přijíždět nějaké auto. Co když je to policie? Určitě už dostali hlášení a hledají ho. Ale auto nemělo na střeše žádný světelný maják ani policejní označení na dveřích. To ho ale moc neuklidnilo. Když strážníci zjistili, že jim unikl, mohli se rozjet po okolí a ptát se po něm po všech možných motelech tady v okolí. Teprve když z auta vystoupila jakási žena a zašla do bungalovu na druhé straně parkoviště, trochu se uklidnil.

Policie. Celou dobu, co ho honili po golfovém hřišti, neslyšel žádné policejní sirény. Znamenalo to snad, že policii vůbec neuvědomili? Jak by mohla soukromá ochranka vysvětlit, že po někom střelila v prostoru, který je komukoliv volně přístupný?

Také by rád věděl, jestli ho pořád ještě hledají. Když ano, pak je to jen otázka času, kdy přijdou i sem. Ale nepovažovali by třeba za logičtější, že se ten, koho honí, pokusí dostat co nejdál z jejich dosahu?

Každopádně nemohou vědět, kdo je a jak vypadá.

Najednou si uvědomil, že se mu téměř podlamují nohy únavou. Dobelhal se k posteli a zachumlal do přikrývky.

Alespoň několik hodin se vyspat. Burt obvykle přichází do redakce okolo osmé. Měl by mu pak zavolat a vyličit, co se stalo.

Chvilí uvažoval, že by bylo nejlepší zavolat recepčnímu, aby ho v osm hodin vzbudil. Natáhl ve tmě ruku po telefonu, ale ta mu bezvládně klesla zpátky. Cítil, jak se propadá do spánku a nebyl schopen tomu zabránit.

Probouzel se pomalu a ztěžka. Hlavu měl jako po flámu a víčka ne a ne otevřít. Nejdříve vzal na vědomí jasné sluneční světlo pronikající do pokoje štěrbinami v žaluziích a hned potom hluk ze silnice. Posadil se a chvíli si třel rozbolavělé nohy. Konečně se odhodlal opustit teplou postel a odbelhal se do koupelny. Když se vrátil, posadil se na postel, obtočil okolo sebe přikrývku a teprve potom usoudil, že je dostatečně probuzený, aby mohl zavolat Burtovi. Natáhl se pro telefon a uviděl, že digitální hodiny na nočním stolku ukazují čas 2:38.

Panebože, hrklo v něm. To už je odpoledne? Spal tedy téměř deset hodin.

Vývedlo ho to tak z míry, že chvíli nevěděl, co má dělat. Pak však znovu sáhl po telefonu, stiskl devítku, jak ho instruovala kartička ležící vedle, a hned nato vyťukal číslo do Chroniclu.

Chvilí čekal, než ho spojovatelka přepojila na Burtovu kancelář, ale potom se ozval jeho nezaměnitelný kuřácky chraptavý hlas. "Prosím, Forsyth." Ani se nemusel představovat.

"Tady je Matt. Poslouchej, Burte, chci se ti omluvit, že jsem ráno nepřišel. V noci se mi totiž stalo něco dost divného. Byl jsem -"

"Mám tu nějaké jednání. Nemám čas."

Ve sluchátku to cvaklo a spojení bylo přerušeno.

Co to má znamenat?

Pittman se zamračil a pomalu položil sluchátko.

Takové chování nebylo Burtovi podobné. Ještě nikdy ho tak stroze neodbyl. Musí být pořádně naštvaný. Zřejmě si myslí, že jsem se na něho vykašlal, uvažoval Pittman.

Znovu zvedl telefon. Neměl rád, když zůstávalo jakékoli nedorozumění nedorozřešené.

"Prosím, Forsyth."

"To jsem ještě jednou já, Matt. Podívej, už jsem se ti jednou omluvil. Přisahám, že se to nestalo mou vinou. Stalo se něco, o čem si s tebou potřebuju promluvit. Minulou noc -"

"Řekl jsem ti, že nemám čas. Mám tady důležitou návštěvu."

Stejně jako předtím přerušil spojení.

Pittman odstrčil telefon. Vůbec z toho nebyl chytrý.

Tak dobře, když chce být naštvaný, tak ať je. Důležitá návštěva... Bylo mu to jasné. Burt to řekl jenom proto, aby mu ve

své naštvanosti naznačil, že on je naprosto nedůležitý. Úplná nula.

Chvilí uvažoval, jestli nemá zavolat do třetice, ale pak se rozhodl, že ne. Ať už Burtovi přeletělo přes nos cokoliv, bylo naprosto jasné, že se s ním nehodlal vybavovat po telefonu.

Zmatený a navíc celý polámaný vstal a šel shánět svoje oblečení. Všechno bylo vlhké, ale naštěstí už ne vysloveně mokré. Poněvadž měl kalhoty, sako i košili pověšené na věšácích, nebyly ty věci ani tak pomačkané, jak se obával. Dokonce se mu podařilo suché bláto z větší části vykartáčovat. Jeho plášť byl ovšem v hrozném stavu - špinavý, zmačkaný a navíc potrháný. Pittman usoudil, že nemá cenu s ním cokoliv dělat, a nacpal ho do koše na odpadky. Pak si rukou vydrbal z vlasů písek a učešal se. S holením to bylo horší, protože v motelu, jak zjistil, nenabízeli zapůjčení holicího strojeku. No a co? Bude tedy neoholený. Ale najíst se musí - a to hned. Vzpomněl si, že nedaleko od motelu viděl v noci svítit McDonalduv znak. Protože neměl co balit, sebral klíče a byl připraven odejít. Otevřel dveře jen tak napůl a vykoukl ven, jestli se na chodbě nepotlouká někdo podezřelý. Nebylo tam však ani živé duše. Vyšel ven a přešel parkoviště směrem k recepci. Přestože svítilo slunce, vzduch byl stále chladný. Pittman cítil, jak ho začíná studit ještě stále vlhké oblečení.

Důležitá návštěva. Celou cestu vlakem se mu vracela Burtova slova. Pravidelný klapot kol o koleje mu pomáhal soustředit myšlenky. Důležitá návštěva.

Možná, že říká pravdu. Ode dneška za týden by měl Chronicle skončit. Je třeba zařídit spoustu důležitých věcí. Bylo docela možné, že u Burta v kanceláři seděl vydavatel nebo bůhví kdo ještě.

Ale proč, když se jednalo o tak důležité lidi, si nezavolali Burta do své vlastní kanceláře?

Pořád mu to nějak nezapadalo do sebe. Znovu se spíš přiklonil k názoru, že Burt byl naštvaný a jednoduše ho odbyl. Vystoupil na Centrálním nádraží, a protože nemohl sehnat taxík, rozhodl se pokračovat dál metrem. Ještě ve vlaku si říkal, že zajede nejdříve do Chronicle, ale teď začal pochybovat, jestli by to mělo smysl. Bylo pět minut po páté hodině, slunce už bylo pod úrovní vrcholků mrakodrapů a citelně se ochlazovalo. Znovu se pod vlhkým oděvem začínal klepat zimou. Burta už stejně v redakci nezastihne, protože ten už je určitě na cestě do svého oblíbeného baru, kam vždycky chodí rovnou z redakce.

Jenže představa, že by měl ve svých uválených šatech sedět v baru, drkotat zuby a pokoušet se Burtovi vysvětlovat tu fantastickou historku, ho vůbec nelákala. Nejdřív ze všeho se potřeboval převléknout do suchého oblečení.

Z metra vystoupil na Union Square, ale protože ani tady nesehnal volný taxík, odšlapal si celou cestu na Dvanáctou západní pěšky. Spěchal, aby se alespoň tak zahřál. Nejdříve odemkl dveře vestibulu a potom ještě jedny do chodby v přízemí.

Privítala ho obvyklá směs pachů z vaření, výtah důvěrně rachotil a z bytu odnaproti bylo samozřejmě slyšet televizi. Zavrtěl hlavou. Takové prostředí by dokázalo vzít chuť k životu každému. Odemkl dveře svého bytu, vkročil do předsíně a zamkl za sebou. Potom se otočil a - v obývacím pokoji seděl muž a četl si časopis.

Pittmanovi se rozbušilo srdce. "Co to má...?"

Muž odložil časopis a klidně se na něho podíval. "Jmenujete se Matthew Pittman?"

"Kde si, k sakru, myslíte, že jste?"

Bylo mu tak ke čtyřicítce, štíhlý, měl krátce sestřížené hnědé vlasy a hubenou tvář s ostrou bradou. Na sobě měl jednoduchý šedivý oblek a polobotky s tlustými podrážkami. "Jsem od policie," prohlásil a otevřel náprsní tašku, aby mu ukázal odznak a identifikační kartu. Pomalu vstal. "Detektiv Mullen. Rád bych vám položil několik otázek." Díval se na Pittmana rozmrzele, jako by mu chtěl naznačit, že má na práci ještě i jiné záležitosti, než se babrat s ním.

"Jak jste se sem dostal?"

"Požádal jsem domovníka, aby mě pustil dovnitř."

Pittman cítil, že se tlak v jeho hrudi zvyšuje. "Nemůžete jen tak... nemáte právo... zatraceně, máte zatykač nebo něco podobného?"

"Ale proč bych měl mít zatykač? Provedl jste snad něco, co by vás opravňovalo myslet si, že jsem vás přišel zatknout?"

"Ne. Ale..."

"Tak proč neušetříte čas sobě i mně. Posad'te se a můžeme si v klidu pohovořit o věcech, které mě zajímají."

"O jakých věcech? Pořád nechápu..."

"Vidím, že se klepete zimou. Vaše šaty vypadají, jako kdyby byly celé provlhlé."

Pittman horečnatě přemýšlel. "Číšník... mi polil kabát i kalhoty vodou."

Detektiv pokýval hlavou. "Něco podobného se mi stalo před dvěma týdny. Akorát to nebyla voda. Měl byste se převléknout. A nechte, prosím vás, dveře do ložnice pootevřené. Můžeme spolu mluvit, i když se budete převlékat. Také by vám, myslím, neškodilo, kdybyste se oholil."

"Chci si nechat narůst vousy," zablekotal Pittman. Poslušně zašel do ložnice a začal ze sebe nervózně stahovat vlhké oblečení. Pak to všechno hodil do koše se špinavým prádlem a vzal si čisté věci.

Právě si natahoval kalhoty, když se detektiv objevil ve dveřích.

"Strašně rád bych věděl, kde jste byl minulou noc."

Pittman cítil, že mu naskočila husí kůže, a rychle sáhl po košili.

"Kde bych byl? Doma. Šel jsem se jenom trochu projít."

Detektiv otevřel dveře dokořán a Pittman se přistihl, že má strach. "Kolik bylo hodin, když jste se šel projít?"

"Asi jedenáct."

"A vrátil jste se...?"

"Okolo jedné."

Detektiv udiveně pozvedl obočí. "Nepřipadá vám to nebezpečné toulat se po nocích?"

"Nikdy jsem žádné potíže neměl."

"To máte štěstí. Setkal jste se venku s někým?"

Pittman se už už chystal zmínit o italském barmanovi, ale pak si uvědomil, že kdyby se za ním detektiv vypravil, mohlo by vyjít najevo, že má u něho schovanou pistoli. Povolení na držení zbraně měl sice v pořádku, ale to ho opravňovalo přechovávat pistoli pouze v jeho bytě. Kromě toho by jen těžko vysvětloval, proč si dal pistoli do úschovy.

"Ne. S nikým."

"To je špatné. Budete to mít těžší."

"Jak to myslíte? A vůbec - nemám rád, když se mi někdo vloupá do bytu a pak mi klade otázky, jejichž smysl vůbec nechápu." Pittman už nedokázal skrýt své rozhořčení. "Kdo je vlastně vašim nadřízeným? Jaké je jeho telefonní číslo?"

"Výborná myšlenka. Myslím, že bychom si s ním měli promluvit. Ale víte, co by bylo úplně nejlepší? Pojdte se mnou a promluvíme si s ním osobně."

"Proč ne?"

"Fajn."

"Nejdříve se ale spojím se svým advokátem."

"Ó?" podivil se detektiv. "Opravdu si myslíte, že budete už teď potřebovat advokáta?"

"Když se policie chová jako gestapo."

"Ale to snad ne. Teď jste mě urazil. Myslím, že uděláte nejlíp, když se oblečete a půjdete se mnou."

"Dokud se nespojím se svým advokátem, nehnu se odsud." Pittman měl pocit, jako by se začínal dusit.

"Řeknu vám, kde jste byl v noci. Žádná procházka. Sedl jste do taxíku a vyjel jste si na noční výlet do Scarsdale. To by samozřejmě nebylo nic tak špatného, jenže vy jste se tam vloupal do soukromého objektu."

Pittman ztuhl. "To je nesmysl," zakoktal.

Detektiv sáhl do náprsní kapsy a vytáhl obyčejnou bílou obálku. Nejdříve mrkl na Pittmana, co to s ním dělá, potom obálku otevřel a vytáhl z ní list papíru.

"Co to má být?" zeptal se Pittman.

"Kopie jednoho šeku," odpověděl detektiv.

Pittmanovi se stáhl žaludek. Podíval se na papír a viděl, že je to opravdu kopie šeku, který v noci vypsali řidiči taxíku, protože neměl dost peněz. Jak se k němu, proboha, dostal?

"Řidič ambulance, která jela včera v noci z Manhattanu do Scarsdale, vypověděl, že ho celou cestu sledoval nějaký taxík. Protože mu to bylo podezřelé, zapsal si jeho číslo. Když jsme potom dostali hlášení o vloupání, nebyl žádný problém zjistit si řidiče na dispečinku taxislužby. Tam nám řekli, že chlápek, kterého vezl, u sebe neměl dost peněz a zaplatil mu za jízdu šekem. Tímhle šekem. Vidíte, tady dole je váš podpis. A nahoře vytištěné jméno a adresa."

Pittman zíral na papír, jako by to, co na něm bylo, viděl poprvé.

"Přiznáváte, že jste jel v tom taxíku, nebo mě chcete přinutit, abych vás ještě dovlekl před toho řidiče?"

"Ano. Jel jsem s ním."

"No vidíte. Teď si už nebudete muset vymýšlet pohádky."

"Ale chtěl bych k tomu podat vysvětlení."

"Samozřejmě, to po vás chci od začátku."

"Předtím ale zavolám svému advokátovi."

Pittman přešel okolo detektiva a zamířil do obývacího pokoje k telefonu.

"To přece není zapotřebí. Jedná se o jasnou záležitost." Detektiv ho sledoval jako stín.

"Chci jenom, aby nedošlo k nedorozumění. Proto mu zavolám."

Pittman zvedl telefon.

"Poslechněte, žádal jsem vás, abyste to nedělal. Žádného advokáta nebudete potřebovat. Chci vám jen položit pár otázek. Když jste byl s tím starým mužem, říkal něco?"

Pittman se na něho nechápavě podíval. "Nerozumím."

"Ptám se, jestli něco řekl?"

"Co to má co dělat s...? O co vlastně jde?"

Detektiv postoupil o krok blíž a jeho rysy ztvrdly. "Řekl... ten... starý... muž... něco?"

"Jenom jakési bláboly."

"Jaké? Přesně!"

Pittman ještě pořád držel zvednutý telefon. "Nedávalo to žádný smysl. Řekl něco jako Duncan, nebo tak nějak. Pak něco blábolil o sněhu. Pak ještě... už pořádně nevím... myslím, že řekl Grollier."

Detektivovy rysy ztuhly. "Vykládal jste o tom někomu?"

"Proč bych o tom měl někomu...? Poslechněte, ty vaše otázky se mi moc nezdaří. O co se, k sakru, jedná? Můžete mi ukázat vaši identifikační kartu?"

"Už jsem vám ji jednou ukazoval."

"Ale já bych ji chtěl vidět znovu."

Detektiv pokrčil rameny. "Tohle je jediná identifikace, kterou potřebuju."

Sáhl pod sako a Pittman ztuhl - v mužově ruce se objevila pistole. Ještě ji neměl ani celou venku a už si Pittman stačil všimnout, že má podivně dlouhou hlaveň. Teprve v dalším zlomku vteřiny mu došlo, že to není hlaveň, ale našroubovaný tlumič.

Policajti přece nenosí tlumiče, blesklo mu hlavou.

"Ty zasranej čmuchale, nadělal jsi mi tolik nepříjemností, že bych ti měl fouknout kulku rovnou do toho tvýho všetečného nosu. Komu jsi o tom ještě řekl?"

Tlumič se zřejmě za něco zachytil a muž na okamžik sklopil pohled. Pittman reagoval okamžitě. Ruka i se sluchátkem reflexivně vylétla a praštila muže vši silou do čela.

Chlap se zapotácel a z obočí mu vytryskla krev. Pak zaklel a pokusil se zvednout pistoli.

Pittman ho znovu udeřil sluchátkem do nosu. Muž ztratil rovnováhu a upadl dozadu na konferenční stůl. Sklo zařinčelo a hlava narazila temenem do kovového rámu.

Protože stále ještě svíral v ruce pistoli, Pittman k němu přiskočil a chystal se ho udeřit potřetí. Sluchátkem už k němu nedosáhl, a tak se zoufale rozhlížel po něčem jiném. Lampa. Chytil ji a vrhl se k muži na zemi. Ten se však už nehýbal. Ležel bez hnutí, s otevřenýma očima i ústy, hlavu v podivném úhlu opřenou o kovový rám stolu.

Pittman k němu přistoupil blíž, připravený praštit ho lampou, pokud by to bylo potřeba. Mužova hrud' se ani nepohnula. Panebože...! On je snad mrtvý!

Srdce mu skočilo až do krku a dlouhé vteřiny, které mohly být i minutami, zíral na ležícího muže. Konečně se odhodlal položit lampu na stůl a poklekl vedle něho.

Jak se to mohlo...? Přece ho neudeřil tak moc, aby...

Kristepane! Zřejmě si musel zlomit vaz, když spadl na hranu stolu.

Teď si teprve všiml, že se koberec vedle hlavy začíná zbarvovat do ruda.

Opatrně se ho dotkl a pak ho obrátil. Vzadu trčela z mužova krku tlustá střešina skla.

Pittman několikrát polkl naprázdno, aby potlačil nával nevolnosti. Nikdy nebyl v armádě. Za svých třicet osm let života nikdy nikomu neublížil. Kromě předešlé noci a jedné nešťastné soboty před sedmi lety, kdy mu ti chlápce ve vězení zlomili čelist, se s násilím setkával pouze zprostředkovaně při své novinářské práci.

A teď tu před ním leží člověk, kterého on zabil. Vstal a bezradně se rozhlédl po pokoji. Jeho oči padly na zakrvácené sluchátko visící vedle telefonu. Zvedl je a zavěsil, jako kdyby to byla ta nejdůležitější věc, kterou právě teď mohl udělat.

Co teď?

Najednou ho přepadl strach, že někdo uslyšel řinčení skla a pád těla. Vrhle se ke stěně, za kterou se ozýval sousedův televizor - někdo se tam smál, jakýsi mužský hlas mluvil cosi o cestě na Jamaiku, potlesk - opět jedna z nesčetných show.

Trochu se uklidnil. Obával se, že mu soused začne bouchat na dveře a bude se ptát, co se děje. Ten ale dál sledoval nerušeně televizi. Ještě štěstí, že ji má tak hlasitě puštěnou.

Pak ho napadla další obava. Co když se mýlil a ten chlap je opravdu policajt?

Třesoucí se rukou vytáhl mužovu náprsní tašku a vybral z ní jeho identifikační kartu. Zněla na jméno William Mullen.

Fotografie se sice shodovala s tváří mrtvého, ale Pittman objevil, že tam byla vlepena dodatečně a pod ní je ukryta pravá podobenka detektiva Mullena. Ten se mrtvému vůbec nepodobal. Při další prohlídce náprsní tašky objevil kromě čtyř stovek dolarů také řidičský průkaz znějící na jméno Edward Halloway, bytem Alexandria, stát Virginia. Bylo nepravděpodobné, že by měl policista z New York City tak vzdálené trvalé bydliště. Pittman s ulehčením definitivně usoudil, že mrtvý chlap na zemi není žádný policajt.

Kdo to ale potom je?

Zazvonil telefon.

Pittman sebou trhl.

Telefon zazvonil podruhé.

Kdo by teď mohl -?

Další zazvonění.

Mám?

Telefon vyzváněl dál.

Třeba je to Burt.

Zvedl sluchátko a váhavě řekl: "Haló."

Ticho - cvak.

Panebože!

Pittmana zachvátila panika. Vběhl do ložnice a vytáhl ze skříně hnědou bundu a kufík. Vzápětí se zarazil, protože ho napadlo, že s kufíkem by byl moc nápadný. Hodil ho tedy zpátky a vzal si místo něho sportovní tašku, kterou používal, když chodil během.

Roztřesenýma rukama začal vybírat rezervní oblečení a cpal ho do tašky. Pak přidal ještě maratonky, holicí strojek, zubní pastu a kartáček.

Co ještě?

Nebyl čas moc vymýšlet. Ten podivný telefonát byl patrně od někoho, kdo je ve spojení s tím mrtvým chlapem. Věděl, že musí okamžitě vypadnout.

Vběhl zpátky do obývacího pokoje a podíval se na mrtvolu. Na okamžik byl v pokušení vzít si těch čtyř sta dolarů z jeho náprsní tašky, ale pak se vzpamatoval.

Nakonec by ti mohli přišít loupežnou vraždu, ty troubo, pomyslel si.

A co pistole? Neměl by si ji vzít?

Kdo si myslíš, že jsi, ozvalo se v něm opět. John Wayne? Víš tak akorát, jak zastřelit sám sebe, tak na co by ti byla.

V okamžiku, kdy se telefon ozval znovu, chytil tašku a vyrazil ke dveřím. Nejdříve opatrně otevřel a vykoukl ven, jestli za nimi nikdo není, pak vyšel na chodbu.

Telefon v jeho bytě stále vyzváněl.

Pittman se vrhl k výtahu, ale ještě než stačil stisknout tlačítko, ozvalo se cvaknutí a zvuk motoru - výtah začal se skřípěním stoupat z přízemí nahoru.

Vteřinu zaváhal a pak se pohnul směrem ke schodišti. Dole na betonových schodech se ozvaly kroky.

Najednou se ho zmocnil pocit, že ho okolo hrudi sevřely neviditelné kleště. Bylo to jasné. Hlíдали si obě cesty. Nikdo jim nemohl proklouznout.

Couvl zpátky do chodby a horečnatě uvažoval. Moc možností už neměl. Zbývalo schodiště do vyššího poschodí.

Sotva potichu vyběhl nahoru, uslyšel, že se výtah zastavil a kdosi vystoupil. Pak už bylo slyšet jen kroky stoupající po schodišti. Když se ti dva setkali, neřekl nikdo z nich ani slovo. Oba mlčky vykročili po chodbě a podle Pittmanova odhadu se zastavili před dveřmi jeho bytu. Pak bylo slyšet, jak jeden z nich zaklepal a za chvíli ještě jednou. Po chvíli se ozvaly zvuky, které naznačovaly, že někdo manipuluje se zámekem. Jiný kovový zvuk nemohl znamenat nic jiného než natažení závěru pistole. Dveře vrzly a otevřely se.

Jeden z mužů zaklel - pravděpodobně už ode dveří uviděl mrtvolu v Pittmanově bytě.

Oba vtrhli dovnitř a dveře se zavřely.

Pittmanovi blesklo hlavou, že tam, kde je, nemůže zůstat. Až ti dva zjistí, že je byt prázdný, začnou prohledávat celý dům.

Došel k výtahu a chvějící se rukou stiskl tlačítko. Výtah dojel s rachotem k němu.

Ještě pořád váhal, jestli nemá seběhnout dolů po schodech. Ale co kdyby někdo z nich vyšel a uviděl ho? Ve výtahu bude sice ukrytý, ale zase by ho mohli zastavit a byl by v pasti.

Bylo mu jasné, že se bez rizika dolů nedostane. Navíc si uvědomil, že dole ve vstupní hale by mohl hlídat další jejich člověk, a jediná možnost, jak ho minout, bylo sjet do suterénu. Nastoupil, zavřel dveře a stiskl tlačítko u písmene S.

Když projížděl úrovní třetího poschodí, s hrůzou si představoval, že se výtah zastaví a ti dva ho vytáhnou jako králíka. S vytřeštěným pohledem sledoval měnící se čísla na ukazateli.

Naskočila dvojka. Cítil, jak mu po hrudi stéká pot.

Jednička, potom S.

Výtah zastavil. Dveře se s rachotem otevřely a on se ocitl v zatuchlém tmavém suterénu.

Okamžitě potom, co vystoupil, se dveře zavřely a výtah se dal znovu do pohybu. Pittman sledoval jako uhranutý číslice nad dveřmi: 1,2,3.

Kabina se zastavila.

Vzápětí uslyšel hlasy ze vstupní haly.

"Viděl jsi někoho?"

"Ne. Chlapi šli právě nahoru."

"Dolů nešel nikdo?"

"Nikoho jsem neviděl. Jsem tu teprve asi pět minut. Někdo ale právě sjel do suterénu."

"Do suterénu? Co by tam teď kdo dělal?"

"Třeba šel do sklepa."

"Já se tam radši mrknu."

Proboha! Pittman se vrhl v panice do setmělé chodby. Co možná nejtišeji se protáhl okolo kotelny a pak dál uličkou mezi zamčenými sklepy. Kroky za jeho zády sestupovaly dolů. Doběhl k zadním dveřím a plný úzkosti je pomalu otevíral.

Najednou strnul. Když už se chtěl úzkou štěrbinou protáhnout, panty zavržaly. Teď už musel odhodit veškerou opatrnost. Vyřít se do tmy úzkou uličkou, která se po pár metrech rozdujovala. Jedna větev ústila do Dvanácté ulice a druhá procházela okolo sousedního domu do Jedenácté. Bleskově si uvědomil, že by před domem na Dvanácté mohli čekat v autě další kumpáni těch, co po něm šli, a tak se dal okolo odpadkových kontejnerů opačným směrem.

Na konci uličky narazil na masivní dřevěnou branku. Vzal za kliku a vzápětí za sebou uslyšel prásknout dveře, které ho před pár vteřinami prozradily. Vyběhl na ulici. Na okamžik ho oslnil reflektor projíždějícího auta, ale rychle se zorientoval. Zahnul doleva a pádl mezi několika vyděšenými chodci pryč. Teď už věděl, kam se chce dostat - hlučná a dopravním ruchem nabitá Sedmá avenue bude tím nejlepším úkrytem.

Několik minut nato už seděl v taxíku, který mu seslalo snad samo nebe.

Burt Forsyth byl zapřísažený starý mládenec a do svého bytu se vracel pouze proto, aby se měl kde vyspat, převléknout a osprchovat. Jeho večery, to znamená čas mezi odchodem z redakce a spánkem, měly stereotypní a stále stejný program. Jeho pravým domovem vlastně byl Oldtime Beefsteak Tavern.

Jednalo se o jeden z barů na Padesáté východní s křiklavými neonovými světly v oknech a nápisem nad vchodem, který chlubitě oznamoval, že uvnitř je instalovaná velkoplošná televize. Právě když Pittman vystupoval z taxíku, vcházelo dovnitř několik hostů.

O kousek dál za nimi zastavil další taxík a jakýsi muž vystoupil. Pittman ho chvíli po očku pozoroval, ale když muž vešel do baru, aniž by o něho zavadil pohledem, uklidnil se. Nechal řidiči své poslední peníze, pak se ještě jednou rozhlédl, jestli ho někdo nesleduje, a vykročil ke vchodu.

Ocitl se v hlučném, spoře osvětleném interiéru přepůleném stálými hosty. Bar sestával ze dvou oddílů - část, kde se podávalo jídlo, byla vpravo, vlevo se pak za oddělovací přepážkou nacházelo čistě pijácké oddělení. Právě tady byla televize s velkou obrazovkou, téměř neustále naladěná na sportovní kanál. Pittman tu už byl s Burtem několikrát a

věděl, že Burt dává přednost pijácké části. Ale když se rozhlédl po návštěvnicích, nikde jeho rozevlátou postavu neviděl.

Protáhl se okolo dvou platicích hostů a znovu přejel pohledem tváře přítomných. Zdálo se, že tu Burt opravdu není. Pittman začínal být nervózní. Věděl, že by se měl obrátit na policii, ale jako by ho pocit neznámého nebezpečí pořád hnál dál. Těsně potom, co svým pronásledovatelům unikl, chtěl najít telefon a opravdu na policii zavolat. Jakmile však uviděl volný taxík, napadlo ho nic jiného, než nastoupit a udát jako cíl své cesty Bennieho bar.

Potřeboval si všechno trochu ujasnit. Potřeboval mluvit s Burtem.

Jenže jako na zlost ho ne a ne objevit. Dokonce se šel podívat do restauračního oddělení, jestli se Burt nezašel najíst, ale ani tam nebyl. Třeba se dnes někde zdržel. Nebo možná teprve přijde.

Jenže teď už Pittman neměl moc času. Pokud se chce obrátit na policii, měl by to udělat co nejdřív. Jak jim pak bude svoje váhání vysvětlovat?

Když se vracel z restaurace zpátky na chodbu oddělující obě části baru, uviděl velkého hřmotného muže s ježkem na hlavě a nápadně huňatým obočím. Zhlédl ho jen na okamžik, jak sestupuje po dřevěných schůdcích dozadu.

Pittman prošel okolo šatny, minul telefonní automat a dveře označené nápisem ŽENY. Otevřel ty další s označením MUŽI a vešel dovnitř. Ze zadní části vyšel hubený muž ve světle modrém obleku a postavil se k jednomu z umyvadel hned vedle dlouhovlasého mladíka v kožené bundě. Hřmotný muž s ježkem, kterého Pittman zhlédl na schodech, stál u pisoiru zády ke vchodu.

"Burte."

Muž se překvapeně ohlédl přes rameno. V ústech mu visela cigareta. "Co tu děláš?"

Pittman došel až k němu. "Poslyš, Burte, chci ti vysvětlit, proč jsem dnes nepřišel. Potřeboval bych si s tebou o něčem promluvit. Je to zatraceně vážná věc."

Bylo vidět, že několik dalších mužů okolo zpozornělo.

"Copak jsi nepoznal, že nemůžu mluvit?" řekl Burt. "Celý den jsem se ti pokoušel volat."

"Jak jsem to měl poznat? Měl jsem dojem, že na mě nemáš náladu. Důležitá návštěva - co jsem si o tom měl myslet?"

Burt si zapnul kalhoty, spustil splachovač a pak odhodil do mísy zbytek cigarety. "Tak, kamaráde, abys byl v obraze -" V tu chvíli si všiml, že oba muži vedle se dívají směrem k nim. "Pojďme odtud."

Vyšli ven na chodbu a zastavili se v rohu, co nejdál od dveří toalety.

"Abys věděl, tak ta důležitá návštěva byli dva chlápci od policie," zašeptal svým chraptivým hlasem.

"Cože?"

"Hledají tě."

"Jak by mohli -?"

"Copak jsi neposlouchal zprávy?"

"Ne. Neměl jsem čas. Když jsem se vrátil domů, seděl u mě v bytě."

"Poslyš, nevím, co jsi minulou noc vyváděl, ale policajti tvrdí, že jsi se vloupal do jakýhosi domu v Scarsdale a zavraždil Jonathana Millgata."

"To nemyslíš vážně?" Pittman téměř zavrával.

Ze záchodu vyšel mladík v kožené bundě a několik vteřin si je zvědavě prohlížel. Teprve pak se pohnul ke schodům. Burt čekal, až zmizí, a potom se obrátil na Pittmana: "Tady spolu nemůžeme zůstat. Možná, že mě policie sleduje. Mohlo je napadnout, že se se mnou budeš chtít setkat. Mám takovej pocit, že jeden od nich sedí hned vedle mého stolu."

"A kde tedy? Kde si můžeme promluvit?"

"Počkej mě v jedenáct v Madison Square Park. Tam, kde ústí Pátá avenue. Musím se předtím ujistit, že mě nikdo nesleduje. Zatraceně, do čeho ses to vlastně namočil? Rád bych věděl, co se tu děje."

"Tak to já taky, to mi můžeš věřit."

Pittman byl tak zmatený, že mu teprve na ulici došlo, že měl Burta požádat o nějaké peníze. Vlak ze Scarsdale a potom taxík pohltily všechnu jeho hotovost. Měl u sebe sice šekovou knížku, ale dobře věděl, že obchody, které jsou ještě teď otevřené, přijímají šeky jen na větší nákupy. Asi mu nezbyde nic jiného než...

Nervózně se ohlédl, jestli ho nikdo nesleduje, a pak vyrazil rychlým krokem směrem k Páté avenue. O několik bloků dál byla banka, ve které měl účet. Ve výklenku vlevo od vchodu byl bankomat. Pittman do něho vložil svoji identifikační kartu a čekal, až se ho automat zeptá na číslo.

K jeho překvapení se však objevila úplně jiná zpráva - NAVŠTIVTE BANKOVNÍ PŘEPÁŽKU, svítilo na něho z obrazovky.

V automatu to zachrchlo a karta byla pryč.

Pittman vytřeštěně zíral na obrazovku. Co to má, k sakru...? To snad musí být nějaká chyba. Proč by jinak...?

Pak mu to došlo. Zřejmě na popud policie zablokovali účet.

Burt si tedy nevymýšlel.

Znovu si připomněl jeho slova - "Copak jsi neposlouchal zprávy?" Rychle zamířil do boční ulice, kde bylo několik menších barů. Musí najít podnik, kde bude puštěná televize. Bylo jasné, že v novinách ještě nemohlo o Millgatovi nic být, protože všechny newyorské deníky vycházejí ráno. Jediný zdroj, který tu událost mohl zaznamenat, byl kabelový kanál CNN.

Posadil se tedy v zešeřelém a pořádně zakouřeném koutě jednoho výčepu a netrpělivě sledoval čtvrté kolo jakéhosi boxerského zápasu. Naštěstí to netrvalo dlouho, i když nadšení z nečekaného knockoutu s ostatními sdílet nedokázal. Konečně, pomyslel si. Teď by tam snad někdo mohl dát zprávy.

Málem byl ochoten riskovat, že na sebe upoutá pozornost, a chtěl požádat muže za pultem, ať přepne televizi na CNN. Sotva se však zvedl, naskočily zprávy samy a Pittmana čekal šok. Za reportérem, který zprávy uváděl, se totiž objevila

jeho vlastní fotografie. Pocházela sice z dřívější doby, kdy ještě nosíval plnovous a jeho rysy byly zaoblenější, ale přesto to byl on. V tu chvíli se nezmohl na nic jiného, než že se stáhl zpátky do nejtemnějšího kouta a modlil se, aby si ho nikdo nevšiml.

"Zkrachovalý novinář zabil těžce nemocného diplomata," vychutnával komentátor hlavní zprávu dne.

Pittman poslouchal s neustálé silícím pocitem, že se pomátl na rozum. Reportér sice celou relaci prokládal výrazy typu pravděpodobně nebo lze se domnívat, ale z tónu jeho hlasu bylo znát, že vůbec nepochybuje o Pittmanově vině. "Na základě informací policie ve Scarsdale a manhattanského oddělení pro vyšetřování vražd," říkal komentátor, "trpěl Matthew Pittman již delší dobu silnou depresí v souvislosti se smrtí svého syna a rozhodl se spáchat sebevraždu.

Došel dokonce až tak daleko, že si sám sepsal vlastní úmrtní oznámení. Jeho kolegové v redakci Chronicle ho charakterizovali jako osobu silně nervově labilní se sklony k depresivním stavům, někdy až hraničícím s pomateností. Jeho zájem o Jonathana Millgata se dá označit jako posedlost. Datuje se totiž už z doby před sedmi lety, kdy se Pittman naprosto nesmyslně upnul k nikdy neprokázanému obvinění, že Millgate byl zapleten do jistého skandálu s ilegálním obchodem se zbraněmi. Pittman se tehdy snažil získat od Millgata interview, a když byl odmítnut, pronásledoval ho tak dotěrně, že politik musel požádat policii o ochranu. Nedávno se Pittmanův zájem o Millgata opět oživil. Stalo se tak patrně v souvislosti s Pittmanovým špatným psychickým stavem, protože všechno nasvědčuje tomu, že vražda známého politika měla být součástí aranžmá jeho vlastní sebevraždy. Protože lidé okolo Millgata už byli varováni, rozhodli se z bezpečnostních důvodů převést nemocného z newyorské nemocnice, kde se zotavoval ze srdečního záchvatu, do soukromého sídla ve Scarsdale. Pittman však ambulanci při převozu sledoval, v noci se k nemocnému vloupal a zabil ho tím, že mu odpojíl monitorovací a podpůrné systémy. O této skutečnosti jednoznačně svědčí otisky Pittmanových prstů jak na dveřích místnosti, tak na lékařských přístrojích. Pittmana usvědčuje také zdravotní sestra, která ho při vstupu do místnosti viděla prchat od lůžka nemocného. Další důležité svědectví získala policie od taxikáře, který ho vezl z Manhattanu do Scarsdale. Pittman u sebe neměl dost peněz a byl nucen zaplatit za jízdu šekem. A právě tento šek upozornil policii na jeho osobu. Matthew Pittman ještě stále nebyl dopaden a pohybuje se na svobodě." Pittman zíral na obrazovku a ze všech sil se snažil potlačit třes. Chvillemi ho přemáhal pocit, že snad dočista zešlel. Přestože se fotografie na obrazovce od jeho dnešní podoby lišila, každému muselo být jasné, že se jedná o něho. Musí okamžitě vypadnout, dokud někoho nenapadne zavolat na policii.

Vyrazil z kouta a se skloněnou hlavou prošel okolo barového pultu ven. Policie. Možná, že by se přece jen měl na policii přihlásit. Musí jim přece vysvětlit, že se jedná o omyl. Nejen, že Millgata nezabil, ale právě on se mu snažil pomoci.

Jenže, jak vysvětlit mrtvolu v jeho bytě? Proč by mu měli věřit? Bylo mu jasné, že by tak jako tak skončil ve vězení.

No a co? Alespoň by byl v bezpečí před těmi hrdlořezy, kteří po něm jdou.

V bezpečí? Ve stejném bezpečí jako před sedmi lety v Bostonu? Nemohl už věřit ničemu. Tenkrát to bylo pouhé varování. Ale dnes? Dnes by mu takové vězení mohlo být osudné.

Když vstoupil do baru, ve kterém si nechal u Itala pistoli, okamžitě přejel zkoumavým pohledem všechny přítomné, jestli se na něho nedívají podezřele. Zdálo se, že se o něho nikdo nestará. Buď tedy jeho fotografii neviděli, nebo ji nespojují s jeho osobou. Konec konců nikdo z těch, co tu jsou, ho podle jména nezná. Dokonce ani majitel. Ten ho odjakživa registroval pouze jako Matta.

"Co se děje, Matte?" zavolal na něho Ital od pultu. "Neukážeš se několik týdnů a teď jsi tu dva večery za sebou.

Musíme něco udělat s tou tvou figurou. Potřebuješ pár kil přibrat. Co si dáš?"

Pittman si uvědomil, že nemá v kapse ani cent. "Poslyš, nemám u sebe peníze. Dáš mi něco k jídlu? Zaplatím šekem."

"No jasně, to ti je podobný."

"A nemůžeš mi půjčit dvacet dolarů?"

"No ne, ty si teda ceníš moje kuchařský umění. Je mi líto."

"Tak deset?"

Talián zavrtěl hlavou.

"Co by ti to udělalo?"

"To ses vážně tak švorc?"

"Ještě hůř než švorc."

"No dobře. Člověk nemá to srdce, když tě vidí. Ale nikde to nerozhlášuj."

"Díky. Máš to u mě, Tony. Hladý úplně šilhám. Dej mi pořádný kus masa s bramborama - pěkně se šťávou. A taky salát, sklenici mléka a kávu. Moře kávy. Pak si promluvíme o moučniku."

"Ale říkali jsme, že se musíš spravit. Nechceš ještě něco?"

"Jo, máš pravdu."

"A co to bude?"

"Ten balíček, co jsem si u tebe schoval včera."

Pittman zabočil do úzké temné uličky a přikrčil se v jednom z výklenků. Otevřel balíček, vytáhl pistoli spolu s krabičkou s náboji a obojí dal do tašky.

"Co to máš v ty tašce?" ozval se za jeho zády drsný hlas.

Otočil se a uviděl vysokého statného mladíka s tvrdým pohledem.

"Nějaký věci."

"Jaký věci?" V mladíkově ruce se zableskl nůž.

"Takový." Pittman na něho namířil pětačtyřicátkou.

Nůž zmizel v kapse. "Jen klid, kamaráde. Jen klid." Mladík vycouval do tmy a zmizel.

Pittman vrátil pistoli do tašky a přehodil si ji přes rameno.

Madison Square Park byl místem jeho oblíbeného fotografa Edwarda Steichena. Ten odtud někdy na počátku století zachytil Florian Building, stávající v místě, kde se Broadway protínala s Pátou avenue. Na fotografii padal sníh na koňská spřežení a trochu vlevo, jen kousek, vykukovaly holé stromy Madison Square Parku.

Pittman si stoupl právě tam, kde si myslel, že stál Steichen se svou kamerou a stativem. I když teď nebyla zima, ale jaro, stromy zůstávaly stejně holé jako na té staré fotografii. Tma inspirovala Pittmana, aby se v duchu přenesl o několik desítek let zpět do doby, kdy se tu místo zběsilého proudu aut ozývalo tiché klapání koňských kopyt.

Přišel sem asi o půl hodiny dřív, než měl s Burtem domluveno. I když mu vydatná večere vrátila trochu energie, stále cítil značnou únavu z předešlé noci a z té spousty kilometrů, co nachodil dnes. Tělesné vyčerpání mu však nevadilo. Dokonce mu přinášelo téměř příjemný pocit, protože mu připomínalo dobu, kdy každý den běhal. Co mu vadilo, byl strach.

Potřeboval si někde sednout, ale tady, na otevřeném prostranství, si netroufal. Vykročil po cestičkách směrem ke stromům a keřům, kde byly lavičky. Tam nemohl být nikomu nápadný, protože jemu podobných, většinou bezdomovců, se na lavičkách povalovalo dost a dost.

Čekal a přemýšlel.

Přesně podle domluvy vystoupil Burt Forsyth z taxíku na Páté avenue. Když taxi odjelo, zapálil si cigaretu a světlem ze zapalovače dal Pittmanovi smluvené znamení, aby ho na sebe upozornil.

Pak se vydal pomalu do parku a prošel okolo pomníku obětem války. Asi bych mu měl jít naproti, pomyslel si Pittman. Nemůže vědět, kde teď jsem.

Vstal ze své lavičky ve stínu a díval se za Burta, jestli ho někdo nesleduje.

Když se však k němu přiblížil, uviděl, že mu Burt dává výrazem tváře znamení. Potom lehce zavrtěl hlavou, což se nedalo vykládat jinak než jako varování. Když se míjeli, pokynul hlavou směrem před sebe.

Co to mělo znamenat, uvažoval Pittman. Má jít za ním?

Zabočil doprava a co nejnenápadněji se loudal směrem, kterým šel Burt. Ten zatím došel na konec parku a pokračoval dál Dvacátou šestou ulicí. Pittman ho z povzdálí následoval. Přešel okolo soudní budovy z bílého mramoru a pak i on zabočil na Dvacátou šestou. Bez povšimnutí míjel potměšle drahé obchody a soustřeďoval pozornost pouze na Burtovu siluetu před sebou.

Asi v půli bloku Burt náhle zmizel pod provizorní stříškou chránící chodník podél domu, který se opravoval. Když si Pittman pospíšil, aby ho neztratil z dohledu, uviděl, jak čeká ve stínu mezi dvěma velkými kontejnery na stavební odpad a spleť lešenářských trubek.

Pittman zamířil přímo k němu.

"Nevím, co mám dělat, Burte. Podle televize jsem něco jako vražedný maniak."

"Říkal jsem ti, že to vypadá blbě. Co se vlastně stalo? Jak ses do té kaše dostal?"

"Já jsem Millgata nezabil."

"Tak proč tě teda přistihli, jak zdrháš z jeho pokoje?"

"Na to existuje velice nevinné vysvětlení."

"Nevinné? Tvoje otisky našli na monitoru i na kyslíkovém přístroji. Co jsi tam, k sakru, dělal?"

"Burte, musíš mi věřit. Všechno je to jeden obrovský omyl. Jestli někdo pomohl Millgatovi do hrobu, pak já jsem s tím neměl nic společného."

"No, já ti věřím. Ale já nejsem ten pravej, koho budeš muset přesvědčit. Jak chceš vysvětlit policii, že -?"

Za nimi se pohnul jakýsi stín a Burt se otočil. Také Pittman pohlédl tím směrem. Proti jasně osvětlené ulici se rýsovala tmavá silueta muže. Jeho tvář nebyla vidět, ale Pittman si všiml, že na sobě má obrovskou vyboulenou větrovku.

Muž sáhl do kapsy a cosi vytáhl.

Ne! Pittman chtěl uskočit dozadu, ale narazil na kontejner.

Byl v pasti. Teď už fungoval jen reflex pudu sebezáchovy. Ve zlomku vteřiny se mu podařilo najít snad jediný způsob obrany. Ruka svírající sportovní taškou vylétla proti ústí pistole.

Ozval se zvuk, který nebyl silnější než plácnutí do polštáře, a kulka proletěla taškou. Pittman ztratil při prudkém pohybu rovnováhu a to mu možná zachránilo život. Slyšel jen, jak mu kulka hvízdla okolo ucha a narazila na plech kontejneru.

Pittman spadl na zem, ale okamžitě pohlédl v hrůze nad sebe. Chlap s pistolí se však obrátil proti Burtovi a vpálil mu ránu do prsou.

Burt vykřikl a zapotácel se.

Pittman zuřivě trhl zipem u tašky a snažil se vytáhnout pistoli.

Útočník se znovu obrátil proti Pittmanovi, ale Burt, který se snažil v pádu o něco zachytit, hrábl rukou do vzduchu a zachytil ho za rameno. Chlap škulb rukou, obrátil se a vystřelil Burtovi přímo do tváře.

Pittman konečně nahmatal pistoli a vytáhl ji z tašky.

V okamžiku, kdy na něho temná postava v bundě znovu zamířila, stiskl spoušť. V těsném, omezeném prostoru a v porovnání s třemi předchozími výstřely měla exploze děsivý účinek. Pittman však tiskl spoušť znovu a znovu jako zběsilý.

Zastavil se teprve v tom okamžiku, když už před sebou nikoho neviděl.

V úzkém prostoru a z bezprostřední blízkosti nebylo možné se netrefit. Chlap ležel na zádech a z prsou, krku a levého oka mu tryskala krev.

Pittmana několikrát natáhlo na zvracení, ale vši silou se přemohl. Burt! Co je s Burtem? Musí mu pomoci. Dopotácel se k němu a zkusil nahmatat puls. Nic. Proboha, ne! Burte!

Přestože měl zalehlé uši, zaslechl, jak se v dálce rozječela siréna. Nebyl však schopen se pohnout. Strnulým nechápavým pohledem zíral na mrtvého přítele. Houkání sirény rychle sílilo a on se konečně probral ze šoku. Hrábl ve tmě po tašce, schoval do ní pistoli a prchal pryč.

Kdesi na protější straně ulice vykřikl ženský hlas, ale on běžel dál po Dvacáté šesté směrem k Park avenue. Pane Bože, pomoz mi!

Ale vzápětí si uvědomil, že Bůh a on spolu zřejmě nejsou zadobře. Jak by mohl jinak nechat zemřít Jeremyho? Tam, v nadpozemském světě, měl už jen jednu duši, ke které mohl s jistotou pozvednout svou mysl. Jeremy.

Jeremy, synku, tvůj otec tě prosí o pomoc.

Jak dlouho může policii trvat, než mě dostanou, pulsovalo Pittmanovi hlavou.

Pud sebezáchovy ho hnál pryč, provokoval ho běžet ze všech sil a nikdy se nezastavit. Ten druhý, rozumnější instinkt ho však varoval. Pittman měl pocit, jako by v něm slyšel Jeremyho hlas. Tím, že utíkáš, přitahuješ na sebe pozornost. Měl by ses zastavit a jít normálně, jako kdybys o ničem nevěděl.

Kdesi v dálce za sebou slyšet výt sirény. Už asi našli mrtvá těla a možná mluví se ženou, která ho viděla. Za chvíli budou mít jeho popis - muž se sportovní taškou prchající po Dvacáté šesté ulici směrem k Park avenue.

Zahod' tu tašku, radil Jeremyho hlas.

Zahodit tašku? To ji má zahodit i s oblečením a s pistolí?

K čemu ti bude oblečení nebo pistole, když budeš sedět ve vězení?

Zpomalil a rychlou chůzí přešel Park avenue. Pokračoval dál po Dvacáté šesté, ale tady na druhé straně už bylo podstatně méně aut i chodců. Když přišel k dalšímu domu, který se opravoval, rozhlédl se, a když slyšel přibližující se sirény, hodil tašku do kontejneru se stavebním odpadem.

Pak se obrátil směrem k Lexington avenue. Pot z něho jen lál, ale on se snažil jít klidně a pomalu. Obešel uzavřený Gramercy Park, pokračoval jižním směrem, až nakonec zahrnul na západ v naději, že když nevzbudí pozornost, dostane se k Union Square Parku. Jak moc se jeho život změnil od chvíle, kdy před necelými šesti hodinami vystoupil z podzemky a vydal se pěšky ke svému bytu.

Jedno bylo jisté - tam už se vrátit nemůže. Ale kam tedy jít? Co mu zbývá? Všichni známí, kteří by přicházeli v úvahu, jsou jistě pod dohledem policie. Stejně tak hotely - na recepcích bude jeho fotografie z kreditní karty. Kam se má, k čertu, podít?

"To se s těma zatracenýma sirénama zbláznili, nebo co?" zahučel shrbený zarostlý pobuda, vedle kterého Pittman vyčerpaně klesl na železnou lavici. Muž držel v ruce něco, co se podobalo flašce zabalené v papíru. Chyběly mu dva přední zuby, vlasy měl rozčuchané a z rukávu svrchníku mu čouhaly lokty. Vypadal na šedesát let, ale klidně mohl mít čtyřicet.

"Nevím. Asi zase někoho nahánějí," odpověděl unaveně Pittman.

Muž chvíli nereagoval. "Cože?" zahuhlal po chvíli.

"Policajti."

"Co?"

"Ptal jste se na policajty, kvůli čemu tak vyváděj."

"Ruší mě to. Chci mít klid."

"Já taky."

"Hej, neřek jsem, že si sem můžeš sednout."

Okolo přejelo policejní auto s houkající sirénou a zapnutým majákem. Vzápětí zmizelo směrem k Broadway.

"Další takovej," zašišlal muž. "Nikdo mě nenechá na pokoji... K čertu, jak to, že tu eště dřepíš?" Sevřel láhev, jako by se o ni bál. "To je moje lavice. Nedovolil jsem ti, abys..."

Další policejní auto se přehnalo okolo.

"Jen klid," snažil se ho Pittman uchlácholit.

"Pokoušíš se ukradnout mi moje místo, co?" vyjel na něho pobuda rozčileně.

"Nic vám neukradnu, ani lavici, ani tu flašku."

"Zavolám poldu, jestli..."

"Zaplatím vám nájem."

"Co jako...?"

"Říkám, že vám zaplatím nájem. Máte pravdu, je to vaše lavice. Jestli mě tu ale necháte odpočinout, tak vám zaplatím. Co říkáte, deset dolarů?"

"Deset...?"

"A navíc vám dám svůj kabát za váš."

Pittmanův kabát byl nápadný svou žlutohnědou barvou a žena, která ho viděla utíkat, to jistě policii řekla. Ten, co měl na sobě jeho soused, byl tmavomodrý.

"Myslíš, jako vyměnit?"

"No ano. Chtěl bych tu zůstat."

Muž se zatvářil podezřívavě. "Nejdřív ukaž peníze."

Pittman vytáhl deset dolarů, které mu půjčil italský barman, a podal mu je. Byly to poslední peníze, co měl. Teď už mu zbývalo jen pár mincí.

"A teď kabát."

Pittman si s odporem natáhl mužův páchnoucí a potřhaný svrchník. "Hmm, pěkněj kabátek."

"Jo."

"A teplej."

"Jo."

"Mám dnes šťastnej den." Muž na Pittmana spokojeně zamžoural, odzátkoval láhev a na jeden ráz ji dopil. Potom ji hodil obloukem za sebe do křoví. "Skočím ještě pro jednu. Pohlídej to tu."

"Jo. pohlídám."

"Dnes se zatraceně pomějem."

Muž odvrávorál z parku směrem k Broadway.

Když se okolo přehnalo další policejní auto, Pittman se jen příkrčil a doufal, že se ničím neliší od ostatních pobudů v parku.

Najednou se rozklepal zimou. Únava a noční chlad začínaly působit. Zimomřivě se objal rukama a poddal se skličujícím myšlenkám.

Burt mu řekl, že má dojem, jako by ho od vedlejšího stolu v restauraci špicloval nějaký detektiv. Třeba to žádný detektiv nebyl. Klidně to mohl být jeden z těch gaunerů, co po něm jdou. Asi si nějak zjistili, že je s Burtem kamarád, a doufali, že se mu takhle dostanou za záda.

Ale Burtu přece nepotřebovali zabíjet. Burt pro ně nepředstavoval žádnou hrozbu. Nic nevěděl a toho pistolníka, který ho zabil, by ani nedokázal identifikovat.

Čím dál víc s ním mlela zima. Sevřel své paže okolo těla ještě těsněji. Ten zkurvysyn zatracenej! Proč musel Burt zabíjet?

Trhl sebou, protože zaslechl zprava jakési kroky. Pořád ještě příkrčený otočil hlavu a snažil se ve tmě rozeznat, co se děje. Byli dva a šli k němu. Naštěstí neměli uniformy. Ani způsob, jak se k němu přibližovali, nenasvědčoval, že by se mohlo jednat o policajty. Vypadalo to, že se k němu spíš přikrádají.

Zloději. Zřejmě viděli, že tomu trhanovi dávám peníze, a zavěťřili.

Pittman se napřímil. Oba se blížili přímo k němu.

Nakonec bude muset přivolat policii on sám.

Vstal a chtěl rychle odejít, ale dohonili ho.

Pittman už byl připraven bránit se, když jeden z těch dvou zahuhlal: "Sakra nech ho! To je můj kámoš. Pronajal si ode mě lavici."

Chlap se na něho zubil ze žlutohnědé kabátu a v ruce držel láhev zabalenou do papíru.

Obrátil se na toho druhého. "Neslyšels, mizero?" Potom zašátral ve svých umouněných kalhotách a vytáhl otvírák ve tvaru velkého kostelního klíče. "Zvedni tu svou prdel. To je moje lavice... a tady toho."

Druhý pobuda chvíli váhal, ale pak se odšoural zpátky, odkud přišel.

"Hajzl jeden. Jen se zvedneš, už se ti tu někdo nasomruje. Pořád si to člověk musí hlídat."

"To je pravda."

Muž si dal několik hltů z láhve. "Můžeš si lehnout."

"Cože?" zeptal se Pittman nejistě.

"Natáhni se. Vypadáš, jako by tě přejel parní válec."

Pittman se nehýbal.

"Dám pozor, aby tě nechali na pokoji. Vždycky sem vzhůru. Musím přece hlídat svoji lavici."

Pittman se vzbudil za úsvitu. Slunce se sice ještě nestačilo vyhoupnout nad úroveň budov, ale noční stíny už byly ty tam.

Hlavu měl jako po flámu a chvíli mu trvalo, než se zorientoval. Pak si konečně uvědomil, jak se tu ocitl, a prudce se posadil. Pobudu, se kterým si vyměnil svůj nepromokavý kabát, nikde neviděl.

Ale byl tu někdo jiný. Kousek opodál stál štíhlý, dobře oblečený muž s šedivými vlasy a brýlemi. Pittman si v tom okamžiku uvědomil, že ho někdo před chvílí lehce šťouchl do kolena.

"Jak jste se vyspal?" oslovil ho muž.

Pittman neměl ponětí, jestli se jedná o přestrojeného policistu nebo nějakého zvrhlíka. Chvilí přemýšlel, co má odpovědět. "Nic moc, bolí mě celé tělo."

"To chápu. Když jsem spával na tvrdé lavici jako vy, vždycky jsem se ráno probudil jako rozlámaný."

"A kdy to bylo?"

"Dřív. Před tím, než jsem se dal na nový život." Muž po krátké odmlce pokračoval: "Vypadáte, jako kdyby se k vám štěstí obrátilo zády. Slušný oblek, ale ten kabát... Jak jste k takovému hadru přišel?"

Pittman si uvědomil, že má pořád ještě špinavý modrý kabát na klíně. Ten starostlivý pobuda ho musel přikrýt. Ted' si jen vzpomínal, že se snažil neusnout, ale únava byla silnější. Mohly být tak tři hodiny ráno.

"Dal mi ho jeden kamarád."

"Jistě. Hmn, asi vás zajímá, co tu dělám. Nemám pravdu?"

Pittman neodpověděl.

"Jsem reverend Thomas Watley. Chodím sem každé ráno, abych se podíval, jestli tu není někdo nový. Znáám každého, kdo tu přespává. Ted' právě jsou všichni na naší faře. Každé ráno v šest se tam mohou zadarmo najíst. Je to sice skromné jídlo, ale lepší něco než nic. Také se tam mohou osprchovat, oholit a případně ohřát. Nemáte zájem navštívit naši faru?"

Pittman stále mlčel.

"Jestli se obáváte, že se budete muset zúčastnit nějakého církevního obřadu, není to vůbec nutné."

Pittman se díval do prázdna.

Muž pokrčil rameny. "Pak tedy... budu se muset vrátit ke svým hostům." Vstal a napřáhl k němu ruku.

V prvním okamžiku si Pittman myslel, že se s ním chce rozloučit, ale vzápětí si uvědomil, že mu něco podává.

"Tady je pět dolarů - pro případ, že byste se nechtěl přidat k našemu společenství. Víím, že to není moc, ale někdy stačí i malý impuls, aby se člověk zvedl a vrátil se tam, kam patří. Pamatujte, že ať se vám stalo cokoli, vždy existují nějaké možnosti, jak dát věci zase do pořádku."

"O tom musím, pane reverende, pochybovat," řekl Pittman hořce.

"Ale..."

"Ledaže byste dokázal někoho vzkřísit z mrtvých."

"A vy jste ztratil...?"

"Syna."

"Ach." Reverend smutně potřásl hlavou. "Máte moji upřímnou soustrast. Nesete to nejtěžší břímě, jaké může na člověka dopadnout."

"A proč si tedy myslíte, že lze dát všechny věci do pořádku?"

Tentokrát to byl reverend, kdo uhnul pohledem.

"Děkuju za těch pět dolarů, pane reverende. Budou se mi hodit."

Pittman si natáhl špinavý, odporný kabát a shrbil se. Chtěl, aby vypadal zdeptaně a sešle, ale ani se nemusel moc namáhat. Právě takové pocity mu byly poslední dobou vlastní. Pomalým a vratkým krokem se vydal směrem k Lexington avenue. Slunce už začalo vykukovat nad vrcholky budov a dopravní ruch se zvyšoval.

Když se doploul na roh Lexington avenue a Dvacáté šesté ulice, zahnul jakoby náhodou doprava. Chvilí se potácel dál, pak se sehnul a předstíral, že sbírá ze země spadlou minci. Podíval se s uspokojením do dlaně a strčil ruku do kapsy svého usmoleného kabátu.

Teprve potom se odvážil letmo pohlédnout před sebe. Mezi Park avenue a Madison, blíž k Madison Square Parku, uviděl stát policejní auto se zapnutým majákem. Těla už jistě odvezli a teď dokončují ohledávání místa činu.

Burt. Při vzpomínce na včerejší noc se mu dělalo mdlo. Nemohl tu však stát dlouho. Potácivým krokem se vydal dál po Dvacáté šesté. Pomalu přicházel k místu, kde se včera zbavil tašky. Nejdříve zvedl víka u obou odpadkových kontejnerů a navzdory zápachu dělal, že zkoumá jejich obsah. Pak se posunul k velkému kontejneru se stavební sutí. Jeho taška byla pořád tam, kde ji odložil. Jakoby mimochodem se nahnul přes okraj a vytáhl ji. Otočil se a potácel se zpátky směrem k Lexington avenue. Snad si ho nikdo z policistů ne všiml. Ostatně, pomyslel si s ironií, takových trhanů, jako byl teď on, si nevšímá nikdo. Bezdomovci jsou skoro neviditelní.

Za jednu z mála okolností, které mu teď hrály do karet, mohl považovat to, že byla sobota. Alespoň bude větší pravděpodobnost, že muže, se kterým se potřeboval setkat, zastihne doma. Hledal už jeho adresu v manhattanském telefonním seznamu, ale neuspěl. Brian Botulfson tam prostě nebyl. Zavolał tedy na informace a chtěl vědět, jestli není jeho jméno uvedeno v některém ze seznamů dalších městských okresů.

Nakonec ho našel v brooklynském. Protože mu ale operátor odmítl adresu sdělit, byl Pittman nucen jít až do městské knihovny, kde mu umožnili nahlédnout do brooklynského telefonního seznamu. Tam získal adresu i telefonní číslo.

Mohl by sice Brianovi zavolat, ale zkušenosti reportéra ho naučily, že v některých případech je osobní setkání účinnější a přes ztrátu času efektivnější. V telefonu se dá člověk lehčeji odbýt, nebo se dá v krajním případě praštit se sluchátkem, kdežto vyhodit někoho ode dveří je obtížnější.

Pittman nebyl s Brianem žádný velký přítel. Setkali se pouze několikrát v souvislosti s Brianovým uvězněním kvůli jeho pokusům napojit se na tajné databáze Ministerstva obrany. Naposledy se viděli před sedmi lety, kdy mu Brian pomohl získat tajná telefonní čísla na Jonathana Millgata. Teď ho chtěl Pittman požádat o další službu, ale trochu se obával, že si na něho Brian buďto nevzpomene nebo si nebude chtít vzpomenout. Proto se rozhodl pro osobní návštěvu.

Botulfsona ovšem nemohl navštívit v tom hrozném vandráckém kabátě. Nenápadně ho tedy svlékl a strčil do nejbližšího odpadkového kontejneru. Potom si na chodníku u pouličního prodáváče koupil pomerančový džus a něco k jídlu. Co by si počal bez reverendových peněz? Nakonec sešel do podzemky, oholil se tam a vyrazil do Brooklynu.

Když ho naposledy navštívil, bydlel Brian v zanedbaném penzionu ve Východní čtvrti. Drahé počítačové zařízení a čtyři špinavé stěny zřejmě plně vyhovovaly jeho romantické představě zchudlého studenta. Dům, ve kterém bydlel teď, však patřil do zcela jiné kategorie - čistý, dobře udržovaný, s velkými okny, zkrátka dům v atraktivní brooklynské čtvrti Park Slope.

Pittman vešel do vestibulu a hledal mezi zvonky jméno Botulfson. Když ho našel, stiskl tlačítko u bytu 4B.

Žádná odpověď. Zazvonil ještě jednou.

Co když není doma? Ztraceně, nakonec bude celá ta dlouhá cesta zbytečná. Měl raději zatelefonovat.

Už se chystal stisknout tlačítko potřetí, když se z mikrofónu ozval nosový mužský hlas. "Kdo je?"

"To jsi ty, Briane?"

"S kým mluvím?"

"Tady je Matt Pittman, vzpomínáš si na mě? Napsal jsem o tobě několik článků do Chronicle. Pamatuješ - tenkrát, když jsi měl potíže s tou záležitostí okolo Ministerstva obrany."

Nic. Žádná odpověď.

"Jsi tam, Briane?"

"Co chceš?"

"Chtěl bych si s tebou promluvit, Briane." Oslovoval ho křestním jménem, protože předpokládal, že tak bude pro Botulfsona těžší ho odmítnout. "Já víím, už je to nějaký pátek, co jsme se viděli naposled. Myslel jsem, že se zastavím, abych věděl, co teď děláš."

Ticho.

"Potřebuju si s tebou o něčem promluvit, Briane."

"A o čem?"

"Poslyš, nějak mi to do toho mikrofonu nejde. Nemohl bys mi otevřít dveře? Radši bych s tebou mluvil přímo."

Opět bylo dost dlouho ticho.

"Briane?"

K Pittmanově úlevě se konečně ozval bzučák.

Rychle otočil knoflíkem a vešel do světlé, čerstvě vymalované vstupní haly. Porovnání s interiérem Pittmanova domu bylo víc než zarážející. Brian si musel hodně polepšit.

Když Pittman vystoupil ve čtvrtém poschodí z výtahu, uslyšel z jednoho bytu dětský pláč. Vzápětí se ukázalo, že pláč vychází právě z bytu 4B. Zaklepal, a přestože o něm Botulfson věděl, uplynulo nejméně deset vteřin, než se dveře pootevřely.

Brianův zjev ho překvapil. Pamatoval si ho v teniskách, vytahaném tričku a džínách, ze kterých mu koukala kolena, vlasy až na ramena a v uších náušnice ze žralocích zubů. Tenkrát vypadal spíš jako kytarista heavymetalové skupiny než jako počítačový odborník.

Teď měl na nohou černé mokasíny, šedé domácí kalhoty a elegantní bleděmodrou košili. Náušnice zmizely a v jeho uších nebyly kupodivu patrné ani ty dírký, ve kterých je měl zavěšené. Krátce střižené vlasy, knírek pod nosem a bifokální brýle s kovovou obroučkou z něho dělaly úplně jiného člověka.

"Co chceš?" Z jeho postoje bylo patrné, že nemá v úmyslu pozvat ho dál. Přesto však Pittman přes jeho rameno zahlédl, že u kuchyňského stolu stojí vysoká židlička a v ní sedí dítě.

"Ale? Ty máš dítě, Briane? To se dějí věci. Musíš mi ho ukázat."

Pittman udělal pohyb, jako by chtěl vstoupit dovnitř, ale Botulfson se ani nepohnul.

"Co chceš?" opakoval svoji otázku.

"Briane, to není moc přátelské uvítání. Trmácím se za tebou takovou dálku a ty se tváříš, jako by ses na mě ani nepamatoval."

Kromě dětského pláče se z bytu ozýval hlas televizního hlasatele.

"Krmíš děcko a ještě se díváš na televizi?"

Brianův výraz zůstával vážný a nepřístupný. "Mám puštěné zprávy. CNN kanál."

"Aha."

Brian se ještě víc zachmuřil.

Takže už asi ví, pomyslel si Pittman. "Něco zajímavého? Mám dojem, že jsem zaslechl cosi a Jonathanu Millgatovi. To mi připomíná, jak jsi mi před sedmi lety pomohl získat jeho tajná telefonní čísla."

Zdálo se, jako by zaváhal. Pak se ale na něho podíval tvrdým pohledem a zeptal se potřeť: "Řekni, co chceš?"

"Potřebuju, abys pro mne něco udělal."

"Proč?"

"To snad nemusím vysvětlovat. Proč někdo žádá druhého o laskavost? Potřebuju malou pomoc."

"Myslel jsem to jinak. Proč si myslíš, že bych ti měl pomáhat právě já?"

"To je těžké, Briane. Asi proto, že si tě pamatuju jako dobrého člověka. Mimochodem, to tvoje mrně z té židličky za chvíli vypadne."

Brian se otočil a když viděl, že se dítě opravdu nebezpečně škrábe ven, přiskočil a posadil ho zpátky. Děcko ovšem spustilo ještě větší kravál než předtím.

Pittman vkročil dovnitř a zavřel za sebou dveře. "Kluk nebo holka?"

"Ale já jsem ti nedovolil, že můžeš -"

"Co mu dáváš? Meruňkovou přesnídávku? Ukaž, pomůžu ti. Tak co je to - kluk nebo holka?"

"Kluk. Ale neřekl jsem ti, že -"

"Kolik mu je?"

"Skoro rok. Ale -"

"Kluk jako buk. Jak se jmenuje?"

"Daniel. Poslyš, já -"

"Briane, dostal jsem se do hrozných potíží. Mám dojem, že víš, o co se jedná. Zřejmě jsi to právě slyšel na CNN. Vsadím se, že tě musela napadnout jedna věc - to přece nemůže být ten chlápek, co se mnou tenkrát před sedmi lety dělal interview. To nemůže být ten stejný Matthew Pittman, kterému jsem obstaral tajná telefonní čísla na Jonathana Millgata. A v tom okamžiku jsem zazvonil na tvůj zvonek. Chápu, že nevíš, jak se zachovat."

Brian vzal dítě do náručí a vypadal dost nervózně.

"Jsi asi ženatý, že? Kde je tvoje -"

"Šla něco nakoupit."

"Těším se, že ji uvidím." Pittman položil tašku na zem. "Nedělám si legraci. Nech mě, abych ho zkusil nakrmit."

Brian s dítětem trochu ucouvl.

"Briane, asi mi nerozumíš. Nepřišel jsem proto, abych ti dělal problémy. Jediné, co po tobě chci, je malá laskavost. Hned potom vypadnu."

Bylo vidět, že v něm bojuje podezření se střizlivým rozumem. "Co by to mělo být?"

"Máš to tu pěkné. Květiny, čisto, prostor." Pittman nakoukl pootevřenými dveřmi do místnosti, ve které měl zřejmě Botulfson svou pracovnu. "Vidím, že tě počítače pořád ještě drží."

"Dělám teď programátora u Nintenda."

"A co tvoje stará záliba, Briane? Pořád se ti ještě daří napojovat se na cizí systémy?"

"Tomu je už konec. Od té doby, co jsem se oženil s Gladys... Poslyš, to chceš říct, že po mně chceš, abych..."

"Jenom to. Hned potom vypadnu."

Brian znervózněl ještě víc. "Kdyby se to dověděli u Nintenda, vyrazej mě na hodinu. Gladys by mě potom sežrala."

"Proč by se to měli dovědět? Chci jenom malou informaci, Briane. Hned potom půjdu. Kdyby to šlo rychle, mohl bych být pryč dřív, než se Gladys vrátí."

Dítě se v Brianově náruči nespokojeně kroutilo, a tak je posadil zpátky do židličky. Když se ale pokusil dát mu do pusy další lžičku s přesnídávkou, koplo mu do ruky a přesnídávka se ocitla na jeho čisté košili.

"Pusť mě k němu. Vždycky jsem to s malými dětmi uměl." Pittman udělal na dítě kukuč a okamžitě upoutal jeho pozornost. Pak se trochu přikrčil, aby mu klouček viděl do očí, a otevřel ústa jako kapr.

Dítě otevřelo pusu po něm a Pittman mu do ní šoupl plnou lžičku meruňkové přesnídávky.

"Jak to, k sakru, děláš?" zeptal se udiveně Brian. "Jakmile se na něho podívá někdo cizí, začne obvykle všiskat jako pavíán. Ale ty..."

"To je rodičovská praxe, kamaráde." Pittmana přepadla náhlá vlna melancholie, protože si připomněl, že tak nějak vypadal Jeremy, když byl malý.

"V televizi říkali, že jsi ho zabil," ozval se Brian.

"Koho? Millgata? Ne. Je to úplně jinak."

"A co ten mrtvý v tvém bytě? A tvůj šéf z redakce?"

"Jistě. Všechno jde na moje konto. Ale že se ten v mém bytě ke mně vloupal a pak na mě vytáhl pistoli, to už v televizi asi neřikali. Snažil jsem se bránit a praštil jsem ho telefonním sluchátkem do obličeje. Spadl a zřejmě si o konferenční stůlek zlomil vaz. A pokud jde o mého šéfa..." Pittman se odmlčel, protože se mu stáhlo hrdlo. "Ne. Burtovi jsem nic neudělal. To celé bylo úplně jinak."

"Mluvili o tobě, jako bys byl málem hysterický maniak. Prý jsi plánoval sebevraždu a je ti jedno, koho s sebou stáhneš."

"Ne. Ani to není pravda, Briane." Cítil, jak se ho zmocňuje deprese. "Nechci ublížit vůbec nikomu."

"Takže ty řeči o sebevraždě jsou také výmysly?"

Pittman se dlouze zadíval na dítě.

"Tak co?" pobídl ho Brian.

"To je jediná pravdivá věc v celé záležitosti."

V kuchyni se rozhostilo ticho. Dokonce i dítě zmlklo.

"Říkali, že ti zemřel syn."

Pittman polkl naprázdno a změnil téma. "Opravdu bych potřeboval, abys pro mne něco udělal. Dostal jsem se do obrovských problémů a přitom vůbec ne vlastní vinou. Všechno je proti mně a nezbyvá mi nic jiného, než se pokusit uvést věci na pravou míru."

"A proč, prosím tě, když se chceš zabít."

"Chápu, co myslíš. Už jsem o tom sám přemýšlel." Znovu těžce polkl. "Chtěl jsem odejít s čistým štítem. Ale všechno se najednou úplně zvrtilo."

Cítil, jak mu v hrdle narůstá tlak. Obrátil se k dítěti a strčil mu do pusy další plnou lžičku.

Brian na něho zíral se zmateným výrazem. "Co se tedy vlastně stalo?"

Pittman sklopil hlavu. Chvilí zaváhal a potom mu všechno v krátkosti řekl.

V Brianově výrazu se mísil zmatek se zděšením. "Proboha, to je ale..."

"Přisahám, že ti říkám pravdu."

"Chápu, ale těžko pro tebe mohu na vlastní zodpovědnost něco udělat. Musíš se obrátit na policii. Řekni jim totéž, co jsi řekl mně."

"Jak by mi mohli věřit, když mi pořádně nevěříš ani ty?"

"Ale nemáš přece jinou možnost."

"Ne. Nevěřím, že by mi policie dokázala zajistit bezpečí."

"Panebože, člověče, víš, jak to zní?"

"Kdo řekl, že paranoia je v dnešní době jediný rozumný postoj?"

Brian vypadal zdrceně. "A ty tedy očekáváš, že já...?"

"Potřebuju, aby ses napojil na určitý systém. Jenom jednou, víckrát už to po tobě chytit nebudu."

"Na jaký systém?"

"Naši redakce. Kdybych šel přímo do budovy, musel bych ukázat služební průkaz a buď vrátný nebo někdo jiný by mě mohl poznat a zavolat na policii. Ale já znám heslo, přes které se lze připojit z vnější sítě."

Brian vypadal, jako kdyby se mu ulevilo. "To by nebylo tak hrozné. V podstatě by to nebylo ani tak moc nelegální."

"Vždyť jsem ti říkal, že nechci nic nemožného." Pittman právě měnil dítěti plenku.

"A to je všechno?"

"No..."

"Tak ven s tím, ať vím, na čem jsem."

"Potřebuju se dostat do jednoho souboru městské kriminálky."

"No nazdar!"

"Nešlo by se tam dostat nějakou oklikou, třeba přes dálkové linky? Víš, aby se nedalo zjistit, odkud dotaz přišel?"

"Jistě, šlo, ale..."

Kdosi otevíral dveře a Pittman se otočil.

Vstoupila rusovlasá hubená žena s tvrdými rysy. Jakmile uviděla dítě v rukou cizího muže, objevil se na její tváři

zděšený výraz. "Co to má znamenat, Briane?"

"Gladys, to je můj přítel," špitl Brian.

"Ed Garner," představil se Pittman v naději, že když použije vymyšlené jméno, bude snad menší pravděpodobnost, že si žena jeho podobu spojí s fotografií, kterou už možná viděla v televizi nebo v novinách.

Gladys vešla rázným krokem do kuchyně, položila tašky a rezolutně vzala dítě z Pittmanovy náruče. Její kyselý výraz jasně vypovídal o tom, že neuznala Pittmana za dostatečně vhodnou osobu k tomu, aby se dotkl jejího dítěte. "Ed Garner?" Pohlédla úkosem na Briana. "Nikdy ses o nikom takovém nezmiňoval."

"To ne, ale..."

"Byli jsme kamarádi na škole," řekl Pittman. "Trávili jsme spolu spoustu času tlacháním o počítačích."

"Počítače? Doufám, že jste se nezabýval podobnými věcmi jako můj manžel. Víte, co myslím?" Její hlas měl stejně skřípavý zvuk, jako když někdo brousí nůž.

"Ne. Já ne. Ale jenom proto, že jsem na to neměl nervy."

"Zato Brian měl těch nervů za dva. Dovedlo ho to až do kriminálu." Její oči divoce plály.

Pittman se pokusil změnit téma. "Byl jsem navštívit příbuzné, kteří bydlí nedaleko. Tak jsem toho využil a zastavil se. Brian mi chce ukázat jeden program, který dělal pro Nintenda."

Její čelo se zkrabatilo.

"Všechno je v pořádku, Gladys. Vidíš, že Daniel je suchý a nakrmený."

Gladys na něho pohlédla svýma tvrdýma očima. "Jenom nezapomeň, že máme být za hodinu u matky."

"Neboj, počítám s tím."

Oba muži vešli do Brianovy pracovny a zavřeli za sebou dveře.

Zpočátku se Pittman obával, že Brianova žena byla z nějakého důvodu vysazená proti němu, ale vzápětí pochopil, že pravý objekt její nenávisti leží někde jinde.

Ted' byli s Brianem něco jako spřisahanci.

Brian, celý zuřivý, přistoupil k počítači a napojil telefon na modem. Podle jeho rudých tváří se dalo poznat, jak mu je.

"Tak kam se chceš nabourat dřív? Do Chroniclu?"

"Ne. Do kriminální databáze."

Brian na sobě nedal znát, že si všiml změny priority. Natáhl ruku a začal vyťukávat na číselnici telefonu.

"Ty znáš číslo nazpaměť?" zeptal se Pittman udiveně.

"Ne. Chci se jenom spojit s jedním svým kamarádem. Já už tu činnost každopádně neprovozuju, ale znám pár lidí, kteří to dělají. Ten, co mu volám, se specializuje na policii. Právě proto odmítá mluvit do telefonu. Dorozumíváme se zásadně přes počítač."

Na obrazovce Brianova monitoru se objevil nápis:

SPOJILI JSTE SE S HVĚZDOLETEM.

"Úplně se zbláznil do Kosmické cesty." Brian vyťukal odpověď na své klávesnici.

SPOCK CHCE MLUVIT S KAPITÁNEM KIRKEM.

"Spock je moje kódové jméno," vysvětloval Brian.

Za několik vteřin se objevila odpověď.

TADY JE KIRK. JAKÉ JE TVOJE HESLO?

Brian vyťukal pár písmen.

TRIBBLES.

Odpověď naskočila vzápětí.

POKRAČUJ, SPOCKU.

Brian psal:

PŘÍSNĚ TAJNÁ ZPRÁVA Z ŘÍDÍCIHO CENTRA. JE OBAVA, ŽE BY KLINGONI MOHLI PŘENOS ZACHYTIT.

Odpověď byla:

AKTIVUJ KÓDOVACÍ ZAŘÍZENÍ.

Brian zapnul přístroj vedle telefonu.

KÓDOVACÍ ZAŘÍZENÍ AKTIVOVÁNO.

Během několika následujících minut Pittman fascinovaně sledoval, jak Brian ťuká na klávesnici, odpovídá na dotazy naskakující na obrazovce monitoru a nakonec píše sérii čísel.

"A je to."

MNOHO ZDARU, KIRKU. SPOCK. KONEC.

Brian znovu vyťukal pár čísel, tentokrát na číselnici telefonu. "Nasměřoval jsem to přes Fairbanks, Aljašku a Key West na Floridu. I tak by mě ale mohli odhalit. Kdybych zjistil, že počítač v policejním systému zaregistroval pokus o proniknutí, budu se muset okamžitě odpojit."

"A jak se o tom dovíš?"

"Odtud." Brian ukázal na další přístroj vedle telefonu.

Opět vyťukal několik čísel a ukázal na obrazovku. "Tak a jsme tam. Co chceš vědět?"

"Potřebuju se dostat na záznam u jména Sean O'Reilly." Pittman mu jméno ještě jednou hláskoval.

O'Reilly byl pan zloděj. Byl to ten muž, se kterým dělal Pittman před lety rozhovor a který mu pak věnoval nůž s kasařským vybavením.

"Tady," řekl Brian.

Pittman se podíval na obrazovku. Dnes ráno, když se pokoušel najít v telefonním seznamu Brianovo jméno, hledal také O'Reillyho, ale bez úspěchu. Buď tedy byl zpátky ve vězení, nebo se odstěhoval, nebo...

"Jo, to je ono." Pittman si vzal ze stolu tužku a poznámkový blok.

Podle záznamu pod svým jménem byl O'Reilly propuštěn před třemi měsíci z vězení, ale byl vázán povinností informovat policii o místě svého pobytu.

Uvedená adresa patřila do Východní čtvrti. Pittman si ji v rychlosti poznamenal, vytrhl papír z bloku a strčil ho do kapsy.

"A teď kam?" Do Chronielu?" zeptal se Brian.

"To jsem si mohla myslet!" ozval se za nimi tvrdý ženský hlas.

Oba muži se otočili.

Gladys musela poslouchat za dveřmi a teď vtrhla dovnitř jako fúrie.

"Nemůžu tě nechat ani na chvíli bez dozoru. Ty si zkrátka budeš koledovat o problémy."

"O jakých problémech mluvíš?"

"Nemysli si, že nevím, co děláš. Co je s tebou, proboha? To se ti v tom kriminále tak moc líbilo, že se tam chceš mermomocí vrátit?"

"Mýlíte se, Gladys," ozval se Pittman. "Ukazuju Brianovi jeden svůj program."

"Vy se seberte a vypadněte z mého bytu!"

"Jenom jsme se připojili k mému souboru v -"

"Nic si už nemusíte vymýšlet. Víím, že nejste žádný Ed Garner. Jmenujete se Matthew Pittman a před chvílí o vás referovali na CNN. Poznala jsem vás podle fotografie." Gladys vytrhla telefon z modemu. "Zavolám na policii."

Ještě ani nestačil zmizet text z obrazovky a Gladys už vyťukávala číslo 911.

"Gladys," ozval se Brian bezmocně.

"Prosím vás, nedělejte to," přidal se Pittman.

"Jmenuji se Gladys Botulfsónová a bydlím na adrese -"

Pittman stiskl tlačítko a přerušil spojení. "Nevíte, co děláte, Gladys."

"Vím moc dobře, co dělám. Nestrpím, aby se okolo mého dítěte motal nějaký vrahoun."

"Vůbec tomu nerozumíte."

Oba se chvíli vzájemně měřili pohledy.

Zazvonil telefon.

Gladys znejistěla.

"To bude policie," řekl Pittman. "Automaticky se jim zaznamenává číslo každého, kdo jim volá."

Gladys se pokoušela dostat jeho ruku pryč z tlačítka na vidlici.

Pittman ji chytil druhou rukou za zápěstí. "Nedělejte to. Uvažujte, proboha. Chcete dostat Briana zpátky do vězení?"

"Jak to myslíte?"

Telefon neustále vyzváněl.

"Napomáhání osobě, na kterou je vyhlášeno pátrání," řekl Pittman. "Ilegální vstup do cizích informačních systémů."

Brian by se mohl vrátit, až začne vaše dítě chodit do školy."

Gladys vytřeštila oči.

Telefon pořád ještě zvonil.

Pittman ji vzal sluchátko a uvolnil tlačítko. "Haló?... Ano, bydlí tady Gladys Botulfsónová... víím, že volala. Obávám se, že jsme se trochu poškorčili. Ona... jistě, je tady vedle. Hned vám ji předám."

Pittman se na ni podíval a pak jí předal telefon.

Gladys zaváhala. Podívala se směrem k dítěti, pak její pohled sklouzl na Briana a nakonec skončil na Pittmanovi. Její rty byly semknuty tak křečovitě, až je měla celé bílé.

"Tady je Gladys Botulfsónová," promluvila do mikrofonu. "Je mi líto, že jsem vás obtěžovala zbytečně. Jenom jsme se s manželem pohádali. Myslím, že jsem ho dost vylekala, když jsem zavolala na policii... Ano. Bohužel jsem si neuvědomila, že by se to mohlo považovat za zneužití linky tísňového volání. Už to neudělám... Ano, už jsme se uklidnili. Nepotřebuji žádnou pomoc. Děkuji a nezlobte se."

Gladys odložila sluchátko a třela si zápěstí, za které ji držel Pittman. Její hlas byl až znepokojivě klidný. "Běžte pryč." Pittman zvedl ze země svou tašku. "Briane, díky, že jsi mi pomohl dostat se do Chronicleu." Jeho pohled mu dával zřetelně najevo - v žádném případě jí neříkej, kam jsme se skutečně připojili.

"Jistě."

"Běžte už," ozvala se znovu Gladys.

"Bylo mi potěšením."

Pittman vyšel na chodbu a zavřel za sebou dveře. Ještě když nastupoval do výtahu, slyšel z Brianova bytu Gladysin tvrdý vyčítavý hlas.

Pittman původně doufal, že si od Briana vypůjčí nějaké peníze. Ale díky tomu, jak se situace vyvinula, nebylo z toho nic. Teď mu zbývala ubohá jednodolarová bankovka a kromě ní už jen desetacentová a pětacentová mince. Ploužil se sklíčeně na stanici, i když ani nevěděl proč. Stejně nemohl do podzemky, protože už neměl dost peněz na známku. Pomalu pociťoval únavu a hlad. Cítil se nevýslovně zdeptaný.

V proudu vozidel zahlédl auto pohřební služby a okamžitě se mu vybavily depresivní vzpomínky na Jeremyho pohřeb - uzavřená rakev s Jeremyho fotografií v čele, dav truchlících, většinou spolužáků ze školy, vedle Pittmana stojící Burt... panebože, Burt už je také mrtev. Pak už to šlo se vším z kopce. Hádky se ženou, obviňování - můžeš za to ty, měl jsi ho vzít k lékaři dřív...

Jeho myšlenky se vrátily zpátky k pohřebnímu obřadu. Pohoštění, káva, chlebičky, poslední projevy soustrasti při loučení... Pittman však byl tak zdrcený, že všechno to bylo pro něho utrpením. Vzpomínal si, že mu kdosi podal talířek s chlebičkem, ale už první sousto se mu vzpříčilo v krku a nešlo polknout. Cítil, že se propadá do bezútěšné šedé mlhy deprese.

A právě teď měl pocit, jako kdyby se na něho ta stejně šedá mlha začala opět snášet. Jediné, co ho hnalo dál, byl instinktivní pocit strachu. Stres vyplavující adrenalin působil jako motor. Pittman si však uvědomoval, že energie, kterou adrenalin produkoval, nedokáže donekonečna přemáhat neustálé tělesné a duševní vypětí. Báł se okamžiku, kdy se ho zmocní letargie a zoufalství. Co bude dělat potom?

Znovu se ho zmocnily pochybnosti, jestli není blázen, když se pokouší vyřešit svou situaci sám na vlastní pěst.

Měl jsem se obrátit na policii. Nechat je, ať celou záležitost rozmotají oni.

A co když někdo pronikne až tam, kde by tě policie držela, a zabije tě?

No a co? Jsem už příliš unavený a kromě toho na takovém životě nelpím.

Opravdu ne?

Smrt by byla pro mne vysvobozením.

Ne! Musíš bojovat, nesmíš se vzdávat, nabádal ho vnitřní hlas, který mu opět zněl jako hlas Jeremyho.

A jak bojovat? Vždyť už nemám peníze ani na zpáteční cestu do Manhattanu.

Nevadí, tati. Neříkej, že bys po těch letech běhání nezvládl pár kilometrů pěšky.

Trvalo mu to tři hodiny. Přestože se přezul a vzal si z tašky maratonky, cítil ostrou bolest odřené paty a také lýtkové svaly protestovaly. Zesláblý námahou a hladem došel na Hlavní ulici v manhattanské Východní čtvrti. Sáhl do kapsy pro papírek s O'Reillyho adresou a pokoušel se zorientovat.

Opatrně se rozhlédl, jestli není nablízku policejní auto. Napadlo ho, že po jeho odchodu si mohla Gladys Botulfsonová všechno rozmyslet a znovu zavolat na policii. Stačilo třeba, kdyby ji Brian nějakou poznámkou rozzuřil, a pak už by šel střizlivý rozum stranou. Ovšem, těžko by mohli vědět, kde teď právě je, ledaže by se Brian přiznal a prozradil jim jméno osoby, o kterou se Pittman zajímal. Ale proč by to dělal? Pittman doufal, že právě Brianova zlost na Gladys ho vyprovokuje, aby jí zabránil v čemkoliv nerozumném.

Jenže obava, že může být prozrazen, nebyla to jediné, co ho trápilo. Co když se ukáže, že adresa, kterou O'Reilly policii nahlásil, už neplatí, nebo že jim dokonce udal adresu falešnou? Co když ho nenajde?

Jeho obavy zesílily v okamžiku, kdy zjistil, o jaký objekt se jedná. Nešlo totiž o žádný penzion, ale o restauraci. U Paddyho, četl ze štítu nad vchodem.

Zatraceně. Co teď?

Když už tu byl, rozhodl se vstoupit dovnitř.

Stěží si všiml irského stylu interiéru - zelených ubrusů, velké mapy Irska na stěně a konec konců i irských jídel nabízených na tabuli za pultem výčepního. Více ho zajímali hosté, kteří tam teď pozdě odpoledne seděli.

Nikdo z nich mu však nebyl povědomý. Několik chlapů sice zvedlo oči a podívalo se jeho směrem, ale vzápětí jejich zájem pohasl a opět se věnovali svým sklenicím.

Pittman došel k baru a obrátil se na hřmotného barmana v zelené zástěře stojícího za pokladnou.

"Tak, co to bude?" zeptal se ho barman.

"Hledám jednoho svého přítele. Jmenuje se Sean O'Reilly."

Barman vzal utěrku a pečlivě utíral pult.

"Slyšel jsem, že by měl bydlet na téhle adrese, ale teprve tady jsem zjistil, že se jedná o restauraci. Nevím, jestli..."

"Jak jste se tu adresu dověděl?"

"Musím se na policii hlásit stejnému úředníkovi jako on. Podívejte, je tu někde Sean nebo není?"

Pult asi ještě nebyl dost čistý, protože ho barman znovu pečlivě utřel.

"Setkal jsem se před lety se Seanem, když s ním natáčeli instruktážní pořad o tom, jak se bránit proti zlodějům."

"Aha. A co mu chcete?"

"Znáte to, stará známost. Chtěl bych si s ním popovídat." Pittman vytáhl svůj svazek s klíči a ukázal barmanovi O'Reillyho nůž. "Třeba o tomhle."

Barman s údivem sledoval, jak Pittman nůž otevírá a ukazuje mu jeho speciální vybavení.

Bylo vidět, že barman ožil. "Tak vy máte taky jeden?" Usmál se, zalovil v kapse a vytáhl úplně stejný nůž. "Sean ho dává jenom tomu, koho si nějak oblíbí. Jo, bydlí tady. Tam nahoře," - ukázal palcem dozadu. "Večer mě střídá za pultem."

"A je tam teď?"

"Je. Ale neručím za to, v jakém stavu. Včera večer se pěkně zřídil."

Do restaurace vstoupilo několik dalších lidí.

"Začíná se to tu nějak plnit," řekl barman. Nalil do sklenice rajskou šťávu, přidal tabasco a navrch vyklopil syrové vejce. "Tamhle za těma dveřma jsou schody. Druhé poschodí, pokoj na konci chodby. Vraďte to do něho."

V zatuchlé chodbě nad schody to páchlo kapustou a smaženou cibulkou. Pittman zaklepal na dveře, a když se nedočkal odpovědi, zaklepal ještě jednou silněji. Tentokrát se zevnitř ozvalo hlasité zasténání. Pittman zkusil vzít za kliku - dveře nebyly zamknuté. Otevřel a nakoukl do zešeřelé místnosti se staženými závěsy.

"Světlo, světlo," ozval se zevnitř skuhravý hlas a Pittman si teprve teď všiml O'Reillyho ležícího na zemi.

Nejdřív se domníval, že Irovi vadí světlo pronikající otevřenými dveřmi z chodby. Zavřel je tedy, ale Seanovo skuhrání neustávalo: "Světlo, světlo."

"Žádné světlo tu není," řekl Pittman.

"Oslepl jsem. Nic nevidím. Světlo, světlo."

"Chceš, abych rozsvítil?"

"Oslepl jsem. Dočista oslepl."

Pittman nahmatal na stěně vypínač a rozsvítil. Ostré světlo z nezastíněné žárovky zazářilo a O'Reilly začal mávat rukama jako zběsilý.

"Chtějí mě oslepit, chtějí mě oslepit," bědoval a válel se po zemi.

To je nadělení, pomyslel si Pittman. Klekl si k němu a odťáhl mu ruce, kterými si Ir zakrýval tvář. Jeho levé oko byla jedna velká modrá podlitina. "To je pro tebe. Vypij to."

"Co?"

"Barman ti posílá něco na vzpružení."

Sean sevřel sklenici, spolkl pár hltů a pak se z jeho hrdla ozvaly zvuky, jako kdyby se dusil. "Co to je? Proboha! Vždyť v tom není ani trochu vodky."

"Sedni si a celé to vypij."

Chvilí spolu bojovali, ale nakonec se Pittmanovi přece jen podařilo nalít do něho celý obsah sklenice.

Sean se převálil a opřel se o okraj postele. Mžoural na Pittmana rozespálýma očima a mračil se jako čert. Pořád byl stejně hubený, ale od té doby, co ho Pittman neviděl, značně zestárl. Vlasy mu už šedivěly a na jeho zvadlých rysech se zřejmě podepsal alkohol. "Co ty seš zač?"

"Přítel."

"Ani si nevzpomínám."

"To je tím, že máš hrozný hlad."

"Hlad? Na jídlo nemám ani pomyslení."

Pittman zvedl telefon. "Nevadí, v každém případě něco objednáám."

Plátky hovězího z konzervy a okurky naložené v koproovém nálevu se Pittmanovi zdály jako krmě pro bohy. Snažil se jídlo vychutnávat, ale hlad byl silnější. Kromě sklenice pomerančového džusu a malé koblihy, kterou si koupil ráno na ulici, nejedl od včerejšího večera vůbec nic. Jídlo, které bylo určeno jemu, doslova zhltl a zarazil ho až prázdný talíř.

Z postele se na něho ohromeně díval Sean. Po chvíli prohlásil: "Myslím, že se půjdu vyblít."

Když se vrátil, Pittman právě dojídal jeho porci.

Sean se posadil na postel, zamračil se a zavrtěl hlavou. "Pořád si nějak nemůžu vzpomenout."

"Před lety jsi mi dával zlodějský kurs."

"Pořád nic."

"Prohlásil jsi tenkrát, že jsem talent."

"Ať se snažím jak snažím, pořád... Počkej, nejseš ty od novin?"

Pittman přikývl.

"Že jsem ti tenkrát dal..."

Pittman vytáhl nůž.

"No jasně, už si vzpomínám."

"Jenže já už nejsem tvůj žák. Já jsem tě, kamaráde, překonal," řekl Pittman s ironií v hlase.

"Jak to myslíš?"

Pittman sáhl do tašky a vytáhl noviny, které si koupil po cestě z Brianova bytu sem. Otevřel je na stránce, kde byla jeho fotografie, a strčil je Seanovi před obličej.

Titulek vyvedený červenou barvou hlásil: Řádění pomateného novináře pokračuje. I tady, podobně jako v televizním komentáři, se sice sem tam objevovala slova jako "domnělý" nebo "s největší pravděpodobností", ale bylo zřejmé, že pisatel vůbec nepochyboval o Pittmanově vině.

Sean se pomalu prokousával článkem. Čas od času se zastavil, podíval se na Pittmana, svraštil obočí a pokračoval dál ve čtení.

Když konečně noviny odložil, poznamenal: "Vidím, že ses činil."

"Vypadá to tak. Na jednoho člověka skoro až moc, nemyslíš?"

"To abych měl z tebe skoro strach, ne?"

"Mám dojem, že jsem ti zatím nic neudělal. Ovšem, kromě toho, že jsem ti snědl tvoji porci."

"Takže, jak tomu mám rozumět? Udělal jsi to všechno, o čem tady píšou, nebo ne?"

Pittman zavrtěl hlavou.

"Proč jsi za mnou přišel?"

"Protože jsi ze všech kriminálníků jediný, kterému věřím."

"Co potřebuješ?"

Zazvonil telefon.

Sean zvedl sluchátko. "Haló?" Několik vteřin napjatě poslouchal a náhle jeho rysy ztuhly. "Policie? Sakra! Určitě vystrachaj ty mycí stroje!"

Pittman neměl ponětí, o čem Sean mluví.

Malý Ir praštil se sluchátkem a vrhl se k oknu. Jedním škubnutím odhrnul závěs, otevřel okno a vylezl na nouzové požární schodiště.

Pittman uslyšel, jak se po chodbě blíží těžké kroky. Teprve teď se probudil. Okamžitě vyskočil a zamkl.

Vzápětí někdo zalomcoval klikou a na dveře dopadly rány pěstí.

Pittman hrábl po tašce a vyrazil za Seanem. Hlasitě zaklel, protože se při protahování oknem bolestivě praštil do ramene. Když se ocitl venku, mrkl na schody pod sebou, kde předpokládal, že bude Sean. Místo něho však uviděl dole na zemi policistu, který křičel a ukazoval nahoru.

Teď teprve si Pittman uvědomil dupot po železných schodech nad svou hlavou. Pohlédl nahoru a uviděl Seana, jak se rychle blíží ke střeše. Bez váhání vyrazil za ním.

"Stůj!" slyšel zdola.

Ani se neohlédl a letěl po schodech nahoru.

"Stůj!" ozvalo se znovu.

Zareagoval jenom tím, že ještě víc přidal.

"Stůj!"

Teď už mohl čekat jediné výstřel, pomyslel si Pittman. Přesto se nezastavil. Dostal se až na úroveň střechy, přeskočil zábradlí a bleskově se rozhlédl po Seanovi. Tamhle! Ploché střechy budov celého bloku byly spojeny a Sean prchal podél ventilačního potrubí a varovných signalizačních světel ke dveřím vedoucím na střechu jiného domu. Jeho krátké nohy se ve vzduchu jen kmitaly.

"Počkej, Seane!"

Pittman vyrazil za ním. Za sebou už slyšel na železných schodech dupání policistů.

Sean doběhl k jakýmsi dveřím, zalomcoval klikou a hlasitě zaklel. Byly zamknuté.

Když k němu Pittman doběhl, Sean klel jako pohan a pokoušel se dveře vyrazit ramenem. Jeho snaha byla proti těžkým železným dveřím samozřejmě marná. "Zatraceně, nechal jsem klíče dole a teď tu nemám svůj šperhák."

"A co tohle?" Pittman těžce oddychoval a podával mu nůž, který mu před lety dal právě on.

Sean se ještě stačil usmát a vzápětí hodil zoufalý pohled dozadu, kde se začaly nad úrovní střechy objevovat hlavy policistů. Vzal nůž, několik vteřin laboroval se zámkem a s neuvěřitelnou rychlostí ho odemkl.

Za nimi se opět ozvalo "Stůj!", ale to už oba prolétli dveřmi. Sean ještě stačil dveře zamknout a pak vyrazili po matně osvětleném schodišti dolů.

"Mycí stroje," mumlal si pořád Sean. "Museli vyčmuchtat mycí stroje. Kdo jim to, k sakru, řekl?"

Nahoře se začali dobývat do zamknutých dveří.

"Od koho se to mohli dozvědět?" mumlal si Sean neustále.

Možná, že nemají o žádných mycích strojích ani ponětí, pomyslel si Pittman. Možná, že jdou po mně.

"Neohlížej se. Jdi až tam na roh a neohlížej se."

"Zatím je to dobrý," řekl Sean, když se zase sešli. Zamával na projíždějící taxi.

"Řidič nesmí poznat, že někam spěcháme," stačil ještě špitnout Pittmanovi.

Oba nastoupili.

"Na Broadway," řekl Sean řidiči a začal si pobrukovat.

"Tady máš svůj nůž."

"Díky. Omlouvám se, že jsem nechal taxi na tebe. Nemám ani vindru."

"Na tom nezáleží. Hlavně, že nás nechytili. Teď se mně do basy zrovna nechce."

Byli v jednom domě na Broadway, v prostoru, který sloužil snad jako skladiště nebo něco podobného. Celá velká hala byla plná všelijakých beden a přepravních klecí, jenom vzadu pod výklenkem, připomínajícím jeskyni, zůstalo trochu volného místa, ve kterém bylo sestrkáno něco málo nábytku. Jednalo se sice pouze o pár kusů, ale zato pěkně drahých - stála tam italská kožená pohovka s velkým orientálním přehozem, zdobená komoda, mosazný kávový stůl s lampou v podobném stylu a několik dalších drobností.

Sean se svalil na pohovku a upíjel z plechovky Budweiser, který vytáhl z lednice.

"Co to je tady?" zeptal se Pittman.

"Moje soukromé království. Ty jsi mi ale neřek, co ode mne chceš."

"Potřebuju pomoc."

"Jakou?"

"Ještě nikdy jsem se neskrýval před policií."

"Chceš říct, že potřebuješ poradit, jak se v tom chodí?"

"Tak nějak. Minulou noc jsem spal v parku na lavičce. Už je to skoro dva dny, kdy jsem se naposled myl. Nemám

peníze, protože mi policie zablokovala účet, a co se týká jídla, mám dojem, že za chvíli začnu žebrať."

"Vidím, žeš byl natolik chytřej, že ses nepokoušel stýkat se se svou rodinou nebo kámošema."

"Z mojí rodiny už zbyla pouze bývalá žena a tu bych nepožádal o nic," řekl Pittman. "A pokud se týká mých přátel - je mi jasné, že je policie hlídá pro případ, že bych se na ně obrátil."

"Takže jsi přišel za mnou."

"Potřebuju někoho, kdo by mi mohl pomoci, ale u koho by mě policie nehledala. Pak mě napadlo, že nejlépe by bylo obrátit se na někoho, s kým jsem někdy dřív dělal interview. Na někoho, kdo měl někdy podobné problémy, jako mám teď já. Chápeš?"

Sean pokýval hlavou. "Jo, chápu, chápu. Ale jakou radu ti mám dát, to teda nevím. Podívej, tamhle vzadu je koupelna se sprchou. Dnešní noc tady můžeš samozřejmě zůstat, ale dál..."

"Máš přece spoustu zkušeností, jak se v takových situacích chovat. Neříkej, že bys mi nemohl poradit."

"Jo, něco ti poradím. Kdyby tě chytili, můžeš využít jeden vynikající způsob obhajoby."

"Jaký?"

"Že seš pomatenej. Že to zkrátka nemáš v hlavě v pořádku."

"Cože?"

"Však ty víš, co mám na mysli. Tady o tobě píšou, žeš chtěl spáchat sebevraždu. Předpokládám, že to je jeden z dalších výmyslů, ale dalo by se toho šikovně využít."

Pittman neodpověděl.

"To jako chceš říct, že píšou pravdu?" zeptal se Sean překvapeně.

Pittman zíral bez výrazu na plechovku Coca-Coly.

"Zemřel ti syn a tebe to složilo. Je to tak?"

"Bohužel, je."

"Kamaráde, nejsi jedinej na světě, koho něco takového potkalo. Moje sestra zemřela, když jí bylo dvacet pět. Byla o rok mladší než já. Zabila se v autě."

Pittman na Seana pohlédl s otázkou v očích.

"Skoro jsem se upil k smrti. Panebože, jak já ji měl rád!"

"Pak mi asi rozumíš," řekl Pittman tichým hlasem.

"Rozumím. Ale teď už je to s tebou trochu jinačí, ne?"

"Jak to myslíš?"

"Když tě tu vidím unavenýho a hladovýho... Ten, kdo chce spáchat sebevraždu, neutíká obvykle před policií."

"Připadám si, jako kdyby se ze mne stal sobec. Ztratil jsem syna a teď nemyslím na nic jiného než na sebe."

"Předpokládám, žeš mě nevyčuchal proto, abych ti poradil, jak máš truchlit. Řeknu ti, kamaráde, jednu věc - nebylo by na škodu, kdybys začal dělat to, co si myslíš, že by si přál tvůj syn. Vsadil bych se, že by ti právě teď řekl, že máš koukat, aby ses z těch sraček pěkně rychle dostal."

Byla to úplně primitivní sprcha - kousek hadice se sprchovou růžicí připojený k vodovodnímu kohoutku a zavěšený na drát pod stropem. V betonové podlaze byla díra, která sloužila jako odtok. Nebylo tam ani mýdlo ani šampón ani žádný ručník. Teď se Pittmanovi hodilo, že si s sebou stačil do tašky přibalit pár hygienických potřeb. Našel kdesi dvě kovové židle a postavil je k východu z koupelny. Na jednu položil tašku a přes druhou přehodil kalhoty a košili. Když se osprchoval, vzal si čisté slipy a ponožky. Pak si na tělo navlékl černé bavlněné tílko, aby ušetřil poslední čistou košili. Tak se vrátil za Seanem. Ten seděl ve svém ostrůvku pohodlí mezi bednami a přepravními kontejnery a popíjel pivo.

Sean mezitím otevřel dvířka komody a pustil televizi, kterou tam měl schovanou. Když se Pittman vrátil, právě sledoval CNN. "Vidím, že seš teď jejich největší oblíbenec."

"Myslíš, že bych na nich měl chtít honorář?"

"Můžeš jim zavolat," řekl Sean. Pak si ale otevřel další pivo a pokračoval o poznání vážnějším tónem: "Teď už znám tu tvou story skoro nazpaměť. Jenže jenom z jejich pohledu. Rád bych si poslechl tvoji verzi." Položil si nohy na kávový stůlek a pohodlně se opřel.

Pittman se tedy pustil do vyprávění. Dnes už podruhé.

Sean poslouchal velice pozorně a občas ho přerušoval svými otázkami. Když Pittman skončil, sepnul Sean ruce.

"Musím ti pográtulovat."

"K čemu?"

"Já jsem zloděj už od svých dvanácti let. Skoro polovinu života jsem strávil v base. Třikrát jsem se musel skrejšvat před vlastní partou. Měl jsem čtyři ženy, z toho jednu dobu i dvě současně. Ale nikdy se mně nepodařilo dostat se do takovej kaše, v jaké seš teď ty. A to všechno se ti podařilo během dvou nocí?"

"Jo."

"To je, člověče, na Guinnessovu knihu rekordů."

"No vidíš, alespoň ses trochu pobavil. Asi jsem udělal chybu, že jsem se za tebou vypravil."

"A kde bys dnes spal? Zase na lavičce?" uklidňoval ho Sean. "Poslyš, kdo vlastně poslal toho pistolníka k tobě do bytu?"

"Nemám nejmenší ponětí."

"Kdo by mohl mít zájem shodit na tebe Millgatovu smrt?"

"Jak to mám vědět?"

"K sakru, nemyslíš, že by bylo dobrý, kdybys na to nějaký názor měl? Skoro bych řekl, že od okamžiku, kdys zabil toho

chlápka ve svém bytě -"

"Byla to nešťastná náhoda."

"Pochybuju, že by ti to dosvědčil... Od ty doby neděláš vlastně nic jiného, než pořád jen utíkáš."

"A co mi jiného zbývá?"

"K tomu počítačovému expertovi jsi jel úplně zbytečně. Jenom jsi ztrácel čas. A víš proč? Protože jediným účelem tý návštěvy bylo najít mě a pokusit se ze mne vytáhnout rady, jak ještě líp utíkat. Je mi líto, kamaráde. To bych ti moc nepomohl."

"Jak to myslíš?"

"Za první - utíkat umíš zatraceně dobře. V tom rady nepotřebuješ. Za druhý - jestli hodláš jenom utíkat a skrejšvat se, pak z toho budeš jednoho dne už tak utahanej, že uděláš nějakou blbou chybu a oni tě čapnou."

"Copak mám nějakou jinou možnost?"

"A ne? Musíš jenom přehodit výhybku. Přestaň před nima utíkat a naopak začni honit ty je. Samozřejmě, že ne policajty, ale ty gaunery, co tě chtěli odkrouhnout. Tudy vede cesta k záchraně."

"Honit je? To se ti lehce řekne."

"To mi bylo jasné, že nezačneš po takový radě skákat radostí. Z toho, cos mně vypravoval, mám dojem, že ty vlastně utíkáš už od toho okamžiku, kdy ti zemřel syn. Utíkáš od všeho a nakonec jsi chtěl utýct i od života."

Pittmanova tvář zrudla hněvem. Z O'Reillyho slov cítil náznak obvinění, že je zbabělec. Musel se přemáhat, aby nevstal a neroztrhl toho malého skrčka jako žábu.

"Dotkl jsem se tě, co?"

Pittman se zhluboka nadechl a snažil se uklidnit.

"Možná, že jsi ode mne čekal něco jiného, ale tohle je jediná rozumná rada, co pro tebe mám. Věř mi. Na útěk a skrejšvání jsem expert, už si ani nedovedu představit, že bych žil jinak. Ale ty poslouchej, co ti říkám, a neber si příklad z toho, co dělám."

Pittman zíral před sebe a po chvíli se hoře usmál.

"Co tě tak pobavilo?" zeptal se Sean.

"Když pořád mluvíme o útěku, vzpomněl jsem si, že běhání bylo mou největší zálibou. Každý den jsem běhal, celých dvacet let. A kam jsem to až doběhl?"

"Blížíš se k cíli, kamaráde. A já být tebou, tak bych se snažil doběhnout jako vítěz, ne jako poražený. A jestli se chceš mermomocí sprovodit ze světa, tak to udělej sám a nenech, aby o tobě rozhodovali nějaký hajzli."

Pittman cítil, jak se mu znovu hrne krev do hlavy. Ale tentokrát to nebylo zlostí nad tím, co řekl Sean. Jeho zuřivost byla namířena úplně jiným směrem. "Ano! Hajzli! Hajzli mizerní!"

Chvilí nemohl ani promluvit, jak ho ta vlna hněvu a rozhořčení zahltila. Potom se po očku podíval na Seana. "Když můj syn zemřel..." začal, ale pak zaváhal.

"Ani bych nedovedl vyjádřit, jakou nenávist jsem cítil, když můj syn zemřel. Nenávist vůči všemu, co ho v posledním období obklopovalo - vůči doktorům, sestrám, vlastně vůči celému špitálu. Ne že by na jeho smrti nesli nějakou vinu. Byla to jen zoufalá potřeba někoho nenávidět, někomu tu vinu přisoudit. Vím, že to je absurdní, ale pokud bych se přesvědčil, že se někde stala chyba, dostala by Jeremyho smrt alespoň nějaký smysl. Toužil jsem, aby se zjistilo, že třeba došlo k nějakému zanedbání při léčbě. Jinak bych se musel smířit s myšlenkou, že můj syn měl tu smůlu, že byl vybrán jakýmsi náhodným výběrem bez smyslu a bez příčiny. Právě tomu se můj rozum vzpíral. Když jsem se přesvědčil, že doktoři nic nezanedbali a že už víc udělat nemohli, obrátil se můj vztek proti Bohu. Spílal jsem mu, nenáviděl jsem ho, ale opět jsem nakonec došel k poznání, že si tím neulevím. Bůh se totiž nebránil. Moje zuřivost byla nesmyslná, protože útočila doprázdna. Jeremyho jsem tím vzkřísit nedokázal. A v tom okamžiku jsem se rozhodl zabít se."

Sean poslouchal se zachmuřenou tváří.

"Teď je to ale jinak. Vím, že nejde o nějakou souhru náhod." Pittman zaťal zuby. "Když jsem stál vedle Millgatova lůžka, něco se mi snažil povědět. Někaké jméno, nebo alespoň to znělo jako jméno. Duncan. Opakoval to několikrát. Pak říkal cosi o sněhu a potom další jméno - Grollier. Neměl jsem v tom okamžiku ponětí, co tím míní. Ani nebyl čas, abych se ho pokusil zeptat. Chtěl jsem mu jen upevnit přívod kyslíku a hned potom zmizet. Ale toho pistolníka, který na mne čekal v bytě, strašně zajímalo, co jsem od Millgata zaslechl. A taky ho zajímalo, jestli jsem to někomu opakoval."

Pittman vstal. "Hajzli! Máš pravdu, přestanu před nimi utíkat. Když zemřel Jeremy, byl můj vztek nesmyslný. Neměl se na koho zaměřit. Ale teď je to jinak. Zabili Burta, hajzli! Teď už utíkat nebudu."

KNIHA TŘETÍ

Pittman stál opět na chodníku proti bočnímu vchodu do nemocnice. Bylo krátce po půlnoci a stejně jako před dvěma dny vytvářelo drobné mrholení okolo lampy nad vchodem svatozář. Noc, drobný déšť, vchod do nemocnice ozářený silnou výbojkou - v hlavě mu bleskla myšlenka, jestli opravdu není blázen a ty hrozné dva dny nejsou pouhým výplodem jeho zmučeného mozku. Zachvěl se chladem a zabořil ruce hlouběji do kapes svého nového pláště, který pro něho vytáhl Sean z jedné bedny. Pravá ruka nahnatá chladný kov pistole. Byla to jediná věc, kterou si vzal ze své tašky, když odcházel od Seana. Jeho oči ze zvyku zabloudily k oknům v devátém poschodí. Byl unaven, ale nové odhodlání únavu potlačovalo. To, že se sem vrátil, bylo naprosto nezbytné. Musel začít zde, protože zde také před dvěma dny jeho martyrium začalo. Jestliže měl do celé záhady proniknout, musel především zjistit, proč Millgata jeho lidé z nemocnice odvezli. Nechal přejet několik aut a potom se vydal směrem k jasně ozářenému vchodu.

Vstupní hala byla téměř prázdná. Těch několik lidí, kteří seděli sklesle v koženkových sedačkách, mělo svoje starosti a nikdo z nich mu kromě krátkého lhostejného pohledu nevěnoval větší pozornost. Přesto měl Pittman dojem, jako by tu všichni čekali jenom na něho. Rychle prošel halou a zamířil přímo k výtahům.

Jeho nervy byly napjaté ještě z jiného důvodu. Bolestné vzpomínky na páté poschodí, kde byla umístěna jednotka intenzivní péče, byly stále až moc živé. Když vystoupil a uviděl před sebou po levé straně dobře známou čekárnu, musel zatnout zuby, aby se neobrátil a neutekl. Několik mužů a žen si ho změřilo vyhaslými pohledy. Seděli na nepohodlných kovových židlích a v jejich tvářích se mísila úzkost s únavou. Všichni čekali na zprávy o svých blízkých. Pittman si s deprimujícím pocitem připomněl dobu, kdy tu úplně stejně sedával on. Pak se ale zarazil. Nesmí tomu podléhat. Teď se musí soustředit jen na svůj úkol. Minul vchod do dětského oddělení, zahrnul doprava a krátkou chodbou došel k oddělení dospělých. Tady nikdy nebyl, ale předpokládal, že se organizace oddělení nebude moc lišit od dětské intenzivní péče.

Vzápětí, když otevřel dveře, poznal, že jeho předpoklad byl správný. Uvítal ho dobře známý pronikavý pach a ostře osvětlený vstupní sál, na jehož konci byl po levé straně pult pokrytý různými papíry a léky připravenými pro pacienty. Za pultem stály prosklené skříňky s dalšími zásobami léků. Uprostřed tichých zvuků monitorovacích a podpůrných systémů se občas mihl někdo z lékařů nebo sester. Měli na starosti patnáct oddělených lůžek a na každém z nich se bojovalo o život člověka.

Pittman věděl, co musí jako návštěvník udělat. Téměř automaticky se obrátil doleva a strčil ruce pod dávkovač desinfekčního roztoku. Elektrické čidlo ho zaregistrovalo a pustilo mu na ruce štiplavě páchnoucí červenou tekutinu. Pittman si ruce promnul a pak je strčil pod vedlejší čidlo, které mu na ně pustilo vodu. Konečně třetí čidlo spustilo horký vzduch z osušovače. Stejně tak automaticky, jako dělal předchozí činnosti, sáhl Pittman po jednom z bílých plášťů visících na věšáku vedle výlevky. Ještě než si ho stačil obléknout, ozval se za jeho zády podrážděný hlas. "Co tu děláte? Hledáte někoho?"

Pittman se otočil. Od dveří k němu mířila rázným krokem žena v bílém plášti a bílých kalhotách. Mohla mít dost přes čtyřicet let a její krátce střižené šedivějící vlasy jen podtrhovaly tvrdé skandinávské rysy.

Pittman nedokázal odhadnout, jestli to je sestra nebo doktorka, ale znal už velice dobře mentalitu obou stavů. Jestli je to sestra, nebude se zlobit, když ji osloví jako doktorku. Třeba ho opraví, ale jeho omyl určitě nevyvolá tak podrážděnou reakci, jako kdyby nazval doktorku sestrou.

"Ano, paní doktorko. Jsem z policejního týmu, který vyšetřuje smrt Jonathana Millgata." Pittman vytáhl pouzdro s policejním identifikačním odznakem, který mu dal Sean O'Reilly.

Žena o odznak sotva zavadila pohledem. "Zase? Vždyť už tu vaši lidé byli včera. Donekonečna se nás vyptávali na nejrůznější věci a zdržovali nás od povinností."

Pittman zaregistroval, že žena neměla snahu opravovat oslovení, se kterým se na ni obrátil. "Omlouvám se, paní doktorko, ale mezitím se objevily některé nové skutečnosti, které je třeba prověřit. Potřeboval bych mluvit se sestrou, která měla službu u pana Millgata v době, kdy ho odváželi pryč."

Pittman se snažil mluvit uvolněně, aby na něm nebylo poznat napětí, které cítil uvnitř. Neměl čas zjišťovat dopředu, jestli nemá ta sestra právě službu. Spoléhal na to, že rozpis služeb v nemocnici se neřídí běžným pracovním týdnem, ale je organizován na základě jiných pravidel. Věděl také, že si sestry obvykle zařizují rozpis tak, aby měly službu několik týdnů za sebou ve stejném čase - od sedmi do patnácti, od patnácti do třinácti nebo pak v noci od třinácti do sedmi do rána. Právě proto si svou návštěvu naplánoval na tak pozdní hodinu. Počítal, že právě teď by tu mohl zastihnout sestru, která měla službu před dvěma dny v noci, kdy došlo k tomu spěšnému Millgatovu odvozu.

"Ano, myslím, že tu tenkrát byla Jill."

"A má dnes v noci službu?"

"Ano, má."

Pittman si oddechl, ale snažil se nedat na sobě nic znát.

"Ale nevím, jestli se vám bude moci hned teď věnovat. Má tu dost práce."

"Chápu, paní doktorko. Samozřejmě, pacienti mají přednost, ale neobtěžoval bych vás, kdyby ta věc nebyla tak důležitá. Pokud by se mohla na chvíli uvolnit, byl bych -"

"Počkejte, prosím, chvíli, pane..."

"Detektiv Logan."

"Řeknu jí, a až bude mít chvíli čas, přijde za vámi."

Čekal skoro tři čtvrtě hodiny. Stál venku na chodbě opřený o zeď a připadal si jako jeden z těch několika ubožáků, které viděl v čekárně. Myšlenky, které se mu neustále vracely o sedm let zpět, jen zvyšovaly napětí vyvolané jeho současnou situací. Konečně se dveře sálu otevřely a na chodbu vyšla poměrně atraktivně vyhlížející žena ve věku okolo třiceti let. Nejistě se rozhlédla a pak zamířila k němu.

Měla dlouhé blond vlasy a pěknou oválnou tvář, která zjevně nepotřebovala žádné kosmetické vylepšování. Ani její nemocniční oblečení nedokázalo potlačit půvab její postavy.

"Vy jste detektiv Logan?"

"Ano."

"Já jsem Jill Warrenová." Podala mu ruku. "Doktorka Bakerová mi řekla, že se mnou chcete mluvit."

"Ano. Rád bych vám položil pár otázek. Ale nemohli bychom se posadit někde, kde by byl větší klid? Myslím, že o poschodí níž je automat na kávu. Třeba byste neodmítla, kdybych vás pozval na šálek."

"Vidím, že to tady velice dobře znáte."

"Ano. Před lety jsem tu býval téměř denně. Měl jsem tu syna." Pittman ukázal směrem k dětskému oddělení.

"Syna? Doufám, že je teď v pořádku."

"Bohužel... zemřel tady."

"Oh." Hlas Jill znejistěl. "Co mu bylo?"

"Rakovina kostí, Ewingův sarkom."

"Oh." Bylo vidět, že je silně v rozpacích. "Promiňte, neměla jsem tušení..."

"Nemusíte se omlouvat, nic se nestalo. Nemohla jste vědět..."

"Chcete mě ještě pořád pozvat na kávu?"

"Jistě."

Došli spolu k výtahům. Když se za nimi zavřely dveře a výtah se rozjel, Pittmanovo napětí přece jen povolilo. Nejvíce ze všeho se obával, aby ho nepoznal starší lékař, který měl službu, když odváželi Millgata. Policie s ním určitě mluvila a patrně se shodli, že popis muže, se kterým dole u výtahu prohodil pár slov, se shodoval s popisem hledaného. Kdyby ho tady uviděl, patrně by okamžitě zvedl telefon a oznámil to policii.

Až na jakéhosi zřízence vzadu na konci chodby nebylo ve čtvrtém poschodí nikoho jiného vidět.

Pittman našel poslední drobné a vhodil je do automatu. "Jakou kávu pijete? S cukrem, nebo se smetanou? Nebo bezkofeinovou?"

"Abych řekla pravdu, dala bych si raději čaj." Jill se natáhla a stiskla příslušný knoflík.

Pittman se nedokázal ubránit, aby pohledem neocenil elegantní tvar její ruky.

"Na co se mě chcete zeptat?" obrátila se na něho Jill.

V přístroji to zahrčelo a do papírového pohárku se odměřila dávka horké vody.

"Potřebuji si ověřit některé informace. Byl pan Millgate při vědomí, když se ti jeho lidé objevili a odváželi ho z nemocnice pryč?"

"Nevím, jestli je označení jeho lidí výstižné. Spíš bych řekla banda lupičů. Dokonce i ten doktor, který s nimi byl, na mne dělal takový dojem."

"Jak se Millgate choval? Nepokoušel se nějak vzpírat?"

"Asi vám vaši práci moc neulehčuji."

"Prosím?"

"Neodpověděla jsem vám na vaši první otázku. Ano, byl při vědomí. Myslím, že se ten převoz rozhodně neuskutečnil z jeho popudu, ale na nějaké projevy odporu byl příliš slabý." Jill usrkla čaj ze svého pohárku.

"Jaký je ten čaj?" zeptal se Pittman.

"Voda trochu páchne po nemocnici, ale na to už jsme tady všichni zvyklí." Její úsměv byl víc než příjemný.

"Vy si tedy myslíte, že on sám nechtěl, aby byl převezen někam jinam?"

"Nevím. Tu noc se stalo tolik věcí, že tomu všemu vůbec nerozumím."

"Co máte konkrétně na mysli?"

"Ti chlapi, co si pro něho přijeli, tvrdili, že ho musí odvézt, protože o něm má druhý den vyjít jakýsi článek v novinách. Namluvili Millgatovi, že musí okamžitě pryč, protože by ho v nemocnici obtěžovali novináři."

"Ano, to je v podstatě pravda. Měla být zveřejněna tajná zpráva pro Ministerstvo spravedlnosti, která nějak pronikla do tisku. V té zprávě jsou náznaky, že se Millgate podílel na přípravě ilegálního nákupu atomových zbraní z bývalého Sovětského svazu."

"Atomové zbraně? Ale podle novin říkali úplně něco jiného."

Oči Jill měly tak světle modrý odstín, že působily dojmem, jako by byly téměř průsvitné.

"Koho máte na mysli? A co říkal?"

"Ti chlapi, co si přijeli pro Millgata. Později v novinách uváděli, že Millgata odvezli proto, aby ho uchránili před jakýmsi poblázněným novinářem. Však víte - jak se jmenoval?"

"Pittman. Matthew Pittman."

"Ano, ten. V novinách uváděli, že kdyby Millgate zůstal v nemocnici, mohl by se k němu Pittman dostat a zavraždit ho. Jenže tenkrát v noci o žádném Pittmanovi nemluvili. Mluvili jenom o tom článku, který měl druhý den vyjít, a o tom, že se bojí novinářů. Ne že by ho ti novináři chtěli zabít, ale že by ho obtěžovali."

Pittman cítil, jak v něm narůstá napětí.

"Víte, co mám na mysli? Jako kdyby se z nějakého důvodu rozhodli změnit verzi," dodala Jill.

"A Millgatovi se ta první verze o otravných novinářích zdála dostatečným důvodem k tomu, aby ho v tak kritickém stavu převáželi mimo nemocnici?"

"To se nedá tak jednoznačně povědět." Jill zamyšleně usrkla ze svého šálku. Vážný výraz její tváře umocňoval půvab jejích rysů. "Myslím, že byl ochotný nechat se odvézt. Přesněji řečeno, byl zcela pasivní. Zdálo se mi, jako kdyby upadl do naprosté apatie, jako by mu přestalo na životě záležet. Říkal pořád - 'Dělejte, co uznáte za vhodné. Mně už na ničem nezáleží. Ale teď mě ještě neodvážejte.' Ano, na tom jediném mu záleželo. 'Ještě ne,' říkal pořád. 'Ještě počkejte.'"

"Na co, myslíte, že chtěl čekat?"

"Na kněze."

Pittmanův puls se zrychlil. Vzpomněl si totiž na rozhovor, který zaslechl na střeše garáže ve Scarsdale.

"...jak to bude s knězem?" řekl roztřesený hlas starého muže.

"Nestarej se," odpověděl jiný hlas. "Už jsem ti říkal, že není třeba. Jonathan nebyl nijak nábožensky založený."

"Teď je to ale něco jiného."

"Už je o něho postaráno," odpověděl druhý hlas připomínající Pittmanovi šustění suchého listí. "Už mu nic nechybí."

"To je zajímavé. Povězte mi o tom něco," řekl Pittman vzrušeně. "On předtím mluvil o tom, že čeká kněze? Řekl jeho jméno?"

"Ano. Několikrát se o něm zmínil. Počkejte, třeba si vzpomenu. Páter... "Jill chvíli přemýšlela. "Myslím, že Dandridge. Páter Dandridge. Když Millgata na naše oddělení přivezli, byl přesvědčen, že se už odtud nedostane. I když mu dělalo problémy vyslovit souvislou větu, jediná slova, která jsme od něho slyšeli, byla o tom páteru Dandridgovi. Žádal své známé, kteří ho přišli navštívit, aby pro něho poslali. Dokonce je později obvinil, že jeho přání nesplnili. Ano, vzpomínám si, že řekl svému synovi, že lže, když ho ujišťoval, že pro kněze poslal. Samozřejmě, že naše nemocnice má svého kněze, který chodí navštěvovat umírající. Přišel i za Millgatem, ale on ho odmítal. Trval na tom, že k němu musí přijít páter Dandridge. Měla jsem službu ve čtvrtek ráno a slyšela jsem, jak Millgate prosil našeho kněze, aby zatelefonoval páteru Dandridgovi na farnost v Bostonu. Myslím, že to pak skutečně udělal."

"Z čeho tak usuzujete?"

"Asi hodinu po tom, co ve čtvrtek v noci Millgata odvezli, přišel sem kněz a představil se právě jako páter Dandridge. Když se dověděl, že se pan Millgate u něho nemůže vyzpovídat, byl velmi rozčilen."

"Říkala jste, že byl z nějaké farnosti v Bostonu. Nevíte odkud přesně?"

"Bohužel, nevím."

Pittman pocítil zklamání.

"Ale jestli s ním potřebujete mluvit, nemusíte volat do Bostonu," dodala Jill.

"Jak to myslíte?"

"Řekl mi totiž, že se do Bostonu nevrátí, dokud nebude mít příležitost promluvit si s Millgatem. Poprosil mě, abych mu zavolala na faru u kostela Sv. Josefa tady v Manhattanu, kdybych se o panu Millgatovi něco dověděla. Říkal, že se tu zdrží asi týden." Jill se podívala na hodinky. "Omlouvám se, ale budu už muset jít. Blíží se doba, kdy musím jednomu pacientovi připravit léky."

"Samozřejmě, chápu. A děkuji vám. Pomohla jste mi víc, než si myslíte."

"Kdybyste potřeboval ještě něco..."

"Ještě bych se za vámi zastavil."

Jill se zvedla a rychle zamířila k výtahu.

Trvalo asi dvacet vteřin, než k ní výtah dojel. Celou tu dobu stála a dívala se na dveře, protože si byla zřejmě vědoma, že ji svým pohledem sleduje. Přesto nejevila žádné známky rozpaků. Když se dveře otevřely a ona nastupovala dovnitř, všiml si, že se na něho ve zlomku vteřiny usmála. Pak byla najednou pryč a vzrušení, které v Pittmanovi vyvolaly nové okolnosti Millgatova případu, bylo najednou vystřídáno tak velkou únavou a prázdnotou, že se pod ním málem podlomily nohy.

Náhla slabost ho vyděsila. Na okamžik dokonce pocítil téměř závrat' a začal se bát, že by mohl ztratit rovnováhu. Musel se zachytit automatu na nápoje a počkat, až to přejde.

A co jsi čekal, řekl si sám pro sebe. Ty dva dny mu daly zabrat víc než několik maratónů. Minulou noc spal jen pár hodin na tvrdé lavici v parku a od té doby běhal křížem krážem bez odpočinku po celém Manhattanu. Kdyby se mohl alespoň pořádně najíst. Na nohou ho zřejmě držel pouze strach a adrenalin. Bylo s podivem, že vůbec vydržel tak dlouho.

Ale teď si nemohl dovolit žádný kolaps. Hlavně ne tady a teď.

A proč vlastně ne, pomyslel si hořce. Nemocnice je přece na kolaps to nejlepší místo.

Ne! Musí se vrátit k Seanovi do toho jeho skladu.

Když se ale pokusil vykročit a pustil se kávovaru, zjistil, že bez opory není schopen udělat ani krok. Jeho nohy ho odmítaly nést a žaludek se natahoval na zvracení. Znovu se chytil zdi a začal uvažovat, co by se stalo, kdyby ho tak někdo uviděl a zavolal pomoc.

Musí se za každou cenu dostat odsud.

A co bude potom? Kam až může v tomto stavu dojít? Potil se a před očima se mu dělala mlha. Jestli se dostane ven, tak je zralý, aby zůstal ležet někde na ulici. Až ho pak objeví policie, až zjistí podle kreditní karty, jak se jmenuje, až najdou v jeho kapse pistoli...

Kam tedy?

Jeho hořký žert se mu znovu vracel. Nemocnice je přece na kolaps to nejlepší místo.

V okamžiku, kdy začal výtah stoupat, pocity závratě zesílily. Výtah se zastavil v pátém poschodí a Pittman vystoupil. Snažil se ze všech sil, aby na něm nebylo nic poznat, ale přesto, když zamířil prázdnou chodbou k oddělení intenzivní péče, byl jeho krok značně vratký. Když teď potkal Jill Warrenovou nebo doktorku Bakerovou, pochyboval, že by dokázal rozumně vysvětlit, proč se vrátil.

Ale vrátit se musel, neměl jinou možnost. Čekárna u jednotky intenzivní péče byla jediné dostupné útočiště, které ho v polovědomí napadlo. Jako v mrákotách vstoupil do slabě osvětlené místnosti, minul několik lidí s unavenými tvářemi, kteří se pokoušeli zdřímnout vsedě na nepohodlných židlích, překročil jakéhosi muže spícího na zemi a zamířil ke kovové skříni u zadní stěny.

Už ze svých dřívějších návštěv věděl, že jsou v ní uloženy polštáře a příkrývky. Zjistil to hned první noc, kdy sem přemístili Jeremyho z devátého poschodí. Tenkrát tu strávil první z mnoha bezesných a zoufalých nocí. O pokrývkách a polštářích ve skříni mu řekl jeden zřízenec, ale okamžitě dodal, že skříň je obvykle zamknutá.

"Proč tam tedy ty věci máte, když se k nim lidi nedostanou?" ptal se tenkrát Pittman.

"Protože nechceme, aby se z čekárny stala noclehárna."

"A proto je tedy nutíte, aby se celou noc trápili na těch kovových židlích?"

"Bohužel, návštěvní řád nic jiného neumožňuje. Ale pro vás dnes udělám výjimku."

Když se dopotácel ke skříni, vzal za kliku a samozřejmě zjistil, že je zamknutá. Vztekale zalovil v kapse a vytáhl O'Reillyho

nůž. Ruce se mu třáslly a se zámek se trápil mnohem déle, než by mu to trvalo za normálních okolností. Nakonec se mu však podařilo skříň otevřít.

Téměř na pokraji mdloby vytáhl polštář a pokrývku a uložil se do nejtemnějšího kouta čekárny. V posledním záblesku vědomí ještě stačil zaregistrovat, že si ostatní rozebírají zbývající polštáře a pokrývky. Potom už nevěděl nic.

Ze spánku byl vyrušen jenom jednou. To když nějaký starší muž budil křehkou, strhaně vyhlížející ženu: "Před chvílí zemřela, May. Nemohli nic dělat."

Probudilo ho denní světlo a hlasy. Ti, co tu byli celou noc, se vzájemně budili. Ale přicházeli i noví. Další nešťastníci, kteří tu budou úzkostně čekat a doufat.

Pittman se posadil a chvíli se pokoušel dát se dohromady tak, aby byl vůbec schopen vstát. Tvrdá podlaha a fyzická námaha předchozího dne způsobily, že ho bolelo doslova celé tělo. Pomalu posbíral polštář a pokrývku a nastrkal je zpátky do kovové skříně. Potom sáhl na věšák pro kabát. Když si ho oblékal, udeřila ho do boku těžká pistole v pravé kapse.

Do čekárny vjel zřízenec s vozíkem, ve kterém měl pohárky s kávou, pomerančovým džusem a koblihy. Na vozíku byl nápis ZAPLAŤTE TOLIK, KOLIK MŮŽETE. Pittman zalovil po kapsách, ale nebyl schopen najít žádné drobné. Měl jen dvacet dolarů, které mu půjčil Sean O'Reilly. S provinilým pocitem tedy vytáhl dolarovou bankovku a vzal si dva pohárky džusu a dvě koblihy. Věděl, že se musí posilnit, ale chuť k jídlu nijak velkou neměl. Když dojedl, vyšel pomalu na chodbu. Sotva udělal pár vratkých kroků, začal mít strach, že bude muset zvracet. Došel k umývárňě na konci chodby a opláchl si obličej studenou vodou. Pak se na sebe podíval do zrcadla. Byl bledý jako stěna, a když si přejel rukou po pichlavém strništi na bradě, zmocnila se ho deprese. Jak dlouho to ještě může vydržet?

Myšlenkami se opět vrátil k okamžiku, kdy ho od konce všeho trápení dělil pouhý pohyb prstu.

Proč už to dávno neskončil? Co ho nutí potáčet se dál v té nesnesitelné situaci, která se navíc neustále komplikuje? Sám se z ní nikdy nemůže dostat. Ale i kdyby se mu to podařilo, Jeremyho tím nevzkřísí. Nic z toho, co teď dělá, nemá sebemenší smysl.

Ale to tedy hodláš připustit, ozval se v něm druhý hlas, aby tě ti bastardi dostali? Vzpomeň si, co sis v hlavě ujasnil už jednou - musí to být tvoje rozhodnutí, ne jejich. Jestliže bys spáchal sebevraždu teď, jenom bys těm smradům ušetřil práci. Daroval bys jim zadarmo vítězství. To jim opravdu chceš dopřát tu radost?

Do umývárny vešel malý, zasmušile vyhlížející muž, kterého si Pittman pamatoval z čekárny. Postavil se k vedlejšímu umývadlu, svlékl si košili, pak vytáhl z malé příruční taštičky holicí potřeby, namydli si tvář a začal se holit.

"Poslyšte, nemáte ještě jeden holicí strojek?" zeptal se Pittman.

"Mohu vám poradit, příteli. Udělejte to samé, co já - běžte dolů do vstupní haly a kupte si ho."

Rozsáhlé investice na opravy, které plynuly do SoHo v osmdesátých letech, se zřejmě kostelu Sv. Josefa vyhnuly.

Přestože nebyl nijak zvlášť velký, svou architekturou trochu připomínal katedrálu. Jeho zdi z hnědého pískovce však byly zčernalé od sazí, okna z barevných skel téměř nepropouštěla světlo a interiér volal zoufale po vymalování.

Když Pittman vstoupil dovnitř, doznívaly právě tóny varhan. Pittman do sebe vtáhl vzduch prosycený kadidlem a přehlédl poměrně slušné množství věřících, kteří se bez ohledu na bezútěšné prostředí oddávali vznešeným myšlenkám víry. Nedělní ranní mše byla v plném proudu. Pittman postoupil dopředu a rozhlédl se, kde by se posadil. Přední část kostelní lodi byla stejně zanedbaná jako celý interiér. Ten dojem nemohl smazat ani zlatý kalich blýskající se na oltáři, ani množství zapálených svící. Na kazatelně stál vysoký kněz v tmavěčerveném rouchu a zvučným hlasem četl z evangelia. Jeho slova vybízela k důvěře v Boha a varovala před upadáním do zoufalství a beznaděje.

Svatá pravda, pomyslel si hořce Pittman. Posadil se v jedné ze zadních lavic a čekal. Byla to po mnoha letech první mše, které se zúčastnil. Nikdy nebyl horlivým věřícím a nepatřil ani k těm, kteří chodili do kostela pravidelně každou neděli, ale po Jeremyho smrti se jeho vlnitost v otázkách víry změnila na otevřené odmítání. Teď však nešlo o víru, a proto když přišel čas na přijímání, zvedl se a následoval ostatní farníky k oltáři. Potřeboval se dostat do blízkosti kněze a prohlédnout si ho. Před chvílí se totiž na faře dověděl, že pater Dandridge slouží mimořádnou mši.

Muž v kněžském hávu mohl mít okolo padesáti let a Pittmanovi se zdálo, že jeho tvrdé rysy nesou zřetelné známky napětí. Když se k němu dostal blíž, uviděl na jeho bradě hlubokou rozeklanou jizvu a navíc si všiml, že levá ruka kněze byla poznamenaná jizvami po popáleninách.

Pittman přijal z jeho rukou tělo Páně, ale prázdnota, kterou v sobě cítil, už nemohla být větší.

Mše se chýlila ke konci. "Běžte v pokoje a míru," zněla závěrečná slova.

Pokoj a mír, pomyslel si Pittman, snad se ho někdy konečně dočkám i já.

Počkal, až se kostel vyprázdní, potom přešel dopředu a dvěma vpravo od oltáře vstoupil do zákristie.

Vysoký kněz si právě svlékal kněžské roucho. Rozvážné pohyby a pevné svalnaté ruce svědčily o tom, že tento muž ovládá nejen svoji mysl, ale i tělo.

"Hledáte někoho?" zeptal se Pittmana.

"Vy jste pater Dandridge?"

"Ano."

"Chtěl bych vás požádat o rozhovor."

"Prosím." Řekl klidně a čekal.

Pittman zaváhal. "Vypadáte značně nervózně," řekl kněz. "Máte na srdci něco osobního... chcete se vyzpovídat?"

"Ne, vyzpovídat ne. Je to sice věc osobní, ale... Chtěl bych s vámi mluvit o -" Pittman opět zaváhal, protože nevěděl, jak bude kněz reagovat. "- o Jonathanu Millgatovi."

Dandridgeovy tmavé oči si ho měřily a odhadovaly ho. "Ano, všiml jsem si vás už při mši. Upoutala mě úzkost a napětí ve vaší tváři při přijímání. Jako kdyby vám ležela na ramenou všechna tíha světa."

"Máte pravdu, někdy opravdu mám takový pocit."

"Chápu. Jestli je všechno to, co se o vás píše v novinách, pravda, pane Pittmane..."

Pittmana se zmocnila panika. Ani ve snu ho nenapadlo, že by ho mohl kněz okamžitě poznat. Podvědomě udělal pohyb směrem ke dveřím.

"Počkejte," zarazil ho páter Dandridge. "Uklidněte se."

Pittman zaváhal.

"Dávám vám své slovo," řekl kněz. "Ode mne vám nehrozí žádné nebezpečí."

"Jak jste poznal...?"

"Kdo jste?" Páter Dandridge udělal gesto, jímž nevědomky upoutal Pittmanovu pozornost ke své zjizvené levé ruce. "S Jonathanem Millgatem mě spojoval zvláštní vztah. Asi vás tedy nepřekvapí, když vám řeknu, že pečlivě sleduji všechny články a televizní relace, které referují o jeho smrti. Mnohokrát jsem si vaši fotografii prohlížel. Poznal jsem vás hned, když jsem vás uviděl."

Pittmanovi se zdálo, že se mu nedostává vzduchu. "Já jsem Jonathana Millgata nezabil. Je nesmírně důležité, abyste mi věřil."

"Důležité pro vás, nebo pro mne?"

"Nechtěl jsem mu ublížit. Naopak, pokoušel jsem se ho zachránit." Pittman si najednou uvědomil, jak se v malé místnosti každé slovo rozléhá. Nervózně se obrátil k otevřeným dveřím vedoucím k oltáři.

Páter Dandridge si jeho pohledu všiml. Kostel byl téměř prázdný, zůstalo tu pouze několik starších mužů a žen, kteří klečeli na zemi s rukama sepjatýma k modlitbě.

"Zdá se, že nás nikdo neslyšel," řekl kněz. "Ale za půl hodiny tu má být další mše. Myslím, že za chvíli začnou přicházet lidé." Ukázal rukou na dva muže, kteří právě vstoupili do kostela.

"Je tu někde místo, kde bychom si mohli v klidu promluvit?"

"Zeptám se vás ještě jednou. Nechcete se vyzpovídat?"

"Chci jediné to, co jste sliboval na konci mše - klid a mír."

Páter Dandridge se na něho chvíli mlčky díval a pak mu pokynul: "Pojďte za mnou."

Kněz přistoupil ke dveřím v zadní části zákristie. Když je otevřel, objevil se před Pittmanovým očima překvapivý pohled na zahradu, která svou upraveností kontrastovala se zchátralým stavem kostela. Na udržovaném trávníku kvetlo několik keřů šefiku a jejich sladká vůně začala okamžitě vanout dovnitř. Pravoúhlý prostor zahrady byl obehnan vysokou cihlovou zdí.

Páter Dandridge se u dveří zastavil a pohybem ruky Pittmana vybídl, aby vyšel ven.

"Pořád mi ještě nevěříte?" řekl, když viděl, jak Pittman váhá. "Vidím, že máte strach otočit se ke mně zády. Jak bych vám mohl ublížit?"

Pittman se ohlédl a sevřel pistoli, kterou měl v pravé kapse kabátu. Do kostela začínali přicházet další lidé. Pořád ještě váhal, ale pak vykročil za knězem.

Jízva na bradě pátera Dandridge vypadala v ostrém ranním slunci ještě hlubší, než se jevila v příšeří kostela. Kněz šel před ním a posadil se na lavičku. I sem sice pronikal hluk dopravy, ale jen jakoby z veliké dálky.

"Proč bych měl věřit vašemu tvrzení, že jste Jonathana Millgata nezabil?"

"Protože kdybych to opravdu udělal, skrýval bych se a nevystřkoval ani nos. Proč si myslíte, že jsem za vámi přišel?"

Páter Dandridge pokrčil rameny. "Třeba jste opravdu tak pomatený, jak o vás píší v novinách. Nebo se chystáte zabít i mě."

"V žádném případě. Naopak, přišel jsem vás požádat o pomoc."

"Jak bych vám já mohl pomoci? A proč bych měl vůbec chtít vám pomáhat."

"Pokuste se mě pochopit. Millgatovi lidé tvrdí v novinách, že ho z nemocnice odvezli proto, aby ho uchránili přede mnou. Ale to je naprostý nesmysl. Skutečným důvodem převozu byla snaha ukrýt ho před novináři, kteří by se mohli začít zajímat, jaká byla Millgatova úloha v hrozícím skandálu okolo tajného obchodu s atomovými zbraněmi. Myslím, že tu záležitost znáte. Říkal jste, že pečlivě sledujete všechno, co se okolo smrti Jonathana Millgata píše."

"Ano, znám, ale i kdybyste mohl své tvrzení dokázat..."

"Samozřejmě, že mohu."

"... nemá to žádnou souvislost s otázkou, jestli jste Millgata zabil nebo ne."

"Myslím, že to souvislost má. A velmi závažnou. Uvažujte. Ano, sledoval jsem je, ale jenom proto, abych zjistil, kam ho odvázejí. Když jsem byl pak svědkem, že lékař a sestra nechali nemocného o samotě a on se začal dusit, protože mu vyklouzly z nosu špatně upevněné hadičky přívodu kyslíku, dostal jsem se dovnitř a hadičky mu zase připevnil."

"Jenže svědkové tvrdí, že jste udělal pravý opak, že jste naopak přívod kyslíku zastavil a tím jste způsobil definitivní selhání jeho srdeční činnosti."

"Sestra mě překvapila právě v okamžiku, kdy jsem mu ty hadičky připevnil do nosních dírek. Slyšela také, že se mi Millgate pokoušel něco sdělit. Mám takový dojem, že to je rozhodující moment celého případu. Millgatovi lidé nechtěli připustit, aby s ním kdokoliv od novin mluvil a vyptával se ho. Ale já jsem reportér a to, co se mi Millgate pokoušel říct, bylo zřejmě právě to, co chtěli lidé okolo něho utajit. Když mě u Millgata přistihli, pokoušeli se mě za každou cenu dostat, ale mně se podařilo uniknout, a tak..."

"...a tak mu odpojili kyslík oni, aby si mohli být absolutně jisti, že už to nikomu jinému neprozradí," dodal páter Dandridge. "Potom obvinili z Millgatovy smrti vás, aby vám nikdo nevěřil, kdybyste se těch informací pokoušel

využít."

"Přesně tak," řekl ohromeně Pittman. "Přesně to se pokouším dokázat. Ale jak jste -?"

"Kdybyste slyšel tolik zpovědí, co já, stal byste se mistrem v předjímání myšlenek."

"Ale já se u vás nezpovídám."

"Co vám vlastně Millgate řekl?"

Pittman si v rozpacích začal třít krk. "To je problém. Vůbec se mi nejeví, že by to měly být nějak závažné informace. Dokonce bych řekl, že mi těch pár slov nedává vůbec žádný smysl. Ale na druhé straně se mě jeden chlap pokusil právě kvůli těm několika nesmyslným slovům zavraždit."

"O jaká slova vlastně šlo?"

"Myslím, že vyslovil jedno mužské jméno a potom něco blábolil o sněhu."

"A to jméno?"

"Duncan Grollier."

Páter Dandridge si chvíli Pittmana zkoumavě prohlížel a pak prohlásil: "Jonathan Millgate byl ten nejpoprvé hodnější člověk, se kterým jsem se kdy setkal."

"Cože?" užasl Pittman. "Vždyť jste před chvílí říkal, že jste byli přátelé."

Páter Dandridge se hoře usmál. "Ne. Řekl jsem pouze, že mne s ním spojoval zvláštní vztah. Nikdy bych nemohl být jeho přítelem, ale cítil jsem nad ním stejně velkou lítost, jak moc se mi ošklivily jeho činy. Pokoušel jsem se zachránit jeho duši. Víte, byl jsem jeho zpovědníkem."

Pittman se na něho překvapeně podíval.

"Viděl jsem, že jste si už v zákristii všiml mých jizev."

"Omlouvám se. Nechtěl jsem..."

"To je v pořádku, není třeba se omlouvat. Nijak jste se mne nedotkl. Jsem na ně totiž hrdý. Utržil jsem je ve vietnamské válce. Byl jsem kaplanem u prvního armádního sboru. Základna, ke které jsem byl přidělen - bylo to blízko demilitarizované zóny - byla obklíčena. Špatné počasí bránilo přísunu posil a naše jednotky se nacházely pod neustálou minometnou palbou. Jako kaplan jsem samozřejmě neměl zbraň a tím pádem jsem se neúčastnil bojů, přesto jsem byl stále v nebezpečí života. Nosil jsem do předních linií jídlo, vodu a munici. Byl jsem u umírajících vojáků. Tu jizvu na bradě mám od šrapnelu a tady na ruce - to je od ohně, který jsem pomáhal hasit. Jak jsem už řekl, jsem na ty jizvy hrdý, protože mi připomínají mé poslání sloužit všem těm statečným mužům. Když konečně přišly posily, zbylo jich z dvou set pouze padesát. Nikdo z těch padlých neměl víc než dvacet jedna let. A tyto chlapce, stejně jako zbývajících čtyřicet sedm tisíc, kteří ve Vietnamu padli, má na svědomí Jonathan Millgate. Sto padesát tisíc mužů bylo zraněno nebo zmrazeno. Další tisíce těch, kterým se podařilo přežít, doplatily na válku těžkými psychickými poruchami. A proč to všechno? Protože Millgate a ti jeho čtyři kumpáni," - kněz se neubránil gestu opovržení - "tak zvaní velcí poradci, namluvili prezidentovi a celému národu, že teorie domina je právě ta správná věc, za kterou má smysl zemřít. To oni vymysleli, že pokud se nepodaří ubránit Vietnam před komunismem, padne mu za oběť celá jihovýchodní Asie. Uběhlo čtvrt století a komunismus se stal zkrachovalou filozofií. Jihovýchodní Asie je teď kapitalističtější než kdykoliv předtím, a to přesto, že Jižní Vietnam padl do rukou komunistů. Celá ta válka neměla vůbec žádný smysl. Jenom snad ten, že Jonathan Millgate a ti slavní velcí poradci nahrabali milióny od zbrojařských firem, které jediné na válce profitovaly."

"Ale to mu zřejmě nestačilo. Jak vidíte, znovu se zaplétal do zbraní," dodal Pittman. "Myslíte, že s vámi chtěl před smrtí tak zoufale mluvit, aby se vám vyzpovídal ze svých posledních hříchů? Proto ho asi ti zbylí potřebovali uklidit. Možná, že se báli víc vás než těch novinářů."

Páter Dandridge sklonil hlavu. "Když jsem se vrátil z Vietnamu, znepříjemňoval jsem Millgatovi život při každé příležitosti. Organizoval jsem proti němu demonstrace. Obviňoval jsem ho, předhazoval mu všechny ty mrtvé. Myslím, že hlavně díky mně rezignoval na diplomatickou kariéru a stáhl se do ústraní. Samozřejmě, že i odtud ovlivňoval politiku vlády, ale už to nemohl dělat tak otevřeně jako dřív. K mému překvapení mi asi před půl rokem zavolal. Žádal mě, zda za mnou může přijet. Bylo mi to podezřelé, ale souhlasil jsem. Když pak přijel, zjistil jsem, že je v těžké krizi. Zřejmě ho trápily výčitky svědomí. Nebyl věřící, ale zoufale toužil otevřít přede mnou svou duši. Požádal mne, abych se stal jeho zpovědníkem."

"Vás a zpovědníkem? Po všech těch potížích, které jste mu dělal?"

"Toužil se svěřit někomu, kdo z něho nemá strach."

"Ale co ho vedlo k takové proměně? S čím se vám potřeboval svěřit?"

Páter Dandridge zavrtěl hlavou. "Dobře víte, že jsem zavázán nikdy neprozradit to, co jsem vyslechl při zpovědi."

Pittman namáhavě oddechoval. "V tom případě jsem za vámi přišel zbytečně."

"Duncan Grollier. Jste si jist, že je to jméno, které Millgate vyslovil?"

Pittman přikývl. "Snad..."

"Ano?"

"Nejdřív několikrát vyslovil Duncan, potom řekl slovo sníh a nakonec Grollier. Že by bylo slovo Sníh něčí příjmení?"

"Nevím, ale když to berete takhle, pak mohu s určitostí říct, že Grollier příjmení není. Je to jméno soukromé školy, kterou Millgate navštěvoval. To vám prozradit mohu, protože to není žádné velké tajemství. Ale to je v podstatě všechno, co vám mohu říct. I tak by vám to mělo stačit."

"Cože? To že by mi mělo stačit? Nerozumím vám."

Hlava pátera Dandridge podivně odskočila dozadu a z jeho pravého oka vytryskl proud krve smíšený s rudou gelovitou tkání. Pittman byl tak šokován, že si v prvním okamžiku nebyl schopen uvědomit, co se stalo. Podvědomě uskočil a uviděl, že stejný krvavý proud vytryskl i ze zadní části zvrácené páterovy hlavy. Naráz pochopil - kulka.

Někdo po nich vystřelil.

Otevřel ústa, jako by chtěl vykřiknout, ale hrůza mu sevřela hrdlo. Teprve potom se vzpamatoval. Uskočil dozadu a prudce narazil ramenem do kamenné sochy, které si předtím ani pořádně nevšiml. Vzápětí znovu instinktivně uskočil, protože se těsně vedle jeho hlavy rozpleskla další kulka a odštípala kus sochy. Pud sebezáchovy nutil jeho šokovaný mozek horečnatě uvažovat. Všechno proběhlo v děsivé tichosti. Nezaslechl vůbec nic - žádné třesnutí, žádnou ránu. Přesto však intuitivně cítil, že kulky byly vystřeleny ze dveří do zákristie. Skrčil se za sochu a roztřesenou rukou nahmatal v kapse kabátu pistoli. Natáhl spoušť, ale vzápětí si uvědomil, že by bylo riskantní vykukovat a pokoušet se střílet, když ani nevěděl na koho.

V zahradě bylo slyšet pouze zvuky přicházející odněkud z ulice. Jinak bylo ticho. Ten, kdo střílel, použil pistole s tlumičem, a proto se dalo předpokládat, že v kostele nemá nikdo tušení, k čemu tady došlo. Nikdo také nezavolá o pomoc, uvědomil si Pittman. Opět je v tom sám.

Ale za chvíli má přece začít další mše, blesko mu hlavou. Jestliže teď přijde do zákristie kněz a uvidí tam chlapa s pistolí, bude se snažit volat o pomoc, a ten vrah zastřelí i jeho.

To nesmím dopustit, uvědomil si Pittman. Jak se odtud ale dostat?

Směrem od kostela se ozval skřipavý zvuk, jako kdyby někdo pohnul dveřmi zákristie. Pittman stiskl pevněji pistoli.

Vystřel!

Na koho, proboha!

Vystřel na ty dveře!

Ne! Ještě ne!

Pittman se rozhlédl. Ze zahrady se zřejmě nedalo vyjít jinak než právě těmi dveřmi, kterými sem s páterem Dandridgem vstoupil. Kdyby se pokusil doběhnout ke zdi a přelézt ji, stal by se tím nejlepším terčem, jaký si jen lze představit.

Tam! Jako by v trávě zaslech plíživé kroky. Nebo že by to byly jenom jeho vydlážděné nervy?

V panice tékal očima po zahradě. Ted' - další kroky! Srdce mu mohlo vyskočit z hrudi.

Vpravo za šefíkovým keřem uviděl nízké přízemní okénko vedoucí do podzemí kostela. Co kdyby se pokusil...? Znovu něco zašustilo v keřích za lavičkou. Pittman, polomrtvý strachem, vystřelil naslepo po zvuku. Potom se vyklonil na druhou stranu a vypálil další dvě rány. Vzápětí zahlédl, jak se za lavičkou, vedle které ležel páter Dandridge, mihla postava. Další muž vběhl do dveří zákristie.

Ježíšikriste! Jsou dva! Pittman si uvědomil, že mu už zbývají pouze čtyři náboje. Co bude dělat, jestli je všechny vystřelí a nikoho netrefí?

Okno! Musí to risknout!

Znovu vystřelil, aby odvedl pozornost, a vrhl se k šefíkovému keři, za kterým zahlédl malé přízemní okénko. Těsně u zdi sebou hodil na zem, vyrazil pistolí sklo a rukou odjistil závlačku. Potom prudce vykopl rám a nohama napřed sklouzl do tmy. Dopadl na okraj čehosi, co se s ním zvrtilo, chaoticky zamával rukama a těžce padl na zem.

V okamžiku dopadu mu levou rukou projela ostrá, palčivá bolest. Bylo mu jasné, že má v dlani zabodnutou střepeinu skla z rozbitého okna. Okamžitě ji pravou rukou nahmatal a vytáhl. Cítil, jak se mu z levé dlaně řine lepkavý proud krve. Ted' však nebyl čas zkoumat, co se mu stalo. Vyhrabal se na nohy a vrhl se tam, kde tušil dveře. Ještě k nim ani nestačil doběhnout, když se od okna ozvalo tlumené bouchnutí, a vzápětí uslyšel zvuk kulky narážející na betonovou podlahu. Pittman výstřel okamžitě opětoval. Zvenku se ozvalo zaúpění, ale on nečekal, co bude dál. Prudce rozrazil dveře a naráz ho téměř oslepilo světlo - ocitl se v místnosti, ve které na něho v šoku zíralo několik žen. Dříve než se Pittman stačil orientovat pohledem, ucítil vůni pečiva. Asi pekárna patřící k faře, blesko mu hlavou. Jedna žena upustila plech a odkudsi se ozval dětský pláč. Ještě než však mohla vypuknout vřava, zaslechl za sebou žuchnutí - šli po něm až sem. "Z cesty!" vykřikl Pittman na ženy, zabouchl dveře a přirazil k nim nejbližší stůl. Výplní dveří prolétla kulka a Pittman reflexně výstřel opětoval. Už jen jeden náboj. Teprve teď se spustil hysterický křik žen. Pittman vyrazil ke schodům na konci místnosti. To už slyšel, že i v kostele nad nimi se začíná něco dít.

Doběhl ke schodům. Trvalo mu to jen několik vteřin, ale celou tu dobu čekal kulku do zad. Až na schodech se stačil ohlédnout. Dveře na druhém konci místnosti zůstaly zavřené. Pravděpodobně je odradil křik žen, blesko mu hlavou. Nemohli riskovat tolik svědků. Zřejmě vylezli zpátky oknem a teď se pokoušejí dostat se přes zeď. Nebo se také nepozorovaně vmísí mezi lidi v kostele.

Nahoře na schodech se začaly ozývat rozčilené hlasy a dupání. Pittman uviděl, že se proti němu žene dav lidí z kostela, a rychle schoval pistoli do kapsy.

"Tam dole! Nějaký muž střílel!" ukázal zkrvavenou rukou. Ted' si teprve uvědomil, jak moc krvácí. "Postřelil mě do ruky!"

"Zavolejte policii!" ozvalo se z davu.

"Doktora! Potřebuju doktora!" Pittman, zalitý potem, si razil cestu mezi zmateným davem.

"Co když bude střílet ještě?"

"Postřelil nás všechny!"

Davem se začala šířit panika.

Pár jednotlivců se obrátilo a ostatní je slepě následovali. Pittman nemohl dělat nic jiného, než se nechat jimi unášet.

Nahoře nad schody se otevřely dveře a dav vyrazil na ulici.

Zdálky se začala ozývat siréna policejního auta a Pittman strčil krvácející ruku do kapsy. Z lidí v jeho nejbližším okolí si ho nikdo nevšiml, všichni se v panice snažili dostat co nejdál od kostela. Pittman si uvědomil, že musí okamžitě zmizet, protože policejní siréna se rychle přibližovala. Zahnul za roh a v okamžiku, kdy se objevilo první auto s rotujícím majákem, mával na projíždějící taxík.

"Co se to tam děje?" ptal se řidič.

"Nevím, ale zaslechl jsem nějaké střelení."

"V kostele?" zhroutil se taxikář. "Pán Bůh nás ochraňuj."

"Na to už pomalu ani Bůh nebude stačit," poznamenal Pittman.

"Kam chcete jet?"

To kdybych věděl, pomyslel si Pittman. Aby nevzbudil podezření, plácl nazdařbůh první, co ho napadlo. "Washington Square."

Pittman doufal, že se nijak moc neliší od běžných nedělních chodců. V porovnání s minulými dny bylo teplo a město zaplavovaly hřejivé paprsky jarního slunce. Mezi stánkaři, pouličními muzikanty, malíři portrétů a všelijakými podivnými individui se proplétali cyklisté a kondiční běžci. Nedaleko Washingtonova oblouku si několik studentů v dlouhých tričkách s emblémem newyorské university házelo kotoučem z umělé hmoty, zatímco o kousek dál se potácel zarostlý pobuda s flaškou v ruce.

Pittman však neměl vůbec žádné myšlenky na vychutnávání pohody jarního dne. V levé ruce, nacpané v kapse kabátu, to čím dál víc bolestivě škubalo a kapesník, kterým si ránu provizorně omotal, už byl úplně prosáklý krví. Jeho zranění bylo zřejmě vážnější, než si myslel. Chvilími opět pocíťoval lehkou závrať, ale tentokrát si byl jistý, že je vyvolána ztrátou krve. Nutně potřeboval ošetření. Ale kdo mu ho poskytne, aniž by po něm chtěl identifikační kartu? Kdyby se obrátil na nějakou nemocnici, bylo by to v podstatě stejné, jako by se šel rovnou přihlásit na policii. Ta si už pravděpodobně spojila incident v kostele s jeho jménem a ve všech nemocnicích jsou jistě připraveni na muže s postřelenou rukou. Ne, do nemocnice nemůže. Musí si sehnat ošetření jinde.

Ale kde, tedy? Kam se má teď obrátit? Opět se to všechno zkomplikovalo. Tak hodně si od rozhovoru s páterem Dandridgem sliboval, ale ten byl teď mrtev a on v podstatě není o nic chytřejší, než byl na začátku.

Proč museli zabít také toho kněze, přemýšlel usilovně. Kdyby šli jen po mně, proč si nepočkali, až vyjdu z kostela? Odpověď byla jasná - protože je chtěli umlčet oba. Zřejmě už nějakou dobu pátera Dandridge sledovali a čekali na jakoukoliv známku toho, že hodlá využít informace, které se od Millgata dověděl při dřívější zpovědi. A když jsem se tu najednou objevil já, uvažoval Pittman, dospěli k názoru, že my dva pracujeme spolu.

Ale co to byly za informace? Co mohl páter Dandridge tak důležitého vědět?

Grollier, jakási škola, kterou kdysi Millgate navštěvoval.

Přece to musí mít nějaký význam. Ztraceně! Někdo má z něčeho takový strach, že mu stojí zato zabít kohokoliv, kdo přijde do styku byť jen s náznaky myšlenek, které mučily Millgata v posledních hodinách jeho života.

Poslední hodiny...

Najednou věděl, za kým teď půjde.

"Detektiv Logan," řekl do domácího telefonu.

Ozval se bzučák a dveře se otevřely.

Pittman vešel do atraktivně vyhlížející, dřevem obložené chodby činžovního domu v Západní čtvrti. Vstoupil do výtahu a stiskl tlačítko do čtvrtého poschodí. Když hledal její adresu v telefonním seznamu, měl strach, že tam třeba nebude uvedena. Když adresu našel, zase ho trápily obavy, jestli bude vůbec doma. A teď, když klepal na dveře, byla v něm malá dušička, jak ho přijme. Pootevřela dveře, levou rukou si přidržovala župan a ospale na něho mžourala.

Vypadala spíš zmateně, než že by se zlobila.

"Víte, vy, že já mám právě teď půlnoc?" zamumlala Jill Warrenová.

Ano, věděl, a také v to doufal, protože to zvyšovalo naději, že ji zastihne doma.

"Je mi líto, ale nemám na vybranou," řekl Pittman.

Jill zívla a Pittmana napadla asociace s protahující se kočkou. I když měla rozčuchané vlasy a její tvář nebyla nalíčená, Pittman se opět přistihl, že z ní nemůže spustit oči.

"Potřebujete se mne ještě na něco zeptat?"

"Obávám se, že potřebuji mnohem víc."

"Jak to myslíte?"

"Potřebuji pomoc." Pittman vytáhl z kapsy zakrvácenou ruku.

"Pane Bože!" Jill vytřeštila oči. "Honem! Pojdte dovnitř!" Chytla ho za ruku, vtáhla do předsíně a zavřela dveře.

"Pojdte do kuchyně. Tudy. Říkala jsem si, že jste nějaký bledý, ale myslela jsem, že je to třeba od nevyspání. Dejte tu ruku sem, nad výlevku."

Pittman maličko zavravoral a Jill mu hned přistrčila židli. "Musím vám svléknout kabát."

Pistole schovaná v pravé kapse kabátu klepla o židli a Jill se zamračila.

"Vím, že vás obtěžuji," začal se Pittman omlouvat. "Jestli jsem vás vyrušil...? Třeba tu máte návštěvu..."

"Ne, nikdo tu není."

Už v nemocnici si Pittman všiml, že Jill nemá snubní prsten. To ale nemuselo znamenat, že žije sama. Její přítel mohl odejít, aby měla klid na spaní.

"Žiju tu sama," dodala Jill. "Počkejte, musíme nějak odstranit ten kapesník. Máte ho přilepený k ráně. Pustím vám na to studenou vodu, snad se odmočí. Jak jste k tomu -? Výborně. Už je dole. Nebolí vás to?"

"Ne."

"To vám tak věřím. Vidím, jak se tváříte. Řezná rána, a pěkně hluboká."

"Od skleněných střepů."

"Měl jste jít raději do nemocnice než sem ke mně."

"Stalo se mi to nedaleko odtud."

"Rána by se měla sešít."

"Ne, to nebude potřeba," odmítl Pittman.

Jill se zamračila, ale pak se začala znovu zabývat jeho rukou. "Čeho se vlastně bojíte, nemocnice nebo šití?"

Pittman neodpověděl.

Jill omyla zasklou krev v okolí a pak pustila jemný pramének vody přímo na ránu. "Držte tu ruku takhle. Já zatím přinesu obvaz a dezinfekci."

Pittman se na okamžik obával, že je to jen výmluva, aby mohla utéct, ale ke své úlevě uslyšel, jak někde ve vedlejší místnosti vytahuje zásuvku a něco v ní hledá.

Díval se, jak se tmavá krev ředí tenkým proudem vody na růžovou stružku odtékající do výlevky. Protože však cítil, že se o něho opět začínají pokoušet mdloby, rozhlédl se raději po kuchyni. Byla to malá, čistá a pečlivě uklizená místnost, ale Pittmanovi se zdálo, že všechno okolo sebe vnímá jakoby z velké dálky. Jeho pohled se zastavil na chňapce na horké hrnce, ušité ve tvaru kočky. Vzpomněl si na Jill a usmál se.

"Jste čím dál bledší," překvapila ho Jill. "To bych ráda věděla, čemu se smějete. Nepokoušejí se o vás halucinace?"

"Nemějte strach. Jen se mi trochu zatočila hlava."

"Proboha, abyste z té židle nakonec nespadl." Postavila se tak, aby ho svým tělem držela, a pak se nad ním sklonila k výlevce.

Pittman cítil, jak se řadry dotýká jeho zad, ale byl tak unavený, že tělo vůbec nereagovalo. Zalila ho však vlna vděčnosti za to, že se o něho tak stará.

Jill mu ruku opatrně omyla, potom polila ránu dezinfekčním roztokem a začala ji obvazovat. Přestože přiložila podušku z gázy, krev prosakovala ještě do vrchních vrstev obvazu.

"Modlete se, aby se to krvácení zastavilo, nebo budete muset jít do nemocnice, ať se vám to líbí nebo ne," řekla těsně u jeho ucha.

Pittman pozoroval tlustou vrstvu obvazu. V místě, kde byla rána, se utvořila malá růžová skvrna, ale naštěstí se už dál nešířila.

"Přidám radši ještě jednu vrstvu," řekla Jill a ukončila obvaz. "Tak, a teď pojdte do obývacího pokoje. Musíte si chvíli lehnout. Pojdte, pomohu vám."

"Není třeba," bránil se Pittman. "Zvládnou to sám."

"Já vím. Pak se mi tu složíte a co si s vámi počnu?"

Pittman měl dojem, že se sluncem zalitý obývací pokoj na okamžik zešeril. Vzápětí si uvědomil, že leží na pohovce.

"Ležte klidně," říkala právě Jill.

"Je mi líto, že vás tak obtěžuji."

"O to se teď nestarejte. Dejte si nohy nahoru, tady na polštář. Musíte je mít výš než hlavu."

"Kdybych měl jinou možnost, nepřišel bych sem, ale -"

"Neunavujte se mluvením. Ležte klidně. Počkejte, přinesu vám trochu vody."

Pittman zavřel oči. Další, co si uvědomil, bylo, že mu Jill podpírala hlavu a pomáhala mu pít.

"Jestli se vám nedělá špatně, přinesla bych vám trochu džusu. Nebo myslíte, že byste mohl jíst? Něco lehkého, třeba toust?"

"Jíst?"

"Říkáte to, jako kdybyste ani nevěděli, co to je."

"Možná, že... kdy já jsem naposled jedl pořádné jídlo?"

Jill se na něho zamračila. "Máte potrhaný kabát a špinavé kalhoty, jako kdybyste se plížil po zemi. Co je s vámi? Jak jste k tomu zranění přišel?"

"Střepy z rozbitého okna."

"Vypadáte spíš, jako kdybyste se s někým porval."

Pittman neodpověděl.

"Poslyšte, takhle se nikam nedostaneme, když si budeme jeden před druhým na něco hrát," řekla najednou Jill. "Je to pro mne velké riziko pomáhat vám. Víím, že nejste žádný policista. Jste Matthew Pittman a policie naopak honí vás."

Šok z toho, co řekla, jím projel jako blesk.

"Ne, ne," zadržela ho Jill. "Nepokoušejte se vstávat."

"Jak dlouho už-?"

"Lehněte si. Jak dlouho už to víím? Poznala jsem to asi třicet vteřin po tom, co jsem vás poprvé uviděla v nemocnici."

"Pane Bože." Tentokrát, když se Pittman zase pokusil posadit, mu položila ruku na hrud'

"Říkám vám, zůstaňte ležet. Nedělá si legraci. Jestli se to krvácení nezastaví, budete muset do nemocnice."

Pittman přikývl a mlčky ji pozoroval. Najednou měl hlavu úplně čistou. Adrenalin opět úspěšně kompenzoval jeho slabost a vyčerpání.

"Říkala jste Matthew. Moji přátelé mi ale říkají Matt."

Chvilí se na něho dívala. "Znamená to, že vás mám považovat za svého přítele?"

"Proč ne? Je to lepší, než když mne budete považovat za nepřítele."

"A nejste nepřítel?"

"Budete mi věřit, když řeknu, že ne?"

"Když uvážím, že jste mne celou dobu obelhával..."

"A co byste dělala vy na mém místě? Když jste už v nemocnici věděla, kdo jsem, tak proč jste nezavolala policii?"

"Z čeho usuzujete, že jsem to neudělala? Třeba jsem to s vámi tady hrála jen proto, že jsem měla strach. Kdybych vám

hned řekla, že vím, kdo jste, mohl jste mi ublížit."

"Tak volala jste na tu policii?"

Opět se na něho dlouze zadívala. "Vy si na mne skutečně nepamatujete?" zeptala se po chvíli.

"Jak to myslíte? Kde bychom se my dva...?"

"Vlastně mě to ani nepřekvapuje. Byl jste tenkrát v neustálém stresu."

"Pořád nevím..."

"Na intenzivku dospělých jsem přešla teprve před šesti měsíci."

Pittman si ji pořád prohlížel se zmatkem v očích.

"Předtím jsem byla na dětském oddělení. Odešla jsem odtud, protože jsem se už nemohla dívat... Byla jsem jedna ze sester, které ošetřovaly Jeremyho."

Na Pittmana jako by sáhla ledová ruka.

"Měla jsem službu tu noc, kdy Jeremy zemřel," řekla tiše Jill. "Měla jsem vlastně službu celý ten hrozný týden. Pamatuji si vás, jak jste sedával v rohu jeho pokoje. Občas jste se mne zeptal na údaje, které se objevovaly na monitoru nebo na odborné výrazy v jeho chorobopise. Mluvil jste se mnou, ale neviděl jste mne. Vnímál jste jen Jeremyho. Vzpomínám si, že jste si s sebou nosil knihu, a když byl klid, přečetl jste si jednu stránku, ale hned jste zase zvedl oči a díval se buď na Jeremyho nebo na monitor. Vím, že jste mi tenkrát připadal, jako byste se snažil předat mu všechny své síly a energii a pokusit se ho tak uzdravit."

Pittman měl úplně sucho v ústech. "Ano, tak jsem to tenkrát cítil. Bylo to naivní, že?"

Její oči se zaleskly. "Ne, naopak, pro mne to byly jedny z nejpohnutějších okamžiků, jakých jsem kdy byla svědkem."

Pittman se pokusil posadit a natáhnout se pro sklenici vody.

"Podám vám ji, jen ležte," řekla Jill a přiložila mu sklenici k ústům.

"Proč se na mne pořád tak díváte?" zeptal se Pittman po chvíli.

"Vzpomínám, jak jste mi pomáhal pečovat o Jeremyho. Takové drobné věci - namáčel jste hadřík do studené vody a otíral mu tvář a čelo, aby se mu snížila horečka. Byl už tenkrát v komatu, ale celou tu dobu jste s ním mluvil, jako kdyby vás mohl slyšet."

Její slova vyvolávala jednu vlnu bolestných vzpomínek za druhou. "Byl jsem přesvědčen, že mě slyší. Věřil jsem, že mu má slova mohou proniknout až do mozku a vzbudit ho."

Jill přikývla. "A pak vám doktor řekl, abyste mu masíroval nohy."

"Ano." Pittmanovi se stahovalo hrdlo. "Dokonce jsem mu na hodinu nazul boty. Chtěl jsem, aby byl schopen normálně chodit, až se konečně probere a vyléčí."

V jejích modrých očích bylo patrné velké pohnutí. "Pozorovala jsem vás celý týden, každou noc. Nemohla jsem z vás spustit oči. Vaše oddanost mě fascinovala. Dokonce jsem požádala, abych mohla u Jeremyho zůstat, když jsem měla mít dva dny volna. Byla jsem u něho, když přišla krize, a pak až dokonce."

Pittman měl pocit, jako by se dusil.

"A když jsem pak četla v novinách o všech těch vraždách, které jste měl spáchat, nevěřila jsem tomu ani na okamžik. Ano, četla jsem dohady, že jste se rozhodl spáchat sebevraždu a chtěl jste s sebou vzít další lidi. Ale když jsem vás dnes v noci uviděla na našem oddělení, okamžitě jsem věděla, že jste pořád takový, jako dřív a že byste nedokázal nikomu ublížit. Alespoň ne záměrně a bezdůvodně. Snad jedině sobě, nikomu jinému."

"Asi jste musela být šokovaná, když jsem se před vámi objevil."

"To ano. Nevěděla jsem, co si mám myslet. Jestli jste měl být vraždící sebevrah, co byste hledal v nemocnici na intenzivce? A když jste se mi představil jako detektiv a začal se vyptávat na Jonathana Millgata, byla jsem zmatená ještě víc. Přece takhle žádný vraždící maniak nejedná. Tak jedná spíš člověk, který je v úzkých a který se pokouší najít pravdu na svou vlastní pěst, aby dokázal, že je nevinný."

"Děkuji vám za důvěru."

"To není ani tak věc důvěry jako spíš zdravého rozumu. Nejsem žádný tůlpaš. Viděla jsem vás, jak jste trpěl, když váš syn zemřel. Nikdy jsem se nesetkala s větší oddaností a láskou. Snad bych věřila jedině tomu, že jste se pomátl na rozum."

"Tak proto jste mne nechala hrát si na detektiva?"

"Co jsem měla dělat? Říct vám rovnou, že vím, kdo jste? Určitě byste zpanikařil a udělal nějakou hloupost. Třeba byste byl už ve vězení."

"Nebo také mrtvý."

Někdo zaklepal na dveře. Pittman se prudce napřimil a tázavě se na Jill podíval. "Vy někoho čekáte?"

Jill byla stejně zmatená jako on. "Ne, nikoho."

"Zamkla jste dveře, když jste mne pustila dovnitř?"

"Samozřejmě. Jsme přece v New Yorku."

Klepání se ozvalo znovu, teď už bylo ale o poznání důraznější.

Pittman vstal. "Přineste mi můj kabát a sklďte někam ty obvazy. Schovám se do skříně a vy pak otevřete. Nesmíte ale nikomu prozradit, že tu jsem."

Opět někdo důrazně zaklepal a vzápětí se ozval mužský hlas: "Otevřete! Policie!"

Jill se bezradně obrátila na Pittmana.

"Policie? Možná ano, ale možná také ne. Nikomu neříkejte, že jsem tady." Zlá předtucha vzpružila Pittmana natolik, že už necítil ani stopu po slabosti. Jill mu přinesla kabát a on si ho hned navlékl. "Předstírejte, že jste rozespalá."

"Ale co když to je opravdu policie a najde vás?"

"Tak jim pak řeknete, že jsem vás k té lži přinutil pod pohrůžkou.

Někdo znovu zabouchal a zalomcoval klikou.

"Moment," vykřikla Jill a podívala se na Pittmana.

Ten se dotkl něžně její ruky. "Musíte mi věřit. Prosím! Neříkejte jim o mně."

Vlezl do skříně, zavřel za sebou dveře a zůstal stát příkrčený ve tmě mezi kabáty. Jeho ruka nahmatala pistoli. Cítil, že se trochu uklidňuje.

Chvilí bylo ticho. Jill zřejmě pátrala, jestli někde nezbyla nějaká drobnost, která by prozrazovala jeho přítomnost. Potom zaslechl, jak navléká bezpečnostní řetěz a odmyká dveře. V duchu si představoval, že teď asi pootevřít dveře a vykukuje na chodbu úzkou šterbinou, jen co dovoluje bezpečnostní řetěz.

"Co si přejete?"

"Proč vám to tak dlouho trvalo?"

"Spala jsem. Měla jsem noční službu."

"Pusťte nás dovnitř!"

"Nejdřív mi ukažte svůj policejní odznak."

Několik vteřin bylo ticho. Najednou Pittman uslyšel těžké nárazy do dveří a potom praskání dřeva.

Pak se dveře zabouchly a někdo je zamkl. V předsíni se ozvaly těžké kroky.

"Co to děláte, proboha?" zaslechl Pittman zděšený hlas Jill.

"Kde ho máte, mladá paní?"

"Koho?"

"Pittmana."

"Koho?"

"Nehraje na nás naivku. Víme, že k vám šel. Jeden z našich lidí váš byt sleduje a volal nám. Když jsme zjistili, že vyčmúchal toho kněze, hned nám bylo jasné, že obejde všechny, co mluvili s Millgatem těsně před jeho smrtí. A vy jste jedna z nich."

"Nemám tušení, o čem to mluvíte."

"V ložnici nikdo není," hlásil druhý chlap.

"Poslyšte, má ten byt nějaký boční východ?"

"V koupelně taky nic," hlásil třetí.

"Sakra! Myslím, že jsem se vás na něco ptal!"

"Pusťte mě, vždyť to bolí!"

"Skříň je prázdná."

"Tamhle je ještě jedna, mrkni se do ní."

"Tak k sakru, řeknete nám, kde je, nebo ne?"

Jill vykřikla a Pittman uslyšel těžké kroky, které se blížily k jeho úkrytu."

Najednou se dveře skříně rozletěly a půl metru před ním stál chlap jak hora. Ještě stačil vydechnout překvapením a pokusit se zvednout pistoli, ale pak už zavrával a svalil se dozadu, když ho Pittman střelil do prsou.

V těsném prostoru skříně působil výstřel jako rána z děla. Pittman okamžitě vyrazil ven a namířil pistoli na dva chlapy, kteří táhli Jill do obývacího pokoje. Jeden z těch hrdlořezů ji dokonce kroutil rukou tak, že klečela na kolenu a svíjela se bolestí.

Oba měli pistole s tlumičem, ale tím, co se právě udalo, byli tak překvapeni, že zůstali stát jako přimrazení.

"Ruce nahoru, a rychle!" houkl na ně Pittman.

Když viděli výraz jeho tváře, oba okamžitě poslechli. Jill uskočila stranou.

"Jen klid," pokusil se jeden z nich o vyjednávání. "Koukněte se, jak se vám třese ruka. Ta pistole by mohla spustit, ani byste nevěděl jak."

"Jasně," řekl druhý. "Nekomplikujte si to. Víte dobře, že jsme od policie."

"Nechte si ty řeči a držte ruce pěkně nahoře. Ty pistole hodte na zem."

Bylo vidět, že oba zvažují své šance.

"Tak bude to?" Pittman napnul prst na spoušti.

Obě pistole dopadly se zaduněním na podlahu.

Pittman se shýbl a jednu z nich sebral. Teď si teprve trochu vydechl, protože dobře věděl, že poslední náboj, který měl ve své pětačtyřicetce, před chvílí vystřelil. Jeho pistole byla naprosto neškodná.

Opět se ozvalo bouchání na dveře a hlas nějakého staršího muže se dotazoval: "Jill, jste v pořádku? Co se tam u vás děje?"

Pittman se na Jill tázavě podíval. "Kdo je to?"

"Jeden starý pán, který bydlí vedle."

"Řekněte mu, že nejste oblečená, že jste se dívala na televizi a měla ji puštěnou moc hlasitě."

Jill odešla do předsíně a Pittman houkl na oba muže: "Rozepněte si pláště a odhodte je dozadu!" To neměl ze sebe, ale pamatoval si to z jedné instruktaže jak postupovat proti vzbouřeným vězňům, které se zúčastnil, když psal reportáž o policejní akademii.

Když pláště spadly, obešel Pittman oba muže a pohledem zkontroloval, jestli nemají ještě nějakou jinou zbraň. Zdálo se, že nemají. "Klekněte si!" zavelel potom.

"Poslechněte, Pittmane."

"Na nic jsem se vás neptal. Jestli nechcete skončit jako tady ten, tak udělejte, co vám říkám. Dolů, na kolena! A ruce si založte vzadu za krk!"

Jill se vrátila, když už oba poslušně klečeli.

"Myslíte, že vám věřil?"

"Snad ano," řekla Jill.

"To je výborné."

"Zase tak moc výborné to není. On už totiž předtím zavolal na policii."

"Ježíšikriste!" zděsil se Pittman. "Tak to tedy sebou musíme hodit. Rychle si něco oblečte."

"Jak to musíme?"

"Slyšela jste, co říkali tady ti dva? Když zjistili, že jsem byl navštívit toho kněze, spočítali si, že asi budu obcházet všechny, kdo nějak přišli do styku s Millgatem těsně před jeho smrtí. Vědí o vás."

"O jakém knězi mluvíte?"

"O páteru Dandridgovi. Vy sama jste mi o něm řekla. Podívejte se, teď není čas na vysvětlování. Páter Dandridge už je mrtvý. Zabili ho tady ti. Obávám se, že si myslí, že toho víte příliš moc. Klidně můžete být jejich příští obětí."

"Ale policie mne přece vezme pod ochranu."

"Ale tady ti přišli také jako policie."

Jill chvíli zírala na oba klečící muže a na jejich očích bylo vidět, že začíná chápat.

Zatímco se Jill ve spěchu oblékala, vzal Pittman obvazy a oběma mužům svázal nohy i ruce. V okamžiku, kdy vyběhl spolu s Jill na chodbu, uslyšel, jak se k domu přibližují policejní auta s ječícími sirénami. Několik sousedů vykukovalo úzkými škvírami ze dveří, ale jakmile uviděli Pittmana, všichni přibouchli dveře a zamkli. Oba doběhli k výtahu, ale tam si to Pittman rozmyslel. "Ve výtahu bychom byli jako v pasti." Chytl Jill za ruku a táhl ji za sebou ke schodišti. Během několika vteřin seběhli ze čtvrtého poschodí dolů.

Když se dostali do přízemí, Pittman zaváhal. Sirény policejních aut už byly příliš blízko.

"Kam vedou tamty dveře?" ukázal za sebe na konec chodby. Byly to jediné dveře, které nebyly označeny číslem a také se od ostatních lišily tím, že nad nimi byla umístěna červená polokoule nouzového světla. "Je to východ?"

"Ano, ale -"

"Tak pojďme." Doběhl ke dveřím, otevřel je. "Co to je, proboha?" Stál a zíral na dno větrací šachty plné popelnic s odpadky.

"Chtěla jsem vám to říct, ale nenechal jste mne domluvit." Jill se obrátila a chtěla utíkat zpátky. "Tudy se ven nedostaneme."

"A co tudy?" Pittman ukázal na protější dveře. Přiskočil k nim, vzal za kliku a vztekle zaklel, když zjistil, že jsou zavřené. Pak se ale zarazil, vytáhl z kapsy svazek klíčů a klekl si k zámku. Přestože se mu ruce chvěly, podařilo se mu po několika mučivých vteřinách zámek odemknout. Byly to spojovací dveře s vedlejším domem. Jakmile jimi prošli, opět je za sebou zamkl. Konečně si mohli alespoň na několik vteřin vydechnout. Než se policie dostane až sem, budou už dávno pryč. Když potom spěchali po Osmdesáté šesté ulici, Pittman si s uspokojením představil, jak policie marně prohledává dům na Osmdesáté páté, ve které Jill bydlí.

Dva bloky východně byl vchod do Central Parku. Oblečení, které si na sebe Jill ve spěchu natáhla, bylo jako dělané pro útěk. Svetr, džinsy a tenisky - jediné snad taštička přes rameno by ji mohla překážet. Už v nemocnici si Pittman podle její postavy všiml, že musela mít blízko ke sportu, a když ji teď viděl běžet, svůj první dojem si jenom potvrdil. Na rušné ulici samozřejmě běžet nemohli, ale když se dostali do Central Parku, nemuseli se ohlížet na nic, protože tam nebyl běžící člověk nic neobvyklého. Zamířili směrem k východní části a za dětskými hřišti uhnuli jižně směrem na Great Lawn. Nakonec doběhli až k Delacortovu divadlu a k zámečku Belveder s jezírkem a pak pokračovali dál úzkou pěšinou mezi stromy až k té části parku, které se říkalo Výletní.

Byly téměř dvě hodiny odpoledne. Slunce hřálo na duben až moc a z Pittmanova čela kapala jedna kapka potu za druhou. Konečně zahnuli do nejdlejší části parku s mnoha bludnými kameny a zastavili se.

Kdesi v dálce byly pořád slyšet policejní sirény. Pittman se opřel o strom, na jehož větvích se už zelenaly malé rašící listy, a snažil se popadnout dech. "Nemyslím... že by nás... sledovali."

"To ne, ale..."

"Co je?"

V jejím výrazu bylo cosi vzdorovitého. "Měla jsem zůstat tam, ve svém bytě. Neměla jsem s vámi utíkat. Zpanikařila jsem, měla jsem strach."

"A teď už strach nemáte?" zeptal se Pittman mrzutě.

"Když ti tři ke mně vtrhli... Když jste toho jednoho zastřelil... Pak jste mně namluvil, že... Zkrátka, zmátl jste mne. Měla jsem počkat na policii." Jill si prohrábla své dlouhé blondaté vlasy. "Vy jste tam měl počkat také. Policie by vám pomohla."

"Jistě. Ta by mi pomohla tak akorát do vězení. V životě už bych se živý ven nedostal."

"Uvědomujete si, jaké paranoidní řeči vedete?"

"Takže já jsem paranoik, ale to, že vám vtrhnou do bytu tři pistolníci, to vy zřejmě považujete za normální. Ne, nejsem paranoik, jenom uvažuji prakticky. Ať jsem udělal od čtvrté noci cokoliv, vždycky to skončilo tak, že se mě někdo pokoušel zabít. Nemám nejmenší chuť nechat se od policie zavřít do vězení. Tam by mne ti vrahouni odkrouhli jedna dvě."

"Ale takhle si bude policie myslet, že jsem do toho zapletená také."

"Jistě, že jste do toho zapletená. Jste v úplně stejné situaci jako já. Ti chlapi se vás budou snažit zabít. Ani vy se nemůžete spoléhat na policii."

Jill vypadala čím dál víc zmateněji.

"Přemýšlejte trochu," pokračoval Pittman. "Vždyť se vám pokouším zachránit život."

"Kdybyste za mnou dnes nepřišel, nemusel by mi zachraňovat život vůbec nikdo."

Pittmanovi bylo, jako by mu dala políček. Bylo ticho, jen ze vzdáleného hřiště sem doléhal dětský smích.

"Máte pravdu," řekl konečně. "Udělal jsem chybu, že jsem k vám přišel."

"Tak jsem to nemyslela. Nezlobte se."

Pittman pokýval hlavou. "Ani vy se nezlobte." Otočil se a odcházel. V chůzi si přehodil přes levou ruku plášť, jehož kapsy teď obtěžkávaly dvě pistole - jeho pětačtyřicítka a pistole s tlumičem, kterou sebral jednomu z chlapů v bytě Jill. Navíc si odnášel plné kapsy nábojů, které posbíral těm ostatním.

"Haló, kam jdete?"

Pittman se ani neotočil a šel dál.

"Počkejte!"

Pittman nereagoval.

"Počkejte přece!" Jill se rozběhla za ním. "Řekla jsem vám, že jsem to tak nemyslela."

"Všechno, co jste řekla, byla pravda. Faktem je, že kdybych se neobjevil já, nechali by vás ti chlapi na pokoji. I páter Dandridge by byl naživu, kdybych za ním nepřišel. Millgate by mohl být naživu, a můj nejlepší přítel Burt Forsyth by mohl být naživu, a..."

"Ne, nechte toho už, proboha!" Jill ho chytila za rameno a obrátila k sobě. "Nic z toho se nestalo vaší vinou. Omlouvám se, že jsem se tak nešťastně vyjádřila. Nechtěl jste mi přece způsobit žádné nepříjemnosti. Přišel jste, protože jste potřeboval pomoc."

Najednou se na cestě před nimi ozvaly hlasy. Někdo běžel směrem k nim. Pittman ustoupil na bok mezi husté keře a jeho ruka sevřela pistoli. Jill se přikřčila vedle něho. Proběhli kolem nich tři běžci - dva mladí muži a jedna štíhlá dívka. Všichni měli na sobě sportovní soupravy křiklavých barev a v běhu na sebe pokřikovali.

Za chvíli bylo opět ticho.

"Byla byste bezpečnější, kdybyste se mne nedržela," řekl Pittman. "Možná, že máte pravdu. Zavolejte na policii a řekněte jim, že jsem vás přinutil, abyste z bytu utekla se mnou. Nebo jim řekněte, že jste se bála čekat, protože jste myslela, že ti chlapi, co se k vám vloupali, mají někde své kumpány a že jdou po vás. Také jim můžete říct, že jsem nevinný, ale nedělám si naděje, že by vám věřili."

"Ne."

"Nechcete jim říct, že jsem nevinný?"

"Nechci jim říct vůbec nic. Čím víc o tom všem přemýšlím, tím víc s vámi souhlasím. Vyslechli by mne a potom pustili. Co pak? Vrátit se domů? Možná, že bych je přesvědčila, aby mi přidělili ochranu. Ale na jak dlouho?"

"Co tedy hodláte dělat?"

"Zůstat s vámi."

"Se mnou?"

"A máte pro mne nějaký lepší návrh?"

Kousek od Central Parku, na rohu Padesáté první a Páté avenue, byla pobočka Citibank, ve které měla Jill účet. Pátá avenue byla jako obvykle v neděli odpoledne téměř prázdná. Pittman Jill vysvětlil, jak mu policie zablokovala účet a bankomat sebral kreditní kartu. "Doufám, že ve vašem případě si tak nespíšili. Jaká je nejvyšší částka, kterou vám banka dovolí vybrat?"

"Nejsem si jista. Snad tisíc dolarů."

"Tak moc?" Pittman zavrtěl hlavou. "To by nedělalo dobrotu, kdybychom s sebou tahali tolik peněz. A kromě toho pochybuju, že byste tam tolik měla."

Jill se zatvářila tajemně. "Možná, že byste se divil."

"No dobře, ale když budete vybírat větší sumu, zbytečně na sebe upozorníte. Vyberte, kolik uznáte za vhodné."

Vstoupili do bankovního vestibulu. Jill vložila kartu do bankomatu a na číselnici vyťukala svůj kód. Asi za minutu a půl si urovnávala svazek dvaceti a desetidolarových bankovek do své příruční tašky.

"Nezapomeňte kreditní kartu," připomněl jí Pittman. "Tady máte výpis z účtu."

Vytáhl lístek z přístroje a podíval se, jestli na něm není nějaká informace, která by je mohla prozradit, kdyby ho tam nechali. Kromě jiného byl na výpise uveden zůstatek na účtu a Pittman najednou porozuměl záhadnému výrazu, který Jill nasadila, když pochyboval o výši jejího konta.

"Osmdesát sedm tisíc dolarů a čtyřicet tři centy?"

Bylo vidět, že Jill nebylo moc příjemné, že výpis viděl.

"Vždyť vy tam máte celé jmění."

"Neměl jste být zvědavý. Výpis z účtu je důvěrná věc." Její oči na něho zlobně zasmály.

"Já vím, ale jaksi mi to nedalo," omlouval se Pittman.

"Asi vás už muselo napadnout, že bych si nemohla dovolit držet si z platu zdravotní sestry byt v Západní čtvrti."

Pittman neodpověděl.

"A jak jste -?"

"Zdědila jsem cenné papíry po prarodičích. Obligace. Některé z nich byly nedávno splatné a já teď zvažuju, jak peníze investovat. Proto tam mám tak velkou sumu."

Pittman si ji měřil užaslým pohledem.

"Co se na mne tak díváte?"

"Ale, jen mě tak napadlo... když máte tolik peněz, co kdybyste pozvala jednoho k smrti vyhladovělého chlapa na pořádné jídlo?"

Byla to malá restaurace na Sedmdesáté deváté východní. Žádná velká paráda - podlaha pokrytá linoleem, malé jednoduché boxy a červené igelitové ubrusy na stolech. Ale jídlo, které Pittman objednal, bylo vynikající a celkem levné domácí burgundské ještě lepší.

Několik stolů bylo umístěno venku na chodníku. Seděli teď u jednoho z nich a vychutnávali poslední sousta salátu.

"Neříkejte, že ještě nemáte dost," žasla Jill, když pozorovala, jak se láduje. "Takové dvě porce..."

"Říkal jsem vám, že jsem byl vyhladovělý k smrti. Za poslední tři dny jsem nejedl slušné jídlo, a pokud jsem něco k snědku sehnal, většinou jsem to zhltal skoro v běhu. Vám tady nechutná?"

"Ale ano, jídlo bylo skvělé. Jak jste tu restauraci objevil? Nikdy jsem o ní neslyšela."

Pittman si dal do úst poslední sousto česnekované topinky. "Znám to tady. Když jsem byl ještě ženatý, bydlel jsem tady nedaleko." Jeho tvář najednou zvažněla.

"Byl, a už nejste?" Jill se napila a položila sklenku na stůl.

"Neštěstí a smutek žádné manželství neupevní."

"Ted' zase pro změnu vyzvídám já na vás."

"Nemám moc, co bych vám řekl. Moje žena měla zřejmě tvrdší povahu. Neříkám, že měla Jeremyho ráda méně než já, ale na rozdíl ode mne se po jeho smrti nesesypala. Myslím, že měla strach, že se už z toho nikdy nevyhrabu. Ztratila syna a z manžela se stala troska... Odešla ode mne a později se se mnou rozvedla. Ted' je znovu vdaná."

"Promiňte, že jsem o tom začala." Téměř se dotkla jeho ruky.

Pittman pokrčil rameny. "Měla vlastně pravdu. Opravdu jsem nebyl schopen přenést se přes Jeremyho smrt. Ve středu jsem si koupil pistoli. Seděl jsem a držel ji v ruce... byl jsem připraven... najednou zazvonil telefon a pak už to šlo všechno..."

Jill na něho zírala s vytřeštěnými očima. "To chcete říct, že v tomhle bodě měly noviny pravdu? Vy jste opravdu uvažoval o sebevraždě?"

"Uvažoval o sebevraždě - to je řečeno příliš mírně. Já byl rozhodnut."

Její čelo se ještě víc zkrabatilo.

"Doufám, že si teď nebudete hrát na psychologa amatéra," pokračoval Pittman. "Už jsem ty argumenty všechny slyšel. 'Tím, že se zabiješ, Jeremymu život nevrátíš.' To jsem, k sakru, také věděl. Ale mohl jsem tak ukončit bolest, kterou jsem od Jeremyho smrti pociťoval téměř nepřetržitě. Navíc, kdybych se zabil, ukončil bych život, který už nemohl Jeremymu v ničem prospět. Cítil jsem, že takový život ztratil jakýkoliv smysl. Vim, že jsem si Jeremyho idealizoval. Neustálým přemýšlením o něm jsem ho dělal ještě chytřejším, talentovanějším a sympatičtějším, než byl ve skutečnosti. Ale on opravdu byl chytrý, talentovaný a sympatický. To, jak jsem si ho idealizoval, nebylo zase tak moc vzdálené skutečnosti. Byl vynikajícím studentem, měl smysl pro humor, byla s ním legrace. A měl jenom patnáct let. Život pro něho teprve začínal. Místo toho se však objevila ta strašná nemoc, a i když doktoři dělali, co mohli, Jeremy zemřel. Svět je plný gaunerů, kteří loupi, přepadávají a vraždí. Když si pomyslí, že tahle sběr je naživu a můj syn mrtev... Nemohu žít ve světě, který je takhle převrácený vzhůru nohama. Netěší mne radovat se z něčeho, co už Jeremy nikdy nepozná. Nedokážu snášet vzpomínku na bolest v Jeremyho tváři, když ho nemoc den ode dne víc a víc ničila. Pořád se mi ten obraz vrací. Nemohu už vydržet..."

Pittman najednou zmlkl. Uvědomil si, že se nechal unést a mluvil čím dál rychleji a hlasitěji. Několik hostů dokonce zpozornělo a začalo se na ně ohlížet.

Němým gestem se před Jill omluvil.

"Ne, nebojte se," řekla Jill. "Nebudu na vás zkoušet žádné psychoanalytické řeči."

"Mluvil jsem víc, než jsem chtěl. Asi se ve mně všechno nahromadilo tak, že jsem to musel nějak ventilovat."

"Já vám rozumím."

"Jste velmi laskavá. Ale jak vy k tomu přijdete, poslouchat takové neradostné věci."

"To není věc laskavosti. A kromě toho, vy jste už zřejmě opravdu potřeboval zbavit se toho traumatu."

"Potřeboval, ale..."

"Co ale?"

"Ale nezbavil. Myslím, že..." Pittman sklopil hlavu. "Myslím, že by bylo lepší, kdybychom změnili téma."

Jill pečlivě skládala ubrousek. "Dobře. Řekněte mi tedy, co se stalo ve čtvrtek večer, kdy to všechno začalo."

"Ano, jistě," povzdechl si Pittman. "Povím vám, jak to začalo i jak to pokračovalo. Vlastně pořád ještě pokračuje."

Mluvil téměř hodinu. Tentokrát se snažil tlumit hlas, aby ho slyšela jenom Jill. Kdykoliv okolo nich někdo procházel, raději se odmlčel. Jill zaplatila a jejich rozhovor pak pokračoval při chůzi po Sedmdesáté deváté ulici.

"Zní to jako zlý sen," poznamenala nakonec Jill.

"Bohužel ano, ale přísahám, že je to všechno pravda," řekl Pittman.

"Musí přece existovat nějaký způsob, jak celou záležitost objasnit."

"A co myslíte, že se celou tu dobu snažím dělat?"

"Možná, že jste příliš uvnitř, že byste potřeboval, aby se na ty události někdo podíval z jiného úhlu. Co kdybychom si to probrali spolu?" navrhla Jill a hned pokračovala: "My dva víme, že Millgata odvezli z nemocnice proto, že měli strach, aby se s ním nekontaktovali novináři v souvislosti s tajnou zprávou pro Ministerstvo spravedlnosti."

"Jenže oni ho také odvezli proto, aby se nemohl setkat s páterem Dandridgem," dodal Pittman. "Zřejmě se obávali, že mu Millgate svěřil něco důležitého při zpovědi, nebo že by mu mohl něco říct, kdyby s k němu páter Dandridge dostal v nemocnici."

"Pak jste tedy sledoval ambulanci s Millgatem až do té soukromé vily ve Scarsdale, vnikl jste k Millgatovi do pokoje, abyste mu pomohl, a byl jste přistižen sestrou, když se vracela k nemocnému."

"Také ona musela slyšet, co mi Millgate říkal. Duncan, Grollier..." Pittman zakroutil hlavou. "Ale páter Dandridge mi řekl, že slovo Grollier není žádné příjmení, ale jméno školy, do které kdysi Millgate chodil."

"A co by na tom mělo být tak důležitého, aby se kvůli tomu vraždili lidé?"

Došli na Pátou avenue a Pittman zaváhal.

"Co je s vámi?" zeptala se Jill.

Pittman se upřeně díval doprava na dav, který proudil nahoru a dolů po schodišti Metropolitního muzea umění.

Pouliční prodavači, autobusy, taxíky i několik policistů na koních, snažících se udržet pořádek, jen zvyšovalo celý ten lidský babylon.

"Myslím, že tady jsme moc na očích," řekl Pittman. Zavadil pohledem o plášť přehozený přes levou ruku. "Potřeboval bych něco zjistit o té škole," řekl a vedl Jill zpátky na Sedmdesátou devátou ulici."

"Jak to chcete udělat? Jediné místo, kde bychom se mohli něco dovědět, je knihovna. Anebo univerzita. Jenže dnes je neděle a všude je zavřeno."

"Ne, musím najít způsob, jak se to dovědět."

Čerstvě renovovaný činžovní dům na Osmdesáté druhé východní shlížel na Roosevelt Drive a East River. Pittman s Jill právě vstoupili do stínu domů ve slepé ulici s názvem Gracie Terrace. Až sem k nim doléhal z dálnice hluk nepřetržitého proudu aut. Bylo už skoro pět hodin odpoledne a rychle se ochlazovalo.

Jill si zkoumavě prohlížela atraktivní vysokou budovu. "Vy znáte někoho, kdo tady bydlí?"

"Ano. Jednoho člověka, se kterým jsem kdysi dělal interview," odpověděl Pittman. "Nikdy by mne nenapadlo, jak mi všichni ti lidé, o kterých jsem kdysi psal články, mohou být užiteční. Policie určitě hlídá všechny mé přátele i mou bývalou ženu, ale o těch, se kterými jsem se setkal jako reportér, nemají ani ponětí."

Přesto se však cítil nespokojen.

V nablýskané, jasně osvětlené vstupní hale je zastavil uniformovaný vrátný. "Hledáte někoho?"

"Ano. Profesora Folsoma. Nevíte, jestli je doma?"

"Právě se vrátil ze své odpolední procházky. Jste ohlášení?"

Pittman si oddechl. Obával se totiž, že by tu už profesor Folsom nemusel bydlet, nebo že by už mohl být, vzhledem k vysokému věku, po smrti. "Řekněte mu, prosím, že jsem reportér od novin. Rád bych si s ním pohovořil o rukopisu Walta Whitmana, který on objevil."

"Zajisté, pane."

Vrátný se otočil a zamířil k malému stolku, na kterém byl telefon.

"Whitmanův rukopis?" zašeptala Jill. "Co má, proboha, společného Whitman s -?"

Muž v uniformě se vracel. "Profesor Folsom říká, že vás velice rád přijme." Řekl jim číslo bytu a nasměroval k výtahům. "Díky."

"Tak jak je to s tím Whitmanem?" ptala se znovu Jill, když už byli ve výtahu.

"Profesor Folsom je znalcem jeho tvorby. Přednášel totiž americkou literaturu na Kolumbijské univerzitě. Teď už je sice dobrých patnáct let na odpočinku, ale pokud vím, i v důchodu intenzivně pokračuje ve svých badatelských aktivitách. Asi před pěti lety někde vyhrabal rukopis, o kterém tvrdí, že pochází z Whitmanova pera. Samozřejmě, hned potom vznikla velká polemika, jestli je ten rukopis autentický a jestli se opravdu jedná o Whitmana. Protože se mi ta věc zdála docela zajímavá, navštívil jsem ho a uveřejnil s ním rozhovor. Byl to tenkrát docela příjemný stařík."

"Ale, co když si vás bude pamatovat? Nezavolá policii? Vaše fotografie je přece ve všech novinách. A také v televizi."

"Pochybuju, že by si mě pamatoval. A pokud ano, je nepravděpodobné, že by si mě spojil s někým, koho hledá policie. Mimochodem, tenkrát, když jsem ho navštívil, vůbec žádnou televizi neměl, a když jsem se mu představil jako novinář, připadalo mu to velmi zábavné."

"Proč?"

"On totiž noviny téměř nečetl."

"Ale jak se tedy dovídal, co se děje nového?"

"Nijak. Jednoduše ho to nezajímá. Je to fanatik přes historii, současné události neregistruje. Kromě Whitmana je také velkým odborníkem na americký vzdělávací systém. Pochybuju, že by existovala významnější škola, o které by nevěděl."

Výtah se zastavil v patnáctém poschodí a Pittman zaklepal na Folsomovy dveře.

Otevřel vysoký, hubený, trochu shrbený stařík s nápadně bílou pleť. Jeho krátce přistřižená bradka stejně jako dlouhé vlasy byly úplně bílé. Na nose mu seděly bifokální brýle s širokými kovovými obroučkami, které jen částečně zakrývaly hluboké paprskovité vrásky okolo očí.

"Pane profesore, jmenuji se Peter Logan. To je moje přítelkyně Jill."

"Ano. Vrátný mi říkal, že jste od novin." Jeho hlas byl slabý, ale velmi přívětivý.

"Zajímám se o rukopis Whitmanovy básně, který jste před pěti lety objevil. Víím, že se tenkrát okolo něho strhla velká polemika, a rád bych věděl, jak se na celou záležitost dívají odborníci dnes."

"Opravdu si myslíte, že by to vaše čtenáře zajímalo?"

"Především to zajímá mne."

"Tak tedy pojďte dál. O Whitmanovi si vždycky rád pohovořím." Když je vedl vstupní halou, všiml si Pittman malého starožitného stolku z ořechového dřeva stojícího u zdi. Také otevřené dveře do všech pokojů nabízely pohled na různé kusy pečlivě udržovaného starožitného nábytku.

"Obdivuji ten krásný nábytek. To je úplná sbírka," řekl Pittman.

"O, děkuji."

Vstoupili do obývacího pokoje, opět plného starožitností.

"Všechno je výhradně amerického původu," vysvětloval profesor Folsom se zřejmým potěšením. "Druhá polovina devatenáctého století. Ten psací stůl byl majetkem Nathaniela Hawthorna, tamhle ta komoda zase patřila Emersonovi. Tady v tom houpacím křesle odpočíval Melville. Když byla ještě naživu moje žena," - starý muž pohlédl něžně na fotografii příjemně vyhlížející staré dámy - "byla to naše největší společná záliba sbírat takové vzácné kusy nábytku."

"A z Whitmanovy pozůstalosti tu nemáte nic?"

"Ten starý lišák byl dost nestalý a nikde se nezařizoval na dlouhou dobu. Přesto se mi podařilo pár kousků najít. Mám je ve své ložnici. Abych se přiznal, i ta postel patřila Whitmanovi." Bylo vidět, že profesor Folsom je Pittmanovým zájmem potěšen. "Posaďte se," vybídl je. "Mohu vám nabídnout trochu čaje?"

"Díky, jste moc laskav," odpověděla Jill.

Celou následující půlhodinu pak diskutovali o poezii a starých rukopisech. Pittman si během rozhovoru neustále uvědomoval, že má před sebou jednoho z nejlaskavějších a také nejvzdělanějších mužů, se kterými se kdy setkal. Zvláště jeho klid a vyrovnanost na něho velmi zapůsobily. Dokonce se přistihl, že v něm narůstá pocit závidi. Jak je možné, že muž, který ztratil svou milovanou ženu a žije zcela sám, si udržuje i ve svém pokročilém věku takový optimismus a chuť do života. Žádná omrzelost, žádná skepse, žádné zoufalství - nic takového z něho nevyzařovalo. Pittman cítil, že se blíží okamžik, kdy by bylo vhodné zeptat se na to hlavní, kvůli čemu sem přišli. Pomalu se už s Jill chystali k odchodu. "Děkujeme vám, pane profesore. Byl jste k nám velice laskav. Omlouvám se, že jsme vás tak dlouho zdrželi."

"Ale to nestojí za řeč. Od té doby, kdy mi zemřela žena, žiji sám jako jezevec. Málokdo mě přijde navštívit. Ani mi bývalí studenti sem nechodí tak často dřív."

"Rád bych se vás zeptal ještě na jednu věc," začal Pittman. "Mám přítele, který hledá pro svého syna co nejlepší přípravku na univerzitu. Má s ním velké plány, protože kluk je velmi nadaný. Chtěl by, aby šel později na Harvard nebo na Yale. Nedávno se mě ptal, jestli nemám nějaké informace o škole, která se jmenuje Grollier nebo tak nějak."

"Grollier Academy? Ve Vermontu? No, jestli váš přítel není vyslovený boháč a jestli nepochází ze společensky významné rodiny, pak bude zklamán."

"To je tak exkluzivní škola?"

"Ano, velice exkluzivní. Nikdy nemají víc než tři sta studentů a každý rok přijímají do nových ročníků pouze okolo sedmdesáti. Místa pro nové žáky tam jsou obvykle rezervována už od jejich narození. Školné, včetně ubytování a stravy, činí padesát tisíc dolarů ročně a kromě toho se od rodičů očekává, že budou štědře přispívat na všechny školní aktivity."

"Takže svého přítele asi nepotěším," řekl Pittman. "Jeho syn je sice nadaný, ale on sám žádný boháč není."

Profesor Folsom pokýval hlavou. "Nikdy jsem nesouhlasil s tím, že by měl být vzdělávací systém založen na bohatství a na privilegiích. Přesto však musím uznat, že úroveň vzdělání, které Grollier Academy poskytuje, je vynikající. Sice je na můj vkus až příliš konzervativní, ale přesto vynikající."

"Říkáte konzervativní?"

"Ano. Studijní plány tam totiž neberou ohled na individuální schopnosti a zájmy. Vzdělání je tam žákům spíš vnucováno než předkládáno. Latina, řečtina, světová historie, s velkým důrazem na britské dějiny, filozofie, zvláště antická, politické vědy, evropská literatura, opět s důrazem na britskou. Velmi málo se tam třeba věnuje americké literatuře. Možná, že právě proto mám já osobně ke Grollier Academy výhrady. Ještě jsem zapomněl na ekonomii a hlavně na sport. Chlapec, který přichází na Grollier Academy a nemá v oblíbenosti sport, zvláště fotbal a veslování - tedy kolektivní sporty - za chvíli zjistí, že stojí mimo a je považován za nežádoucího."

"Kým? Ostatními studenty?"

"Také, ale především vedením školy." Profesor Folsom vypadal najednou starší a unavenější. "Úkolem Grollier Academy je vychovat elitu, která je ale schopna týmové práce. Elitu, která preferuje opatrnost a konsensus. Studenti na Grollier Academy podstupují výchovu, která v nich upevňuje vědomí, že oni jsou ta privilegovaná skupina předurčená reprezentovat celou společnost."

"To zní, jako když se nahrává program do počítače."

"Ano, v jistém smyslu je vlastně celé vzdělání něčím podobným," řekl profesor Folsom. "A tento proces je na Grollier velice důkladný. Mnoho absolventů, kteří odtud vyšli, to svou kariérou potvrzuje." Profesor vyjmenoval řadu senátorů, guvernérů, velvyslanců a jiných významných osobností především politického světa. "A to jsem se nezmínil o lidech, kteří zakotvili ve finančním světě."

"Myslím, že i Jonathan Millgate je absolventem Grollier Academy," nadhodil Pittman.

"Ano, máte pravdu. Spousta diplomatů jí prošla. I Eustace Gable, i Anthony Lloyd."

Pittman měl co dělat, aby se ovládl. Ta dvě jména padla zcela neočekávaně. "Eustace Gable? Anthony Lloyd?"

"Ano. Poradci mnoha prezidentů. Jako novinář je jistě znáte."

"Samozřejmě," pospíšil si Pittman, protože chtěl zamezit dalšímu vysvětlování. "Takže tak významná je to škola."

"Ano. Je to škola pro určité typy studentů z nejlepších rodin."

Venku se už pomalu šelo a vzduch se ochlazoval. Pittman pomalu došel na konec uličky a po několika schodech vystoupil na promenádu. Před ním se otevřel pohled na East River. Cítil, že se trochu chvěje, ale rozhodně to nebylo zimou.

"Grollier Academy. Takže nejen Jonathan Millgate, ale i Eustace Gable a Anthony Lloyd."

"Další dva velcí poradci," dodala Jill stojící za ním.

Pittman se otočil. "Nevím, co si z toho mám vybrat. Myslíte, že tam chodili i ti dva zbývající - Winston Sloane a Victor Standish?"

"I kdyby, co to dokazuje?"

"Ano, máte pravdu," řekl Pittman a krabatil čelo. "Spíš bychom měli hledat odpověď na otázku, proč byli zbývající velcí poradci ochotni zabít Millgate a obvinít z jeho smrti mne. A proč k tomu ještě museli zabít pátera Dandridge? A Burta? To všechno jenom proto, aby se neprozradilo, proč byl Millgate tak fixován na svoji přípravku před univerzitou?"

"A nebo jsme úplně vedle? Co když to, co Millgate řekl, byly opravdu nějaké bezvýznamné bláboly?"

"Ne," odmítl Pittman důrazně. "Tomu nevěřím. Kdybych něco takového připustil, jsem ztracen. Potom bych se totiž nemohl o nic opřít." Opět se lehce zachvěl. Sáhl po plášti a navlékl si ho. Těžké pistole v kapsách mu znovu připomněly jeho situaci. "Ať je to, jak chce, budeme muset přemýšlet co dál. Za chvíli bude tma. Do svého bytu se vrátit nemůžete a hotel také nepřipadá v úvahu."

"Kde hodláte strávit noc?" zeptala se Jill.

Pittman neodpověděl.

"A další noci," pokračovala. "Kde -?"

"Na lavičce v parku nebo na zemi v nemocniční čekárně."

"Panebože."

"Možná, že jste se přeci jen měla uchýlit pod ochranu policie. Zavolejte jim. Ještě je čas."

"Ale jak dlouho by mne mohli chránit? Už jsem vám řekla, že mám strach právě z toho, až by mě pustili. Ne. Zůstanu s vámi."

"Nevím, jestli je to z hlediska dlouhodobé perspektivy rozumné rozhodnutí."

"Ale právě v tomto okamžiku je to pro mne volba, která mě děsí ze všeho nejméně. Mimochodem, ještě jsem vám o sobě neřekla jednu podstatnou věc."

"Hodláte mne překvapit ještě něčím podobným, jako byly ty peníze?"

"Po pravdě řečeno, peníze s tím souvisí. Víte, že jsem zaměstnaná jako zdravotní sestra, jenže já tu práci nedělám kvůli tomu, abych se užívala. Já tu práci dělám proto, že ji chci dělat. Nebo lépe řečeno, že ji potřebuji. A právě teď..."

"Ano?"

"Moje svědomí by nesneslo pomyšlení, že jsem vás nechala se zraněním na holičkách. Potřebujete něčí pomoc."

Pittman cítil, jak ho zaplavuje vlna dojetí. Dotkl se jemně její ruky. "Díky, Jill."

"Kdo by vám tak asi převázal ruku?"

Pittman se zasmál.

Jill pohlédla směrem k East End avenue. "Měla bych odněkud zavolat do nemocnice, že nepřijdu. Ještě je pořád čas, aby za mne sehnali náhradu."

Pittman čekal, až vyjde z telefonní budky, a když ji uviděl, zarazil ho její rozpačitý výraz.

"Co se děje?"

"Vrchní sestra na oddělení intenzivní péče mi řekla, že se už o mne zajímala policie."

"To není nic neobvyklého. Nebyl problém zjistit si, kde pracujete."

"Ale volal tam ještě někdo jiný, kdo se představil jako můj přítel. Řekl jim, že jsem v pořádku, ale že do práce nepřijdu."

"Jaký přítel?"

"Nevím. Prostě nějaký muž."

Pittman zaťal pěsti. "Millgatovi lidé. Vidíte, jak se pokoušejí pokrýt každou situaci. Kdybyste se vrátila do nemocnice, nikdy byste se do pátého poschodí nedostala. Ale vrchní sestra by nikam na policii nevolala, protože ji váš 'přítel' ubezpečil, že jste v pořádku."

"Teď začínám mít opravdu strach."

"Pořád jsme ještě nevyřešili náš problém. Co s vámi?"

"Teď jsem dostala nápad."

"Jaký?"

"Strávíme noc v pohybu," řekla Jill.

"Celou noc? Vy jste se zbláznila."

"Ne tak úplně. Říkal jste, že potřebujete zajít do knihovny, ale ta bude otevřena až zítra."

"Jistě." Pittman pořád nevěděl, kam míří.

"No, ale knihovny jsou i v jiných městech. Místo abychom tady čekali do zítřka, můžeme tu noc využít. Vyspíme se ve vlaku."

"Ve vlaku?"

"Už jsem tam mnohokrát jela nočním vlakem lyžovat."

Pittman na ni zíral, čím dál víc zmaten.

"Vermont."

Najednou pochopil. "Ano. Samozřejmě. Grollier Academy, Vermont."

KNIHA ČTVRTÁ

Místenky na lůžkový vagón už byly vyprodané, ale Pittman byl tak unavený, že byl ochoten spát v jakékoliv poloze. Hned potom, co vlak opustil Penn Station, snědli sendviče, které Jill koupila na nástupišti, a zapili je kávou. Také lístky

obstarala Jill, protože se Pittman nechtěl nikde moc ukazovat. Ze stejného důvodu si vybral místo hned u okna v oddělení, kde bylo jen několik cestujících. Jeho fotografie publikovaná v novinách i v televizi sice jeho současné vizážní moc neodpovídala, ale opatrnosti nikdy nezbývá.

Rytmické klapání kol ho začalo uspávat. Přejel pohledem po zbývajících cestujících a ujistil se, že o něho nikdo nejví zájem. Potom chvíli pozoroval světa ubíhající ve tmě za oknem, ale jeho víčka byla čím dál těžší a těžší. Opřel si tedy hlavu o tašku, kterou si ještě před odjezdem vyzvedl od Seana O'Reillyho, stačil se ještě Jill zeptat, jak dlouho bude jejich cesta trvat, ale odpověď už téměř nevnímal.

Najednou ucítil, že do něho někdo šťouchl. "Haló. Probudte se. Už je čas."

Pomalou otevřel oči.

Jill seděla vedle něho a budila ho. Byla svěží a upravená a na tak časné ráno vypadala velmi přitažlivě. "Co se vám zdálo?" zeptala se. "Chrápal jste jak jezevec."

"To mě mrzí. Omlouvám se."

"Z toho si nic nedělejte. Musel jste být asi moc unavený. Ještě nikdy jsem neviděla někoho spát tak tvrdě v takové pozici."

"Proti lavičce v parku je to tady skoro jako v Ritzu."

"Ani si nepamatujete, že se přepojovala lokomotiva?"

Pittman zavrtěl hlavou. Jejich vůz byl téměř prázdný a z těch několika lidí neseseděl nikdo tak blízko, aby jim mohl rozumět.

"Jak se tak na vás dívám, myslím, že byste dokázal spát i v chůzi," řekla Jill. "Kdybychom nemuseli přestupovat, asi byste se ani nepřinutil zajít do umývárny."

Pittman se pomalu narovnával ze své zkroucené polohy. "Kde to jsme?"

"Za chvíli budeme v Montpelier." Jill rozhrnula záclonku na okně.

I když slunce sotva vyšlo, Pittman mžoural na ubíhající smrky, jako by ho světlo zvenku kdovíjak oslňovalo. Právě projížděli úzkým zalesněným údolím a na některých zastíněných místech okolních hor byly vidět bílé pásy posledního sněhu.

"Kolik je hodin?"

"Za deset minut sedm."

"Nezbylo nám trochu kávy ze včerejška?"

"To tedy nezbylo."

"V tom případě mě probudte, až budeme na místě."

"Nic takového," nedala mu pokoj Jill. "Až vlak zastaví, musíme být v plné pohotovosti."

"To jste každé ráno taková čilá?"

"Jenom když mám strach. Kromě toho mám převrácený režim. Nezapomeňte, že já teď nemám ráno, ale pozdní odpoledne."

"Jenže já mám ráno a chce se mi hrozně spát." Pittmana tlačily oči, jako kdyby v nich měl písek.

"Víte co? Řeknu vám něco, co vás určitě postaví na nohy."

"Tak to zkuste. Uvidíme."

"Snídaně. A já ji platím."

"Obávám se, že budete muset. Alespoň do té doby, než se dostanu ke svým penězům. Ale řeknu vám - vy umíte najít to správné slovo ve správný čas."

"Říkáte Montpelier? To zní, jako kdyby to bylo francouzské město."

"Však také svým způsobem je. První osídlenci tady byli Francouzi."

"A Montpelier je hlavní město státu Vermont?" Seděli oba v restauraci u malého stolku hned vedle okna, které jim nabízelo pohled na malebnou ulici, lemovanou domy v novoanglickém stylu. "Nevypadá to na nějaké velkoměsto," poznamenal Pittman.

"Nemá ani deset tisíc obyvatel. Však celý stát Vermont má něco okolo šesti set tisíc."

"Ideální místo, aby se tu člověk schoval před celým světem."

"Nebo aby sem poslal svého syna do školy, která je tak izolovaná, že ho během studia na aristokrata spolehlivě uchrání před nežádoucími vlivy okolního světa."

Pittman usrl kávy. "Jako bych ve vašich slovech cítil trochu zášti."

"Víc než trochu. Moji rodiče se pokoušeli vychovat mě zrovna tak. Chtěli, abych si zvykla na pocit, že jsem něco víc než obyčejní lidé. Dodnes se ještě nesmířili s tím, že jsem zdravotní sestra. Jako bych je slyšela - těch všelijakých nemocných lidí, té krve."

"Chcete říct, že ve vaší rodině je ještě daleko víc peněz než -"

"Ve slušné společnosti se o penězích nemluví."

"Nikdy jsem nebyl zvlášť kovaný v normách společenského chování."

"Moji rodiče mají spousty peněz - milióny."

Pittman zamrkal a radši postavil šálek s kávou na stůl.

"Nevím ani pořádně kolik," dodala Jill. "Doma se o tom nikdy nemluvalo. Ovšem o mé budoucnosti se diskutovalo až moc, protože jsem na ni měla úplně jiný názor než rodiče. Dokonce mi vyhrožovali, že mě vydědí."

"Myslíte ty cenné papíry po prarodičích?"

"Ano. Oni je získali a brali je jako něco přirozeného, co patří k životu. Zato mí rodiče si myslí, že z nich peníze udělaly málem polobohy, kteří mají právo dívat se na ostatní lidi svrchu."

"To jsem netušil, jak vy se dovedete zlobit."

"Už jsem vám říkala, že chci lidem pomáhat a ne je ignorovat, nebo dokonce využívat. Moji prarodiče byli naštěstí natolik moudří, že to poznali a umožnili mi, abych byla nezávislá."

"Myslím, že oba vnímáme svět hodně podobně. Když jsem byl ještě reportérem -"

"Byl? Snad ještě jste?"

"Ne. Jsem teď obyčejným úředníkem v rubrice úmrtích oznámení. Ale tenkrát... před Jeremyho smrtí, před tím, než jsem se zhroutil... Nejraději jsem psal články, ve kterých jsem mohl poukazovat na korupci zpupných a nadutých příslušníků tak zvané lepší společnosti - zvláště z vládních kruhů. Dělal mi obzvláštní potěšení pomáhat je stáhnout dolů a dohnat až k tomu, aby si museli na vlastní kůži vyzkoušet, jak vypadá normální lidský život."

"Stahovat dolů aristokraty, jako byl Jonathan Millgate?"

"Toho zvlášť."

"Buďte opatrný. Kdybyste takové řeči vedl před každým, koho potkáte, mohl byste jim lehce opatřit motiv, že jste ho chtěl opravdu -"

Slovo zabít už nevyslovila. K jejich stolu přicházel číšník a nesl jim objednanou snídani - grapefruit, anglické čajové pečivo a jogurt pro Jill, sekané maso a vejce na slanině pro Pittmana.

"Pokud se budete stravovat tímto způsobem, nikdy se nedostanete do své bývalé formy," poznamenala Jill.

"Přece vidíte, že jsem si objednal celozrnný chléb. Musíte ale brát v úvahu, že jsem poslední dobou vydal strašně moc energie."

"Jistě. Ale copak vám nestačí to ohrožení, ve kterém se nacházíte? To si ještě musíte objednávat rozsudek smrti ke snídani?"

"Nevím, o čem to mluvíte. Mám prostě hlad a chci se najíst."

Jill se jen usmála a potom se rozhlédla po interiéru se stropem ve stylu staré venkovské hospody. "Hned se vrátím," řekla a vstala od stolu.

"Co se děje?"

"Tamhle někdo nechal noviny. USA Today." Chvilí je dychtivě pročítala vstoje, pak se otočila k jejich stolu a s očima bloudícíma po titulní stránce zamumlala: "Najednou mě všechn hlad přešel."

"Špatné zprávy?"

Jill mu podala noviny. "Některé věci je lépe nechat bez komentáře." Pittman přelétl stránku a začel se do textu pod velkým titulkem - Řádění pomateného novináře pokračuje. Jeho tvář byla čím dál zasmušilejší a sklíčenější. Už mu tedy přisoudili i vraždu pátera Dandridge, ale vrcholem byly další řádky. Vinily ho ze zastřelení muže, který přišel spolu se svými dvěma druhy navštívit Jill, aby jí vyřídil poděkování od Millgatova syna za obětavost, se kterou se starala o jeho otce v nemocnici na oddělení intenzivní péče. Nakonec ho samozřejmě ještě obvinili z únosu Jill.

"Je to čím dál horší," prohlásil zdrceně Pittman. "Asi bych měl teď hned jít a oběsit se, aby už tomu byl konec."

"Takové řeči neříkejte ani z legrace."

Pittman se zarazil. "Víte, překvapuje mne, že jsem to opravdu řekl jen žertem," uvažoval. "Přestávám sám sobě rozumět. Před několika dny jsem byl odhodlán k sebevraždě, jenom jsem ji nestačil provést. Od té doby se moje situace nekonečně zhoršila, ale já o svém původním úmyslu pouze žertuju."

Jill se na něho zpříma podívala. "I špatné věci mohou být k něčemu dobré. Třeba z toho všeho vyjdete jako úplně jiný člověk."

Pittman ukázal na noviny: "Zatím to vypadá, že spíš do smrti nevyjdu z vězení." Povzdechl a odložil příbor. "Měli bychom se už pomalu zvednout. Čeká nás spousta práce."

"Chcete najít městskou knihovnu?"

"Ano." Pittman vstal. "Potřebuju Sborník biografí amerických osobností. Pokud vím, většina knihoven ho má. Je v něm téměř všechno o kdejakém známějším člověku žijícím ve Spojených státech. Dovíme se tam, kdo všechno navštěvoval Grollier Academy. A třeba nám tam poradí ještě s něčím jiným."

"S čím například?"

"Kde ta škola vlastně je."

"Čtyři sta dolarů?" Jill zavrtěla skepticky hlavou.

"Já vím. Ani já z toho nejsem nadšený, ale myslím, že je to nejlepší řešení, pro které se teď můžeme rozhodnout," řekl Pittman. "Všechna ostatní auta tady stojí víc, než u sebe momentálně máme."

Obchodník s auty, vypadající s černým motýlkem u krku jako gangster, pozoroval se zájmem z okénka své kanceláře, jak už poněkolkáté obchází šedý Plymouth Duster ročník 1975. Dvoudveřový sedan měl linie sportovního vozu, samozřejmě podle měřítek doby, ve které byl vyroben. Rezavý zadní nárazník a šrámy na karosérii svědčily o tom, že bývalí majitelé si s údržbou nedělali velké starosti.

"Vždyť to nemusíme kupovat za hotové," namítala Jill. "Vypíšu šek a vybereme si něco slušnějšího."

"To nejde." Pittman si vzpomněl na interview, které měl s jedním soukromým detektivem. Byl to specialista na hledání lidí prchajících buď před zákonem nebo před něčím jiným. "Uvědomte si, že váš šek je vystavený v jiném státě. Ten chlap tamhle v té kukani zvedne okamžitě telefon a bude se ve vaší bance dotazovat, jestli je šek krytý. A policie má samozřejmě s bankou dohodnuto, že jim bude hlásit každý pokus o výběr z vašeho účtu. Jenže já si myslím, že lidé okolo Millgata mají takový vliv, že stejnou informaci získají i oni. Nemá smysl, abychom je zbytečně upozorňovali, kde jsme a kam máme namířeno. Z úplně stejného důvodu si nemůžeme auto vypůjčit, protože bychom museli předložit buď

vaši nebo moji kreditní kartu. V okamžiku, kdy se naše jména ocitnou v počítači, jsme prozrazeni. Ti chlapi, ti slavní velcí poradci, si okamžitě dají dohromady, proč jsme do Vermontu přijeli, a budou nás mít, sotva se u Grollier Academy objevíme.

"Čtyři sta dolarů." Jill znovu znechuceně přelétla očima zrezivělé auto.

"Já vím, je to dost, když uvážím, že máme jenom tisícovku. Ale nemáme jinou možnost. Budte ráda, že se nám podařilo usmlouvat těch padesát dolarů."

"Ale můžeme si být alespoň jisti, že se ta kára nerozsype sotva odtud vyjedeme?"

"Jediné, co vám mohu zaručit, je, že má šestiválcový motor chrysler, který je téměř nerozbitný."

"Nevěděla jsem, že se tak vyznáte v autech."

"To v žádném případě netvrdím."

"Tak, jak můžete-?"

"Jednou jsem psal článek o obchodnících s ojetými auty a o způsobech, jakými se tam berou zákazníci na hůl."

"Zajímavé. Začínám mít dojem, že jste jedna velká suma všech interview, která jste kdy vedl."

"Něco takového."

"Takže vy si myslíte, že když tu rachotinu koupíme, uděláme dobrý obchod?"

"Jenom když nám k tomu obchodník dá ještě plnou nádrž benzínu."

Vyjeli z Montpelier po silnici č.89 směrem na severozápad. Po obou stranách cesty ubíhaly hory a Pittman si pochvaloval, že motor jejich dusteru běží jako hodinky.

Rídila Jill, protože pro něho by to bylo se zabandážovanou rukou obtížné. "Jediné, co víme o bývalém majiteli, je, že byl silný kuřák," řekla a pootevřela okénko.

"Myslím, že potahy vypadají ještě docela slušně," prohlásil Pittman. "Ale obávám se, že se totéž nedá říct o mně. Měl bych se dát před návštěvou školy trochu do pořádku."

Vytáhl z tašky bateriový holicí strojek, a zatímco se holil, bloudil pohledem po hřebenech okolních zalesněných hor.

"Podle mapy se to tady jmenuje Zelené hory. Trochu zvláštní pro oblast, která je známá především lyžařskými středisky."

"Říkala jsem vám, že první osadníci tady byli Francouzi. Zkuste si rozebrat název státu Vermont. Je to odvozenina z francouzského mont vert - zelená hora."

"Vypadá to tady tak mírumilovně. To bych rád věděl, co s tou školou může být, že z ní mají takový strach?"

"Ze slovníku biografii jsme se moc nedověděli," poznamenala Jill. "Profesor Fulham měl pravdu. Kromě Jonathana Millgatea tady studovali ještě Eustace Gable a Anthony Lloyd. Ale u zbývajících dvou velkých poradců není o Grollier Academy ani zmínka."

"To ještě nemusí nic znamenat. Dá se to vysvětlit buď tak, že opravdu na Grollier Academy nechodili, nebo že to prostě nechtěli ve své biografii uvést."

Auto vyjelo ze zatáčky a před nimi se objevila romantická louka vroubená stromy, nad kterými vykukovaly špičky zalesněných hor. Pittman byl však tak zaujat svými myšlenkami, že si stěží krásné vyhlídky všiml. "Třeba si uvědomili, že by nebylo dobré, aby se vědělo, že všichni vyšli ze stejné školy."

"A v čem by jim to mohlo uškodit?"

"Příliš velké sepetí, příliš velké kamarádství. Veřejné mínění by mohlo nabýt dojmu, že federální vládu ovlivňuje jakási skupina lidí, kteří se znají téměř od dětství. Je vám jasné, že odtud je už blízko k podezření, že se jedná o nějakou pochybnou záležitost. Uvažujte, jistá střední škola, určená pouze pro studenty z elitních rodin, připravuje budoucí výkvět národa na vstup na nejlepší univerzity. Ti pak po absolutoriu odcházejí rovnou do Washingtonu, kde ovládají různé vládní orgány. Je na příklad známo, že CIA je těsně spojena s univerzitou v Yale, Ministerstvu zahraničí zase dominují lidé z Harvardu. Každý ví, že Clintonova administrativa má úzké vztahy s právníkou fakultou v Yale.

Ale to není všechno. Existují různá tajná společenství absolventů těchto univerzit. Slyšela jste už někdy o spolku Lebka a hnáty? To je zrovna jeden z těch nejprestižnějších. Mají do něho téměř výhradně přístup lidé pocházející z vysokých kruhů. Pak je zcela běžné, že prezident jmenuje do různých funkcí své kamarády ze školy nebo z podobných uzavřených společenství. Z těch se pak stávají velvyslanci, vládní úředníci nebo třeba i prezidentovi osobní poradci. Znáte ten obrázek - prezident odchází na konci období z úřadu a jeho chráněnci se hromadně přesouvají do soukromého sektoru, kde jako členové správních rad různých společností využívají svého vlivu ve Washingtonu ke zmanipulování vládních nařízení. V jiných případech zakládají své vlastní konzultační firmy a pracují pro zahraniční klienty, kteří jim platí horentní sumy za zprostředkování kontaktů.

To byly výšiny, ve kterých se pohyboval Millgate, a právě proto jsem se ho snažil stáhnout dolů na zem. Millgate byl odjakživa spojen se zbrojařskými koncerny. Obhajoval americkou vojenskou přítomnost v Koreji, Vietnamu, Panamě a Iráku, pokud mám jmenovat jen ta nejznámější válečná ohniska. Je otázka, jestli to všechno bylo v zájmu Spojených států a v zájmu světového míru, nebo jestli to bylo především v zájmu výrobců zbraní a tím i Millgatova konta ve švýcarských bankách.

Jedním z důvodů, proč je ve vládě tolik korupce, je, že málokterý politik nebo diplomat má odvahu informovat se na chování svých dřívějších spolužáků nebo kamarádů z klubu," pokračoval Pittman. "Starý dobrý ten a ten sice udělal chybu, že přijal úplatek, ale proč ho proto zatracovat nebo nedejbože udávat. Vždyť on to je konec konců dobrý chlap. Pro některé lidi jsou společenské a kolegiální závazky důležitější než reprezentace zájmů amerického lidu. Slyšela jste někdy o něčem, čemu se říká Bohémský háj?"

"Ne." Jill na něho tázavě pohlédla.

"To je právě jedno z takových tajných společenství. Jeho členy se mohou stát pouze muži a hlavním programem je

každoroční výlet někde do lesů severní Kalifornie. Členové tohoto spolku patří k nejmocnějším mužům Spojených států. Senátoři, členové vlády, hlavní finančníci, kapitáni průmyslu... Všichni republikánští prezidenti, počínaje Nixonem, byli členy tohoto klubu. Navíc má každý člen právo přivést si s sebou stejně mocného hosta z jiné země. A víte, co tam celá ta elita dělá? Opíjejí se, hulákají táborákové písně, vykládají vulgární vtipy a pořádají přihlouplé soutěže."

"Skauský tábor pro dospělé," doplnila Jill.

"Přesně tak. Když to pak skončí a všichni jsou zpátky v těch svých mocných úřadech, myslíte si, že je možné, aby jeden druhého hlídal nebo obvinil z něčeho nezákonného? Nikdy! V nejlepším případě se objeví mlhavé řeči o neetickém chování a tím to všechno zhasne. A to je jen jeden příklad, jak mohou klubové známosti a kamarádčkování přerůst nad samotný zákon."

V autě se rozhostilo ticho rušené jen pravidelným vrčením motoru. Jill právě projížděla další zatáčkou. Napravo od silnice tekla potok, u kterého se páslo stádo dobytka.

"Tak už se cítíte lépe, když jste to ze sebe všechno dostal ven?" promluvila konečně Jill.

"Ne."

"Můj otec absolvoval na Yale. I on je členem klubu Lebka a hnáty."

"Nemyslel jsem to osobně."

"Ale říkal jste pravdu. Otec pracuje v mezinárodním obchodu. Právě z titulu členství v klubu má, myslím, lepší informace a vliv než jeho konkurenti."

"A teď si představte, jaký mohou mít vliv ti slavní velcí poradci," řekl Pittman. "Poradci téměř všech prezidentů počínaje Trumanem, velvyslanci, členové vládního kabinetu... Tři z nich byli ministři zahraničních věcí, dva z nich ministři obrany, někteří působili na postu náčelníka generálního štábu nebo jako poradci pro národní bezpečnost, a to se ani nezmiňuji o funkcích velvyslanců v OSN, NATO, Velké Británii, SSSR, Saudské Arábii, západním Německu a tak dále. Nikdy nebyli nikam voleni. Vždy jen jmenováni. Jejich vliv se datuje už od konce druhé světové války. Byli prostě vždycky vládou uvnitř vlády. A pokud byla v Bílém domě vláda, která jim politickou moc neudělila, jako třeba v prezidentském období Kennedyho a Cartera, snažili se udržet svůj vliv jako členové různých poradních orgánů, na příklad Výboru pro mezinárodní vztahy nebo Rockefellerovy nadace, ve kterých mohli formulovat směry zahraniční politiky alespoň nepřímo. Tři z nich absolvovali na Harvardu, dva na Yale. A konečně tři z nich, možná dokonce všichni, chodili na stejnou střední školu. Ale jeden z nich v sobě nosí tak tíživé tajemství, spojené s tou školou, že se rozhoduje světit ho na smrtelné posteli svému zpovědníkovi, zatímco jeho zbývající kolegové dělají vše možné, aby mu v tom zabránili."

V malém městečku Bolton odbočili na sever a pokračovali po úzké cestě plné zatáček. Ta vedla dlouhým údolím, ve kterém se střídaly rozsáhlé louky s pásy smrkových lesů.

"Jestli měla ta knihovnice v Montpelier pravdu," řekla Jill, "pak by měla být někde před námi vesnice."

Pittman zamžoural proti slunci. "Tamhle. Hned jak vyjedeme z lesa. Vidíte?"

"Kostelní věž. To odpovídá. Jedeme dobře."

Kostel už z dálky svítil zářivě bílou barvou, a když dorazili do vesnice, viděli, že nejen kostel, ale i všechny ostatní stavby mají stejnou oslnivě bílou barvu. Zelená okolní příroda tak ještě víc vynikala. I když vzal Pittman v úvahu stožáry elektrického vedení a ostatní důkazy přítomnosti moderních technologií, přesto měl na okamžik pocit, jako by se přenesl v čase zpět a ocitl se v jakési méně uspěchané, ale o to mírumilovnější zemi.

Vesnice byla za nimi, a když jeli podél hučícího potoka rozvodněného tajícím sněhem, zmocnila se Pittmana náhlá vlna znepokojení. Sálh dozadu pro tašku, vytáhl svou pětačtyřicítku a doplnil zásobník.

Potom zastrčil pistoli za opasek, aby nebyla vidět. Bylo to sice dost nepohodlné, ale věděl, že se to tak v podobných situacích dělá.

Pod jeho sportovním sakem byla pistole schovaná daleko lépe, než kdyby ji tahal v kapse pláště, kde formovala podezřelou vybouleninu. Musel si jenom chvíli zvykat na chladivý dotyk kovu na zádech.

Před několika dny, ve středu večer, jsem cítil chladnou hlaveň pistole v ústech, uvědomil si, a teď...

Opět se natáhl dozadu pro taštičku, kterou tam měla položenou Jill.

"Hej, co to děláte?"

"Dívám se, jestli bude vyhovovat."

Ještě jednou zalovil ve své tašce a vytáhl druhou pistoli, tu, kterou sebral jednomu z mužů v bytě Jill. Byla téměř stejně velká jako jeho pětačtyřicítko, ale měla menší kalibr - byla to devítimilimetrová Beretta.

"Snad nepočítáte, že ten krám budu nosit s sebou," protestovala Jill. "Ani nevím, jak se s tím zachází."

"Ani já jsem to před několika dny nevěděl. Člověk se musí naučit, co právě potřebuje - to je moje zásada."

Byla to malá taška z kůže, která se nosí přes rameno na boku.

"Hodí se perfektně," pochvaloval si Pittman.

"Říkám vám, že nehodlám -"

"První věc, kterou musíte o pistoli vědět," přerušil její námitky Pittman, "je, že náboje jsou tady v tom pouzdru, kterému se říká zásobník. Ten se vkládá zespodu do pažby."

"Myslíte to vážně?" Jill zamžourala, protože auto vyjelo ze zastíněného mostu do oslňující sluneční záře. "Máte vůbec ponětí, kolik pacientů s těžkým střelným zraněním jsem se na našem oddělení pokoušela udržet při životě? Nechci o té pistoli nic slyšet. Nechci mít s tím krámem vůbec nic společného."

Pittman ji chvíli pozoroval a pak se podíval dopředu. "První odbočka za mostem vpravo."

"Vím. Pamatuji si, jak to knihovnice říkala."

"Já jen, abych vám pomohl."

"Omlouvám se. Nechtěla jsem vám tak odseknout. Jsem trochu... Vyděsil jste mě s tou pistolí." Její hlas byl nejistý.

"Když jsme jeli vlakem, přestala jsem si téměř uvědomovat, v jak vážné situaci jsme. Byla bych hrozně ráda, kdybych s tím nemusela zacházet."

"Tak to tedy obraťte," řekl Pittman.

"Cože?"

"Vrátíme se do Montpelier a já vás pošlu vlakem zpátky do New Yorku. Do té akademie půjdu sám."

"To myslíte...? Jaký by to mělo smysl? Přece se nic nezměnilo. Nemohu se vrátit do svého bytu. Sam jste mě přesvědčil, že mi policie nemůže poskytnout ochranu na neomezenou dobu. Já se opravdu nemohu obrátit na rodiče, aby mě z toho vytáhli. Pravděpodobně jsou pod kontrolou i oni. Stejně tak mí přátelé - nemohu je vystavovat nebezpečí. Myslím, že nejbezpečnější místo pro mne je teď vedle vás."

"Pistoli už máte nabitou. Nemusíte dělat nic jiného, než stisknout spoušť. Tamhle je brána." Pittman ukázal na velký nápis, který oznamoval: GROLLIER ACADEMY.

Po něm byl pak ještě jeden nápis: VĚST ZNAMENÁ SLOUŽIT.

"To není špatné motto," řekl Pittman.

Odbočili ze silnice na dlážděnou cestu stoupající do zalesněného svahu. Brána v plotu z bílých latěk byla otevřená. Projeli okolo menšího domku, který Pittmanovi připomínal strážní budku někde na vojenské základně. Nikdo v ní však nebyl, a tak Pittman usoudil, že pravděpodobně slouží k ukládání různých dodávek, které jsou do školy přiváženy. Z vrcholku svahu se otevřel tak krásný pohled, že Jill na chvíli zastavila, aby se mohli podívat. Na všechny strany se táhly zalesněné svahy kopců zvedajících se k vrcholům hor na obzoru. Ale přímo před nimi, dole, se uprostřed lesů nacházelo rozlehlé travnaté údolí. Pittman uviděl stádo koní, stále, jezdecké kolo a hřiště na pólo. Hned vedle bylo několik fotbalových hřišť a v dálce pak oválné jezírko, které se v slunečních paprscích třpytilo jako drahokam. Právě při tom pohledu si vzpomněl na slova profesora Folsoma o sportu a hlavně o fotbale a veslování.

Ale Pittmanova pozornost se soustředila hlavně na budovy v centru toho všeho. Věvodila jim bílá kostelní věž a impozantní budova na pilířích. Ta byla pravděpodobně administrativním centrem školy. Okolo se pak rozkládalo asi patnáct nižších cihlových budov, porostlých břečťanem.

"Učebny a ubytovny pro žáky," řekl Pittman. "Všechno jednoduché a funkční. Budoucí elita je vychovávána ve spartánských podmínkách."

Jill se na něho trochu nejistě podívala. "Všimla jsem si, že vám slovo elita nejde moc lehce přes zuby."

"Úplně souhlasím s výrokem Willa Rogerse - nikdy jsem se nesetkal s bohatým člověkem, který by se mi líbil."

"Já jsem také bohatá," řekla tiše Jill.

"Jenže vy se jako bohatá nechováte. Víte... měl jsem staršího bratra," řekl váhavě.

Jill mlčela a čekala.

"Jmenoval se Bobby," pokračoval po chvíli. "Učil mě jezdit na kole, jak správně odpalovat v basebalu a spoustu dalších věcí, které by měl umět každý kluk. Když jsem přišel domů s modrým okem po rvačce na školním dvoře, učil mě boxovat. Bobby byl můj idol. Neexistovalo nic, co by neuměl. Panebože, jak já jsem ho měl rád."

"Pořád používáte minulý čas."

"Padl ve Vietnamu."

"Oh... to je mi líto."

"Nechtěl tam jít. Nevěřil, že je to spravedlivá válka. Ale moji rodiče neměli peníze a nemohli poslat Bobbyho na univerzitu. Proto nedostal odklad. Pamatuji se, jak proklínal všechny bohaté, že mohou poslat svoje děti do škol a uchránit je tak nástupu na vojnu. V každém dopise z Vietnamu se zmiňoval o svých kamarádech - žádná elita, nikdo z vysokých kruhů. Bobby ovšem používal mnohem drsnějších termínů. Neustále se zmiňoval o zlé předtuše, která ho trápila. O tom, že nevěří, že se někdy vrátí domů. Měl pravdu. Milosrdný oheň ho spálil. Chodíval jsem každý den k jeho hrobu a pokaždé mě napadalo, jak lehké je pro mocné tohoto světa rozpoutat válku, když v ní jejich děti nemusí bojovat. Později, když jsem si našetřil peníze z práce na stavbě a odešel studovat, jsem poznal ještě druhou stranu té mince - nejen, že ti všichni pracháči ve válce nic neriskují, ale navíc z ní těží. Bohatnou na ní ještě víc. Proto jsem se stal novinářem. Rozhodl jsem se jít po těch bastardech, kteří způsobili smrt mého bratra."

"Je mi to líto," opakovala Jill.

"Nezlobte se." Pittman se zadíval na svou ovázanou ruku, "Omlouvám se. Nechtěl jsem o tom mluvit."

Jill se dotkla jemně jeho ruky.

Budovy školy byly situovány okolo čtvercového náměstí, které Pittmanovi připomínalo cvičiště na vojenské základně. Jill se tam už chystala zaparkovat, když si všimla, že vedle vysoké budovy je parkoviště. Stálo na něm několik aut. Pittman vystoupil a podvědomě si sáhl dozadu, kde měl pod sportovním sakem pistolí. S nepříjemným pocitem si uvědomil, že být ozbrojen už považuje málem za samozřejmé. Jak daleko od toho středečního večera dospěl. Jill zamkla auto a připojila se k němu. Její tenisky, džínsy a svetr zůstaly v tašce na zadním sedadle a nahradilo je mnohem elegantnější oblečení. Měla na sobě hnědé střevíčky, volnou sukni pískové barvy, tmavě zelený kabátek a žlutou halenku. Pittman si ji prohlížel a musel přiznat, že se mu její nové oblečení velice líbí. Vlastně ji ještě neviděl oblečenou jinak, než v uniformě zdravotní sestry, nebo v tom, co na sebe v rychlosti natáhla před útekem z bytu. V každém případě musel konstatovat, že si její nohy v eleganci nic nezadají s její tváří.

"Připravena?"

Jill se nervózně nadechla a přikývla. Pravou rukou si na rameni upravila řemen své příruční taštičky. "Je pěkně těžká."

"Zkuste zapomenout, že je tam zbraň."

"To se vám lehce řekne. Stejně nevím, proč ji mám tahat s sebou."

"Protože mám zkušenost, že se věci vždycky vyvíjejí jinak, než očekávám."

Vyšli z parkoviště na prázdné náměstí. Najednou se ve všech okolních budovách rozezvučel zvonek a celý prostor se v několika vteřinách zaplnil spěchajícími studenty.

Všichni měli stejné oblečení - volné šedivé kalhoty, světle modré sportovní sako, bílou košili a proužkovanou vázanku. Zřejmě školní stejnokroj. Každý spěchal přes náměstí k větší budově proti kostelu.

"Nácvik požární evakuace?"

Jill se podívala na hodinky. "Ne. Oběd. Je poledne."

Před nimi se zastavil asi patnáctiletý mladík. Stejně jako ostatní měl nablýskané černé polobotky a krátce zastřižené vlasy. "Hledáte někoho, pane?" zeptal se Pittmana. Jeho hlas a pohled prozrazovaly značné sebevědomí.

"Rádi bychom věděli, kde je školní knihovna," odpověděl Pittman.

Mladík ukázal směrem doleva. "Budova číslo čtyři, pane. Přejete si navštívit pana Bennetta?"

"Pana Bennetta?"

"To je ředitel akademie."

"Ne. Není třeba ho obtěžovat. Děkujeme za radu."

"Není zač, pane." Mladík se otočil a rychlou chůzí pokračoval k budově, ke které mířili ostatní. Ačkoliv spěchali, bylo vidět, že se snaží vypadat jako džentlmeni.

"Tomu nebude dělat problémy zapadnout do washingtonských kruhů," konstatoval Pittman.

Oba se vydali směrem k budově, kterou jim mladík ukázal. Z prudkého poledního slunce vešli na studené schodiště páchnoucí po vosku. Jedny schody vedly dolů, druhé nahoru.

V celé budově bylo až děsivé ticho.

"Pochybuji, že by byla knihovna v suterénu," ozvala se Jill. "Knihám nedělá dobře vlhkost."

Pittman souhlasně přikývl a vykročil po schodišti do prvního poschodí. Z haly vedlo na různé strany několik dveří a většina z nich byla otevřena. Nakoukli do jedné místnosti a uviděli v ní řadu stolků s počítači. Jiná místnost byla zřejmě určena pro výuku jazyků, protože na každém stolku byl nainstalován kazetový přehrávač se sluchátky.

Když chtěl Pittman nakouknout do třetích dveří, vynořil se z nich starší muž, který byl oblečen podobně jako studenti. Vypadal na šedesát, ale jeho pohyby byly jaksi pomalé a těžkopádné.

Zamžoural na ně přes silné brýle a oznámil: "Právě odcházím na oběd. Hledáte někoho?"

"Bylo nám řečeno, že se v této budově nachází knihovna."

"Ano. To je pravda." Muž si odkašlal.

"Předpokládám, že právě tady uchováváte dokumenty týkající se historie školy. Myslím soupisy žáků, třídní knihy a podobně."

"Jistě. Všechny tyto věci jsou uloženy v archivním oddělení." Muž několikrát zamrkal. "Nevzpomínám si, že bychom se někdy setkali. K čemu ty materiály potřebujete?"

"Jmenuji se Peter Logan," představil se Pittman, "a jsem nezávislý novinář. Rozhodl jsem se napsat knihu, na kterou se už dlouho chystám."

"Knihu?"

"Knihu o vaší akademii. Vyšlo z ní přece neobvykle mnoho významných osobností."

"Ano. Dalo by se říci, že s nimi máme společného víc než jenom pár školních let. Ale pochybuji, pane, že by si přáli, aby někdo narušoval jejich soukromí."

"Ne, to opravdu nemám v úmyslu. Chci psát o akademii jako takové. Myslím, že kdybych popsal vaše vynikající metody, mohlo by to sloužit jako příklad i pro jiné podobné školy. Podívejte se, naše země prožívá určitou krizi. Pokud nebude vzdělávací systém změněn, tak... mám vážné obavy o budoucnost. Potřebujeme model a já neznám lepší, než představuje Grollier Academy."

Muž souhlasně přitakal. "Ani já neznám v celé Americe školu, která by studenty připravila lépe než naše. A o jaké informace máte zájem?"

"No, pro začátek, pane...?"

"Caradine. Jsem hlavní knihovník."

"Zamýšlím přirozeně věnovat většinu knihy vzdělávacímu systému vaší školy. Ale potřeboval bych tuto část doplnit o některá fakta. Na příklad, kdy a kým byla akademie založena, jak se rozvíjela, chtěl bych také uvést nejznámější studenty, kteří jí prošli, a podobně. Pro začátek by mi pomohlo, kdybych si mohl prohlédnout archiv. Určitě jsou v něm staré fotografie, které by mohly dokumentovat, jak se celý areál v průběhu let měnil. Také bych možná objevil, že Grollier Academy prošlo mnohem víc slavných osobností, než je mi známo. Potřeboval bych si to všechno prohlédnout, než se rozhodnu, na kterou oblast se zaměřit podrobněji."

"To je rozumná metoda. Archiv je..." Caradine pohlédl na hodinky. "Promiňte, ale teď se musím vzdálit, protože mám u oběda s někým schůzku. Ostatně už mám zpoždění. Obávám se, že vás musím odkázat na jednu hodinu odpolední... Pokud budete mít zájem, jsem si jist, že by vám u nás vedoucí jídelny umožnil poobědvat."

"Díky, pane Caradine, ale já a moje asistentka jsme poměrně pozdě snídali a... Po pravdě řečeno, jsem dychtivý pustit se do práce. Úplně by nám stačilo, kdybyste nás pustil do vašeho archivu a my bychom se s ním zatím seznámili."

Doufám, že vás neobtěžujeme. Myslím, že máte spoustu jiné práce, než se dívat, jak se přehrabujeme v dokumentech."

Caradine se znovu podíval na hodinky. "Věřte mi, už bych měl... No dobře. Nevím, proč bych vás tam nemohl pustit. Archiv je ve druhém poschodí, hned první dveře vpravo od schodů."

"Jste velmi laskav, pane Caradine. Jestli nám tam odemknete, budeme se snažit, abychom vás už neobtěžovali."

"Stačí jen vyjít nahoru," řekl Caradine a vedl je ke schodišti. "Dveře archivu nejsou zamknuté. Grollier Academy je škola pro džentlmeny, téměř žádné dveře se tu nezamykají. Všem našim žákům bezvýhradně důvěřujeme. V celé stotřicetileté historii školy se nevyskytl ani jeden případ krádeže nebo něčeho podobného."

"Ano. Přesně takové reference jsem už slyšel. Jsem rád, že jste mi je potvrdil. Budu vaše slova citovat ve své knize." Caradine přikývl, ale z jeho gesta už byla patrná značná netrpělivost. "Promiňte, mám už značné zpoždění." Spěšným krokem sešel ze schodů a opustil budovu.

Dveře od vchodu zaklaply a nastalo ticho. Pittman se obrátil k Jill a ukázal nahoru. "Doufám, že ten Caradine není žádný hltavec."

Do archivu vedly dveře s výplní z leptaného skla, a když bral Pittman za kliku, na okamžik ho přepadla obava, zda měl Caradine s tím zamykáním pravdu. Dveře však byly opravdu otevřené a Pittman s úlevou vstoupil.

Místnost byla větší než očekával a téměř celý její prostor vyplňovaly knihovnické police.

Jill zavřela dveře a rozhlédla se. "Musíme si to rozdělit. Vemte si police u pravé stěny, já se dám tady do těch," ukázala vlevo od dveří.

Následujících pět minut bylo v místnosti ticho, protože se oba snažili zorientovat v systému archivu.

"Tady," ozvala se najednou Jill.

Pittman k ní okamžitě přišel a sehnul se k přihrádce téměř u podlahy, kam Jill ukazovala. Bylo tam několik řad tlustých fascicul svázaných v černé kůži. Všechny měly na hřbetech zlatým písmem označený letopočet a byly uspořádány chronologicky, počínaje rokem 1900.

"Pokud si vzpomínám, tak Caradine řekl, že škola má za sebou stotřicetiletou historii," řekl Pittman. "Kde jsou ostatní?"

"Možná, že začali archivovat dokumentaci teprve od počátku tohoto století."

Pittman pokrčil rameny. "Možná. Ale to nás nemusí trápit. Když uvážím, že Millgatovi bylo osmdesát a že na Grollier Academy mohl absolvovat v osmnácti letech, pak vychází ročník..."

"Jaro 1933," řekla Jill.

"Jak jste to, proboha, mohla tak rychle spočítat?"

"Vždycky jsem byla dobrá počtářka. Však víte, tolik peněz," pokusila se Jill o žert, aby trochu zmírnila napětí. "Mohla ovšem absolvovat v sedmnácti."

"Ale všichni velcí poradci přece nejsou stejně staří. Zkusme prohledat ročníky 1929 až 1936."

"Dobře," souhlasila Jill. "Já si tedy vezmu 1929."

"Tamhle je stůl, přenesme si to tam."

Každý si vzal několik ročníků a oba se posadili ke stolu proti sobě.

"Vidím, že jsou jména seřazena podle abecedy. To nám ušetří čas," poznamenala Jill.

Pittman otočil stránku. "Víme, že tu byli kromě Millgata ještě Eustace Gable a Anthony Lloyd. O zbývajících dvou, Winstonu Sloanovi a Victoru Standishovi, to zatím tvrdit nemůžeme. Ale nás zajímá ještě jiné jméno."

"Jaké?"

"Duncan. Způsob, jakým ho Millgate vyslovil... Řekl to se stejným důrazem jako Grollier. Musí to spolu nějak souviset. Problém je, že Duncan může být stejně tak křestní jméno jako příjmení."

"To znamená, že musíme překontrolovat všechna jména, která tu jsou uvedena." Jill se podívala na hromadu svazků a pokrčila čelo. "Kolik říkal profesor Folsom, že má tahle škola žáků? Mám takový dojem, že tři sta. To nás čeká pěkná práce."

Oba se znovu zabrali do prohlížení.

"Samé mrtvé tváře," zamumlal Pittman.

Jill na něho tázvavě pohlédla.

"Všechny staré fotografie mě děsí," vysvětloval.

"Vím, co myslíte. Tady jsou všichni na prahu života, ale většina z nich je už po smrti."

Pittman si vzpomněl, s jakým rozechvěním vždy prohlížel fotografie svého mrtvého syna. Najednou cítil, že se mu v ústech udělalo sucho.

"Jednoho už mám," řekla Jill. "Eustace Gable, nováček, ročník 1929."

"Ano, to souhlasí. Já jsem ho našel jako seniora v ročníku 1933. A tady je Anthony Lloyd, senior, také 1933," řekl Pittman.

"A tady je Millgate."

"Ale to pro nás není nic nového. To už jsme věděli."

"Tak tohle jsme ale nevěděli," řekla vzrušeně Jill. "Winston Sloane, nováček, ročník 1929."

"Tak jsem měl pravdu. Chodil sem, ale do své biografie to neuvedl, syčák jeden. Asi měl k tomu nějaký důvod."

"Už mám i dalšího," znovu se ozvala Jill vzrušeně. Tady je, Victor Standish."

"Takže všichni, parchanti."

"Další knihy už tedy nemusíme prohlížet," řekla Jill. "Ta jména se opakují z jednoho roku do druhého počínaje dvacátým devátým a konče třicátým třetím."

"Ale co Duncan? Já jsem zatím nenarazil na jediného studenta, který by měl buď křestní jméno nebo příjmení Duncan. Co mi tím chtěl, proboha, Millgate sdělit? Jaká je souvislost mezi...?"

Za matným sklem výplně dveří se objevil stín. Pittman to poznal, i když se přímo tím směrem nedíval. Otočil se právě v okamžiku, kdy do místnosti rázně vstoupil neznámý muž. Také on měl šedé volné kalhoty, bleděmodré sako a červenou proužkovanou vázanku. Byl to vysoký štíhlý padesátník se strnulým držením těla, ostrou bradou, úzkým patricijským nosem a velitelským pohledem.

"Byli byste tak laskaví a řekli mi, co tady děláte?"

Pittman vstal. "Samozřejmě. Ano," začal nejistě. "Zamýšlím napsat o vaší škole knihu, a tak -"

"Neodpověděli jste mi na otázku. Ptal jsem se vás, co tady děláte?"

Pittman se podíval na Jill s předstíraným zmatkem. "Vidíte přece, prohlížíme si archivní záznamy."

"Kdo vám to dovolil?"

"Pam Caradine, knihovník. Řekl, že si můžeme -"

"Pan Caradine nemá právo vám nic dovolovat."

"Řekněte nám tedy, kdo -"

Mužovy oči se hněvivě zabýskly. "Pouze já. Jsem ředitel této akademie."

"Á, pan Bennett," vzpomněl si Pittman na jméno, o kterém se zmínil venku ten mladík. "Chtěli jsme vás navštívit, ale protože byl čas oběda a vy jste ve své kanceláři nebyl, zašli jsme mezitím sem a dovolili se pana Cardina."

"Nebylo by vám to nic platné. Existuje procedura, kterou musí každá případná návštěva podstoupit. Musíte podat písemné žádosti a vyplnit formuláře."

"Žádosti? Formuláře? Ale řekl jste přece, že vy jste jediná osoba, která je oprávněna -"

"Řekl jsem, že jsem ředitel akademie. Mám sice rozhodující slovo, ale v takovémto případě, kdy se jedná o porušení soukromí významných osob, musím své rozhodnutí konzultovat ještě s jinými lidmi."

"Ale moje kniha by měla pomoci -"

"Lituji, ale musím vás požádat, abyste okamžitě odešli."

Jestli mě ještě jednou přeruší v půli věty, tak toho panáka praštím, pomyslel si Pittman.

"Jistě. Samozřejmě, že vás budeme respektovat," snažil se uklidnit situaci. "Omlouváme se za nedorozumění. Možná, že bychom mohli jít do vaší kanceláře a celou věc prodiskutovat."

"Ano, vidím, že se skutečně jedná o nedorozumění, ale úplně jiného charakteru. Nemyslel jsem, abyste opustili tuto místnost, ale celý areál školy."

Bennett probodával Pittmana pohledem a jeho ruka ukazovala ke dveřím.

"Dobře tedy." Pittman se nutil do klidu, protože se nedalo nic jiného dělat. Najednou si uvědomil, že Jill stojí vedle něho. "Napišu vám dopis, ve kterém se pokusím vysvětlit, o co se mi jedná."

"Velice pochybuji, že tím něčeho dosáhnete."

"Bohužel, také se mi zdá."

"Sbohem."

"Sbohem."

"Velice pohostinné místo," poznamenala Jill, když vyjížděli z parkoviště.

"To teda jo. Už jsem byl vykopnut z mnoha míst, ale ze školy ještě ne."

Vyjeli na náměstí, minuli několik nízkých učeben a zamířili na cestu, po které sem přijeli. "Pořád nás pozoruje?" zeptala se Jill.

Pittman se otočil, aby se podíval. "Stojí před knihovnou. Celou dobu jsem ten jeho pohled cítil za zády. Pan Persona." Projeli okolo stájí a před nimi se rozprostřela rozlehlá zelená louka. Silnice se začala zvedat. "To by mě zajímalo, co ho tak dožralo," uvažovala Jill. Myslíte, že se našel jenom proto, že jsme se dovolili knihovníka a ne jeho?"

"Dost o tom pochybuju. Něco mi říká, že kdybychom zašli nejdříve za ním, nedostali bychom se do archivu vůbec."

Pittman se na okamžik odmlčel. "Zdá se, že máme společnost."

"Ano, vidím je v zrcátku. Myslíte, že to jsou Millgatovi lidé?" Hlas Jill prozrazoval napětí a strach. "Co když věděli, že sem přijedeme, a čekali tu na nás?"

"Myslím, že kdyby to tak bylo, už dávno by s námi udělali krátký proces."

"Pokud ovšem nechtěli způsobit rozruch ve škole. Příliš mnoho svědků, všechno samé děti. Třeba nás chtějí nechat odjet několik kilometrů a pak..."

Jeich auto překonalo vrcholek kopce a projíždělo ostře klesajícím úsekem směrem k objektu, který připomínal strážní budku. Pittman sáhl dozadu pod sako a vytáhl schovanou pistoli.

"Co chcete dělat?" zeptala se Jill nervózně.

"Zatím nic. To jen pro každý případ."

Minuli budku a projeli branou na veřejnou silnici.

"Ne, neodbočujte doleva. Jeďte na druhou stranu," řekl Pittman.

"Ale tím se budeme vzdalovat od Montpelier."

"Pokud nás sledují Millgatovi lidé, očekávají, že pojedeme právě na Montpelier. Ted' nás ale nevidí, protože jsou pořád ještě za kopcem."

Pneumatiky zakvilely a Jill prudce zatočila na úzkou venkovskou silnici. Vzápětí sešlápla plynový pedál téměř až na podlahu a Pittman byl rád, že se zachytil za čelní desku, když projížděla zatáčkou.

Okolo cesty se míhaly jehličnaté stromy.

"Zpomalte."

"Máte strach o mé řidičské umění."

"To ne, jste naprosto perfektní. Ale chtěl bych se dostat pryč ze silnice. Potřebovali bychom najít... Tam! Zajed'te mezi ty stromy!"

Jill se opřela do brzdy dřív, než to očekával. Potom strhla volant doprava a vřítla se na zpola zarostlou cestu mizející kdesi mezi stromy. Cesta byla plná výmolů a Pittman se měl co držet. Přesto však sledoval zadním okénkem situaci za nimi.

"Zastavte. Už jsme mimo dohled ze silnice."

V okamžiku, kdy se auto zastavilo, otevřel Pittman dveře a vyběhl ven. Sehnutý, aby se zbytečně neukazoval, postupoval lesem co nejbližší k zatáčce na silnici. Když uznal, že už je dost blízko, zpomalil, opatrně překročil kládu a vplížil se do nízkého podrostu.

Konečně se dostal do místa, odkud viděl na bránu vedoucí do akademie. Právě v tom okamžiku k ní dojíždělo auto, které jelo za nimi.

K Pittmanovu překvapení však u brány zastavilo, vystoupili z něj dva muži a vztekle bránu zavřeli. Pittman pozoroval, jak ji zajišťují řetězem a zamykají. Teprve teď však uviděl další nápis, kterého si předtím, když byla brána otevřená, nemohl všimnout. Stálo tam: VSTUP ZAKÁZÁN! NARUŠITELÉ BUDOU STÍHÁNI!

Tomu docela věřím, pomyslel si Pittman, když pozoroval oba muže, jak nastupují do auta a vracejí se zpátky.

Ještě chvíli čekal, aby měl jistotu, že je nikdo jiný nesleduje, a pak se pomalu narovnal. Když se obrátil směrem k lesu, uviděl, jak se nedaleko něho z houští zvedá Jill.

"Nechápu to," řekla, když k ní došel. "Jestli to byli Millgatovi lidé, proč nás nesledovali?"

"Možná, že měli příkaz neopustit území školy."

"Nebo to třeba byli jenom lidé, kteří se na škole starají o sportovní výuku," uvažovala Jill. "Fotbalový trenér, instruktor veslování... Bennett je mohl poslat, aby se přesvědčili, že jsme opustili areál školy, a pokud ne, měli nás k tomu přinutit."

Pittman překročil kládu, která mu stála v cestě. "Možná. Dokud nedorazí posily. Ten Bennett mi připadal rozčilenější, než by odpovídalo celé situaci. Někdo ho zřejmě musel varovat."

"A teď někam volá telefonem."

"Správně," řekl Pittman. "Ale možná došli k názoru, že jsme opravdu odjeli pryč."

"A neodjeli?" zamračila se Jill. "Chcete říct, že se teď nemíníte vrátit do Montpelier?"

"A co bychom dělali potom?" Vpředu mezi stromy se objevilo jejich auto. "Čeho bychom se chytli?"

"A co můžeme dělat tady? Žádného Duncana jsme mezi jmény studentů nenašli. Třeba Millgate opravdu blábolil, co mu na jazyk přišlo. Duncan a Grollier Academy nemusí mít vůbec žádnou souvislost."

"Nemusí. Ale já se o tom chci přesvědčit." Pittman došel k autu a opřel se o dveře. "Vrátím se tam. Dnes v noci."

Na obloze svítil jen úzký srpek měsíce, ale přesto vydával poměrně dost světla. Pittman přelezl dřevěný plot a ponořil se do temnoty stromů. Na nohou měl maratony a přes svetr přetažené černé triko. Navíc si ještě oblékl černou vlněnou čepici, rukavice a tmavou bundu. Všechny tyto věci, spolu s malým ruksáčkem, si koupil ve vesnici asi patnáct kilometrů odtud. Bunda měla dostatečně veliké kapsy, aby se v nich schovala pistole a malá baterka.

Dokud šel lesem, měl problémy pouze s tím, aby nezakopl o nějaký kmen nebo suchou větev. Horší to bylo, když se dostal na kraj lesa a před ním se objevil otevřený travnatý svah, který se táhl až k matným siluetám budov Grollier Academy. Byla půlnoc a kromě několika oken v administrativní budově svítila jen vnější světla na náměstí a nad vchodem do každého objektu. Nikde žádné známky mimořádné aktivity.

Přesto Pittman čekal a uvažoval, jak nejlépe postupovat dál. Předpověď počasí ohlašovala noční ochlazení až na 1° C, a když Pittman pozoroval obláčky sražených par stoupajících od jeho úst, docela tomu věřil. Přesto se lehký třes, který občas projel jeho tělem, nedal svést výhradně na chlad. Měl strach. Mimoděk mu přišlo na mysl porovnat své nynější pocity s těmi, které zažil v podobné situaci ve Scarsdale. Tenkrát ho také rozechvívala nervozita, ale ta se mísila se zvláštním uvolněním vyplývajícím z přesvědčení, že nemá co ztratit. Ale teď...

Co teď? Opět tu byla ta otázka, které se už pokoušel čelit několikrát. Zlepšila se jeho situace? Změnil se jeho život k lepšímu?

Máš strach, říkal si sám pro sebe. Máš strach, protože teď už máš co ztratit. Nebo si to alespoň myslíš.

Teď už nechceš zemřít?

Proč?

Že by Jill?

Ta myšlenka se vynořila zcela neočekávaně. Jaké naděje si děláš?

Naděje. Pittman si uvědomil, že právě toto slovo pro něho v posledních letech ztratilo jakýkoliv praktický význam.

Ano, s nadějí přichází strach.

Začal opatrně sestupovat po travnatém svahu dolů. Noc byla tichá a klidná, jen občas se zvedl slabý závan větru.

Protože musel jít mokrou trávou, byly za chvíli jeho maratony skrz naskrz provlhlé a začaly ho studit nohy. Teď se však nemohl ohlížet na nepříjemné pocity. Musel se soustředit na další postup. Minul jezdecký kruh, potom fotbalové hřiště a před ním se objevily temné obrysy školních budov.

Ze své novinářské praxe dobře věděl, že kdyby tu někde v úkrytu seděl ostřelovač s infradalekohledem, nebylo by pro něho problémem zlikvidovat ho jediným výstřelem. Proto mu každý další krok, kdy se nic nestalo, dodával sebedůvěru a odvahu pokračovat. Možná, že všechna nebezpečí přeceňuje. Možná, že to nebude tak obtížné, jak se obával.

Někde za ním zařehotal kůň a Pittman strnul. Plaše se rozhlédl, jestli náhlý zvuk nepřilákal něčí pozornost. Když se ozvalo další zařehotání, rozhodl se rychle doběhnout do stínu nejbližší budovy a tam vyčkat, co bude dál.

Celý areál se opět ponořil do ticha. Tak rychle, jak jen mu to opatrnost dovolovala, obešel vnější stranou řadu budov.

Snažil se přebíhat od jednoho zastíněného místa ke druhému a zbytečně se nevystavovat na otevřených prostranstvích. Když se mu podařilo obejít polovinu náměstí a dostat se až na protější stranu, chvíli se zastavil přitisknutý ke zdi jedné učebny a poslouchal. Skutečnost, že se bez problémů dostal až sem, jeho odhodlání jenom posílila. Ale v pozadí pořád přetrvával pocit strachu a nejistoty, jako by si byl vědom, že tady nezíská nic zadarmo.

Stál teď přikrčen u zdi objektu, který sousedil s budovou knihovny. Konečně se odhodlal přeběhnout poslední otevřený úsek. Bylo jasné, že si nemůže dovolit přiblížit se k předním dveřím. Ty totiž byly, stejně jako čelní dveře

všech ostatních budov, osvětleny poměrně silným světlem. Podél stěny se tedy doplážil k zadním dveřím a zkusil vzít opatrně za kliku. Bylo zamčeno. Pittman si vzpomněl, jak se knihovník chlubil, že na zdejší škole panuje absolutní důvěra, a není tedy třeba žádné dveře zamykat. Ano, ale právě s tímto postojem ostře kontrastovalo podrážděné a vrcholně podezíravé chování ředitele akademie. To jen svědčilo o tom, že ředitel musel být nějak varován před cizími návštěvníky. Ale proč a kým? Že by vliv lidí okolo Millgate dosahoval až sem? Ale co se tu pokoušeli skrýt?

Když tu byli v poledne s Jill, nevšiml si žádných známek, že by byl v budově nainstalován bezpečnostní systém. Alespoň jedna věc, kterou se nemusí znepokojovat. Vytáhl O'Reillyho nůž a vysunul z něho nástroj na odemykání zámků. Zaskřípání kovu o kov ho zprvu téměř vyděsilo. Na chvíli přestal, ale pak se dal znovu do práce. Když se mu konečně podařilo zámek odemknout a sáhl po klice, přepadl ho intenzivní pocit, že uvnitř na ně někdo čeká. Pootevřel dveře a s pistolí namířenou do tmy se jimi rychle protáhl. Zůstal stát a poslouchal. Nic se nedělo. S očima stále upřenýma do tmy, sáhl levou rukou za sebe a dveře zavřel.

Opět stál a poslouchal. Spíš jen tušená ozvěna zavíraných dveří zmizela a znovu ho obklopilo ticho, ve kterém slyšel jen svůj vlastní tlumený dech. Možná uběhla minuta. Cítil, jak se navzdory mrazivému vzduchu potí.

Konečně se rozhodl zamknout zadní dveře a začal pomalu stoupat schod za schodem nahoru. Když dorazil do prvního poschodí, zastavil se a znovu naslouchal. Stejně tak na posledním schodu ve druhém poschodí. Stále ještě nezaregistroval jedinou známku toho, že by nebyl v budově sám. Oči si už navykly na tmu, a tak mu nedělalo problém najít prosklené dveře do archivu. Matným sklem prosvítalo velice nejasně měsíční světlo, dopadající do místnosti několika velkými okny. Dveře byly zamknuté, ale tentokrát už to Pittmana nepřekvapilo.

Rychle si poradil se zámkem a opatrně vstoupil. Zavřel za sebou a znovu napjatě poslouchal. Kdyby tu na něho čekali, museli by proti němu okamžitě vyrazit. Nic se ale nedělo. Asi po půl minutě se sklonil nad zámkem a zamkl za sebou. Potom přistoupil k jednomu oknu po druhém a stáhl zatemnění. Konečně se odvážil rozsvítit svou malou baterku. Přesto však dával pozor, aby jejím paprskem mířil pouze dolů na podlahu a vyloučil jakoukoliv možnost, že by někdo mohl zpozorovat světlo zvenku.

Pomalů našel polici se svazky, které odpoledne prohlíželi s Jill. Teď však tam místo nich byla prázdná mezerka. Ročníky 1929 až 1936 byly pryč. Opatrně si posvítil na stůl v naději, že snad jsou pořád ještě tam, kde je nechali, ale stůl byl také prázdný. Bennett je tedy musel odnést pryč.

Zatraceně. Co teď?

Začal se navíc potit z rozčilení. Zhasl baterku, sedl si na zem a opřel se zády o polici.

Intenzivně přemýšlel, co může dělat dál. Kontrolovat vyšší ročníky? Ale proč? Jaký by to mělo smysl? V té době už ani jeden z velkých poradců na akademii nebyl.

Ale co tedy jiného?

Leda, že by zde existovaly ještě jiné dokumenty, které by se týkaly období, kdy tu Millgate a ti čtyři ostatní studovali.

Když tu byli odpoledne s Jill, soustředili se právě jen na svazky označené letopočtem. Ale pamatoval si, že tu byly ještě krabice, o jejichž obsahu neměl nejmenší tušení. Vstal a šel si na ně posvítit baterkou. Většina z nich byla označena zkratkami SEM VÝK a na policích nad nimi byly připíchnuty cedulky s čísly 51-52,52-53,53-54 atd. Pod tlakem časové tísně se včera odpoledne nedostali ani k tomu, aby se do nich alespoň podívali. Teprve teď, když neměl jinou možnost, začal všechny ty věci zkoumat.

Zcela náhodně otevřel první krabici a zjistil, že obsahuje větší množství malých krabiček s mikrofilmy. Pittmana napadlo, že zkratka SEM VÝK asi znamená semestrální výkazy a čísla nad krabicemi určují příslušný školní rok - na příklad 1949 až 1950. Následující školní rok začínal na podzim 1950 a pokračoval na jaře 1951, proto ta čísla 49-50, 50-51. Během let se pravděpodobně nahromadilo tolik archivního materiálu, že bylo obtížné všechno uchovávat ve formě listinných dokumentů. Zřejmě proto se vedení školy rozhodlo převést je na mikrofilmy.

Ale co on s nimi? Má vzít všechny mikrofilmy s ročníky 1929 až 1933 a odnést je s sebou? A kde je bude moci přečíst? Jedině později v nějaké knihovně.

Ale co když pak zjistí, že v nich není to, co hledá? Ne nehne se odtud, dokud...

Počkat. Jestli tu jsou mikrofilmy, musí tu být i čtecí zařízení.

Najednou mu blesklo v paměti, že snad v rohu místnosti napravo od dveří stálo na malém stolku něco, co bylo přikryté pytlem z šedého plátna. Jistě, podle tvaru to nemohlo být nic jiného než čtecí zařízení. Zamířil do rohu místnosti a stáhl z přístroje ochranný obal. Nemýlil se, bylo to čtecí zařízení na mikrofilmy. Zkusil přístroj zapnout a chvíli si nemohl uvědomit, proč se jeho nervozita o poznání zvýšila. Pak mu to ale došlo. Místnost zesvětlela mdlým svitem obrazovky a kromě toho se do ticha ozvalo slabé vrčení ventilátoru. Pittman se vrátil ke krabicím a podle označení našel mikrofilm s dokumenty ze školního roku 1931-32. Dychtivě založil film do přístroje a začal ho prohlížet.

První, co uviděl, byl přehled prospěchu studentů v kursu Antické dějiny I. Nenašel tu však ani jméno Millgatovo, ani žádné jiné, které by ho zajímalo. Posouval film přes individuální výkazy o jednotlivých studentech, až dospěl ke kursu Klasická literatura I. Opět nic. Ani tady nebyl nikdo z těch, které hledal.

Pokud by to mělo takhle pokračovat dál, bude mu trvat hodiny, než se prokousá jediným svitkem. To už by pak bylo účelnější, aby...

Antické dějiny I, Klasická literatura I - to musí být úvodní kursy, uvažoval Pittman. Grollier Academy byla čtyřletá škola a Millgate se svými kolegy musel v tom roce být už ve třetím ročníku. Jejich kursy tedy budou až někde ve třetí čtvrtině kotouče.

Rychle protáhl asi polovinu filmu a najednou narazil na kurs Anglické dějiny, ve kterém bylo registrováno všech pět jmen, která ho zajímala. A u všech pěti bylo uvedeno nejvyšší hodnocení. Pokračoval dál - Anglická literatura, Evropská historie, Řecká filozofie, Latina - všude jména pozdějších velkých poradců a u všech nejvyšší ohodnocení. Ale ani v jediném kursu nenašel nikoho se jménem Duncan.

Posunul filma a objevil se další předmět - Politické vědy. Jeho dech se zrychlil. Zatímco u všech ostatních kursů bylo registrováno vždy více studentů, tehle jich měl pouze šest - pět velkých poradců a studenta jménem Derrick Meecham.

Najednou Pittmana něco napadlo. Když odpoledne prohlížel s Jill ročníkové knihy, ona měla svazky 1929 až 1932, zatímco on 1933 až 1936. Tam také zjistil, že Millgate a jeho druhové absolvovali v roce 1933. Tenkrát se orientoval v seznamu studentů podle písmene M. Teď si ale uvědomil, že si na žádného Meechama nepamatoval.

Připouštěl sice, že se mohl mýlit, ale přesto...

Posunul film dál do letního semestru a bleskově našel kurs Politických věd. V seznamu posluchačů jedno jméno ubylo. Bylo to právě jméno Derricka Meechama.

Co to má znamenat? Byl snad Meecham nemocný? Z předchozího semestru měl hodnocení A, takže se dalo těžko předpokládat, že by kurs nedokončil z prospěchových důvodů. Pittman měl ostatně podezření, že na Grollier Academy ani propadnout nešlo. To už by se spíš škola takového studenta zbavila úplně.

Proč tedy Meecham chybí, přemýšlel Pittman. Začínal si být čím dál víc jistý, že ho paměť neklame a že Derrick Meecham do dalšího ročníku vůbec nenastoupil. Pittman si vzrušeně třel rukou zátylek. Jeho pohled bloudil po obrazovce odshora dolů, až narazil na místo, kde byl podepsán vedoucí kursu. V tu chvíli jako by se dotkl elektrického vedení pod napětím. Najel lupou na podpis vykreslený starým ozdobným rukopisem a jeho tep se prudce zrychlil. Duncan Kline.

Panebože! Tak Duncan nebyl žádný student, ale učitel. Tady je konečně ta hledaná spojitost s Grollier Academy.

Duncan Kline byl Millgatův učitel. A nejen jeho. Byl učitelem všech pěti velkých poradců.

Pittmanovi se zastavil dech. I přes vrčení ventilátoru čtecího zařízení zaslechl na chodbě kroky a hned potom podrážděné hlasy. Po schodech šlo nahoru několik lidí.

Pittman, vyděšen na nejvyšší míru, vypl přístroj.

"... nemohu uvěřit, že jste nenechal nikoho na stráž."

"Ale ti dva přece odjeli. Vím to jistě."

Hlasy se ozývaly čím dál silněji.

"Kam jste je až sledovali?"

"Až na hranici areálu, k hlavní bráně."

"Hlupáci..."

"Asi je dobře, že jsme se sem vrátili."

"Venkovní dveře byly zamknuté. To dokazuje, že záznamy jsou v bezpečí."

"To nedokazuje vůbec nic."

Na chodbě se rozsvítilo světlo. V místnosti, kde seděl Pittman, bylo najednou skoro jako ve dne. Za prosklenými dveřmi se míhaly stíny.

"Ty svazky, co si prohlíželi, jsem sebral."

"A co jiného by je mohlo zajímat?"

Někdo vzal za kliku u dveří.

"Je zamknuto."

"Jistě. To jsem zamkl já. Říkám vám, nikdo tu nemůže být."

"Jen pěkně vytáhněte klíče a odemkněte ty zatracené dveře."

Pittmanovi se sevřela hrud' a najednou cítil, jako by se dusil. Zoufale se vrhl do toho nejtemnějšího kouta a horečnatě uvažoval, co může dělat, aby ho tu nenašli. Bylo mu však jasné, že tu žádná bezpečná skrýš neexistuje. Nebylo se za co schovat a jiné dveře odtud nevedly. Pokud by si vlezl pod stůl, objeví ho v následující vteřině po tom, co vstoupí dovnitř.

Zbývala jediná možnost - okna.

"Tak dělejte," ozval se vztekly hlas a vzápětí zarachotil v zámku klíč. Už nemohl váhat. Vrhle se k oknu, vytáhl roletu a otevřel.

"Moment," ozvalo se z chodby. "Něco jsem uvnitř zaslechl."

"Někdo tam je."

Na to se ozval Bennettův nezaměnitelný nosový hlas: "Co mají znamenat ty pistole?"

"Nechte si ty key. Uhněte!"

Pittman se vyklonil z okna a podíval se dolů. Doufal, že mezi oknem a zemí objeví něco, co by mu umožnilo sešplhat nebo alespoň seskočit nadvakrát, ale v dvouposchodové hloubce pod ním nebylo nic jiného než květinová zahrádka.

"Až otevřu dveře, půjdete vy dva první. Duck doleva, Pete rovně a já doprava."

Pittmanův zoufalý pohled se zachytil břečťanu, který přiléhá ke zdi budovy. Jeho výhonky musely být suché a křehké, protože na něm nebyl ani jediný list. Přesto však to byla jakási šance. Protáhl se pootevřeným oknem ven, chytil se břečťanu a začal šplhat dolů. Jen jestli dole ve tmě nečeká někdo další.

"Připravte se."

Snažil se lézt rychleji, ale najednou se nad ním ozval praskot. Větve břečťanu nevydržely jeho váhu a začaly se odtrhávat od stěny.

Ještě si stačil uvědomit, že muži nahoře vtrhli do místnosti, a hned potom se s ním výhonek břečťanu definitivně utrl. Pittman klouzal nezadržitelně podél zdi dolů. Během pádu se zoufale snažil chytnout se zdravou rukou jiných výhonků, ale i ty se pod ním postupně lámaly. Nohy narazily prudce na zem a vzápětí se několikrát převálil.

"Tamhle!" uslyšel výkřik z okna nad sebou.

Teď nebyl čas zkoumat, jestli si něco nezlomil. Vyskočil na nohy jak nejrychleji byl schopen, a vyrazil do úkrytu za

nejbližší budovu. Za sebou zaslechl dobře známý zvuk výstřelu z pistole opatřené tlumičem.

Adrenalin opět dělal divy a Pittman cítil, jako by byl v jednom ohni. Sáhl do kapsy, otočil se, a aby střelce odradil od další střelby, vypálil směrem k oknu ze své pětačtyřicítky. V nočním tichu působil jeho výstřel doslova ohlušujícím dojmem. Uslyšel tříštění skla a výkřik.

"Ježíšikriste!"

"Dolů! Musíme dolů!"

"Nemůže utéct daleko! Musíme ho dostat, parchanta!"

Pittman vypálil ještě jednou. Ne, že by čekal, že někoho zasáhne, spíš chtěl vyvolat ještě větší rozruch. Čím víc zmatku, tím lépe pro něho. Už se začala rozsvěcovat i světla na ubytovnách studentů.

Prchal podél jakýchsi keřů, zatočil za roh další budovy a pokoušel se ve tmě zorientovat. Jak se, k čertu, odtud nejrychleji dostat? Opustil kryt budovy a vyrazil do tmy na otevřenou louku. Blízko něho hvízdla kulka vypálená patrně odněkud zezadu. Snažil se zrychlit, ale víc už to nešlo. Najednou zpozoroval, že vlevo, souběžně s ním, někdo běží. Bez přípravy tím směrem vypálil. Odpovědí byla další kulka, která okolo něho hvízdla. Kdesi vzadu se rozeřval motor auta. Vzápětí se rozsvítily reflektory a auto vyrazilo tak, aby mu nadjelo.

Pittman zabočil ostře doprava. Byl to jediný směr, odkud ho zatím nikdo neohrožoval. Opět uslyšel zlověstné zahvízdnutí letící kulky. Aby své pronásledovatele zmátl, začal kličkovat, ale za chvíli zjistil, že zmátl spíš sám sebe.

Teprve teď si uvědomil, že ztratil orientaci a opět se přibližuje k budovám školy. Zadní trakty ještě stále tonuly ve tmě, ale vpředu se objevovalo stále víc a víc světla. Pittman cítil, že je sevřen ze všech stran jako v kleštích. Zbýval mu teď jediný směr úniku - zadní dveře nejbližší budovy. Když k nim dobíhal, modlil se, aby byly otevřené. Sotva jimi prolétl a zabouchl je za sebou, ucítil náraz kulky do dřeva. Otočil se a vyrazil napříč halou.

Co teď? Získal sice několik vteřin úkrytu před kulkami, ale co dál? Kdyby vyběhl před budovu, okamžitě ho dostanou. Ale uvnitř se schovávat nemůže. Až se sem dostanou...

Co si má, proboha, počít?

Budova, ve které se teď nacházel, byla evidentně ložnice studentů. Už slyšel zmatek zachvacující poschodí nad ním. Svědci. Potřebuje co nejvíc svědků. Co nejvíc rozruchu a zmatku. Před sebou uviděl na stěně spínač požárního poplachu. Přiskočil k němu, pistolí vyrazil sklo a třesoucí se rukou stiskl tlačítko.

Celou budovou se okamžitě rozezněl ječivý zvuk sirény zesílený odrazy na holých vykachličkovaných chodbách. I tak však Pittman uslyšel, že zmatek a rozruch v poschodích nad ním zesílil. Začaly se ozývat první zděšené výkřiky a dupot bosých nohou po chodbě. Za chvíli bylo schodiště plné ve zmatených studentů.

Pittman schoval pistoli do kapsy a začal na prchající mávat rukou.

"Rychle! Rychle! Všichni ven! Hoří!"

Pittman se vmísil do proudu zpanikařených studentů a vyběhl s nimi před budovu. Vpravo uviděl muže, kteří ho pronásledovali, ale dobře věděl, že teď po něm stílet nemohou. Ve všeobecném zmatku vrazil do vedlejší budovy. I tady, stejně jako v předchozím objektu, aktivoval požární poplachovou sirénu a okamžitě zase běžel zpátky ke vstupním dveřím.

Určitě mě budou čekat vzadu, říkal si. Pokusí se mě izolovat od pobíhajících studentů. Někteří budou čekat vzadu a pár jich půjde do budovy zepředu.

Sotva se přitiskl do tmavého kouta vedle dveří, vrazil do nich muž s pistolí. Téměř okamžitě se z horního poschodí vyhnul na schodiště proud postav v pyžamech a řítil se k východu. Pittman využil zmatku, kdy se muž s pistolí snažil prodrat dovnitř, a nepozorovaně vyběhl s ostatními ven. Teď se už ani nemusel namáhat opakovat v další ubytovně stejný kousek, který se mu povedl v předchozích dvou. Požární sirény, zmatek, křik a výstřely stačily spolehlivě zburcovat všechny ostatní. Teď přišla chvíle, kdy se musel znovu pokusit uniknout pryč. Vyrazil mezi zkřehlými a rozespálými studenty napříč náměstím a prchal na druhou stranu do tmy.

Když se konečně vymanil z davu, jeho nohy se rozkmitaly do nejvyšších obrátek. Bylo neuvěřitelné, co všechno dokáže strach. I když byla jeho kondice neporovnatelně horší než v době, kdy každý den trénoval, měl pocit, že tak rychle jako teď neběžel nikdy. Proletěl mezi budovami na protější straně náměstí a ponořil se do tmy.

Ano, uvědomil si, to byl směr, ze kterého sem dnes přišel. Záhy však poznal, že jeho pronásledovatelé o něm vědí. Přesvědčili ho o tom další kulky, které okolo něho zabzučely. Teď asi běží přes náměstí, uvažoval horečnatě. Viděli mě, kam jsem utíkal, a jdou po mně.

Z náměstí zaslechl znovu řev motorů. Za pár vteřin budou tam mezi těmi budovami. Nemá šanci jim uniknout, nemá šanci...

Téměř v posledním okamžiku změnil směr, jinak by plnou rychlostí vrazil do jakési zdi. Oči, stále ještě oslepené prudkými výbojkovými lampami na náměstí, se nestačily adaptovat na tmu, a proto mu chvíli trvalo, než si uvědomil, že doběhl ke koňskému stájím.

Za ním se už ozývaly výkřiky pronásledovatelů a o kamennou zeď stáje se rozpleskla kulka. Pittman se otočil, poklekl na levé koleno, o druhé koleno si opřel pravou ruku, aby mohl pořádně zamířit, a vypálil na muže, kteří ho pronásledovali. Ozvaly se kletby a všichni zalehli. Za budovou se objevilo auto s rozsvícenými reflektory a Pittman na ně okamžitě vystřelil. Reflektory sice netrefil, ale zato, podle zvuku, zasáhl čelní sklo.

Okamžitě po výstřelu uskočil stranou, protože záblesky výstřelů prozrazovaly jeho polohu. O zeď stáje se rozpleskly další kulky. Z druhé strany stáje se ozvalo řetání plašících se koní. Pittman se prosmýkl okolo rohu a rozběhl se směrem ke koním. Doběhl k bráně ohrady a otevřel ji. Splašení koně se vyřítili tak prudce, že před nimi sotva stačil uskočit. Čím víc zmatku, tím lépe pro něho. Musí je za každou cenu zmást a odvrátit od sebe pozornost.

Od náměstí přijížděla ke stájím další auta.

Pittman se rozběhl napříč ohradou k protějšímu plotu, u něhož stál kůň. Jediná možnost, jak uniknout, uvědomil si

Pittman a rychle šplhal na plot. Nebylo by to poprvé, co se ocitl na koňském hřbetu. Pár pokusů o zvládnutí koně si odbyl v jezdeckém klubu blízko Central Parku, ale tentokrát bude muset vystačit bez sedla. Pamatoval si, jak mu instruktor při první lekci zdůrazňoval: "Když se budete bát, že spadnete, stiskněte nohama co nejpevněji boky koně a rukama obejměte jeho krk."

Přesně tak to udělal Pittman teď. Skočil z plotu přímo na koňský hřbet a pevně se chytil zvířete za krk. Kůň se ihned vzepjal. Pittman měl výhodu, že byl připraven, kdežto kůň ne. Zoufale nohama sevřel boky koně a ten změnil taktiku - vyrazil prudce cvałem dopředu v naději, že se takhle nenadálé zátěže zbaví. Ale i na to byl Pittman připraven. Téměř ležel na koňově krku, nohama křečovitě svíral jeho nadskakující boky a doufal, že tato pozice mu nejen umožní udržet se na zvířeti, ale navíc mu poskytne úkryt před kulkami pronásledovatelů.

Ke stáji právě dorazilo několik aut a jejich reflektory ozářily celý prostor okolo něho a dokonce i před ním. Hluk motorů aut a dusot kopyt mnoha splašených koní byl tak silný, že Pittman ani neslyšel, jestli okolo něho i nadále hvízdají kulky. Nedělal si iluze, že by po něm přestali střílet, ale zoufale doufal, že by ho kulka, vystřelená za jízdy po hrbolaté louce, mohla zasáhnout jen pouhou nešťastnou náhodou.

Cválající kůň prudce změnil směr a Pittmanovo tělo sklouzlo na pravý bok zvířete. Jeho ruce se smekly z krku a v poslední chvíli se křečovitě zachytily hřívky. Kdyby kůň v této chvíli znovu změnil směr, asi by se Pittman ocitl na zemi. Takhle se mu však znovu podařilo dostat se na koňův hřbet a rukama pevně obejmout jeho krk. Přestože kůň cválal poměrně rychle, měl Pittman pocit, že se k nim auta neustále přibližují. Řítíla se přes drny a výmoly a světla jejich reflektorů tančila v divokém rytmu po krajině. Kůň opět prudce změnil směr, ale teď už byl Pittman připravenější.

Vzápětí zjistil, že teď je situace jiná. Náhle a bez varování před nimi vystala temná hradba - les. Na pohled neprostupná hráz stromů, houští a tmy vyděsila koně tak, že se vzepjal a uskočil stranou. Pittman cítil, jak mu ruce neodvratně kloužou z koňova krku a jak padá do tmy. První jeho myšlenkou po nárazu na zem bylo dostat se co nejdál z dosahu koňských kopyt. Snažil se využít setrvačnosti pohybu pádu a odvalit se co nejdál. Splašený kůň se vzpínal v jeho těsné blízkosti a Pittman se modlil, aby mu jeho kopyta neskončila na hlavě.

Vtom si uvědomil, že kůň pádí pryč. Zvedl hlavu a uviděl oslňující reflektory rychle se přibližujícího auta. Bleskově se vyhrabal na nohy a vrhl se do temného houští. Teď už opět slyšel hvízdání kulek. A nejen to. Kulky lámaly větvičky a rachotily v nejrůznějších odrazech mezi stromy. Pittman se přikrčil a v polodřepu se ponořil do hustých smrkových větví. Svrchu na něho přšelo jehličí srážené množstvím kulek. Najednou uslyšel, že se auta zastavila. Už jsou na kraji lesa, uvědomil si. Otočil se a vystřelil směrem proti světélům. K jeho překvapení jedno ze světél zhaslo.

Chtěl vystřelit ještě jednou, ale další rána už nevyšla. Pochopil. Zásobník byl prázdný. Měl sice v kapse další náboje, ale jeho pronásledovatelé byli tak blízko, že o doplnění zásobníku nemohl vůbec uvažovat.

Teď už mu zbývala jediná možnost - pokusit se jím utéct.

Znovu se vrhl do tmy. Jediným ukazatelem směru mu byl sklon terénu. Nahoru, do kopce. Musí se dostat na vrchol toho zatraceného kopce. Několikrát narazil na strom, spadl a zase se zvedl. Klopýtal, protože pod nohama neviděl nic jiného než tmu. Mnohokrát ho bolestivě zasáhla suchá větev, ale v tuto chvíli žádnou bolest nevnímal. Pokaždé, když se ocitl na zemi, bylo jeho jedinou myšlenkou znovu se zvednout a běžet ještě rychleji dál. Za sebou slyšel praskání větví, dupot mnoha nohou, křik a záblesky výstřelů.

Pittman se na okamžik zastavil a snažil se zorientovat. S jistotou věděl, že tudy do údolí sestupoval. Ale někde pod vrcholem svahu musel les končit. Kdyby teď alespoň tušil, jakým směrem leží holý travnatý vrchol kopce. Tam se musí za každou cenu dostat. Nahoru, na hřeben. Odtud už poběží jenom dolů ke plotu, za kterým čeká Jill s autem.

"Slyším ho!"

"Tamhle někde!"

"Roztáhněte se!"

Pittman držel napřaženou ruku před obličejem, aby se chránil před pichlavým jehličím. Pohlcen tmou škrábal se z posledních sil do svahu. Jeho nohy se třásly slabostí a dech už mu vypovídal službu. Uhnul trochu doprava, i když vlastně ani nevěděl proč. Potřeboval se něčeho chytit. Kdyby se už konečně dostal ven z toho zatraceného lesa. Náhle se hradba stromů rozestoupila a on se ocitl na travnatém svahu. Musím se dostat nahoru dřív, než mě ti parchanti uvidí, blesklo mu hlavou. Jeho jedinou výhodou teď bylo, že už nedělal hluk. Zato ty za ním bylo slyšet čím dál víc. Byli mu v patách. Pittman nechápal, odkud po tom všem ještě bere síly. Nadechl se, vzepřel se dlaněmi o kolena a znovu vyrazil do prudkého svahu. Poslední kilometr maratónu. Musí dát všechny síly do finíše. Uklouzl na mokré trávě, zase se zvedl a škrábal se dál.

Už téměř nebyl schopen vnímat, kde je. Najednou se sklon terénu prudce změnil. Byl na vrcholu. Dole pod ním se ozývaly vzteklé výkřiky a koutkem oka stačil zahlédnout záblesky výstřelů. Překlopýtal přes vrchol a znovu se ponořil mezi stromy. Vtom narazil na plot. Chytil se tyček a divoce oddychoval.

"Jill!" Jeho hlas zněl zoufalou naléhavostí. "Jill, to jsem já, Matt!"

Přelezl plot a snažil se nalézt místo mezi stromy, kde měla čekat Jill s autem.

"Tamhle je, kousek před námi!" ječel za ním hrubý hlas.

"Jill! Kde jsi? Nevidím tě! To jsem já, Matt!"

Záblesky už teď vyšlehávaly od plotu a ozařovaly řídký porost stromů, ve kterém se Pittman bezradně potácel.

Cítil, že se mu jedna kulka otřela o bundu a druhá proletěla těsně okolo hlavy.

Najednou zahřmělo do ticha několik ohlušujících výstřelů. Pittman nevěděl, co se děje. Proč už nepoužívají tlumiče? Proč chtějí najednou dělat hluk?

Teprve potom si uvědomil, že výstřely šlehaají odněkud zpředu. Muži u plotu zalehli na zem. Bylo slyšet výkřik, který přikazoval zastavit střelbu, aby neprozrazovali svou polohu. Ze tmy před ním se ozvala další série výstřelů.

"Tady jsem!" vykřikla Jill.

Pittman uviděl další záblesky z její pistole.

"Vidím tě!" vykřikl.

"Zůstaň u země!" křičela Jill.

Pittman se vrhl na kolena a plížil se mezi keři k ní.

"Honem! Naskoč dovnitř!"

Pittman otevřel dveře a z posledních sil se nasoukal dovnitř. Ještě za sebou nestačil zabouchnout, když Jill odhodila pistoli na zadní sedadlo, nastartovala a divoce vyrazila po lesní cestě na úzkou silnici.

"Díky Bohu, díky Bohu," to bylo jediné, co byl schopen ze sebe vypravit. Vyrážel ta slova mezi křečovitými nádechy, pot se mu z tváře jenom lil a jeho tělo se stále ještě třásl strachem a vyčerpáním.

Auto projelo smykem ostrou zatáčku a Jill znovu prudce sešlápla plynový pedál.

Pittman se otočil, aby zkontroloval, jestli je někdo nesleduje.

"Ještě je brzo," řekla Jill. "Musejí se nejdříve vrátit dolů pro auta a pak vyjet až nahoru k bráně. To je skoro tři kilometry. Teprve potom se dostanou na tuhle silnici."

Jill projela další zatáčkou a znovu prudce přidala plyn.

"Díky Bohu, že to tak dopadlo," mumlal Pittman, jako kdyby pořád ještě nemohl uvěřit, že se mu podařilo dostat se z toho pekla. "Nikde jsem tě neviděl. Křičel jsem na tebe, ale ty ses neozývala..."

"Nevěděla jsem, co mám dělat. Nejdřív jsem zaslechla zdola od školy střelbu, potom něco jako požární poplachovou sirénu."

"Ano, to jsem udělal já. Pokoušel jsem se vyvolat co největší zmatek, abych od sebe odpoutal pozornost," vysvětloval Pittman přerývaným hlasem.

"Potom jsem slyšela auta. Motory řvaly jako při autorodeu," pokračovala Jill. "Pak se střílelo v lese. Najednou jsem tě uviděla létat přes plot a potáčet se ke mně. Slyšela jsem tě, ale za tebou se objevovaly záblesky. Došlo mi, že je máš v patách. V tu chvíli mě napadlo, že je musím nějak zastavit. Vzpomněla jsem si, jak jsi říkal, že se s tou pistolí nemusí dělat nic jiného, než stisknout spoušť. Ani jsem se nenamáhala někam přesně mířit. Jenom jsem stáhla okno, vystrčila ruku s pistolí a začala střílet. Panebože, neměla jsem tušení, že je tam tolik nábojů."

"Patnáct."

"A jak to hrozně házelo. A ty strašné rány... ještě teď mi zvoní v uších. Když jsem tě uviděla, snažila jsem se mířit na plot."

Jill přibrzdila, vyjela ostrou zatáčku a opět prudce zaakcelerovala.

Pittman jenom zavrtěl hlavou. "Kde ses naučila tak řídit? Ty jsi snad musela jezdit soutěže."

"Můj otec byl vždycky zblázněný do aut. Jeho nejoblíbenější značkou je porsche. Jednou z mála věcí, které mě naučil, bylo řídit auto. Kdyby měla tahle kára spojku a standardní řadicí páku, tak bych ti teprve předvedla, jak se mají správně projíždět zatáčky smykem."

Pittmanovy ruce se nepřestávaly chvět.

"Vidím, že krvácíš," ozvala se Jill.

"Co?"

"Máš krvavé šmouhy na tváři a na ruce. A také na bundě. Asi ses musel poškrábat na té zdi. Nebo možná v lese. Jinak..."

"Co jinak?"

"Doufám, že tě nezasáhli."

"Ne. Alespoň žádnou bolest necítím."

Jill se dívala před sebe a mlčela.

"Říkám, že žádnou bolest necítím."

"To ještě nemusí znamenat, že nejsi zraněn."

"Jak to myslíš?"

"Někdy zranění traumatizuje nervový systém v okolí rány a zabraňuje, aby se informace dostala do mozku."

Pittman se roztřásl ještě víc a začal si ohmatávat celé tělo. "Řekl bych, že mám všechno v pořádku." K vlastnímu překvapení zív a vzápětí si uvědomil, že to už udělal několikrát. "Co to se mnou je, proboha? Já se tu ohmatávám, jestli nemám kus těla ustřeleného, a přitom nedokážu potlačit zívání."

"Šok," řekla Jill. "Adrenalin se už vyčerpal. Tvoje tělo se hlásí o pořádný odpočinek."

"Ale já nejsem ospalý."

"To nevádí." Jill zapnula topení.

Pittman znovu zív.

"Víš, co ti poradím," řekla Jill, "přelez si na zadní sedadlo a natáhni se tam. Zavři oči a na nic nemysli."

"Jo, nemysli. Když říkáš zadní sedadlo, zrovna jsi mi připomenula..." Pittman se nahnul dozadu a otevřel svoji tašku.

"Co tam hledáš" zeptala se Jill.

"Krabíčku s náboji. Kde máš tu svou pistoli? Pro všechny případy ti doplním zásobník."

Jill něco zamumlala.

"Nerozuměl jsem."

"Pistole. Přisahal jsem si, že se už toho krámu ani nedotknu, ale teď vidím, že..."

Motor dusteru zaburácel, jak Jill šlápla na plynový pedál.

Vzbudilo ho až ticho. Zmateně zamžoural a zjistil, že leží na zadním sedadle. Jill seděla stále za volantem, ale auto stálo.

Už nebyla taková tma a obloha nad obzorem začínala Sednout.

"Kde to jsme?" zeptal se rozespale Pittman. Ztěžka se posadil. Zkřivil obličej bolestí, protože se cítil jako polámaný.

"U motelu Greenfield v Massachusetts. Jsme asi patnáct kilometrů od Vermontu a skoro dvě stě padesát kilometrů od Grollier Academy. Doufám, že je to dost daleko, abychom se jich už nemuseli bát." Po určitém zaváhání však dodala:

"Alespoň pro tuto chvíli."

Pittman zívá. "Musíš být unavená," řekl a rozhlížel se kolem.

"Neměla bych být. Normálně by mi končila služba v nemocnici až za hodinu. Když bych přišla domů, dala bych si něco k jídlu - takovou lehkou snídani - pak se podívala na video, a okolo deváté bych zalehla."

"Teď ale není normálně."

"Já vím. Ale s tím zalehnutím to myslím vážně. Zajdu se zeptat, jestli mají volný pokoj. Ty zatím zůstaň v autě. Dokud si nesmyješ ty krvavé šmouhy, neměl by ses před nikým ukazovat. Řeknu recepčnímu, že jedeme od příbuzných z Waterfordu v Connecticutu. Mysleli jsme, že pojedeme celou noc, ale přepadla nás únava."

Jill vystoupila, vešla do kanceláře motelu a za chvíli se vrátila s klíči.

Pokoj byl v přízemí zadní části motelu. Jill si vyžádala takové umístění, aby je nerušil hluk ranního provozu na silnici.

Když odemykali dveře a vstupovali dovnitř, nebylo okolo živé duše. Položili tašky na zem a trochu nejistě se rozhlédli.

Byl to jednoduše zařízený, ale celkem čistý pokoj. Vzduch uvnitř sice potřeboval vyvětrat, ale jinak to šlo.

"Žádala jsem nekuřácký pokoj," řekla Jill, když zamykala. "Recepční mě ujistí, že televize funguje. Navíc sousední pokoje prý televizi nemají, takže by nás nemělo nic rušit."

"Manželská postel," řekl Pittman.

"Máš něco proti tomu?"

"Hmm." Sex bylo to poslední, na co měl teď Pittman myšlenky. Přesto však cítil určité rozpaky.

"Měl by ses hned vykoupat a svléknout se. Musíme se podívat, jestli nemáš někde nějaké skryté zranění." Jill sáhla do Pittmanovy sportovní tašky a vytáhla krabičku s vybavením první pomoci, kterou spolu s baterkou a jeho vlněným svetrem koupili předchozí den.

"Hmm. Ty mě hodláš prohlížet?"

"Neříkej, že se bojíš zdravotní sestry." Jill se zatvářila pobaveně. "Neboj se. Nemám v úmyslu jít do koupelny s tebou.

Klidně se tam zavři, smyj si všechnu krev, a až se zabalíš do ručníku, prohlédnu tě. Mimochodem, musím ti převázat to staré zranění na ruce."

"Skoro jsem zapomněl, že jsi zdravotní sestra. Vsadím se, že jsi šťastím bez sebe, když můžeš jít na pacienta s co největší jehlou."

Pittman vešel do koupelny a začal se pomalu svlékat. Když si stahoval tílko, cítil, jak ho páli celý pravý bok včetně žeber.

"A raději si nedávej sprchu," volala na něho přes dveře Jill. "Mohl bys slabostí omdlít. Vlez si do vany."

Pittman se chvíli prohlížel. "Mohu ti s potěšením sdělit," hlásil zase on, "že nikde žádný průstřel nevidím. Ale na pravé straně žeber mám pěkně ošklivou podlitinu."

"Sedni si do vany. Za chvíli budu zpátky."

"Kam chceš jít?"

"Jenom naproti přes ulici. Všimla jsem si, že je tam jakýsi obchod s celonočním provozem. Doufám, že tam seženu něco k jídlu."

Pittman musel sedmkrát vyměnit vodu, než konečně přestala být růžová od rozpouštějící se zaschlé krve. Vyšel z koupelny celý malátný a také pořád ještě rozpačitý. Okolo boků si přidržoval omotaný ručník.

"Docela mě překvapuješ," bavila se opět Jill. "Když uvážím, co jsi všechno dělal - pospával po lavičkách v parku, hrál si na policajta - nevěřila bych, že jsi taková stydlivka."

Pittman uviděl kovovou polici se složenými příkrývkami a jednu z nich stáhl dolů.

"Počkej, ještě než z tebe uvidím jen nos, musím si prohlédnout ty podlitiny." Jill mu přejela prstem podél žebra.

"Au."

"Au? To už jsem od dospělého neslyšela dávno. Leda tak od malých dětí. Bolí to žebro?"

"Pane Bože, a jak."

"Zhluboka se nadechni a pak vydechni. Je to horší? Ne?" Chvilí přemýšlela. "Chtělo by to pro jistotu rentgen, ale pochybuji, že by bylo zlomené. Ale na tom stejně nezáleží."

"Proč nezáleží?"

"Protože se zlomeným žebrem se stejně nic nedělá. Žádná sádra, prostě nic. Dnes se dokonce nedává ani stahovací obvaz. Jenom bys neměl dělat nic namáhavého a dávat si pozor, aby ses do toho místa neuhodil ještě jednou."

"Až mě bude zase někdo honit s pistolí, řeknu mu, aby to dělal opatrně."

"Vidím, že se ti začíná vracet humor. Ale ty škrábance a řezné rány, s tím něco udělat musím." Jill mu namazala ránu na ruce krémem s antibiotickými účinky a převázala ji. Potom mu vyčistila škrábance na tváři desinfekčním roztokem.

"Nemáš hlad?"

Pittman uviděl na stole pomerančový džus, koblížky a sbírané mléko. "Mám, ale dal bych si k tomu ještě kávu."

"Adrenalin přestal působit a tobě zase schází nějaká chemická vzpruha, že? Má to smysl na tu chvíli?"

"Mám dojem, že se těmi chemickými vlivy na tělo zabýváš až moc," odpovéděl Pittman.

"Určitě je lepší žít střídavě a jíst dietně."

"V tom případě mě překvapuje, že jsi přinesla ty koblížky."

"To bylo jediné slušné jídlo, které se tam dalo pořídit. Abych kupovala sušené hovězí maso, k tomu mě nikdo nedonutí."

"Nesnáším sbírané mléko."

"Kdybys to alespoň zkusil. Časem by ses ho naučil mít rád. Je hrozně výživné."

"Kdybychom žili spolu, asi bych se musel naučit mít ho rád."

Jill se na něho podívala zvláštním pohledem.

"Co je?" zeptal se Pittman.

"Nic."

"Řekni, co se stalo?"

"Jenom... řekl jsi, kdybychom žili spolu. V lepších časech bych neměla nic proti tomu."

Pittman cítil, jak mu stoupá horkost do tváří.

"Teď je řada na mně, abych se vykoukala." Vzala si svou příruční taštičku a vešla do koupelny. Vypadala stejně rozpačitě, jako předtím Pittman. "Můžeš zapnout CNN," zavolala už přes zavřené dveře, "jestli tam není něco o nás." Pittman seděl a pořád se nemohl vzpamatovat. Žít spolu... Před šesti dny byl doslova dychtivý zemřít.

Jill dopila sklenici pomerančového džusu a ukázala směrem k televizi. "O tom, co se stalo v Grollier Academy, ani slova."

"To mě nepřekvapuje."

"Myslíš, že si tu událost nespojili s námi?"

"O tom nepochybuju, že spojili."

"Tak proč...?"

"Také už nepochybuju, že je do celé záležitosti zapleteno pár vysoce postavených lidí. Proto se chrání jakýmkoliv způsobem na Grollier Academy upozornit."

"Aha, už vím, co máš na mysli. Chceš říct, že nikdo z rodičů nemá zájem, aby byla jakýmkoliv způsobem poskvrněna pověst školy, na které studoval jejich syn. Nebo jinak řečeno, bývalí absolventi nepřipustí, aby byla Grollier Academy spojována s vloupáním, stílením a podobnými záležitostmi. Je to pro ně příliš vulgární."

"Možná, že je to ještě složitější," řekl Pittman. "Možná, že to, co se pokoušíme najít, je tak vážné, že by to mohlo školu úplně zničit."

Jill na něho vzrušeně pohlédla. "Ano, to by leccos vysvětlovalo."

"Máme teď před sebou dvě neznámé. Duncan Kline - muž, který učil všech pět velkých poradců politické vědy - a Derrick Meecham - student, který propadl."

"Nebo onemocněl a musel školu opustit," doplnila Jill.

"Ale už se na školu nikdy nevrátil. Alespoň ne v letech, které jsme zkoumali. Stejně bych rád věděl, jak bychom se mohli o těch dvou něco dovědět. Myslím o Duncanu Klinovi a Derricku Meechamovi. Do té jejich zatracené školy mě už ale nikdo nedostane."

Jill chvíli uvažovala a potom řekla: "Mám nápad. Před chvílí jsme mluvili o absolventech Grollier Academy."

"Ano, a co?"

"Většina z nich asi odcházela na Harvard, Yale nebo Princeton. Když bychom uvažovali, že Derrick Meecham dokončil střední školu jinde, dá se předpokládat, že i odtud odešel studovat na jednu z těchto univerzit. Myslím, že kdybychom tam zavolali, určitě by nám bez problémů takovou informaci sdělili. Ale to by nám moc nepomohlo. My bychom spíš potřebovali vědět, kde teď Meecham žije, pokud ještě vůbec žije."

"Ale to by se snad dalo zjistit. Myslím, že existují nadace absolventů škol a univerzit, které tyto adresy udržují a aktualizují," řekl Pittman.

"Máš pravdu. Vedou ty adresy proto, aby pak mohli ze svých bývalých absolventů tahat příspěvky na svoji činnost. Můj otec absolvoval na Yale a je také jedním z největších sponzorů jejich sportovních aktivit. Nadace absolventů Yale je s ním v neustálém spojení. Pořád se ho všemožně snaží vtáhnout do života školy. Zvou ho jak na sportovní akce, tak na různé sportovní bankety, ale hlavně po něm neustále chtějí peníze. Věř mi, že pro jeho dceru udělají vše, co si bude přát. A pokud Derrick Meecham náhodou nestudoval na Yale, zprostředkují mi kontakt na nadace absolventů ostatních univerzit."

"Díky, Ray, mám se výborně," recitovala Jill do telefonu. Její modré oči zářily vzrušením. "To víš, otec se má také výborně. Já myslím, že s ním vycházím dobře. Občas se sice v něčem nepohodneme, ale to se vždycky spraví." Prohrábla si rukou své rovné blondaté vlasy, aby se soustředila. "Myslím, že se tenhle týden seberu a pojedu ho navštívit."

Pittman ležel v jedné polovině manželské postele a napjatě ji pozoroval. Seděla zabalená do přikrývky na stolku, na kterém byl telefon. Digitální hodiny vedle ukazovaly 11:38 dopoledne. Oba měli za sebou čtyři hodiny spánku, což zase nebylo tak moc, soudě podle Pittmanových opuchlých očí. Také jeho rozbolavělé tělo toužilo po delším odpočinku. Na dlouhé vylehávání však nebyl čas. Museli něco dělat.

"Abych se přiznala, proč ti volám, Ray, ocenila bych, kdybys mi udělal malou laskavost," říkala Jill do telefonu. "Je to jednoduché a nebude tě to stát ani cent." Jiir se zasmála. "Potřebovala bych jen, aby ses podíval do počítače do souboru absolventů a zjistil mi, jestli tam není jméno Derrick Meecham. Který ročník? Nejsem si jistá, ale snad někde ke konci třicátých let. Říkáš, že to bude problém? Víš, mám teď na starosti jednoho starého pacienta. Už se od nás asi nedostane. Pořád vzpomíná na svého spolužáka ze střední školy - právě na toho Meechama. Včera mě požádal, jestli by se nedala zjistit jeho adresa, že by mu potřeboval něco říct. Už se prý neviděli čtyřicet let. To já nevím, jestli je to pro něho tak důležité. Je mi ho prostě líto a ráda bych pro něho něco udělala. Já vím, že mám zlaté srdce. Však si proto ze mne na oddělení dělá každý legraci. Cože? Vy teda musíte mít počítač. Počkej moment, já si tu adresu zapíšu. I telefon?"

No, to je skvělé. Mám to. Díky, Ray. Jsi moc laskav. To víš, že se zmíním otci. Tak se opatruj."

Jill zavěsila a podívala se na Pittmana. "Boston."

Pittman sáhl po mapě, kterou našel v zásuvce nočního stolku, a rozevřel ji. "To je tak sto padesát kilometrů. Kdybychom to vzali po dálnici číslo dvě, můžeme tam za hodinu a půl být."

"Matte?"

"Co se ti nezdá?"

"Co když nám Meecham nepomůže?"

Pittman neodpověděl.

"Co budeme dělat pak?" opakovala Jill otázku.

"Tak daleko nemá smyslu uvažovat," řekl Pittman. "Musíme věřit, že nám bude chtít pomoci. Jinak se těžko pohneme dál."

Jill se na něho upřeně zadívala. "Tvoje odhodlanost mě překvapuje."

"Proč?"

"Člověk, který plánuje sebevraždu, si obvykle s budoucností nedělá starosti. A už vůbec nebojuje tak zarputile o svůj život."

"Život? To, o co se snažím, není otázka mého přežití."

"Tak čeho? Proč se tedy tak strašně pachtíš?"

"Před týdnem," začal Pittman po chvíli mlčení, "jsem seděl ve vaně a v ústech jsem měl hlaveň pistole."

Jill nebyla připravená na tak drastickou změnu tématu. Ta drsná, přímá věta ji šokovala.

"Měl jsem už všechny své osobní záležitosti uzavřeny. Všechny dluhy jsem vrátil, všechny laskavosti oplatil, nikomu jsem už nebyl ničím zavázán. Chtěl jsem opustit tenhle svět čistý. Potom zazvonil telefon. Byl to jeden přítel, který mě o něco požádal. Byl to snad jediný člověk na světě, kterému jsem nemohl odmítnout, protože udělal moc pro mého syna. A teď mám další nesplacený dluh."

"Vůči komu?" zeptala se Jill.

"Vůči tobě."

"O čem to mluvíš?"

"Je to moje vina, že ses dostala do takové situace. Kdybych tenkrát nepřišel za tebou do bytu... Musím za každou cenu zajistit, abys mohla opět žít normálním způsobem."

Jill, s pokrývkou omotanou okolo těla, k němu přistoupila a dotkla se jeho ruky. "Díky."

Pittman se trochu rozpačitě usmál.

"A co budeš dělat, jestli se ti to povede?" zeptala se ještě Jill.

Pittman mlčel.

"Co budeš dělat pak?" znovu se ptala Jill. "Opět myslet na sebevraždu?"

Pittman se díval stranou.

KNIHA PÁTÁ

Cesta do Bostonu trvala déle, než předpokládali. Dálnice číslo dvě byla asi třicet kilometrů před městem uzavřena z důvodů oprav mostu, a tak museli zbytek cesty dorazit po různých objíždkách. Tentokrát byl za volantem Pittman a Jill podřimovala na zadním sedadle. Jeho pořezaná ruka už tak nebolela a řízení mu nedělalo žádné potíže. Bylo pozdě odpoledne, když zastavil na odpočívadle těsně před městem.

Jill se protáhla a zívla.

"Za chvíli budeme v Bostonu," ohlásil Pittman. "Tvoje rodné město. Myslíš, že bys někde našla tu adresu?"

"Jistě, hned ji vytáhnou."

"Nebudeš potřebovat mapu?"

"Derrick Meecham asi nebude žádný žebrák. Podle adresy bydlí na Beacon Hill. To je jen několik bloků od místa, kde žijí moji rodiče."

Opět se za volantem vystřídali. Jízda v dopravní špičce sice nebyla příjemná, ale přesto dojeli krátce po šesté hodině do staré exkluzivní čtvrti Beacon Hill.

Pittman si pozorně prohlížel úzkou dlážděnou ulici, lemovanou vzrostlými stromy. Po její pravé straně se táhl železný plot uzavírající malý parčík, zatímco druhou stranu tvořily cihlové domy z devatenáctého století. Jill zatočila za roh a před nimi se objevila ulice s řadou exkluzivních domů. Byly to vlastně dvojité domy, na jedné straně spojené a na druhé straně zakončené prostornou garáží. Ke každému z nich vedla zvláštní cesta uzavřená železnou brankou. Pittman pozoroval pečlivě udržované zahrady a začal se cítit trochu nepříjemně.

"Tak v takovém prostředí jsi vyrůstala?"

"Pokud jsem nebyla v soukromé škole," odpověděla Jill.

"Je to tu nádherné."

"Také to někdy můžeš pociťovat jako past. Proto jsem se rozhodla utéct do normálního života."

"To já bych zase nejraději utekl z toho normálního života. Jen kdyby to šlo."

Z řady zaparkovaných aut na kraji silnice vyjel mercedes a Jill se vtláčila na jeho místo. Když vystoupila, přihladila si sukni a oblékla tmavě zelený kabátek. "Vypadám trochu slušně?" zeptala se.

"Vypadáš skvěle."

"Nesmíme působit jako vandráci. Pamatuji, že ať přijde otevřít kdokoli, okamžitě si udělá dojem podle oblečení."

Pittman sáhl do tašky, vytáhl kravatu a před zrcátkem si ji uvázal. Snad ta košile není moc pomačkaná, pomyslel si. Jeho kalhoty a sportovní sako byly celkem v ucházejícím stavu.

"Pokud jsem pochopil," řekl Pittman, "nebylo by asi dobré, kdybych se představil jako novinář."

Jill přikývla. "Právě tahle skupina bohatých lidí je zvlášť citlivá na sociální postavení lidí, se kterými se stýká. A novináři jsou v každém případě pod jejich úroveň."

"Jakou taktiku tedy zvolit? Musím nějak zdůvodnit svůj zájem o Grollier Academy. Stačí jenom říct, že se o ní chystám napsat knihu?"

"Ano, ale představ se jako profesor historie. Akademické tituly se tu ctí."

Došli po cestičce až k domu a po několika schodech vystoupili k masivním dubovým dveřím, na kterých bylo na první pohled poznat jejich historickou cenu.

"Budou možná až z počátku osmnáctého století," poznamenala Jill.

Pittman uchopil kovové klepadlo a několikrát s ním udeřil o kovovou deštičku vsazenou do dřeva pod ním.

Chvilíček, ale nic se nedělo.

Pittman zaklepal ještě jednou.

"Třeba není nikdo doma."

"Nevidím v oknech žádné světlo," řekla Jill.

"Možná někam odjeli na večeři."

Jill zavrtěla hlavou. "Na večeři ve společnosti je ještě brzy. A kromě toho, uvažuj, je Meecham starý pán. Pochybuji, že by večer někam odjížděl."

Pittman zvedl ruku a chystal se zaklepat ještě jednou, ale jeho pohyb přerušil zvuk odemykaného zámku. Dveře se pomalu otevřely a v nich se objevila malá, bělovlasá, křehce vypadající stará žena. Měla na sobě vkusné šaty s dlouhými rukávy, jejichž okraj téměř překrýval bandáže na oteklých kloubech. Skvrny na její vrásčité kůži prozrazovaly, že zřejmě trpí jaterní chorobou.

Dveře vlastně jenom pootevřela a z úzké mezery si je prohlížela přes brýle s tlustými skly. "Promiňte, nevím, jestli vás znám?" Její hlas byl křehký a třaslavý.

"Ne, paní," ozval se Pittman. "Jmenuji se Peter Logan. Jsem profesor historie z Harvardské univerzity. Omlouvám se, jestli přicházím v nevhodnou dobu, ale moc rád bych mluvil s vaším manželem. Píšu totiž knihu a on by mi mohl poskytnout určité informace."

"Můj manžel? Informace?"

"Ano, paní. Píšu knihu o americkém vzdělávacím systému a a hodlám se tam odvolávat na některé principy, které byly běžné na dřívějších klasických školách. Myslím, že by mi váš manžel mohl pomoci. Chtěl bych mu položit jen několik otázek."

"Otázek? Mému manželovi?"

Pittmanovi se sevřel žaludek. Jenom marníme čas, pomyslel si. Ta žena opakuje jeho slova, jenom je mění na otázky. Neklamná známka senility. Nemá nejmenší ponětí, o čem on mluví.

Žena poněkud pozvedla hlavu. "Nevím, jaké otázky máte na mysli, ale obávám se, že vám je můj manžel už nezodpoví. Asi před rokem totiž zemřel."

Její jasná a naprosto zřetelná odpověď Pittmana tak zarazila, že chvíli nevěděl, jak reagovat. Došlo mu, že starou paní odhadl naprosto špatně. Horší však bylo to, co se z jejich úst dověděl. Teď si teprve uvědomil, že tuto eventualitu mohl předpokládat. Zřejmě ho ale znátla skutečnost, že všichni velcí poradci, samozřejmě kromě Millgata, byli stále ještě naživu. Z toho možná vyplývalo jeho přesvědčení, že stejně tak tomu bude i s Meechamem.

"To je mi velice líto, paní Meechamová. Omlouvám se," vykoktal konečně. "Získali jsme adresu vašeho manžela od nadace absolventů Yale a domnívali jsme se, že jejich informace jsou aktuální."

"Možná, že opravdu jsou." Pittmanovi se zdálo, že ženin hlas už není tak třaslavý.

"Nerozumím."

"Jestli jste se ptali na Derricka Meechama, tak ten tu skutečně žije."

"Promiňte, paní, ale pořád ještě..."

"Můj syn."

"Kdo je tam, matko," ozval se zevnitř domu kultivovaný mužský hlas. "Říkal jsem ti, aby ses šetřila. Není třeba, abys chodila otvírat dveře. To je snad povinností Fredericka. Mimochodem, kde vězí?"

Dveře se otevřely naplno a před Pittmanem se objevil elegantní, asi pětáctýřicetiletý muž. Široké čelo, lehce šedivějící vlasy, klidný pohled spolu s pevnými sevřenými ústy dávaly tušit muže, který je zvyklý vydávat příkazy a neočekává nic jiného, než jejich splnění. Jeho šedý oblek s jemným proužkem představoval to nejlepší mužské oblečení, jaké kdy Pittman viděl.

"S čím vám mohu pomoci?" zeptal se.

"Ten pán je profesor," řekla stará paní.

"Jmenuji se Peter Logan," doplnil Pittman. "Přednáším historii na Harvardu. Bohužel, došlo k určitému nedorozumění. Chtěl jsem mluvit s vaším otcem, ale právě teď jsem se dověděl, že již rok nežije. Nechceme vás samozřejmě rušit."

"Mluvit s mým otcem? A o čem?"

"Zabývám se teď studiem historie Grollier Academy. Rád bych získal informace od těch, kteří ji kdysi navštěvovali."

Meecham několik vteřin vůbec nereagoval. V jeho tváři se nepohnul ani sval a dokonce se zdálo, že přestal dýchat.

"Grollier?" řekl konečně.

"Ano. Tou školou prošlo velké množství významných osobností, které měly velký vliv na vládní politiku. Myslím, že by bylo dobré pokusit se specifikovat její jedinečnost."

"Ano, jedinečná je, to nepopírám," řekl váhavě Meecham.

Po ulici za jejich zády přejelo auto. Odpolední slunce už bylo tak nízké, že vrhalo dlouhé, chladné stíny. Meecham si stále Pittmana prohlížel.

Konečně se rozhodl. "Pojďte dál, profesore... promiňte, ale přeslechl jsem vaše jméno?"

"Logan. Peter Logan. To je moje žena, Rebecca. I ona se zabývá historií."

"Derrick Meecham." Muž mu podal ruku a ještě jednou opakoval: "Pojďte dál." Řekl to střízlivě a bez nadšení.

Zamkl dveře a vedl je dál širokou, dřevem obloženou chodbou s žánrovými krajinkami na stěnách. Rámy obrazů působily dojmem, že jsou značně staré.

Minuli lesklé nalakované schodiště ze světlého javorového dřeva s nádherně tvarovaným zábradlím. Chodba ústila do malé haly, odkud bylo vidět do několika osvětlených pokojů. Z jednoho pokoje se vynořil vysoký muž v bílém saku.

"Kde jste tak dlouho byl, Fredericku?" zeptal se Meecham. "Našel jsem matku, jak otevírá dveře."

"Myslel jsem, že je nahoře," řekl muž v bílém saku. "Omlouvám se, pane. Neslyšel jsem nikoho klepat. Byl jsem dole ve sklepě. Hledal jsem láhev Rotschilda, jak jste mi říkal."

"A našel jste?"

"Ano, pane."

"Ročník sedmdesát jedna?"

"Ano, pane."

"Dobře. Matko, myslím, že by ti teď prospěl odpočinek. Frederick tě zavede nahoru do pokoje. Můžeš se třeba podívat na jednu z těch tvých televizních show." Meechamův tón naznačoval, že on sám se na televizi nedívá.

"Za chvíli začne Zahradní vítězství, paní Meechamová," řekl Frederick.

"Ano," souhlasila stará žena se zájmem a nechala se odvést k malému výtahu.

"Tudy, prosím," obrátil se Meecham k Pittmanovi a Jill.

Uvedl je do jednoho z pokojů, do kterých se vcházelo přímo z haly. Dominantním prvkem pokoje byla velká knihovna s mnoha svazky v kožené vazbě. Jak se Pittman zběžným pohledem přesvědčil, byly to většinou knihy s právníckou tematikou. Ostatní nábytek pouze styl pokoje doplňoval. I tak se však jednalo o velice drahé kusy. Těžký koberec s orientálním vzorem končil asi metr od každé zdi a odhaloval tak část podlahy sestavené z dubových čtverců.

"Posadte se," pokynul jim Meecham. "Mohu vám nabídnout nějaké občerstvení?"

Oba si sedli, zatímco Meecham zůstal stát opřen o krbovou římsu.

"Jste velmi laskav, ale není třeba," řekl Pittman.

"Právě jsem si chtěl dát malý koktail," překvapil je Meecham svou pohostinností.

Pittman se v něm zatím nemohl vyznat. Bylo mu jasné, že tam u dveří se už už chystal je slušně, ale rázně vyporoučet. Jakmile však zaslechl slovo Grollier, rázem změnil chování. A teď si s nimi chce dát dokonce i koktail. Buď patří k těm lidem, kteří musí neustále něco popíjet, na což vůbec nevypadal, nebo doufá, že jim ta trocha alkoholu rozváže jazyk a on se od nich dozví víc než při běžném rozhovoru.

"Nemám nic proti malému koktailu," ozvala se Jill. "Výběr necháme na vás."

"Vodka s martini?"

"Výborně."

Meecham došel ke dveřím, otevřel je, s někým tam krátce promluvil a opět se vrátil. Potom se posadil vedle krbu do křesla v staroanglickém stylu.

Pořád si je prohlížel klidným soustředěným pohledem. "Takže Grollier Academy."

"Ano. Předpokládám, že váš otec tu školu navštěvoval," řekl Pittman.

"Máte pravdu. Ale přesto je mi záhadou, proč jste si ze všech studentů, kteří Grollier Academy prošli, vybral právě mého otce."

"Protože byl spolužákem několika významných osobností. Asi víte, koho mám na mysli - Jonathan Millgate, Eustace Gable, Anthony Lloyd..."

Meechamovy rysy ztvrdly. "Po tom, co opustil Grollier, se otec s těmito lidmi nikdy nestýkal."

"Ale v té době s nimi zřejmě byl ve velice přátelském vztahu."

"Jak jste k té domněnce přišel?" zeptal se Meecham stroze.

"Soudím tak z toho, že se zapsal do kursu politických věd, který navštěvovalo poměrně málo studentů. Konkrétně pouze šest. Pět z nich byli pozdější velcí poradci -"

"A šestý můj otec."

Byl to první okamžik, kdy z jeho úst vyšla dobrovolně nějaká informace. Pittman si dal záležet, aby nevypadal překvapeně.

"Ano," vmísila se do hovoru Jill. "Vycházeli jsme přirozeně z domněnky, že v tak uzavřeném okruhu a zvláště při tak specifickém tématu, jako jsou politické vědy, musel váš otec vyslechnout názory, například v rámci diskuse, které by v mnohém vysvětlovaly pozdější politickou orientaci velkých poradců."

Meecham je opět chvíli pozoroval zkoumavým pohledem. "Otec se mnou nikdy o těchto věcech nemluvil."

V místnosti se rozhostilo těžké ticho.

"Ale o jménech velkých poradců se snad občas zmínil," zkoušel to opět Pittman. "Třeba když o nich četl v novinách. Někáký komentář vycházející z osobní zkušenosti s nimi."

"Ne, o ničem takovém se přede mnou nezmiňoval," řekl Meecham bez jakéhokoliv výrazu.

"Ani nikdy nekomentoval, když udělali něco, s čím třeba nesouhlasil?"

"Maximálně řekl, že s nimi chodil do školy."

Ano, zdálo se, že se Meecham definitivně rozhodl mlčet. Mlčet o všem, co se týkalo jeho otce a Grollier Academy.

Místnost se opět ponořila do ticha.

Někdo zaklepal na dveře. Vešel Frederick s podnosem, na kterém byly tři sklenky s objednanými nápoji.

"Fredericku, nemáme už bohužel čas na koktajl. Úplně jsem zapomněl, že mi mají během pěti minut volat z kanceláře v San Francisku," řekl Meecham.

Frederick se zastavil a odložil táč na malý stolek v rohu místnosti. Meecham vstal a pomalu k nim přistoupil. "Nerad si sjednávám obchodní jednání na tuto dobu. Snad proto jsem na ten telefon zapomněl. Dovolte, abych vás doprovodil ke dveřím. Lituji, že jsem vám nemohl víc pomoci, ale můj otec byl dost uzavřený člověk. Zřídka kdy se mnou mluvil o svých osobních věcech. Grollier, to už je velice dávná minulost."

Také Pittman vstal. "Ještě jednu otázku, když dovolíte. Chtěl bych vědět, jestli vám jsou známy důvody, proč váš otec na Grollier Academy neabsolvoval."

Bylo vidět, že Meechamova otázka překvapila.

"Nedokončil kurs politických věd, který navštěvoval spolu s velkými poradci, a vzápětí zřejmě opustil akademii úplně."

Meecham se obrátil ke dveřím. "Rozhodl jsem se jinak, Fredericku. Ten hovor se San Franciskem může počkat do zítřka. Až budou volat, můžete jim sdělit, že mám nějaké jednání."

"Jistě, pane. Zařídím to."

"Můžete servírovat martini."

"Prosím, pane."

Meecham se znovu posadil, ale netvářil se nijak nadšeně. Také Pittman a Jill se posadili zpátky do svých křesel.

Frederick nalil martini a nabídl každému na míse olivy.

Pittman usrkl lahodného chladného nápoje a přitom si uvědomil, jak málo alkoholu vypil od okamžiku, kdy se před pěti dny vydal za Millgatem do Scarsdale. Opět si tak připomenul, jak hluboká proměna se s ním za těch několik dní udála. Dříve by do sebe sklenku jednoduše obrátil a teď z ní pouze urkával. Dříve si nedovedl bez alkoholu představit nový den a už vůbec ne noc. Potřeboval ho, aby mu pomohl odpoutat se od reality.

V místnosti bylo rozpačité ticho. Bylo vidět, že obě strany čekají, až Frederick odejde.

Když se dveře konečně zavřely, ozval se první Meecham. "O co se vám doopravdy jedná?"

"Pouze o to, co jsme vám už řekli - dovědět se, jaké měl váš otec mínění o Grollier Academy a jaký byl jeho postoj k velkým poradcům," řekl Pittman.

"Jestliže je vám známo, že můj otec na Grollier neabsolvoval a že dokončil přípravku na jiné škole, musí vám být jasné, že jeho pocity nebyly nejlepší."

"Zmínil se někdy o učiteli, který se jmenoval Duncan Kline?"

Meechamův pohled je oba probodával. "To přece nemá nic společného s knihou o vzdělávacím systému."

"Možná, že..."

"Vím, že tu nesedíte proto, abyste se dověděli něco o historii Grollier Academy." Meecham náhle prudce vstal. "Dobře víte, k čemu tam došlo. Pořád na to narážíte, motáte se okolo, ale víte to."

"Nerozumím," řekl Pittman.

"Jinak byste se nezmiňoval o Duncanu Klineovi."

"Vím jenom to, že učil kurs politických věd, který váš otec nedokončil."

"Ten chlap byl perverzní."

Pittman právě usrkával ze sklenice martini, ale po posledních Meechamových slovech mu málem zaskočilo.

"Perverzní?"

"Chcete říct, že jste to opravdu nevěděli?" Meecham vypadal, jako by se zděsil svých vlastních slov.

"Věděli jsme, že tam k něčemu došlo," řekl Pittman. "K něčemu takovému, že to Milgata traumatizovalo dokonce i na smrtelné posteli."

"Nechci dělat advokáta Jonathanu Millgatovi. Vím jenom to, co mi řekl otec, když jsem chtěl své vlastní syny poslat studovat na Grollier Academy. Byla to jedna z mála chvil, kdy se přede mnou otevřel. Řekl mi tenkrát, že za žádných okolností nepřipustí, aby jeho vnuci vstoupili na půdu té školy. Nakonec šli tam, kde můj otec střední školu dokončil - na Groton."

"Ale proč tak moc na Grollier zanevřel?" zeptala se Jill.

Meecham sklonil hlavu a zamračil se. "Možná, že by se to už jednou..." zamumlal spíš sám pro sebe. Pak zvedl hlavu.

"Možná, že se poměry na Grollier Academy nezměnily. Někdo to měl zarazit už tenkrát."

"Co měl kdo tenkrát zarazit?"

Meecham nervózně klepal prsty o sklenici s martini. "To jsou všechno věci, které nejsou v žádném případě určeny k zveřejnění."

"Jestliže je to vaše přání."

"Je to naprostá nutnost, kterou si diktuje povaha celé záležitosti." Zdálo se, že Meecham bojuje sám se sebou, aby se odhodlal vyslovit to pravé slovo. "Duncan Kline byl pedofil."

Pittman strnul.

Po několika vteřinách dalšího bolestného váhání Meecham pokračoval. "Chlapecká škola v uzavřeném internátním prostředí pro něho byla tím nejlepším místem. Z toho, co mi otec řekl, jsem si dal dohromady, že Duncan Kline byl jinak perfektní učitel. Chytrý, schopný zaujmout a podnítit. Byla to právě taková charismatická postava, která obvykle přitahuje ty nejlepší studenty. Měl také zřejmě blízko ke sportovním aktivitám, zvláště pokud šlo o veslování. Jeho taktikou bylo zaměřit se na třídu nováčků, odhadnout a vybrat z nich ty nejslibnější, izolovat je do určité malé skupinky a potom na ně uplatňovat svůj vliv po celou dobu jejich pobytu na akademii. Předpokládám, že to byl dobrý psycholog a že dovedl odhadnout, který ze studentů nemá doma odpovídající citové zázemí a je náchylný přijmout něco jako

náhradního otce. Nebudu vám zastírat, že můj otec si se svým otcem moc nerozuměl. Takovéto mladíky dokázal Duncan Kline získat pro malý privátní seminář, který vedl samozřejmě on. Vychovával z nich například veslaře s cílem, aby byli daleko lepší než oficiální tým školy. Postupně je k sobě připoutával tak, že s ním byli v čím dál intimnějším vztahu. Jak už jsem řekl, z každého nastupujícího ročníku si vyčlenil jednu skupinku. Ti, co odcházeli, byli nahrazováni jinými."

Pittman měl pocit, že se mu dělá nevolno.

Meecham se dlouze napil ze své sklenky a pokračoval. "Můj otec Klinovy pokusy o sblížení odmítl a Kline ustoupil. Ale brzy přišel zase a ještě dotěrněji. Když ho otec odmítl i podruhé, rozhodl se Kline, že mu pobyt na škole tak znechutí, že odtud sám odejde. Těžko říct jestli tu zapracovala uražená ješitnost nebo strach z prozrazení. Zkrátka, od té doby ho zesměšňoval při jakékoliv příležitosti, ukládal mu ty nejnemožnější úkoly, a jaké měl pro něho hodnocení, to si dovedete představit. Otcův prospěch se postupně zhoršoval i v ostatních předmětech. Trpěl duševně i fyzicky. Během velikonočních svátků se zřejmě doma zhroutil a už se nikdy zpátky na Grollier nevrátil."

"Ale proč s tím rodiče vašeho otce nic neudělali?" namítl Pittman.

Meecham zavrtěl hlavou. "A co měli podle vás dělat?"

"Měli proti Klinovi nějak intervenovat. Ohlásit celou záležitost vedení školy."

Meecham se na Pittmana podíval, jako kdyby si myslel, že mu přeskočilo.

"Intervenovat...? Vy asi zřejmě nechápete tehdejší situaci. Tenkrát se psal rok 1930. Ujišťuji vás, že to byla doba, kdy se od takových afér každý odtahoval. To prostě nebylo vhodné téma ke konverzaci. Alespoň ne v tak zvané slušné společnosti. Všichni samozřejmě věděli, že se takové špinavosti dějí. Ale také věděli, že ne moc často. A pokud se dějí, tak ne jim, ale těm ostatním, těm níže postaveným, nekultivovaným hrubým lidem, kteří jsou ekonomicky i morálně pod jejich úrovní."

"Panebože," řekl tiše Pittman.

Meecham se opět napil a zdálo se, že se poněkud uklidnil. "To byl v té době široce rozšířený názor. Grollier Academy se chlubila, že z řad jejích nejvýznamnějších absolventů vyšli guvernéri, senátoři, kongresmani a dokonce i prezidenti Spojených států. Bylo naprosto nemyslitelné, aby se některý student odvážil pošpinit pověst školy těžko prokazatelným obviněním sexuálního zneužívání. A pokud by se k tomu odvážil, dělalo by se všechno možné, aby se věc ututlala. Nakonec by se veškeré vyšetřování uzavřelo s tím, že se student mýlil a že své obvinění vznesl jenom proto, aby měl na koho nebo na co svěst svůj špatný prospěch. Po pravdě řečeno, když se můj otec doma svěřil, jaké má na Grollier Academy problémy, dal mu dědeček facku, nazval ho lhářem a řekl mu, aby už nikdy podobné špinavosti nevysslovoval."

Pittman nevěřil svým uším.

"Od té doby nosil můj otec všechno v sobě a řekl to až mně v okamžiku, kdy jsem navrhl, aby synové odešli studovat na Grollier."

"Ale ostatní studenti by přece mohli tvrzení vašeho otce podpořit," namítl Pittman.

"Myslíte? Vy se opravdu domníváte, že by jim jejich rodiče dovolili zamíchat se do takové choulostivé záležitosti?"

Pochybuji. Ale tak daleko věci nikdy nedospěly."

Jill se trochu předklonila dopředu a její oči vzrušeně zaplály. "Můžeme tedy předpokládat, že Kline dělal podobné návrhy i Millgatovi a jeho druhům, pozdějším velkým poradcům? A že ti je akceptovali?"

Meecham se chvíli díval na dno své sklenice. "Patřili k té malé skupince, kterou si Kline vybral, a jeho seminář dokončili. Udělejte si tedy závěr sami. V době, kdy jsem se to všechno dověděl, bylo to někdy uprostřed sedmdesátých let, se nedalo proti Klinovi vznést žádné obvinění, protože už byl skoro dvacet let mrtev. Konec svého života prožil v poklidu ve svém domě tady v Bostonu. Otec mi řekl, že jedním z jeho nejšťastnějších okamžiků v životě byla chvíle, kdy četl jeho úmrtní oznámení. A věřte mi, že můj otec těch šťastných dní v životě moc neměl."

Meecham dopil svoji sklenku a bylo vidět, že se rozmyšlí, jestli si nemá nalít ještě jednu. "Nevím, co se vy dva vlastně snažíte dokázat, ale jestliže měl Kline na Grollier Academy následovníky a jestliže někdo z nich ještě učí, pak byste udělali velice záslužný čin, kdybyste na ně poukázali."

"Byl byste ochoten svolit, abychom vás citovali?" zeptal se Pittman.

Meecham reagoval neobyčejně ostře. "Samozřejmě, že ne! Myslíte si, že stojím o to, aby bylo moje a otcovo jméno vláčeno v takové nechutné záležitosti? Řekl jsem vám už na začátku, že náš rozhovor není v žádném případě určen ke zveřejnění. Chtěl jsem vás jen nasměrovat tím správným směrem. Jistě najdete někoho jiného, kdo bude ochoten moje slova potvrdit a dosvědčit. Proč se na to nezeptáte přímo velkých poradců?" Meecham se s výrazem hořké ironie usmál. "Uvidíte, jak moc budou ochotni se o těch věcech šířit na veřejnosti."

"Když před několika dny ležel Jonathan Millgate v nemocnici na jednotce intenzivní péče, řekl před jednou sestrou několik slov. Byl ve stavu, když nebyl schopen vyslovit souvislou větu, ale ta slova zněla: Duncan, sníh a Grollier."

Napadá vás nějaký význam, který by mohlo mít v této souvislosti slovo sníh?"

"Ne, ani v nejmenším. Otec se o žádné souvislosti mezi Duncanem Klinem a sněhem nezmínil."

"Možná víte, že se tak slangově označuje kokain. Myslíte, že by ta souvislost mohla existovat v této rovině?"

"Opravdu nevím. Ale pochybuji, že by se právě takový slangový výraz používal v třicátých letech. A že by se někdo jako Jonathan Millgate snížil k tomu, aby používal slangové výrazy?"

Pittman pokrčil rameny a otočil se, protože se ozvalo zaklepání na dveře.

Do místnosti vstoupil Frederick. "Pane Meechame, venku jsou dva policisté."

Pittmanovi se divoce rozbušilo srdce.

Meecham vypadal velice překvapeně. "Policisté?"

"Detektivové," doplnil informaci Frederick. "Chtějí vědět, jestli máte nějaký kontakt s mužem, který se jmenuje Matthew Pittman. Je to hledaná osoba a cestuje spolu s..." Jeho pohled sklouzl z Pittmana na Jill.

Meecham se zamračil.

Pittman nečekaně vyskočil a vrhl se na druhou stranu místnosti. "Kam vedou ty dveře?" vykřikl na Meechama. Kromě dveří, kterými vstoupil Frederick, to byl jediný východ z místnosti a navíc, jak se dalo odhadnout, ústil někde do zadní části domu. Útěk přes vstupní halu mu připadal nemyslitelný, protože nemohl vědět, jestli už tam v tuto chvíli nejsou oba detektivové.

"Co si to dovoluujete?" slyšel za sebou Meechamův výkřik, když otvíral dveře a vrhl se do úzké chodby. Stačil si jenom uvědomit, že Jill je několik kroků za ním.

"Stůjte!" vykřikl znovu Meecham.

Pittman proběhl chodbou. Po levé straně minul otevřené dveře kuchyně, ve kterých zaregistroval kuchaře v bílém plášti. Ten na něho vyděšeně zíral s pootevřenými ústy. Doběhli na konec chodby k proskleným dveřím.

Pittman jedním trhnutím dveře otevřel a najednou ho sevřel pocit zvířete chyceného do pastí. Před sebou uviděl malý dvůr vydlážděný kočičími hlavami a obehnaný vysokou zdí s mřížovanou bránou. Zbývající stranu tvořila garáž. Odtud se nemůžeme dostat, blesko mu hlavou.

Otočil se a horečnatě zvažoval jinou možnost úniku. Na druhém konci chodby se objevil Frederick. Také ve dveřích kuchyně stál kuchař. Z haly přední části domu sem zazněly těžké kroky.

Napravo ode dveří do dvora byly schody vedoucí nahoru. Byl to jenom okamžitý nápad, ale Pittman věděl, že jim nic jiného nezbyvá. Chytl Jill za ruku a táhl ji za sebou ke schodům. Oba vyběhli do horního poschodí domu.

Do malé haly tam ústilo několik zavřených dveří. Z přízemí sem zazníval rozhořčený Meechamův hlas, který zřejmě protestoval proti vstupu policistů. Hned proti Pittmanovi se otevřely dveře.

"Co to je za hluk? Rušíte mě u televize." Meechamova stará matka.

Pittman ji posunkem ruky uklidňoval. "Paní Meechamova, dá se vaše ložnice zamknout?"

"Jistěže se dá zamknout. Každá ložnice se přece dá zamknout. Copak si myslíte, že bych dovolila, aby mi tam někdo jen tak vpadl? A co vy tady nahoře děláte?"

"Díky," vyštěkl Pittman a vtáhl za sebou Jill dovnitř. Ta neměla ani potuchy, co zamýšlí.

"Tam ale nemůžete," slyšeli za sebou rozhořčený hlas staré paní.

Pittman zavřel dveře a okamžitě je zamkl. Z televize v rohu přepychově vybavené ložnice se ozvala znělka známého přírodopisného seriálu. Zvuk hudby téměř překrývaly chabé úderky na dveře.

"Co tu budeme dělat?" zeptala se úzkostným hlasem Jill.

Pittman přistoupil k oknu a otevřel ho. Znovu se dívali na tentýž dvorek, ale tentokrát z okna nad sedlovou střechou garáže. Pittman se otočil k Jill. "Musíme vylézt ven. Pospěš si."

Jill se najednou zarazila.

"Co je, Jill?"

Chvilí nerozhodně zírala na dveře a pak zase na něho.

"Honem! Není čas!"

Najednou jako by se rozhodla. Sehnula se a zula boty. "Panebože, a já jsem v sukni."

Když zvedla nohu k rámu okna, lem sukne zapraskal. Na dveře dopadly těžké úderky pěsti doprovázené vzteklými hlasy. Vzápětí se dveře otřásl pod těžkými nárazy. Někdo se zřejmě pokoušel vyrazit dveře ramenem.

Pittman se vysoukal z okna za Jill. Jenom sykl bolestí, když si narazil nedávno poraněné žebro. Opatrně následoval Jill po hřebenu sedlové střechy. Z ložnice, kterou právě opustili, se ozývaly těžké rány. Pittmanovi bylo jasné, že dveře už dlouho nevydrží. Jill mezitím došla na konec hřebenu střechy, seskočila o kousek níž a zmizela za rohem vedlejšího domu.

Když se i on dostal na konec střechy, uviděl, že to, na co Jill seskočila, byl asi třicet centimetrů široký vrchol zdi uzavírající dvůr s garáží. Zeď se lomila doleva a napojovala se na podobnou zeď sousedního domu. Z ložnice za jeho zády se ozvaly výkřiky. Už se zřejmě dostali dovnitř. Pittman seskočil na zeď a přikrčený pádl za Jill. Nesmí ho uvidět!, blesko mu hlavou. Dýchal těžce a při každém nádechu ho bolestivě píchlo pod naraženým žebrem.

Konečně se dostal mimo dohled z okna ložnice a soustředil se na to, aby neztratil rovnováhu a nespadl dolů. V šeru před sebou uviděl Jill. Běžela bosá po zdi, v jedné ruce střežičky a v druhé kabelku. Najednou Jill stoupla na uvolněný kámen, zakolísala a ztratila rovnováhu. Pittman k ní ještě stačil přiskočit a zachytit ji za ruku. Oba její střežičky však skončily dole pod zdí vedle kamene, který to všechno způsobil.

Kus dál už zeď končila a napojovala se na stěnu domu. Když se Pittman podíval zpátky, uviděl dole pod nimi stát červený jaguár, se kterým zřejmě někdo před chvílí vyjel z garáže a patrně zamýšlel odjet, protože vysoká mřížová brána byla otevřená.

Pittman bez dalšího uvažování seskočil na střechu auta. Bylo cítit, jak se auto zhouplo, ale střecha vydržela. Jill ani nepotřebovala, aby ji pobízel. Seskočila za ním, ale opět by málem spadla, protože její bosé nohy v punčochách uklouzly po hladkém navoskovaném plechu.

Oba slezli z auta a otevřenou bránou vyběhli do úzké tiché uličky. Stačilo oběhnout blok a stáli jen několik desítek metrů od šedivého dusteru.

"Musíš řídit ty." Jill mu hodila klíče a hrnula se na zadní sedadlo.

Pittman sedl za volant a vyrazil od obručníku. Po chvíli se ohlédl dozadu. "Co tam děláš?"

Jill se schovávala za sedadlem a soukala ze sebe natrženou sukni.

"Převlékám se do kalhot. Ta zatracená sukne se roztrhla zrovna na zadku. Jestli nás chytnou a půjdu do vězení, chci tam jít slušně oblečená."

Pittman pořád nemohl popadnout dech a stres z uplynulých okamžiků ještě neodezněl, přesto se však neudržel a rozesmál se.

"Mám už té sukně až po krk a stejně tak těch pitomých lodiček," rozhořčila se Jill. "Už mě ani nenapadne, abych se starala, jestli na někoho dělám nebo nedělám dojem. Když jsme na útěku, musím na to být oblečená. Tenisky, džínsy a svetr, jinak to nejde. Ale jak se mohla policie dovědět, že jsme na návštěvě u Meechama? Kdo jim mohl...?"

Pittman se díval upřeně na cestu před sebou. "Taky už o tom chvíli přemýšlím. Jak se to, proboha, mohli dovědět?"

"Počkej," Jill něco napadlo. "Jedině snad... Ray. Víš, ten muž, který nám dal Meechamovu adresu."

"Ten z nadace absolventů univerzity?"

"Ano, ten. Určitě hned telefonoval otci, aby z něho za tu službičku vyžebrał nějaké peníze."

"Máš pravdu. Tak by to mohlo být. Jakmile tvůj otec uslyšel, o co se jedná, zavolal na policii."

"To nás také mohlo napadnout. Musíme být příště opatrnější."

Pittman se napojil na Charles Street a snížil rychlost, aby nepřitahoval pozornost dopravní policie. Protože mnoho aut už jezdilo s rozsvícenými reflektory, rozsvítil je také.

"Ano, opatrnější," řekl Pittman, jako by byl myšlenkami někde jinde. "Poslechni, Jill, proč ses tak rozmýšlela?"

"Kdy?"

"Tam, v té ložnici. Vypadala jsi, jako kdybys tam chtěla zůstat."

Jill neodpověděla.

"Nesnaž se mi namluvit, že tě to nenapadlo," pokračoval Pittman.

"Na chvíli..." Jill zaváhala. "Blesklo mi hlavou, že nemohu pořád jen utíkat. Policie se bát nemusím, ta po mně nejde, ale Millgatovi lidé mě chtějí zabít. Na vteřinu mi napadlo, že bych to tam mohla skončit. Nechala bych se odvést a pokusila se jim vysvětlit, proč jsem před nimi až do této chvíle prchala. Také bych jim mohla vysvětlit, že jsi nevinný."

"Jistě. Už je vidím, jak by se ti smáli." Ačkoliv Pittman jejím důvodům rozuměl, pomyšlení, že by zase zůstal sám, mu sevřelo žaludek. "A proč jsi tedy nezůstala? Proč ses rozhodla jít se mnou?"

"Vzpomněla jsem si, jak jsi mi vypravoval o svém zadržení před sedmi lety."

"Pokud vím," pokračovala po chvíli Jill, "tenkrát ti policie moc nespíchala na pomoc."

"Asi ani neměla v úmyslu pospíchat. Nejspíš je někdo podplatil, aby si zašli na půl hodiny na kávu." Pittman pořád nemohl zapudit hořkost z pomyšlení, že by ho Jill opustila. "Ano, před takovými zabijáky tě neochrání žádná autorita." Chvilí bylo slyšet pouze monotónní zvuk motoru.

"Takže jsi dostala strach? Poslechla jsi pud sebezáchovy?"

"Ne, tak to nebylo. Neměla jsem ani tak strach o sebe, jako..."

Pittman se na ni tázavě podíval.

"Měla jsem strach o tebe. Nedovedla jsem si představit, že zůstaneš sám."

"Myslím, že bych se o sebe dovedl postarat."

"Ani nevíš, jak jsi zranitelný."

"Nedělej si legraci. Kdybych spočítal všechny ty kulky, co na mne vystřileli..."

"Tak jsem to nemyslela. Citově zranitelný. Minulou středu ses málem zastřelil."

"Kdybych to udělal, nebyl by Burt po smrti. A spousta lidí bych ušetřil obrovské problémy."

Jill se protáhla ze zadního sedadla dopředu. "Tím jenom dokazuješ má slova. Myslím, že jediným důvodem, proč jsi ještě naživu, je, že tě někdo pronásleduje. Že někdo o ten tvůj život usiluje. Nikdy jsem nepotkala nikoho tak osamělého. Proč tak zoufale o svůj život bojuješ, když nemáš nikoho, pro koho bys žil?"

Pittman měl pocit, jako by na něho sáhla ledová ruka. Nebyl schopný vypravit ze sebe slova, a tak jen křečovitě svíral volant a zíral před sebe. Jel teď přes Boston Common a dál po Columbus avenue, přesně v opačném směru, než před několika hodinami přijížděli.

"Víš, proč jsem s tebou zůstala?" řekla Jill tiše. "Je to jednoduché. Protože se od tebe nechci odloučit."

Pittmanovi se sevřelo hrdlo. "Na to, že ujíždíme před policií... úplná filozofická debata."

"Ano. Právě proto, že ujíždíme před policií. Napadlo mi, jak bychom spolu vycházeli v normálním životě."

"Co to je normální život? Já už si ani nedovedu představit, jak vypadá?" řekl Pittman.

"Víš," ozvala se po chvíli Jill, "byl to pro mne úplně nový pocit, když jsi mě představil jako svou ženu..."

"Cože?" vykoktal Pittman.

"Musím se ti přiznat, že se mi to docela líbilo."

Teď už se ani nenamáhal najít nějaká rozumná slova. Jenom natáhl ruku a dotkl se jí.

Za nimi se rozezněla houkačka. Pittman se nestaral o dopravní předpisy a zastavil na okraji silnice. Jeho hrdlo bylo pořád stažené a na slova nebylo ani pomyšlení. Otočil se k ní a prohlížel si její tvář, dlouhé hedvábné vlasy a oči, které ve světle reflektorů projíždějících aut zářily jako dva safíry.

Potom se k ní naklonil blíž a něžně ji políbil. Měkčnost a hebkost jejích rtů ho rozechvěla. A když mu Jill ovinula svoje paže okolo krku, projela jím závratná vlna nedefinovatelných pocitů. Jill otevřela své rty a on přestal vnímat svět.

Pomalou se od ní odtáhl, opřel se do sedadla, ale pořád se na ni díval. Jeho tělo stále rozechvívalo opojné pocity z její blízkosti.

"Nikdy bych nevěřil, že budu ještě někdy něco takového prožívat."

Znovu se k ní naklonil a políbil ji s takovou vášní, až se toho sám vyděsil.

"Mám pocit, že se mi utrhne srdce," řekl přerývaně.

"Mně se zase točí hlava," zašeptala Jill.

Okolo nich projelo další auto a zatroubilo. Pittman stáhl okno a vystrčil hlavu. Samozřejmě, stáli v zákazu zastavení.

"Zdá se, že si koledujeme, aby si nás všimla dopravní policie."

Zařadil rychlost a pomalu se rozjel. Stále se však cítil jako opilý.

Na rohu další ulice uviděl policejní auto. Jel pořád stejnou rychlostí s očima upřenýma před sebe. Těch několik vteřin, než je minul, se mu zdálo jako celá věčnost. Ve zpětném zrcátku upozoroval, že se policejní auto rozjelo. Projelo přes křižovatku a pokračovalo dál ve směru vedlejší ulice.

Křečovitě sevření, kterým drtil volant, se pomalu uvolnilo. Pravou rukou si utřel zpotené čelo. Měl větší strach než kdykoliv předtím.

"Kam teď vlastně jedeme?"

Pittman se zašklebil, protože ho oslnil příval světla na massachusettské dálnici. Už několik minut jeli tiše a zřejmě se oba pokoušeli přivyknout prudké a nenadálé změně, která se mezi nimi odehrála. "Vím jen, že jedeme pryč z Bostonu. Ale kam, to nemám nejmenší ponětí. Nevím, co budeme dělat dál. Vypátrali jsme už dost, ale pořád vlastně nevíme nic. Nechce se mi věřit, že nás Millgatovi lidé honí proto, že jsme vyčmouchali, co se mu stalo víc než před půl stoletím na střední škole."

"Předpokládejme, že se v jeho případě nejednalo o zneužití."

"Všechny okolnosti ale nasvědčují tomu, že -"

"Ne, myslela jsem to tak, že se třeba mohl podvolit dobrovolně," řekla Jill. "Třeba si lidé okolo něho mysleli, že by se jeho pověst zcela zhroutila, kdyby -"

"Opravdu se domníváš, že se ti gauneři bojí o jeho pověst?"

"Nevím. Jisté je, že ti Millgate řekl několik zdánlivě nesouvislých slov a oni hu umlčeli, aby nemohl mluvit dál. Proto se tě pokoušejí zabít. Vědí, že ta slova znáš. A proto se pokoušejí zabít i mne, protože věří, že jsi mi je řekl."

"Zabít někoho, aby se zachránila jeho pověst? To mi nedává smysl. Musí v tom být něco jiného. Myslím si, že jsme se ještě zdaleka nedověděli všechno. Snad bych ještě připustil, že se tak ti druzí, ti zbývající, snaží zachránit svoji pověst. Nechtějí, aby se někdo dověděl, co se jim všem na Grollier Academy stalo."

"Ale co se jim skutečně stalo? A jak bychom to mohli dokázat?" ptala se Jill a třela si rukou čelo. "Nemyslí mi to. A asi mi to nebude myslet, dokud něco nesním."

Ukázala doprava na stanoviště, kde se vybíraly dálniční poplatky pro nákladní auta a kamiony.

"Máš pravdu, můj žaludek se už také ozývá." Pittman zajel na parkovišti k výjezdu od benzinové pumpy, u které byla malá restaurace.

Když vystoupili a sešli se před autem, Pittman Jill objal okolo ramen.

"Co jen budeme dělat?" Přitiskla si tvář k jeho rameni. "Kde najít odpovědi na všechny ty otázky?"

"Jsme unaveni." Pittman přejel rukou po jejich vlasech a lehce ji políbil. "Teď si dáme něco k jídlu a pak si musíme odpočinout."

Vzal ji za ruku a oba se vydali směrem k jasné osvětlenému vchodu restaurace. Na parkoviště příjížděla další auta.

Kousek od nich zastavil velký kamion. Řidič právě stáhl okno a z kabiny se ozvalo rádio. Hlasatel četl zprávy.

"Myslím, že jsem zbytečně vyplašený. Pořád mám pocit, jako by všichni věděli, kdo jsem," řekl Pittman. Šli právě okolo kabiny kamionu. Za volantem seděl obrovský tlustý chlap a něco halasně vykládal svému spolujezdci. Rádio však bylo puštěno tak hlasitě, že je ještě stačilo překřičet.

Najednou se Pittman otočil. "Panebože!"

"Co se děje!" lekla se Jill.

"Ty jsi to neslyšela?"

"Ne."

"Anthony Lloyd je mrtev."

Pittman běžel zpátky k jejich autu, aby ještě chytl zbytek zprávy. Okamžitě zapnul rádio a netrpělivě točil ladicím knoflíkem. Z reproduktoru se však ozývala buďto populární hudba nebo reklamy. "Sakra, přece tu někde musí být stanice, kde čtou zprávy."

Teprve po deseti minutách se jich dočkal na stanici, která vysílala zpravodajské relace po každé půlhodině.

"Anthony Lloyd, bývalý velvyslanec v OSN, v dřívějším SSSR a ve Velké Británii, bývalý ministr zahraničních věcí a bývalý ministr obrany, zemřel dnes večer ve svém domě blízko Washingtonu," četl slavnostní hlas v rádiu. "Jeden z legendami skupiny pěti diplomatů, jejichž vliv poznamenal všechny hlavní světové události od druhé světové války až po současnost. Lloyd byl často, spolu se svými čtyřmi druhy, nazýván Velkým poradcem. Citujeme z vyjádření Harolda Fiska, současného ministra zahraničních věcí: 'Anthony Lloyd měl obrovský vliv na americkou zahraniční politiku posledních padesáti let. Jeho intuice a moudrost nám bude bolestně chybět.' Příčina smrti ještě nebyla oznámena, ale má se za to, že osmdesátiletý diplomat zemřel po záchvatu mozkové mrtvice jako důsledku napětí, vyvolaného nedávnou vraždou jeho druha, dalšího z velkých poradců, Jonathana Millgata. Policie stále intenzivně pátrá po bývalém novináři Matthewu Pittmanovi, který je s největší pravděpodobností zodpovědný za Millgatovu smrt." Hlasatel začal číst další zprávy a Pittman vypnul rádio. Nastalo ticho, ale on stále ještě zíral na palubní desku.

"Smrt po záchvatu mozkové mrtvice?" opakovala Jill

"Anebo byl také zavražděn? Je jen s podivem, že i jeho smrt nesvedli na mne."

"Svým způsobem ano," řekla Jill. "Podle logiky zprávy první smrt byla příčinou té druhé."

"Zemřel v důsledku napětí." Pittman si hryzal ret a přemýšlel. "Jakého napětí? Že by špatné svědomí? Nebo strach? Nebo se stalo něco velmi vážného, co se dotklo všech. Možná, že ti slavní velcí poradci zase nebyli tak silní, jak si o sobě mysleli."

"Co teď?" zeptala se znovu Jill.

"Pojedeme. Koupíme si jídlo do auta a pak se budeme střídat v řízení. Čeká nás dlouhá cesta."

Krátce před sedmou hodinou ráno Pittman zaparkoval na Park Slope v Brooklynu. Dopravní ruch právě začínal narůstat a ulice se začaly zaplnovat lidmi odcházejícími do práce. "Doufám, že ještě nešla. Jestli jsme ji propásli, tak tady taky můžeme celý den sedět a myslet si, že je pořád ještě v bytě." Pittman vytáhl elektrický holicí strojek a začal se holit.

"A víš určitě, že chodí do práce?"

"Kdyby ses někdy s Gladys setkala, hned by ti bylo jasné, že se velice ráda ztratí z bytu, když má to štěstí, že její manžel pracuje doma a stará se o dítě." Natáhl se pro papírový pohárek a usrkl trochu vlažné kávy.

"Nezbyl tam ještě nějaký koláč?" Jill se pátravě zadívala do svého pohárku s nevalnou vyčichlou kávou a zamračila se.

"Úplně žasnu, co se to se mnou stalo. Dříve jsem se sotva kávy dotkla a teď se jí nalezím jako noční hlídač. Včera ráno jsem jedla koblihy, večer smaženky s cibulí. A teď zase ty ulepené koláče. Nemohu to pochopit. Po těch letech racionální výživy..."

"Tamhle." Pittman ukázal před sebe. "To je Gladys."

Z domu vyšla upjatě vyhlížející žena s kyselým výrazem ve tváři, utáhla si šálu okolo hlavy a rázným krokem zamířila směrem pryč od nich.

"Vypadá, jako kdyby jí ulítli včely," poznamenala Jill.

"Když s ní mluvíš, neustále tě napadá, že ses už setkala s příjemnějšími lidmi."

"Ale my s ní snad nebudeme mluvit."

"Doufám." Pittman vystoupil z auta.

Došli ke vchodu domu. Ve vestibulu se Pittman zastavil před řadou tlačítek a předstíral, že si prohlíží jedno jméno po druhém. Ve skutečnosti však čekal, až se muž a žena, kteří právě vyšli zevnitř, vzdálí o pár kroků, aby mohl zachytit dveře dřív než se zavřou a zámek zaklapne. Jednu překážku tedy měli za sebou.

Pittman zaklepal na dveře číslo 4B a čekal. Brian Botulfson jim otevřel v pyžamu, s rozcuchanými vlasy a únavou ve tváři. Jakmile uviděl Pittmana, nasadil zoufalý výraz. "Proboha! Proč zrovna ty? Nenič mě. Ty jsi ta poslední osoba, kterou teď právě -"

"Jak se vede, Briane?" nedal se odradit Pittman.

Z bytu se ozval dětský pláč. Pittman okamžitě poznal, co je příčinou Brianovy únavy. Dítě bylo nemocné - zdravé dítě pláče úplně jinak. Ještě si pamatoval, když byl Jeremy malý a on u jeho postýlky trávil noc.

"Mám dojem, že ses moc nevyspal." Pittman vešel dovnitř a za ním vklouzla Jill.

"Poslyš, nemůžeš jen tak -"

Pittman zavřel dveře a zamkl je. "Nevypadáš zrovna šťastně, když mě vidíš, Briane."

"Nediv se. Po tvé poslední návštěvě jsem se dostal do takových potíží... Kdyby tu byla Gladys..."

"Jenže ona tu není. Čekali jsme, až odejde."

Jill si všimla plačícího dítěte. "To je kluk nebo holka?"

"Kluk."

"Myslím, že mu něco je. Nemá horečku?" zajímala se Jill.

"Nevím. Nemám čas ho změřit. Před chvílí to tu celé poblíkal a já nedělám nic jiného, než uklízím."

"Kde máte teploměr? Já ho změřím. A kde máte dětské věci na převlečení?"

Pittman zvedl ruce. "Úplně jsem zapomněl, Briane. To je moje přítelkyně Jill."

"Těší mě, Briane. Jsem zdravotní sestra, mám praxi na pediatrii. Jestli dovolíte, tak se na toho vašeho kloučka podívám. Kde je ten teploměr?"

"Na stolku vedle postýlky," ukázal Brian.

Jill zamířila do dětského pokoje a Pittman se obrátil na Briana: "Tak řekni, nemáš ty štěstí?"

"Jo, jsem z vás šťastím bez sebe. Poslyš, ty tvoje návštěvy musí přestat. Uvědom si, že jde po tobě policie. Nechci se do něčeho zaplést."

"Dnes tu jsem naposled, Briane. Přisahám. Na svou čest."

"To stejně jsi říkal minule."

"Ano, ale tenkrát jsem nepřisahal na svou čest."

Brian si vzdychl. "Jestli tě tu policie najde..."

"Víš, že jsem nebezpečný kriminálník. Řekneš jim, že jsem ti pohrozil zbraní a že jsi musel dělat, co jsem ti nařídil."

"V novinách se píše, že jsi zabil jakéhosi kněze... a ještě nějakého chlapa v cizím bytě... Už se v tom vůbec nevyznám."

"Ono to je zase trochu jinak. Všechno se dá velice jednoduše vysvětlit."

"Pořád mě nechápeš. Nechci nic vysvětlovat, nechci vědět vůbec nic o tom, co děláš."

"To mi naprosto vyhovuje. Ani já nechci, abys o mých záležitostech něco věděl. Ale jestli mi odmítneš pomoc, dostanou mě dřív, než se mi podaří celou věc dotáhnout do konce, a pak je budu těžko přesvědčovat, že s tím nemáš nic společného."

"To nemyslíš vážně? Nestojím už o kriminál."

"Nikdy jsem se nezachoval špatně ke svým přátelům, Briane. Čím rychleji to uděláme, tím dřív budeme pryč. Potřebuju jenom, abys mi udělal krátký kurs, jak se dostat k cizímu chráněnému systému."

Jil se vrátila z dětského pokoje. "Opravdu má teplotu, 37,8°C."

"Myslíte, že je to vážné?" zeptal se Brian nervózně.

"V pořádku to rozhodně není. Ale pokusíme se ji srazit. Mimochodem, Briane, dětský aspirin není zrovna to nejvhodnější, co by se takovým malým dětem mělo dávat. Někdy může způsobit velice vážný stav, který se nazývá Reyův syndrom. Nemáte tady tylenol?"

"Vidiš?" ozval se Pittman. "Říkal jsem ti, že je v dobrých rukou. A teď pojďme. Ukážeš mi jenom, jak se s tím počítačem pracuje, a za chvíli můžeme být pryč."

Brian rezignovaně povzdechl. "Kam se zase potřebuješ dostat?"

"Tajná telefonní čísla a příslušné adresy."

"V kterém městě?"

"To ti už nepovím, Briane. Dotáhni to až do stavu, kdy se zadá název města, a pak mě k tomu pustíš."

"Ach jo, mám pocit, jako bych už řasoval vězeňské prádlo."

"Co je s tím dítětem? Bude v pořádku?" Pittman nastartoval auto a rozjel se.

"Myslím, že ano. Chce to jen srážet teplotu a dávat mu dostatek tekutin. Řekla jsem Brianovi, že kdyby teploty neustávaly a dítě pořád zvracelo, bude lepší, když se obrátí na lékaře. Je to ale šikovný klouček. Myslím, že se z toho rychle dostane."

"Snad se Brian konečně v noci vyspí."

"Pokud mu ale Gladys neudělá scénu. Získal jsi, co jsi potřeboval?"

Pittman vytáhl z kapsy složený list papíru. "Poučil jsem se z chyby, kterou jsme udělali s tím tvým známým v nadaci absolventů. Nikdo nesmí vědět, kam máme namířeno. Brian mi ukázal, jak se dostat do souboru tajných telefonních čísel a příslušných adres, ale neví město, kterého se to týkalo."

"Washington. Tuším dobře?"

Pittman přikývl.

"Adresy velkých poradců."

Pittman opět přikývl.

"Pěkně dlouhá cesta."

"Bohužel, nemůžeme letět. Na zakoupení letenek bychom museli použít šek nebo kreditní kartu. Jenže tvoje jméno už asi vedou v počítačovém systému a na washingtonském letišti by nás mohla přivítat policie. Budeme se tam muset dostat autem."

"Ty tedy umíš vybrat způsob, jak si s dívkou užívat. Myslím, že se natáhnou na zadním sedadle a budu spát."

"Docela dobrá myšlenka. Potřebuješ si odpočinout."

"Ty bys to potřeboval také. Jestliže se máme dostat do kontaktu s velkými poradci, budeme potřebovat čistou hlavu."

"Teď ještě ale velcí poradci na programu nebudou."

"Ale říkal jsi přece, že jedeme do Washingtonu."

"Správně. Ale ještě předtím tam musím navštívit někoho jiného."

"Koho?"

"Jednoho muže, se kterým jsem před lety dělal interview."

Bylo už po setmění, když dorazili na předměstí Washingtonu. Nejdříve zamířili jižním směrem po 1-95, později odbočili na 1-50, až se dostali na Massachusetts avenue. Přestože byl Pittman velmi unaven, proplétal se hustou dopravou bez jakýchkoliv problémů.

"Vypadá to, jako kdybys to tady dobře znal," ozvala se Jill.

"Jako reportér jsem tu zajížděl dost často." Pittman objel Dupont Circle a zamířil směrem na Georgetown.

"Trochu mi to tady připomíná Beacon Hill," poznamenala Jill.

"Trochu možná." Pittman přešel pohledem po úzké ulici lemované stromoradiem. Domy ve viktoriánském stylu byly natlačené jeden na druhý. "Nikdy jsi tu nebyla?"

"Ne. Ve Washingtonu jsem poprvé. Abych se dostatečně vzdálila vlivu rodičů, na to mi stačil New York."

"Georgetown je nestarší a nejbohatší část města."

"To znamená, že je dost dobrá, aby tu mohli žít velcí poradci?"

Pittman zavrtěl hlavou. "Tady je to pro ně moc obyčejné. Ti žijí na svých venkovských sídlech ve Virginii."

"A za kým sem tedy jedeme?"

"Za mužem, který je nenávidí." Pittman zamířil opět na jih po Wisconsin avenue. Přivřel oči a zašklebil se, protože ho oslnily reflektory protijedoucího auta. "Je to ten, kterému jsem se na každé zastávce pokoušel volat - Bradford Denning. Teď už je to starý pán na odpočinku, ale v mládí byl profesionálním diplomatem. Působil na Ministerstvu zahraničních věcí v Trumanově vládě. Měl prý dokonce velkou naději stát se ministrem."

"A proč se jím nestal?"

"Zpracovali velcí poradci. Cítili, že je pro ně konkurentem, tak ho smetli z cesty."

"A proboha, jak se jim to podařilo?"

"Jednou mi o tom všem vypravoval. Bylo to za McCarthyho, kdy se ve státním aparátu pořádaly hony na čarodějnice. Začali o Denningovi šířit, že je společený s komunisty. A bylo po kariéře."

"To je mi naprosto jasné. V čtyřicátých letech takové obvinění mohlo zničit i menší ryby."

"Denninga to opravdu zničilo. Křivost obvinění mohl těžko dokázat. Postupně začal sestupovat do podřadnějších funkcí, až nakonec rezignoval. Také mi tenkrát řekl, že on nebyl jediný, koho takhle velcí poradci odrovnali. Vyčistili si tak cestu a v nastupující Eisenhowerově administrativě už mohli zaujmout klíčové pozice oni. To trvalo prakticky až do roku 1960, kdy se do Bílého domu vrátili demokraté v čele s Kennedym. Kennedy se totiž obklopil lidmi z okruhu svých známých a na profesionální diplomaty se nespolehal. Celé tři roky byli velcí poradci odstaveni na vedlejší kolej. Po Kennedyho zavraždění nastoupil do prezidentského úřadu Johnson, o kterém bylo známo, že se nikdy neměl s Kennedym moc rád. Také jedním z jeho prvních kroků bylo, že se začal Kennedyho lidi zbavovat. Nejdříve samozřejmě

na Ministerstvu zahraničí a v Bílém domě. Na jejich místa pak povolal osvědčené diplomaty, mezi kterými byli hned v první řadě velcí poradci. Už podruhé se jim tak v jejich kariéře podařil husarský kousek, uplatnit se v administrativě vlády, která nepocházela z jejich vlastní strany. Samozřejmě jim pak nedělalo už vůbec žádné problémy pokračovat ve svém vlivu i v době, kdy se na konci šedesátých let vrátili do Bílého domu republikáni v čele s Nixonem. Tím také postavili základ své pozdější bezkonkurenční pověsti. V době, která se vyznačovala velkým napětím v mezinárodní politice, považovali všichni pozdější prezidenti za samozřejmé obracet se k nim o radu."

"A co Denning?"

"Vedl život, který by se mohl mnohým zdát jako velmi produktivní. Učil na univerzitě, psal články pro politické časopisy, přispíval do redakční rubriky v New York Times a ve Washington Post. Ale nikdy ho neopustil pocit křivdy a nikdy také nezapomněl, kdo mu tu křivdu způsobil. Většinu volného času věnoval sepsování knihy, ve které chtěl odhalit jejich bezohlednosti a krutosti."

"Jak ses o něm dověděl? Na základě té knihy?"

"Ne. Nikdy nevyšla. Těsně před jejím dokončením Denningův dům vyhořel a všechny jeho materiály byly zničeny. Denning byl definitivně poražen. Před sedmi lety, když jsem si připravoval materiály o Millgatovi, řekl mi o Denningovi jeden z mála lidí, kteří byli ochotni se mnou mluvit. Zajel jsem za ním až sem, do Washingtonu. Ale Denning už tenkrát dost pil a jediné, co mi byl schopen říct, byly samé narážky a domněnky, které jsem těžko mohl použít. On sice tvrdil, že měl na všechno důkazy, ale ty, bohužel, shořely při požáru jeho domu. Ani já jsem ten článek o Millgatovi nikdy nenapsal. Po tom, co mi ve vězení zlomili čelist, přidělil mi můj šéf jiné téma."

Pittman se odmlčel. Zmínka o šéfovi mu připomněla Burta Forsytha. Nebyl to pouze jeho šéf, ale i jeho nejlepší přítel. Tragická scéna ze setmělé Dvacáté šesté ulice mu najednou s krutou živostí vyvstala před očima.

Nával hořkého žalu mu sevřel hrud' jako železný krunýř. Proč museli zabít Burta? Hajzli!

"Z tvého výrazu jde hrůza," ozvala se Jill.

"Myslíš, že mám důvod tvářit se příjemně, když o nich mluvím?"

"Chápu tě, ale stejně mě to v jistém smyslu překvapuje."

"V jakém smyslu?"

"Víš, když jsi u mne v neděli zaklepal, jediný výraz, který jsem z tvé tváře vyčetla, bylo zoufalství. Připadal jsi mi zastrašený, pasivní. Ale teď tam vidím vztek a zlobu. To jsou pocity provokující k aktivitě. Připadá mi... Dovol mi jednu otázku. Kdyby se teď situace náhle změnila a nastalo něco jako příměří - policie by tě nestíhala a velcí poradci by tě nechali na pokoji - dal bys od všeho ruce pryč?"

"Po tom všem, co mně ti hajzli udělali, po tom, kdy zabili mého nejlepšího přítele? V žádném případě!"

Jill se na něho zamyšleně dívala. "Ano. Definitivně ses změnil."

"Nemáš ani ponětí jak moc. Dnes je středa. Právě před týdnem jsem byl připraven skoncovat se svým životem."

Jill nereagovala, jenom se na něho pořád dívala.

"Co mlčíš? Řekni něco."

"Přemýšlím, jak hlubokou depresi jsi musel prožívat," řekla Jill.

"V jistém smyslu ji prožívám pořád. To, co se v posledních dnech stalo, nemohlo můj žal po Jeremym zmírnit."

"Jistě, to chápu. Ta ztráta tě bude provázet celý život."

Pittman mlčel.

"Ale když sis tak moc přál zemřít, proč jsi svůj život tak zoufale bránil? Ne. Za těch několik posledních dní se s tebou stala obrovská proměna. Něco způsobilo, že ses rozhodl žít dál alespoň tak, jak je to možné."

"Tys to způsobila."

Jill se jemně dotkla jeho ramene. "Ale svůj život jsi bránil už předtím, než jsi přišel do mého bytu. Do té doby jsi prožil mnoho situací, kdy jsi mohl podlehnout zoufalství. Víš, co mám na mysli?"

Pittman neodpověděl.

"Řeknu ti, co tě změnilo - strach. Strach tě vrátil k životu. Před několika hodinami jsi mi při jízdě vypravoval, jak máš někdy pocit, že je Jeremy s tebou, že s tebou mluví."

Pittman přikývl. "Myslíš, že je bláznovství věřit tomu?"

"Právě naopak. Věřím, že tě Jeremy povzbuzuje k životu, že to byl on, kdo tě přinutil bojovat. Myslím, že by si Jeremy přál, aby ses rozhodl pro něco žít."

"Bylo by krásné v něco takového věřit." Jeho hlas se zadrhával dojetím. Projížděli právě po Wisconsin avenue doslova přecpané souvislými proudy aut a světla.

"Co se to tu děje? Nějaká nehoda?" podivila se Jill.

Pittman vděčně přijal změnu tématu. "Ne. Tak to tady vypadá večer vždycky. Na Wisconsin avenue se soustřeďuje noční život Georgetownu. Jsou tu bary, restaurace, noční kluby a také obchody, kde se prodává všechno možné, pokud je to ovšem dostatečně drahé."

"A Denning tu někde bydlí?"

"Ne tak docela. To by si pravděpodobně nemohl dovolit. Žije z důchodu univerzitního učitele, který není zase nic tak moc. Když jsem mu volal, řekl jsem mu, že jsem novinář, který se chystá napsat článek o Anthony Lloydovi. Řekl jsem mu, že ve svém článku nechci opakovat oslavné ódy, kterými ho budou zahrnovat současní politici a diplomati, ale že bych se chtěl zmínit o všech rozpornostech jeho života. Navrhl jsem, jestli bychom se nemohli setkat na večeři, a on to přivítal téměř s nadšením. Řekl mi," - Pittman maličko zaváhal - "že by rád skon Anthony Lloydovi oslavil pořádnou hostinou se mnou."

Il Trovatore byla poměrně velká restaurace s příjemným tlumeným osvětlením, ale co bylo hlavní, jednotlivé stoly zde

byly od sebe dostatečně vzdáleny, takže tu mohl kdokoliv s kýmkoliv diskutovat i o těch nejdelikátnějších tématech bez obav, že by ho mohl příliš zvědavý soused vyslechnout. Sotva vešel Pittman s Jill dovnitř, hned ho napravo u baru upoutala postava jednoho velmi známého senátora a nalevo zase večerel s důležitě vyhlížejícím mužem šéf jedné zpravodajské agentury. Vzduchem se nesly tiché, nevтіravé zvuky piana hrajícího džez a mísily se s cinkáním příborů a monotónním šumem hlasů. Právě to byla ta nejideálnější kulisa k důvěrné konverzaci.

"Přejete si, pane?" Vrchní číšník v bílém saku si s nelibostí prohlížel tenisky, džínsy a svetr, ve kterých si sem Jill dovolila přijít.

"Máme zde rezervovaný stůl na jméno Bradford Denning," řekl Pittman. Zavolal sem z jedné telefonní budky na dálničním odpočívadle krátce potom, co se s Denningem domluvil na schůzce.

Číšník si prohlédl seznam rezervací. "Ano, pan Denning už přišel."

"Výborně."

Pohled vrchního číšníka se však stále nemohl smířit s Jill.

"Pokud by byly nějaké problémy ohledně oblečení..." Pittman mu diskrétně strčil dvacet dolarů z jejich tenčící se hotovosti.

"Nedělejte si starosti, pane. Prosím, pojďte za mnou."

Číšník je vedl do zadní části restaurace ke stolu, u kterého už seděl hubený starý pán v šedém, poněkud staromódním obleku. Jeho řídké bílé vlasy ostře kontrastovaly s rudým obličejem a živými hnědými očima. Pil whisky s ledem a Pittman si všiml, že jedna prázdná sklenka už stojí stranou.

"Zde, pane," řekl číšník Pittmanovi.

"Děkuji."

"Příjemnou zábavu."

Pittman se obrátil k muži u stolu. "Bradford Denning?"

"Lester King?"

"Ano, těší mě." Pittman musel změnit jméno, pod kterým se doposud představoval, protože Petera Logana už policie znala. Byl trochu nervózní. Báł se, že ho Denning pozná, ale bez rizika to zřejmě nešlo. Spoléhal na to, že se s Denningem setkal jen jednou, a to ještě před dlouhými sedmi lety. Navíc byl Denning tenkrát tak opilý, že se Pittmanovi zdálo dost nepravděpodobné, aby si jeho podobu vtiskl do paměti. "To je má asistentka, Jennifer."

"Těší mě." Denning se napolo zvedl, a aniž by pustil sklenku, lehkou úklonou Jill pozdravil.

"Není třeba tolik formálnosti," usmála se Jill a sedla si vedle něho.

Pittman se posadil naproti a řekl: "Byl jste velmi laskav, když jste byl ochoten sejít se s námi."

"Laskav?" Denningovi se to zřejmě zdálo zábavné. "Povečeřet v takovém prostředí, to už jsem si nedovolil od... no, moc dlouho."

"Jsem rád, že vám můj výběr vyhovuje."

"Připomíná mi to tady jinou italskou restauraci, která bývala jen kousek dál odtud. Jak se jen jmenovala?" Denning usrl whisky a zavřel hlavou. "Nevzpomenu si. Ostatně, je to už dlouho, co jsem tam chodíval. Skoro půl století. Velmi elegantní. Celou dobu jsem tam chodíval jíst. Všichni, co tenkrát něco znamenali, tam chodili." Zvedl sklenku a dopil ji.

"Ale to už je dávno pryč. Doba se mění, jedna éra odchází, druhá zase přichází." Naklonil hlavu a podíval se na Pittmana. "Stejně jako lidé... Mimochodem, doufám, že vám to nevadí." Ukázal na prázdné sklenice. "Byl jsem tu trochu dříve a začal jsem bez vás."

"Proč by nám to mělo vadit? Jste naším hostem. Jak jsem řekl, jsme rádi, že jste byl ochoten sejít se s námi."

"Nestává se každý den, že vás někdo pozve na večeři u příležitosti smrti vašeho nepřítele." Denning zvedl ruku a přivolał číšníka. "Vlastně dvou nepřátel. Ještě jsem ani pořádně nestačil oslavit Millgatovu smrt." Pokynul vedle stojícímu číšníkovi. "Ještě dvakrát Jacka Danielse. Ale tentokrát trochu méně ledu."

"Samozřejmě, pane. A pro vaše přátele?"

"Pivo," řekl Pittman.

"A pro mne chardonnay," přidala se Jill.

"Mohu vám povědět o našich specialitách, abyste se zatím mohli rozmyslet?"

"Později," odbyl ho Denning. "Na to bude ještě spousta času. Nikam nespěcháme."

"Velmi správně, pane."

Zatímco číšník odcházel, přemýšlel Pittman, jestli Denningovy poněkud neotesané a samolibé způsoby charakterizovaly také jeho diplomatický styl v době, kdy byl na Ministerstvu zahraničních věcí. Jestliže ano, pak pomluvy, šířené velkými poradci, nemusely být jediným důvodem k jeho rezignaci.

"Dva už jsou dole," řekl Denning. "A tři další na řadě. Mám v úmyslu vypít za každého z těch zkurvysynů jednu sklenku. Víte, něco jako modlitbu, aby už i ti tři, co ještě zbývají, skončili brzy v pekle."

Pittman si s nepříjemným pocitem všiml, že Denningův jazyk už není tak ohebný, jako u střízlivého člověka. "Ano. Váš postoj k velkým poradcům je dobře znám a nepřekvapuje mne. Zřejmě jste jim pořád ještě neodpustil."

"Odpustit? Jim? Nikdy!"

"Nevadilo by vám, kdybychom si pohovořili ještě před jídlem?"

"O nich?" Denningův důraz na slovo nich stačil sám o sobě vyjádřit široké spektrum těch nejobscénnějších významů.

"Proto jsem sem přišel. Chtěl jste slyšet řeči, které trochu nabourají fazónu těch velevážených a velespravedlivých džentlmenů - Millgata a Lloyda. Máte je mít. Mohu vám jich dodat nespočet."

Pittman vytáhl pero a poznámkový blok, aby podpořil dojem, že se o celou záležitost zajímá jako novinář. "Jaký je tedy ten nejhorší prohřešek, který na ně víte?"

"Zapálili mi dům."

"Nerozumím?" Pittman očekával něco víc než neprokázaná obvinění, která už od Denninga slyšel před sedmi lety. Denning svařil obočí a zkoumavě se na něho podíval. "Připadáte mi nějak známý. Nesetkali jsme se už někdy dřív?"

"Nejsem si vědom," řekl Pittman nervózně.

"Připomínáte mi jednoho..."

"Washington zase není tak velký. Možná jsme se viděli na nějaké diplomatické recepci nebo..."

"Nebyl jsem pozván na žádnou diplomatickou recepci dobrých pětatřicet let," řekl hořce Denning.

"Takže vy tvrdíte, že vám zapálili dům?"

"Psal jsem o nich knihu. Chtěl jsem v ní odhalit všechny jejich hříchy. Museli se to nějak dovědět, tak mi zapálili dům a všechny mé poznámky zničili."

"Ale můžete to dokázat?" zeptala se Jill.

"Samozřejmě, že ne. Na to jsou příliš chytří, aby za sebou zanechávali důkazy."

"Tak nám tedy řekněte, na jaké jejich hříchy jste chtěl veřejnost upozornit."

"Zavraždili stovky tisíc lidí."

Je to horší než minule, uvažoval rozmrzele Pittman. Opět si vyslechne směs chlubitvých řečí a zatrpklých pomluv a přitom se nedoví vůbec nic.

"Stovky tisíc?"

Denning se znovu na Pittmana zamračil. "Opravdu jste si jistý, že jsme se někdy dřív nesetkali?"

"Skutečně si nevzpomínám." Pittman se pokoušel sám sebe přesvědčit, že když se s Denningem setkal před sedmi lety, vypadal přece jenom jinak. Doufal, že si ho ten člověk nespojí s novinářem, který s ním před sedmi lety hovořil na úplně stejné téma.

Denningova tvář se rozzářila, když číšník přinesl nápoje.

"Na zdraví." Všichni tři pozvedli sklenice.

"Na toho bastarda Eustace Gabla a na všechny ty zbývajících." Denning vypil naráz téměř půl sklenice.

Zřejmě tak musí pít už spoustu roků, uvažoval Pittman. Jinak by ve svém věku nebyl schopen snést takovou spoustu alkoholu. "Říkal jste, že zavraždili stovky tisíc lidí?"

"Ano. V Koreji a ve Vietnamu. A jenom kvůli tomu, aby oni byli důležití. Nikdy jim nešlo o Koreu nebo o Vietnam. Nikdy se o ty země nestarali. Stejně tak, jako jim nešlo o žádné nové uspořádání Evropy po válce - Marshallův plán a podobně. Šlo jim v první řadě o ně samotné. O kariéry, o funkce, o úřady. Vzpomeňte si na McCarthyho."

Plácá páté přes deváté, uvažoval Pittman celý zoufalý. Aby to čert vzal, celá ta dlouhá cesta je k ničemu. Bolelo ho zraněné žebro, bolely ho nohy a záda od dlouhého sedění a krkem po čtyřiašedesáti hodinách v autě nemohl ani pohnout. Byl unavený a zoufalý. Měl sto chutí naklonit se dopředu, chytnout Denninga za kabát a pořádně s ním zatřepat, aby začal mluvit rozumně.

"Co je s McCarthyem?" zeptala se Jill. "Myslíte toho senátora Joa McCarthyho, který zinscenoval tažení proti komunistům?"

"Ano. Přesně tak mě ti bastardi dostali z Ministerstva zahraničí. Všechny přesvědčili, že jsem rudý."

"A byl jste?"

"Podle legitimace ne. Jenom sympatizant."

Pittman se pokoušel zakrýt své překvapení. Při rozhovoru před sedmi lety, se Denning ani náznakem nezmínil, že by obvinění, které proti němu vznesli velcí poradci, mohlo být pravdivé.

"Kdybych zůstal v úřadě, kdyby mě ti hajzli nevyštvali, kdybych se stal ministrem zahraničí... s Koreou už bylo pozdě něco dělat, ale možná že bych zastavil Vietnam. Co kdyby se mi podařilo prosadit myšlenku, že necháme Sověty ať si tam dělají, co chtějí? Stal bych se kvůli tomu kriminálníkem? Nehodlal jsem přece prodat Ameriku. Jenom bych zabránil tomu, aby kvůli nějakému Vietnamu nezničila Amerika samu sebe."

Pittman trochu zbystřil pozornost. "Můj starší bratr ve Vietnamu padl."

"Potom víte, o čem mluvím. Ti slavní velcí poradci založili svou kariéru na tvrdé linii proto komunismu. Hned po válce pomáhali formulovat Marshallův plán pro obnovu Evropy... ovšem s výjimkou sovětské zóny. Potom pomáhali formulovat Trumanovu doktrínu o odpovědnosti Ameriky za obranu světa... opět samozřejmě před Sověty. Bojoval jsem proti těmto antisovětským teoriím, ale prohrál jsem. Právě proto ve mně začali vidět nepřitele. Bylo to v roce 1950. Potřebovali mě vyštvat, aby mohli prosadit vyslání našich vojsk do Jižní Koreje. Odůvodňovali to tím, že se severokorejská invaze musí za každou cenu zastavit a tím zabránit šíření komunismu. Říkali tomu teorie domina, ale já jsem jí nikdy nevěřil. Nemyslel jsem, že bychom tam měli co pohledávat, a historie mi později dala za pravdu. Stejně jsme ničeho nedosáhli. Snažil jsem se zvrátit jejich snahu o vyslání vojsk do Koreje, ale prohrál jsem. Snažil jsem se o spoustu dalších věcí, ale vždycky proti mně stáli oni. Nevěřil jsem, na příklad, že bylo moudré zastrašovat Sověty naším atomovým arzenálem. Nakonec to nevedlo k ničemu jinému, než k nesmyslným závodům ve zbrojení. Opět se později ukázalo, že pravdu jsem měl já, ale rozhodující slovo měli tenkrát Millgate a ti jeho spřisahanci. V roce 1952 se jim konečně podařilo všechny přesvědčit, že nadřžují komunistům. To byl můj konec. Vzápětí došlo k eskalaci studené války a Vietnam byl jen logickým pokračováním. Kvůli jejich teoriím zemřely statisíce Američanů. A celou tu dobu byli v úzkém spojení s výrobcí zbraní. Zahraniční politika se řídila podle toho, co bylo nejvýhodnější pro jejich bankovní konta."

Domněnky o provizích od zbrojařských koncernů slyšel od Denninga už před sedmi lety. Právě tato neověřená obvinění se tenkrát Pittman pokoušel vyšetřovat a kvůli nim Denninga navštívil. Ale Denning mu nebyl schopen předložit jediný důkaz. Možná ale, že teď by už schopen byl.

"Pravděpodobně už víte," začal Pittman, "že před necelým týdnem byl Jonathan Millgate odvezen soukromými osobami z nemocnice přímo z oddělení intenzivní péče. Jsem přesvědčen, že se tak stalo v souvislosti s tím, že na

veřejnost pronikla tajná zpráva pro Ministerstvo spravedlnosti, ve které se objevovalo Millgatovo jméno ve spojení s nezákonným nákupem atomových zbraní z některých zemí dřívějšího Sovětského svazu."

"Vidíte. Další ilegální obchod se zbraněmi." Denning se hořce usmál. "Starého psa novým kouskům nenaučíš."

"Máte nějaké materiály, kterými byste mohl svá obvinění dokázat?"

"Ne. Měl jsem, ale všechny lehly popelem."

Pittman znechuceně zakroutil hlavou. Nebyl schopen myslet na nic jiného než na otázku, kvůli které sem vlastně přijeli. Už už se chystal s ní vyrukovat, když je vyrušil číšník.

"Mohu vám už povědět o našich specialitách?" zeptal se s lehkou úklonou.

"Copak jsem vám neřikal, že chceme ještě počkat?" vyjel na něho Denning. "Ještě nechceme jíst."

"Ano, jistě, pane," Číšník odešel.

Pittman si všiml, že Denning pozvedl sklenici, pak se jako by zarazil a postavil ji zpátky, aniž se napil.

"Promluvme si o velkých poradcích trochu z jiné stránky," začal konečně Pittman. "Slyšel jste někdy o člověku, který se jmenoval Duncan Kline?"

Denning se na něho pořád upřeně díval, ale teď se v jeho tváři objevil nechápavý výraz.

"Jakže se jmenoval?"

"Duncan Kline."

"Opravdu jste přesvědčen, že jsme se už někdy dřív nesetkali?" zeptal se znovu bez jakékoliv souvislosti.

Pittman se pokusil vypadat klidně. "Naprosto."

"Potom se mi tedy něco plete z novin. Když mluvíme o Millgatovi, Lloydovi a těch druhých, jako by se mi v té souvislosti vybavovala vaše tvář."

Zatraceně!, zaklel v duchu Pittman. Je to úplně jinak. Nevybavuje si mě ze setkání před sedmi lety, ale z novin nebo z televize. Dalo se předpokládat, že okolo Millgatovy smrti sledoval, co se kde jen šustlo. Musel tu fotografii vidět už mnohokrát, ale protože moje současná podoba je přece jen trochu odlišná, nedokázal si ji zatím spojit s člověkem, který sedí přímo před nim.

Ale zřejmě mu to nebude dlouho trvat. Co bude pak, až mu v mozku zapálí?

"Nevím, jak si to vysvětlit," řekl Pittman.

"Duncan Kline." Vmísila se Jill ve snaze rozptýlit Denningovu pozornost a vrátit konverzaci zpátky k otázce, která je oba zajímala.

Denning se ještě jednou zmateně podíval na Pittmana a potom se obrátil k Jill. "Nic mi to jméno neříká. Možná, kdybych věděl, v jaké souvislosti..."

"Byl učitelem na Grollier Academy. Je to střední škola, na které studovali všichni velcí poradci."

"Aha," řekl Denning.

"Už vám to jméno něco říká?"

"Ne, ale... je to zvláštní."

"Co?"

"Čím jsem starší, tím živěji si vybavuji události staré třicet nebo čtyřicet let. Přitom mám problémy vzpomenout si, co se stalo před měsícem."

"Říkáte čtyřicet let?"

"Bylo to přesně v dvaapadesátém. V létě. V červenci. Pamatuji si to velice živě, protože v ty dny se jednalo o celý můj život. Republikáni tenkrát právě nominovali Eisenhowera do prezidentských voleb. Pamatuji si, že o jeho nominaci bylo rozhodnuto hned v prvním kole. Eisenhower a Nixon jako kandidát na viceprezidenta. Věděl jsem, že v nadcházejících volbách má Eisenhower velkou šanci Stevensona porazit. Myslím, že to bylo jasné i Millgatovi a těm druhým. Proto ihned po nominačním sjezdu zintenzivnili snahy získat si ty republikány, o kterých předpokládali, že půjdou s Eisenhowerem nahoru. Už tam se projevila jejich obrovská schopnost přizpůsobit se jakékoliv situaci. Překračovali hranici mezi demokraty a republikány, jak se jim hodilo."

Pittman si všiml, že Denningova tvář ještě víc zrudla a že se začala matně lesknout potem.

Denning sáhl po sklenici, ale tentokrát to nebyla sklenice s whisky, ale s vodou. Napil se a pokračoval. "Tenkrát v červenci dovedli k vrcholu také kampaň proti mně. Byl jsem oceňován jako sympatizant s komunisty a jako takový, jak mi bylo řečeno, nemám co pohledávat v diplomatické práci." Denning se podíval úkosem na Pittmana. "Protože to bylo v době, kdy jsem se ještě pokoušel o obranu, snažil jsem se získávat informace o všem, co Millgate a jeho přátelé dělají. Myslel jsem si, že tak budu moci předvídat jejich další kroky proti mně. Jednoho dne jsem zaznamenal událost, která je tak vystrašila, že se jich málem zmocnila panika. Někdy ke konci července přišel na Ministerstvo zahraničí jakýsi muž. Já sám jsem ho neviděl, ale ten, kdo mi celou scénu vypravoval, mi ho také velmi přesně popsal. Byl prý slušně stavěný s širokými rameny, zkrátka atletická postava, nápadně opálený, ale jeho vlasy už byly šedivé. Mohl mít tak mezi padesáti šedesáti lety. Můj informátor mi řekl, že podle všech známek odhadoval muže na sportovního trenéra, i když prý bylo v jeho chování cosi až moc zjemnělého a afektovaného. Žádal, aby se mohl setkat s Jonathanem Millgatem. Dobře víte, že není možné jen tak přijít na Ministerstvo zahraničí a očekávat, že vás hned bez ohlášení pustí k jednomu z nejvyšších úředníků. Muž udal své jméno a Millgatův asistent ho zapsal na konec seznamu ohlášených návštěvníků. Když muž viděl, že tady neuspěje, žádal přístup k Anthony Lloydovi. Reakce byla úplně stejná. S čím dál větším rozhořčením se pak domáhal Eustace Gabla, Winstona Sloana a naposled Victora Standishe."

"Tedy všech pěti velkých poradců," ozval se Pittman.

"Ve všech případech ho čekala stejná reakce - byl zapsán do seznamu ohlášených návštěvníků. Nakonec mu došla trpělivost a začal vyhrožovat a křičet. Vypadalo to prý, že snad budou muset přivolat někoho na pomoc. V tom okamžiku vyšel Millgate, patrně aby se podíval, co se děje. Jak mi můj informátor vypravoval, Millgate prý zbledl a jeho

asistent, který dobře znal jeho zpupné a samolibé způsoby, ho nemohl poznat. Okamžitě muže uvedl do své kanceláře, nařídil zrušit jednání, která byla na tu dobu ohlášena, a poslal pro Anthony Lloyda a všechny ostatní. Velmi neobvyklá událost. Nikdy jsem na ten incident nezapomněl a dodnes si ho neumím vysvětlit."

"Jmenoval se ten muž Duncan Kline?" zeptal se Pittman.

"To je právě ten problém. Některé věci si pamatuji tak živě, ale jména... bohužel, nedokážu si jméno toho muže vybavit."

"Tak proč jste nám o tom říkal?"

"Protože jste mě na tu příhodu upozornil vy sám. Teď jsem si teprve uvědomil souvislost, která mě tenkrát nenapadla. Ten muž, když se dožadoval Millgata, se představil jako jeho učitel ze střední školy. To znamená, že je učil všechny."

"Potom to musel být jedině Duncan Kline," řekla Jill. "Široká ramena, nápadně opálená tvář -"

"A čím je pro vás ten Duncan Kline tak důležitý?" Denning se zamračil a utřel si zpocený obličej kapesníkem.

"Zmínil se o něm jeden člověk, se kterým jsem hovořil před vámi," řekl Pittman. "Naznačil nám, že mezi Kline a všemi velkými poradci bylo jisté tajemství, které by mohlo, kdyby se dostalo na veřejnost, ohrozit jejich pověst."

"A vy víte, jakého druhu to bylo tajemství?" zeptal se Denning vzrušeně.

"Právě na tu otázku se pokoušíme najít odpověď. Máme jen jisté důvody domnívat se, že když byli velcí poradci jako mladí chlapci na Grollier Academy, byli Duncanem Kline sexuálně zneužíváni."

Denning vytřeštil na Pittmana oči. "Kdybych to jen věděl tenkrát, mohl jsem se proti nim ubránit."

"Jak byste toho využil?" vstoupila do hovoru Jill. "Jak by mohlo jejich kariéru ohrozit to, že se jako děti stali obětmi sexuálního zvrhlíka. To by snad vzbudilo v rozumných lidech jenom soucit."

"Myslíte? Uvažte, co to bylo za dobu. V době McCartyho honů na čarodějnice nemělo slovo soucit žádný význam. Zvláště ne v politice. Ale co když Millgate a spol. nebyli vůbec žádnými obětmi? Co když se to dělo s jejich souhlasem? V klimatu těch let by stačilo se jen zmínit o podobné aféře a už by se s nimi jejich židle kymácely." Denning dýchal čím dál vzrušeněji.

"Slyšel jste o nich někdy třeba jen v náznaku, že...?"

"Ne. Ale znám někoho, kdo -" Bylo vidět, že se Denningovi třesou ruce.

"Někoho?" Pittman se naklonil dopředu. "Nerozuměl jsem. O kom mluvíte?"

"Nic. Toho si nevšímejte. Jen jsem chtěl říct, že musí existovat někdo, kdo by to mohl dokázat." Denning těžce dýchal a mluvil s námahou.

"Není vám něco? Cítíte se dobře?" zeptala se Jill.

"Ne... nic mi není. Jsem v pořádku." Denning sáhl po sklenici s vodou a hltavě se napil.

"Možná, že byste nám mohl pomoci ještě s jinou věcí," řekl po chvíli Pittman. "Jedno z posledních slov, které Millgate před smrtí vyslovil, bylo slovo sníh. Řekl ho jedním dechem se jménem Duncan a názvem školy Grollier. Dává vám slovo sníh v této souvislosti nějaký smysl?"

"Ne. V žádném případě. Snad tam byl nějaký traumatizující zážitek..." Přerušil větu, aby se nadechl. "... myslím pro Millgata traumatizující, že mu vyvstal v mysli... právě před smrtí."

"Opravdu se cítíte dobře, pane Denningu?"

"Ten učitel, který Millgata vyděsil přímo v úřadě... tam byl v létě... Žádný sníh... Nemám nejmenší tušení, co by to mohlo znamenat. Škoda. Snad je za tím další věc, které jsem mohl využít."

U stolu se opět zastavil číšník. "Chtěl bych vám nabídnout speciality, které jsme pro vás dnes večer -"

"Nebudu jíst. Nemám chuť." Denning se chytl stolu a s námahou vstával. "Opravdu se necítím dobře."

Jill vedle něho vstala také, aby mu uvolnila místo.

"Asi to rozrušení... Millgate, potom Lloyd. Příliš mnoho vzrušení. Příliš mnoho otázek."

"Nemáme zavolat lékaře?" zeptal se rychle Pittman.

"Ne."

"Chcete, abychom vás odvezli domů?"

"Ne." Denning zamával odmítavě rukou a otřel si tvář kapesníkem. "Jsem v pořádku, Postarám se o sebe sám."

Výpotácel se okolo překvapeného číšníka, téměř vrazil do dalšího, který nesl podnos s jídlem, a zmizel u východu ze sálu.

Teprve teď se Pittman a Jill vzpamatovali. Pittman vyběhl k východu, ale do sálu právě vstupovala početná skupina hostů ve večerních oblecích. Teď už mu stála za zády i Jill. Ještě stačil zahlédnout, že Denning opouští vstupní halu. Jakmile se dveře uvolnily, vyrazili oba k východu z restaurace.

Sotva se ocitli v mumraji světla a hluku na rušné ulici před restaurací, začali oba pátrat v davu lidí procházejících okolo.

"Co se to s ním, proboha, stalo?" zeptal se Pittman.

"Myslela jsem, že sis ho všiml už před tím. Vypadal, jako by se mu udělalo špatně, ale..."

"A nebo ho opravdu náš rozhovor rozrušil. Ale proč tak najednou?"

"Proč nechtěl, abychom ho odvezli? Připadalo mi, jako kdyby někam spěchal..."

"Tamhle jsou oba. Haló, pane!" ozvalo se za jejich zády.

Pittman se otočil a uviděl, že na ně z otevřených dveří restaurace vzrušeně gestikulují vrchní číšník spolu s dalším svým kolegou.

"Chtěli jsme se jenom podívat, jestli je náš přítel v pořádku," řekl Pittman.

"Takhle to dopadne, když k nám pouštíme kde koho?"

"Neměli jsme v úmyslu utéct. Vrátime se."

"Jistě. Předpokládám, že zaplatíte i za svého přítele."

"Jill, běž se podívat tamhle na ten roh," řekl Pittman. "Třeba ho tam někde uvidíš. Kdybychom se minuli, počkám na

tebe v autě." Pak se rychle obrátil na vrchního číšníka: "Kolik to dělá?"

"Čtyřikrát Jack Daniels, jednou heineken a -"

"Nemusíte mi to vypočítávat. Řekněte mi, kolik platím."

"Dvacet osm dolarů."

Pittman vytáhl tři desetidolarové bankovky a podal je číšníkovi. Jejich hotovost se opět podstatně ztenčila, ale na podobné úvahy teď nebyl čas. Hned nato se rozběhl na opačnou stranu ulice, než kam poslal Jill. Nohy, zdřevěnělé dlouhým sezením, opět protestovaly proti jakémukoliv prudšímu pohybu.

Když doběhl na roh, začal pátrat očima po chodcích v postranní ulici. Několik desítek metrů před sebou uviděl Denninga, jak se potácí mezi zaparkovanými auty a mává na taxi.

Pittman se vrhl za ním, ale to již Denning nastoupil a taxi se dalo do pohybu. Co teď? Otočil se a rozběhl se zpátky.

"Nikde jsem ho neviděla," hlásila mu Jill, sotva doběhl k autu stojícímu proti vchodu do restaurace.

"Zato já ano. Honem, nastup!"

Pittman nastartoval a vyrazil od okraje chodníku těsně před projíždějícím BMW. Ignoroval řidiče, který na něho podrážděně troubil, a zahnul doleva do vedlejší ulice, ze které Denning odjel.

"Kam myslíš, že tak spěchá?" zeptala se Jill.

"Nevím. Ale tohle je jednosměrka. Jestliže tady Denning čekal na taxi, musel mít v úmyslu dostat se někam přibližně v tomhle směru. Pokud nikam neodbočí, můžeme je za chvíli chytit."

"Jak je chceš poznat? Už jsme za tu chvíli předjeli dvě taxi."

"Mám jeho číslo." Ručička rychloměru podstatně překročila povolenou rychlost. "Sakra, nikde je nevidím. Myslíš, že jsme je ztratili?"

"Tamhle je další taxi."

"Ano! To jsou oni!"

Pittman okamžitě snížil rychlost, aby se nepřiblížil příliš blízko. Nemělo smysl vzbudit u řidiče taxíku podezření, že je sledován. Ani ne patnáct vteřin potom, co zpomalil, se okolo nich přehnalo policejní auto.

"Přece jen máš někdy štěstí," poznamenala Jill.

"Jenže já bych dal přednost tomu, kdybych se cítil šťastným. Kam ten chlap může jet?"

"Třeba zpátky domů."

"Vždyť jedou do středu Georgetownu. Tam nemůže v žádném případě bydlet."

Elegantní činžovní domy pomalu ustupovaly a začínaly se objevovat honosné vily s rozsáhlými zahradami.

Pittman následoval taxi a zahnul doleva. Taxi zastavilo na úrovni jedné z vil, umístěných v dostatečné vzdálenosti od ulice. Jasně osvětlený dům se nacházel na malém návrší obklopeném velkou zahradou. Celý pozemek domu ohraničoval asi metr vysoký železný plot.

Denning právě vystupoval z taxíku a spěchal nahoru po schodech směrem k průčelí domu, které svými sloupy připomínalo řecký chrám.

"To bych rád věděl, kdo tady bydlí," řekl Pittman.

"A proč sem tak strašně spěchal?"

Oba pozorovali Denninga, jak zvoní u vchodu do domu a jak mu za chvíli otevřel uniformovaný sluha. Denning mu chvíli něco vzrušeně vysvětloval, pak sluha zmizel, zřejmě aby si vyžádal něčí instrukce. Zanedlouho se ve dveřích objevil znovu a pustil Denninga dovnitř.

"Co teď?" ozvala se bezradně Jill.

"Už mě unavuje to věčné sezení v autě. Mám chuť zajít k někomu na návštěvu," řekl Pittman.

KNIHA ŠESTÁ

Otevřel jim tentýž sluha jako předtím Denningovi. "Přejete si, pane?" Bylo mu asi čtyřicet let a na svůj věk měl až příliš vážné a důstojné vystupování. Druhá neočekávaná návštěva v krátkém sledu ho evidentně překvapovala.

"Asi před minutou jste pouštěl dovnitř muže jménem Bradford Denning," řekl mu Pittman.

"Ano, pane, ale -?" Sluha se díval nechápavě.

"Nezmínil se, že čeká ještě nás?"

"Ne, pane."

"Měli jsme se tady k němu připojit. Jedná se o dost důležitou věc."

"Georgi?" ozval se z haly ženský hlas. "Kdo je to?"

"Jsou tady nějací lidé, kteří tvrdí, že patří k panu Denningovi."

Pittman nakoukl dovnitř a uviděl štíhlou, asi padesátiletou ženu. Měla krátce sestřižené, trochu již šedivějící vlasy a oblečena byla do hedvábných šatů s výstřihem u krku. Blankytně modrý odstín šatů se odrážel v lesku diamantových náušnic. Přestože zdálky vypadala poměrně atraktivně, při bližším pohledu bylo patrné, že její nápadně hladká plet' je výsledkem mnoha kosmetických operací.

Žena postoupila o několik kroků dopředu a vysoké podpatky jejích bot zaklapaly po hladké, jako zrcadlo lesklé podlaze z tvrdého dřeva. "Vy se znáte s Bradfordem?"

"Měli jsme domluveno, že s ním povečejíme."

"Když jsme ho dnes naposled viděli, vypadal, jako když mu není dobře," řekla Jill. "Je už v pořádku?"

"Právě teď vypadá dost hrozně." V její tváři se objevila otázka. "Ale o vás se v žádném případě nezmiňoval."

Pittmanovi dalo chvíli přemýšlení, než si vzpomněl na jméno, kterým se Denningovi představil. "Řekněte mu, prosím, že

by s ním chtěl mluvit Lester King."

"Neposlouchej je, Vivian." Denning nakoukl do haly ze dveří po levé straně. Ještě pořád si utíral pomačkaným kapesníkem pot z čela. "Jsou to novináři."

"Óó?" V ženině hlase zazněl odmítavý tón.

"Nejsme tu proto, abychom vám dělali potíže," řekla rychle Jill. "Přišli jsme vám spíš pomoci."

"Pomoci? A jak?"

"Pan Denning vám pravděpodobně přišel sdělit informace, které se dověděl od nás. Třeba byste ale dala přednost vyslechnout si je přímo z původního zdroje."

Ze strohé a přísné tváře ženy se nedal vyčíst ani náznak jejích myšlenek. Ještě jednou si je změřila tvrdým pohledem, ale pak pokynula hlavou. "Pojďte dál."

"Nepouštěj je dovnitř, Vivian," ozval se znovu Denning.

Žena ho ignorovala. "To je v pořádku. Jen pojdte."

"Děkujeme vám," řekl Pittman.

"Ale jestliže se ukáže, že jste mi opravdu přišli dělat problémy, řeknu Georgovi, aby zavolał policii."

Zmínka o policii opět zvýšila hladinu adrenalinu v Pittmanově krvi. Měl co dělat, aby na sobě nedal znát strach.

Sluha za nimi zavřel dveře a žena je vedla do místnosti, ze které vykukoval Denning.

Vzhledem k honosnosti sídla očekával Pittman starožitné zařízení a koloniální atmosféru. Proto ho překvapilo, že prostorný salón, do kterého je žena uvedla, byl vybaven moderním nábytkem z chrómu a skla. Dojem pak doplňovaly abstraktní expresionistické obrazy vyjadřující zněti barevných skvrn a propletenců dokonalý zmatek emocí. Pittman měl dokonce pocit, že poznává jedno plátno od Jacksona Pollocka.

"Mohu vám něco nabídnout?" zeptala se žena.

"Ne, děkujeme, není třeba."

"Mně ano," ozval se Denning. "Dal bych si Jacka Danielse."

"Bradforde, z tebe jsem cítila alkohol sotva ti George otevřel. Dobře víš, jaký mám na tvé pití názor. Máš už dost."

Bylo vidět, že se jí Denning neodvažuje odporovat. Ani nehlesl, jenom si znovu otřel kapesníkem obličej.

"Vzhledem k tomu, že nám zbývající nic neschází, navrhuji, abychom se posadili, a já si poslechnu, co jste mi přišli sdělit."

"Souhlasím," řekl Pittman. "Nejdříve bych ale rád věděl, jak se vám chystal náš rozhovor tlumočit pan Denning. Pokud byste tedy souhlasila, paní...?"

"Pageová."

Jméno Pittmanovi nic neříkalo. Snad se to zobrazilo i v jeho výrazu, protože si Denning pospíšil s vysvětlením.

"Paní Pageová patří k nejprominentnějším washingtonským osobnostem." Slovo 'nejprominentnější' vyslovil tak, jako by chtěl naznačit, že ten, kdo se s ní zná, nemůže být jen tak někdo.

"To vám asi moc nepomůže zorientovat se," řekla paní Pageová. "Zřejmě máte to štěstí, že jste s prominentní washingtonskou společností moc do styku nepřišli." Na jejích rtech se objevil nucený, trpký úsměv. "Možná, že vám řekne víc moje dívčí jméno. Ostatně, úzce souvisí s důvody, kvůli kterým za mnou Bradford chodí, a řekla bych, že i jeho dnešní návštěva s tím má nějakou souvislost. Jsem dcerou Eustace Gabela."

Pittmana její oznámení tak zaskočilo, že téměř zalapal po dechu. Také na Jill byl patrný menší šok.

"To jsem opravdu netušil," vykřikl.

"Přirozeně. Ale teď, když to víte, máte ještě chuť pokračovat v našem rozhovoru?"

"To záleží na vás, paní Pageová," řekla Jill. "To, o čem jsme chtěli mluvit, je velmi delikátní záležitost."

Pittman se znechuceně podíval na Denninga a přemýšlel, jaký důvod ho sem vlastně vedl. Mělo snad být jeho tvrzení, že nenávidí všechny velké poradce, pouhým zastíracím manévrem, který mu umožňoval vloudit se do okruhu jejich skutečných nepřátel? Že by byl něčím jako jejich špión a nejbližší osoba, které podává svá hlášení, je dcera Eustace Gabela?

"Jestli se to týká mého otce," řekla paní Pageová, "pak je každé takové téma delikátní."

"Nejsem si jistý, jestli bych s vámi mohl souhlasit," řekl Pittman.

"Věřte, že jsem zvyklá mluvit a jednat otevřeně. Totéž očekávám od vás."

Pittman přikývl, ale v jeho tváři byla zřejmě stále ještě patrná nejistota a zmatek.

"Nenávidím svého otce," řekla paní Pageová.

Opět ho zastihla nepřipraveného.

"Asi vás to překvapí, ale můj otec se mi hnusí," pokračovala. "Kdybych měla sílu nějak mu ublížit... opravdu vážně mu uškodit... zničit ho... neváhala bych ani vteřinu. Je to zloduch!" Divokost jejího pohledu byla až děsivá. "Pochopil jste teď můj poměr k otci?"

"Naprostě jasně."

"Předpokládám, že jste Bradforda informovali o něčem, čeho bych mohla použít jako zbraně proti otci," řekla paní Pageová. "Proto jsem vás pozvala dovnitř. Mám pravdu? Sledujete nějaký svůj novinářský zájem? Považujete mého otce za svého protivníka?"

Pittman pouze znovu přikývl. Zatím necítil potřebu víc se odkrýt.

"Dobře." Paní Pageová se otočila na Denninga. "Zklamal jsi mne, Bradforde. Jestliže jsi došel k názoru, že by mi tito lidé mohli pomoci, proč jsi mě nutil, abych je poslala pryč? Chtěl jsi zřejmě získat veškeré zásluhy sám, je to tak? Bradforde, po všech těch letech uvažuješ stejně jako kdysi na Ministerstvu zahraničí."

Denning se mračil jako čert, ale neříkal nic.

Přestože je už dříve paní Pageová vyzvala, aby se posadili, stále ještě všichni stáli. Teprve nyní měl Pittman pocit, že napětí trochu povolilo, a posadil se do trochu extravagantního křesla sestaveného z různě poskládaných dílů dřeva a kovu. Připomínalo mu experimentální nábytek, který jednou viděl v newyorském Muzeu moderního umění. Navzdory očekávání bylo křeslo docela pohodlné.

Krátce po něm se posadili všichni ostatní.

"Jak jste...?" začal Pittman trochu nešikovně, protože nemohl najít vhodnou formulaci své otázky. "Co vás přivedlo...?"

"Mluvte přímo. Jedna z mála dobrých věcí, které mě otec naučil, je mluvit přímo k věci," řekla s hořkostí paní Pageová.

"Chcete se zeptat, proč otce nenávidím? Řeknu vám to. Protože zabil mou matku."

Pittman si uvědomil, že ta žena má zřejmě zvláštní schopnost šokovat.

"Když už jsi začala, Vivian, řekni jim všechno," ozval se Denning.

Chvilku bylo ticho, ale pak se zřejmě rozhodla. "Pro nezasvěceného je možná těžké pochopit. Vidíte velký dům, bohatství a nutně si musíte položit otázku, jak může být někdo, kdo žije v takovém přepychu, nešťastný. Přitom dům, ve kterém žila matka, byl ještě větší a honosnější než můj. Kterákoliv dělnice u výrobního pásu v detroitské automobilce by s ní bez váhání měnila. Jenže za všechno se zřejmě musí platit. Matka byla krásná žena. Pocházela z tradiční jižanské rodiny, ve které se stále zachovávaly zjemnělé a strojené způsoby nobl společnosti z doby před vypuknutím občanské války. V tomto světě nemusela žena vůbec nic dělat. Mou matku učili, že její hodnota spočívá především v tom, že se narodila. Byla vychovávána jako orchidej - prostě žena, jejímž smyslem života je být obdivována. Potom poznala mého otce. Setkali se na jednom z výletních transoceánských parníků při cestě do Evropy. Velmi romantické prostředí pro lásku. Už tam se dohodli, že se vezmou. Teprve po svatbě matka ke svému překvapení zjistila, že se od ní očekává práce. A dost těžká práce - být po všech stránkách perfektní. Očekávalo se, že dokáže organizovat perfektní večírky, bude schopna perfektní konverzace, bude vždy perfektně oblečená. Zkrátka tvrdá práce ženy politika, starat se o vytváření dojmů dokonalého manželství."

Hlas paní Pageové se zachvěl. Maličko zaváhala, ale pak pokračovala dál. "Kdybych se měla vrátit k té dělnici z automobilky; ráda bych věděla, jak dlouho by dokázala snášet předáka, který by kritizoval naprosto všechno, na co kdy sáhne. A to den co den, měsíc co měsíc, rok co rok. Co by dělala, kdyby se jí všechny urážky ukládaly v srdci jako jed a den po dni ničily její nervy? Já vím, chcete říct, že se ta dělnice může sebrat a najít si jinou práci. Ale co když to není možné? Co když zjistí, že je odsouzena snášet urážky a ponižování do konce života?"

Paní Pageová se na chvíli odmlčela, ale hned zase pokračovala. "Můj otec je ten nejkrutější člověk, se kterým jsem kdy přišla do styku. Jeho potřeba ovládat okolí je tak enormní, že nevynechal jedinou příležitost, aby matku neponižoval a neposmíval se jí. Vim, o čem mluvím. Já jsem v tom prostředí vyrůstala a on se tak choval i ke mně. Nic mu nebylo dost dobré. Téměř každý den jsem usínala s pláčem nad scénami, které se u nás odehrávaly. Rozvod? Pro profesionálního diplomata a zvláště v tehdejší době to byla nemyslitelná věc. Matka tu otázku nadhodila pouze jednou, ale otcova reakce byla tak strašná, že se už o tom nikdy neodvážila ani zmínit."

Opět se odmlčela, jako by o něčem uvažovala. Pittman měl pocit, že její hrdé a přímé držení těla ochablo. "A pak začala matka pít. Ani otec ani já jsme si ničeho nevšimli do té doby, dokud se její závislost na alkoholu nedostala do pokročilého stadia. Ze začátku zřejmě pila, když byl otec pryč a já jsem byla ve škole. Pila většinou vodku, aby nebyl alkohol v jejím dechu tak lehce poznat. Začal se rozvíjet začarovaný, bludný kruh. Alkohol pochopitelně ještě zhoršoval její schopnost hrát si na perfektní ženu velkého diplomata. Večírky nebyly organizovány tak, jak si představoval, a matka se na nich navíc chovala vlažně a netečně. Nechávala ho chodit samotného na různé akce pořádané charitativními organizacemi a na diplomatických společenských akcích se ani nepokoušela zastříti nudu a nezájem. Otec ji za to přirozeně kritizoval, ona se však o to víc utíkala k alkoholu. A tak to šlo pořád dál."

"Nakonec ji prozradilo, když začala mít potíže se souvislým vyjadřováním. Tenkrát, v době, kdy se ženy veřejných činitelů ještě neodvažovaly přiznat ani problémy daleko méně závažné, to byl společenský skandál největšího kalibru. Pro muže přísných zásad a neomezených ambicí, jakým můj otec byl, to představovalo strašné zjištění. Jenže otec nezděsilo to, že jeho žena má problémy, ale to, že dostane do problémů jeho. Nemohl si dovolit, aby ho kompromitovala a poškozovala jeho pověst. První věcí, co udělal, bylo, že prohledal celý dům a shromáždil všechny lahve, které kde matka poschovávala. Potom najal ženu, jejíž jedinou povinností bylo nepřipustit, aby se matka dotkla alkoholu. Byla to účinná taktika, ale otec jí nedosáhl toho, co zamýšlel. Nejenže se její psychický stav nezlepšil natolik, aby se mohla znovu pokusit hrát perfektní ženu, ale naopak, její deprese rostly a nakonec vyústily v nervové zhroucení.

Před otcem se objevila další hrozba. Jestliže se diplomatická komunita doví, že jeho žena je psychicky labilní, opět to nenapravitelně poškodí jeho pověst. Obával se také, aby se o něm jeho kolegové nezačali vyjadřovat, že je kvůli problémům v manželství nesoustředěný a není schopen stoprocentně plnit svoje povinnosti. Cítil, že jeho kariéra je ohrožena. Potom, co se matce podařilo utéct z domu a způsobit, jak se tehdy otec vyjádřil, v nejbližším baru opileckou scénu, rozhodl se odvézt ji z Washingtonu pryč.

V té době neexistoval žádný ústav, kde by se dal podobný problém řešit otevřeně a komplexně, tak jako se to dělá na příklad dnes na klinice Betty Fordové. Existovaly ovšem kliniky, kde se v největší diskrétnosti léčili lidé z vyšších kruhů. Do jedné takové otec matku umístil. Ale veškerá léčba jejího alkoholismu a následného nervového zhroucení spočívala v podávání sedativ. Lékaři totiž tvrdili, že ze všeho nejvíc potřebuje odpočinek. Za příčinu jejích problémů byla označena únava. Bylo to logické. Přece nelze připustit, že žena, která měla všechno, na co si vzpomněla - včetně společenské prestiže - by mohla být nešťastná. Za tři měsíce udělala sedativa z mé matky tupou, netečnou osobu. Když jsem ji přišla navštívit, nepoznala mě. Dokonce ani na toaletu nedokázala jít bez doprovodu. Když lékaři usoudili, že závislost na alkoholu pominula, pomalu dávky sedativ snižovali. Nakonec se matka vrátila domů a nějakou dobu se zdálo, že se uklidnila.

Pak jednoho dne zmizela. Po dlouhém hledání ji služebná našla opilou a zcela zhroucenou ve sklepech u kotle ústředního

topení. Po této události otec zcela změnil taktiku. Předtím, když byla matka na klinice, rozšířil v kruzích washingtonské společnosti zprávu, že odjela navštívit své příbuzné do Evropy. To mělo vysvětlit její nepřítomnost. Nyní si vymyslel úplně jinou výmluvu. Bylo to v červenci 1953, a on najal pro naši rodinu letní sídlo na Cape Hatteras. Všechny sluchy poslal tenkrát pryč a matce koupil několik beden lahví vodky. Dodnes si živě vybavuji posměšný tón, kterým jí řekl: 'Chceš utéct od všech povinností? Chceš se tu a tam napít? Prosim. Můžeš, jsme na dovolené.'

Dokonce jí sám nalil. Pak jí naléval další a další sklenky. Když zásoby vodky došly, koupil další. Jeho jediným zájmem bylo, aby měla před sebou pořád plnou sklenici. Když měl pocit, že pije málo a ztrácí na alkohol chuť, začal jí nadávat a ponižovat, až se opět k pití vrátila. Jednou v noci mě probudil hluk a podivné zvuky, jako kdyby někdo někoho táhl po zemi. Vstala jsem a uviděla, jak matka leží v koupelně na zemi a zvrací. Otec klečel nad ní, nadával jí těmi nejnechutnějšími nadávkami a lil jí násilím do úst vodu. Když zjistil, že jsem celou scénu viděla, zařídil, aby mě odvezli k jeho rodičům na letní sídlo na ostrov Martha's Vineyard. Pamatuji se, že jsem prosila, aby mě neposílal pryč. I když jsem otce nesnášela a už tenkrát ho nenáviděla, měla jsem hrozný strach o matku."

Po celou dobu, kdy mluvila, upírala paní Pageová pohled na abstraktní obraz divokých barev na protější stěně. Plochý a bezvýrazný hlas, kterým tu hroznou historii líčila, byl naplněný bezúčtostí a ani v nejmenším nevyjadřoval silné pohnutí, které naopak prozrazovaly její oči.

"Už nikdy jsem matku neviděla. Zemřela ke konci léta. Později mi bylo řečeno, že lékař označil v úmrtním listu jako příčinu smrti otravu alkoholem. Otec měl pak snahu vypravovat mi, co se stalo. Pokoušel se vysvětlit mi také scénu, které jsem byla svědkem. 'Tvoje matka měla horší nemoc, než si vůbec dovedeš představit,' řekl mi tenkrát. 'Podněcoval jsem ji k pití, protože jsem doufal, že se tak dostane do stavu, kdy si alkohol zoškliví. Nutil jsem ji pít po zvracení, protože jsem si myslel, že si vytvoří asociaci, že nevolnost je spojena s alkoholem.' Dokonce podplatil jednoho experta na léčbu alkoholismu, který prohlásil, že otcí tuto metodu poradil."

V místnosti nastalo ticho.

"Je mi to velmi líto," řekl po chvíli tiše Pittman.

Paní Pageová neodpověděla.

"Ale něčemu přece jen nerozumím," pokračoval.

"Čemu?"

"Jestliže se váš otec obával skandálu kvůli alkoholismu své ženy, jestliže se už od počátku všechno pokoušel ututlat a zastříti, proč najednou změnil postoj a sám její smrt uspišil? Navíc způsobem, který jste nám vylíčila. Přece právě něco takového mohlo způsobit daleko větší skandál, než by si vůbec dovedl představit."

"Nesmíte zapomenout, že můj otec je naprosto nenormální člověk. Ve svém úchylném uvažování vymyslel, že všechno zařídí tak, aby on vypadal jako oběť, a tím získá sympatie svých kolegů. Řekl jim, že se problém táhl po několik let a on dělal vše, co bylo v jeho silách, aby své ženě pomohl. Opravdu se mu podařilo vyvolat dojem, že jeho život byl v posledním období horší než zlý sen. Všem vyprávěl, jak o matku celé léto pečoval a pokoušel se ji vrátit do života. Předstíral, jak ho její smrt zduřila. 'Udělal jsem všechno, co bylo možné,' vykládal každému. Kupodivu, diplomatická komunita mu uvěřila. A vrcholem pokrytectví pak bylo tvrzení, že svoji depresi a zármutek překonal jedině prací a tím, že se absolutně odevzdal své profesi. Den co den kolegové obdivovali jeho morální sílu a jeho pověst nejen že neutrpěla, ale naopak ještě posílila. Zanedlouho se stal velvyslancem ve Velké Británii, potom v Sovětském svazu a nakonec, jak víte, ministrem zahraničních věcí. Ale mne neoklamal. Věděla jsem, že matku zabil on a že mu to nikdy neodpustím."

"Tak vidíte," ozval se Denning, "oba ho nenávidíme, a proto jsme spojili své síly. Mně se po velkém úsilí podařilo získat kopii lékařské zprávy o příčině smrti paní Gableové. Vivianin otec lhal. Příčinou smrti byla sice otrava alkoholem, ale současně s ním byly v krvi mrtvé nalezeny stopy seconalu."

"Seconalu?" zpozorněla Jill. "Ale to je přece sedativum."

Paní Pageová přikývla. "Ano, bylo to sedativum, které matka užívala, když byla na klinice."

"Moment," řekl Pittman. "Chcete říct, že se váš otec nemohl dočkat, až jeho žena zemře, a tak jí pomohl tím, že ji do alkoholu přimíchával sedativum?"

"Řekl jste to naprosto přesně." Hlas paní Pageové zněl tvrdě a nekompromisně.

"Stručně řečeno, váš otec se dopustil vraždy," doplnila Jill. "Ale to by se snad dalo lehce dokázat."

Paní Pageová zavrtěla hlavou. "Otec nějak objevil, že jsem tu lékařskou zprávu četla, a spočítal si, že bych ho mohla z něčeho takového obvinít. Jednou si mě zavolal a přiznal, že v souvislosti se smrtí matky existuje okolnost, kterou se mi dosud neodvážil sdělit. Řekl mi, že když byla matka na klinice, zřejmě tam odcizila určité množství prášků pro uklidnění, kterými ji tam léčili. Krabičky od těch léků, dokonce i s označením kliniky, byly po její smrti nalezeny. Řekl mi také, že tu noc, kdy zemřela, spolykala větší množství těchto prášků, a nezbývá tedy nic jiného než se smířit se závěrem, že matka spáchala sebevraždu."

Pittman cítil, jak se mu stahuje žaludek.

"Věřila jste tomu?" zeptala se Jill.

"Nezáleží na tom, jestli jsem otcí věřila. Rozhodující jsou důkazy. Dodnes jsem nenašla způsob, jakým bych otcovu verzi vyvrátila. Kdybych mohla, ani okamžik bych neváhala zničit ho, ale pokud nemám nezvratné důkazy o jeho vině, nemám šanci. Jemu stačí, aby předložil lékařské posudky z kliniky, a veškerá má tvrzení ztratí váhu. A jiné seriózní obvinění, které by mohly vyšetřující orgány vzít v úvahu, proti němu nemám. Celý život se snažím najít způsob, jak ho za to, co udělal matce, potrestat. Ale jak vidíte, zatím bez úspěchu. A teď, když už ostatní velcí poradci" - v jejich slovech zaznělo nezměrné pohrdání - "pomalu umírají, začínám se smířovat s myšlenkou, že můj otec zemře v klidu, aniž by mu někdo sečetl jeho hříchy."

Denning vstal. "Proto jsem dnes večer přišel. Možná, že jsem ten způsob našel."

Paní Pageová se na něho tázavě podívala.

"Naskytla se možnost dokázat, že tvůj otec a ostatní velcí poradci zkompromitovali své úřady tím, že měli jinou sexuální orientaci než je normální."

"Jinou sexuální orientaci? Co je to za nesmysl?"

"A nebyli to snad homosexuálové? Nikdy mě to nenapadlo, až dnes po rozhovoru tady s těmi reportéry. Měla jsi někdy podezření, že -?"

Paní Pageová se na Denninga podívala a její oči se rozšířily úžasem. Z jejího hrdla se ozvaly zvuky, jako by se dusila, ale vzápětí se změnilo na hlasitý pohrdlivý smích.

"Bradforde, jak jsi starý, tak jsi hloupý. Kvůli takovému nesmyslu ses za mnou dnes hnál? I kdyby to byla pravda, o čemž velmi pochybuji, k čemu by to bylo dobré? Pořád uvažuješ, jako by se psal rok 1950 a ty jsi byl na Ministersvu zahraničí. Ale i tak se mylíš. I když to byly roky honů na čarodějnice, o to, jestli je někdo homosexuál, se tenkrát starali jen ti největší náboženští fanatici. Chceš mi snad namluvit, že všechny významné osobnosti veřejného života musely předkládat posudek sexuologa?"

"V diplomatické službě platila odjakživa trochu jiná měřítka," prohlásil uraženě Denning.

"Možná, že některé věci mohly nasvědčovat tomu, že byli homosexuálové. Ale v dnešní době na tom už nikomu nezáleží. To je soukromá záležitost každého jednotlivce. Teď záleží na úplně jiných věcech. Kdybych nyní vystoupila s obviněním, že můj otec a další velcí poradci byli homosexuálové, nedosáhla bych ničeho jiného, než že by se na mne všichni dívali jako na bigotní, nesnášenlivou ženskou. Bylo by to nechutné a naprosto nesmyslné obvinění."

"Ale přesto by je to mohlo kompromitovat," trval na svém Denning. "Já si na rozdíl od tebe myslím, že i v padesátých letech by to bylo opravdu vážné obvinění. Co když je někdo vydíral?"

"Kdo třeba? Sověti? Jestliže ano, pak to vydírání nefungovalo. Žádná politická orientace nebyla zaměřená tvrději proti Sovětům než ta, kterou prosadil můj otec a ti čtyři zbývající. Nikdo je také ze sympatií k Sovětům nepodezíral. To bys měl přece právě ty vědět."

Denning zrudl.

"Ale i kdybych připustila, že prozrazení homosexuální orientace by mohlo někoho zruinovat, proti mému otci bych se takové obvinění nikdy neodvážila vznést."

"Proč ne?"

"Protože on byl naprosto asexuální osobnost. Už od mládí neprojevoval o sex sebemenší zájem. Myslím tím sex v jakékoliv orientaci. Jednou se mi matka svěřila, že spolu vešli jednou jedinkrát do manželského styku, abych použila její formulaci, a to když jsem byla počata. Jsem přesvědčená, že mu na jeho kariéře záleželo tak moc, že by nebyl v žádném případě ochoten riskovat milenky nebo něco podobného. Ctižádost, to byla jediná vášně, která ho ovládala. To byla jeho jediná a největší milenka. Ne náhodou jednou Henri Kissinger prohlásil na adresu takových, jako byl můj otec:

'Moc je největší afrodisiakum.'" Paní Pageová se obrátila na Pittmana a na Jill.

"Myslím, že si uvědomujete, jak nesmyslné by bylo útočit na otce z této pozice."

"Jistě," připustil Pittman. "Ale přesto je tu v této souvislosti něco, co ho zřejmě dělá velmi zranitelným. Víme, že velcí poradci mezi sebou udržují jakési tajemství, které je pro ně tak důležité, že jsou ochotni uchovat ho v tajnosti doslova za každou cenu."

"Tajemství?"

"Ano. Ta věc se pravděpodobně vztahuje už k jejich pobytu na střední škole, na Grollier Academy."

"To je další věc, kterou jsem ti chtěl říct, Vivian," řekl Denning. "Existuje podezření, že je jeden z jejich učitelů zneužíval."

"Ale to je stejné téma, které jsme před chvílí odmítli," odbyla je paní Pageová ostře.

"Ano, ale přece jen ho něčím přesahuje," řekl Pittman. "Nevíme zatím čím, ale..."

"Paní Pageová, slyšela jste někdy o někom, kdo se jmenoval Duncan Kline?" zeptala se Jill.

"Duncan Kline?" Bylo vidět, že pátrá v paměti, ale zřejmě marně. "Ne. Nevzpomínám si."

"Učil na Grollier Academy nejen vašeho otce, ale i ostatní - Millgata, Sloana, Standishe a Lloyda."

Denning ji přerušil. "Vzpomněl jsem si, Vivian, že v létě roku 1952 přišel na Ministerstvo zahraničí muž, ze kterého měl tvůj otec a ostatní velcí poradci šok. Jednali s ním za zavřenými dveřmi, jako kdyby šlo o velice závažnou situaci. Mám důvod se domnívat, že to byl právě ten Duncan Kline."

"Závažnou situaci? Jakého charakteru?"

"To nevím, ale myslel jsem si, že bys to mohla vědět ty."

"Nemám ponětí, o co by mohlo jít. Můj otec byl ke Grollier Academy neobyčejně loajální. Po celou dobu své kariéry štědře přispíval na její činnost. Říkal jsi, že ten muž přišel otce navštívit v létě roku 1952? To byl pro otce velmi důležitý rok. Potom, kdy byl za republikány nominován Eisenhower, došel k názoru, že pravděpodobně nad Stevensonem zvítězí."

"Ano, to už jsem jim vysvětlil," přerušil ji Denning a pokynul hlavou směrem k Pittmanovi.

"Buď tak hodný a nech mě dokončit myšlenku," reagovala ostře paní Pageová. "V tu dobu otec a jeho kamarádi soustředili všechnu svou energii na to, aby pronikli do okruhu Eisenhowerových lidí. A skutečně, v listopadu Eisenhower vyhrál. Tím, že mu vyjádřili svou loajalitu ještě před volbami, získali před ostatními značný náskok. I tak své úsilí zavděčit se Eisenhowerovi museli vystupňovat právě v listopadu a v prosinci, ještě před jeho lednovou inaugurací. Nemusím připomínat, že jejich taktika byla úspěšná a v dalších letech těch pět zcela ovládlo diplomacii Spojených států. Právě tady se začal rodit mýtus o velkých poradcích. Proč o tom ale mluvím? Chtěla jsem jenom zdůraznit, jak důležitá byla pro ně každá hodina po listopadových volbách. Když se na tu dobu podívám zpětně, dodnes mě překvapuje, že si tenkrát všichni našli čas zúčastnit se právě v prosinci sjezdu absolventů Grollier

Academy. Mohu si to vysvětlit jenom tím, že měli ke své škole vřelý vztah. Proč by se měli vracet, kdyby je tam někdo sexuálně zneužíval?"

"Možná se nejednalo o zneužívání. Třeba se to všechno dělo s jejich souhlasem," řekl Denning.

"Prosím tě, Bradforde, dej mi už pokoj s podobnými domněnkami," odbyla ho znovu paní Pageová. "Považuji za ztrátu času vůbec o tom uvažovat. Můj otec je natolik zkušený diplomat, že kdyby se ho někdo pokusil ohrožit podobnými obviněními, o jakých mluvíš, okamžitě by celou věc obrátil ve svůj prospěch a udělal ze sebe obět' sexuálního zneužívání. Žádnou škodu by neutrpěl, ba naopak, jenom by si tím získal sympatie."

"To už jsme panu Denningovi říkali při našem předcházejícím rozhovoru," ozvala se Jill. "Přesto tu pořád zůstává nějaká tajemná událost, kterou chtějí všichni velcí poradci jakýmkoliv prostředky utajit. My víme jen to, že se ta událost nějakým způsobem váže ke Grollier Academy."

"Říkáte jakýmkoliv prostředky?" zeptala se paní Pageová. "Jak víte, že jakýmkoliv prostředky?"

Jill váhala.

"Dověděli jsme se to z různých zdrojů. Otázka novinářské rutiny," odpověděl Pittman za Jill.

"Z jakých zdrojů? Kdo vám to řekl?"

"Bohužel, nemohu vám prozradit jména těch lidí," odpověděl Pittman. "Řekli nám to v podstatě anonymně."

"Potom je to pro vás nepoužitelná informace," řekla podrážděně. "A pro mne ovšem také. Pokud nevím, jaký vztah mají vaši informátoři k mému otci, nemám k tomu co dodat."

"Chtěl bych se vás zeptat ještě na jednu věc," začal znovu Pittman. "Těsně před smrtí se Jonathan Millgate pokoušel něco vyslovit. Bylo to několik zdánlivě nesouvislých slov, mezi nimi 'Duncan' a 'sníh'."

"Myslíte předtím, než byl zavražděn," řekla paní Pageová.

Pittman přikývl a čekal.

"Ne," řekla paní Pageová. "Nemám nejmenší ponětí, o čem Millgate mluvil." Chvilí si všechny prohlížela zkoumavým pohledem. "A to je všechno? To byly ty důležité věci, které jste mi přišli říct? Obávám se, že to byla jak pro mne tak pro vás ztráta času."

"Millgate," řekl Denning bez jakékoliv souvislosti.

Všichni se na něho překvapeně obrátili.

"Prosím?" řekla paní Pageová.

"Millgate," opakoval znovu Denning a zíral na Pittmana. "Vy jste mluvil o smrti Jonathana Millgata."

"Bradforde, co to má znamenat?" ptala se znovu paní Pageová.

Denning najednou ukázal na Pittmana prstem "Teď si konečně vzpomínám, kde jsem vás viděl."

Pittmanovi přeběhl mráz po zádech.

Denning se obrátil na paní Pageovou. "Žádný Lester King, nebo jak se to vlastně představil. Ten muž se jmenuje Matthew Pittman. Setkal jsem se s ním už dřív, před několika roky. Jeho fotografie je v každých novinách, jenomže tam má knír. Ale teď - Je to muž, kterého hledá policie pro vraždu Jonathana Millgata!"

"Bradforde, uvědomuješ si, co říkáš?"

"Je to on!" vykřikoval vzrušeně Denning. "Máš tady někde noviny? Dokážu ti to! Ukážu ti jeho fotografii! Je to vrah Jonathana Millgata!"

"Nemluvte nesmysly," snažil se uklidnit situaci Pittman. "Kdybych opravdu Millgata zavraždil, co bych tu asi hledal?"

Za nimi se otevřely dveře a do místnosti nahlédl sluha. "Slyšel jsem nějaký křik, paní Pageová. Stalo se něco?"

"Georgi, zavolejte okamžitě na policii!" křičel Denning.

"Na policii, pane?" sluha vypadal značně zmateně a čekal, co řekne paní Pageová.

"Bradforde, uklidni se. Kde si myslíš, že jsi?"

"Proboha, dělejte něco!" křičel dál Denning. "Vždyť nás zavraždí všechny jako Millgata!"

Pittman vstal, aby se pokusil situaci zachránit. "Pane Denningu, být vámi, přestal bych s tím pitím. Velmi to ovlivňuje vaše chování a úsudek." Pak se obrátil k paní Pageové. "Je mi líto, k čemu tady došlo. Omlouváme se, že jsme vám způsobili problémy. Zároveň děkujeme, že jste nás přijala."

Jill už stála také. "Nezlobte se, že jsme vás zdrželi."

Pittman se pohnul směrem ke dveřím. "Vzhledem k tomu, v jakém je pan Denning stavu, nemá zřejmě smysl pokračovat dál v našem rozhovoru."

Paní Pageová nevypadala o nic méně zmateně než její sluha.

"Na shledanou, paní Pageová. A ještě jednou se omlouváme."

"Slyšíte, Georgi? Okamžitě zavolejte policii!" vykřikoval Denning. "Chtějí utéct pryč!"

"Ne, nikam se volat nebude," konstatovala důrazně paní Pageová. "Vůbec tomu všemu nerozumím. Bradforde, co tě to, proboha, popadlo?"

Pittman a Jill proklouzli okolo sluhy do vestibulu a vyšli hlavními dveřmi ven.

"Měli bychom sebou hodit," řekla Jill.

Byla už tma, ale antické sloupy průčelí byly osvětleny ostrými bodovými reflektory odněkud z keřů. Seběhli několik schodů, aby se dostali mimo dosah světla. Najednou Pittman strhl Jill zpět.

"Je zle."

I Jill už viděla, co má na mysli. "Auto."

Bylo zaparkované u okraje chodníku přímo před vstupní brankou. To by však nebylo nic hrozného. Horší bylo, že se okolo něj motali dva podezřele vyhlížející muži v bundách a prohlíželi si tabulku s poznávacím číslem.

Pittman couvl do stínu keře. "Zřejmě hlídají dům."

"Proč by měli...?" Najednou pochopila. "Eustace Gable ví, že jeho dcera ho nenávidí a že čeká na příležitost, jak ho zničit. Proto dal hlídat její dům pro případ, že bychom se tu objevili."

"A naše auto má vermontskou poznávací značku," dodal Pittman. "Musí jim být úplně jasné, kdo tu je na návštěvě."

"Musíme zpátky k domu," řekl Pittman a oba se příkrčení rozběhli ke vstupním dveřím.

"Hej, vy tam!" vykřikl jeden z dvojice.

Pittman se ohlédl a uviděl, že vedle jejich auta prudce zabrzdil tmavý oldsmobil a z něho se vyhrnulo několik mužů.

Pittman se vrhl ke dveřím a zoufale doufal, že sluha za nimi ještě nestačil zamknout. K jeho obrovské úlevě dveře otevřel, vtáhl za sebou Jill a okamžitě je zavřel a zamkl.

Z místnosti nalevo se ozvaly hlasy a ve dveřích se objevil sluha následován paní Pageovou a Denningem.

"Co tu děláte?" zeptala se paní Pageová. "proč jste se vrátili?"

"Obávám se, že jsme vám opravdu způsobili problémy," řekl Pittman. "Není bohužel čas na vysvětlování. Musíme najít způsob, jak -"

"Je jich šest." Jill se dívala skrz záclonku úzkým oknem vedle vstupních dveří.

"Co se tu děje? Jakých šest?" zeptala se ostře paní Pageová a vykročila dopředu.

"Jdou sem nahoru," hlásila Jill.

Pittman přistoupil k paní Pageové. "Je tu vážné nebezpečí. Co je v zadní části domu? Jak bychom se odtud mohli nepozorovaně dostat?"

"Nebezpečí?" zblekl Denning vyděšeně.

"Rozdělili se. Dva zůstávají vpředu a ostatní obcházejí dům z obou stran."

"Paní Pageová, to jsou lidé vašeho otce," řekl Pittman.

"Jak to, mého otce?"

"Mají pistole," řekla Jill od okna.

"Paní Pageová, obávám se, že nás všechny hodlají zabít," řekl Pittman. Zřejmě jim vyhovuje naražet vše tak, aby to vypadalo, že jsem to udělal já."

"Zabít?" Hlas paní Pageové se zachvěl. "Proč by mě chtěli zabít?"

"Protože se váš otec obává, že jste mi řekla, co víte o smrti vaší matky. Musíme se odsud nějak dostat."

"Za chvíli bude dům obklíčen. Z každé strany šli dozadu dva muži."

"Můj otec by se mě nikdy nepokoušel zabít."

"Jak to víte? Copak nezabil vaši matku? Proč by nemohl zabít i vás?"

Asi pochopila, protože se její oči rozšířily hrůzou.

"Ti dva vpředu jdou ke dveřím," řekla Jill.

Pittman se obrátil na sluhu. "Zavolal jste na policii, jak vás žádal Pan Denning?"

"Ne. Paní Pageová řekla, že nemám nikam volat."

"Tak tam zavolejte teď."

"Teď už je pozdě," kňučel strachy Denning. "Než se sem dostanou, budeme všichni mrtví."

Odkudsi ze zadní části domu se ozvalo řinčení rozbitého skla. Denning se prudce otočil.

Pittman sáhl pod sako a vytáhl svou pětačtyřicetku. Jakmile ji Denning uviděl, zbledl jako stěna.

Někdo začal lomcovat za kliku vstupních dveří.

"Ustup od toho okna, Jill," varoval ji Pittman a pak se obrátil znovu ke sluhovi: "Zhasněte všechna světla."

Zezadu se opět ozvalo řinčení skla.

"Jill, jsi schopná použít zbraň, kdyby se někdo pokusil dostat přes dveře?"

"Mám hrozný strach."

"Ale dokázala bys to?"

"Když to bude potřeba, budu muset."

"Dobře." Pittman se otočil a vyrazil z vestibulu směrem dozadu. Ještě zaslechl, jak Jill říká: "Musíme najít místo, kam se ukrýt."

"Auto," řekla paní Pageová.

Pittman proběhl příkrčen chodbou a na konci se zastavil. Snažil se rozeznat, odkud přichází hluk. Najednou si uvědomil, že slyší, jak někdo prolézá rozbitým oknem.

Přední dveře se otřásaly pod těžkými nárazy.

"Ano, to bude nejlepší. Auto," zaslechl roztřesený Denningův hlas.

"Jaké auto? To je nesmysl," ozvala se Jill. "Několik z nich je už vzadu za domem. Jestli se pokusíme dostat do garáže, postřílejí nás."

"Vy to tu neznáte," řekla paní Pageová. "Auto je dole, v suterénu."

Vstupní dveře se znovu otřásly.

"V suterénu?" divila se Jill. "Jak může být -?"

Pittman uslyšel kroky skřípající po rozbitém skle. Sevřel pistoli a čekal.

"Garáž je dole pod domem," řekla paní Pageová. "Pokud se dostaneme do auta, budeme v bezpečí."

"Ne!" namítala stále Jill. "Dostali by nás. Jestli se pokusíme vyjet, zastřílí nás přes sklo nebo přes dveře."

"Nemluvte do něčeho, o čem nemáte ani ponětí."

Pittman uslyšel na dubové podlaze vestibulu klapot podpatků paní Pageové. Někde se otevřely dveře.

"Vraťte se," vykřikla Jill.

"Musíme dolů," bylo slyšet hlas paní Pageové.

"Jdu s tebou, Vivian," ozval se Denning a rozběhl se ke schodišti za majitelkou domu.

"Počkejte na mne!" bylo slyšet ječivý hlas sluhy.

"Matte!" vykřikla Jill.

Z místnosti, kde bylo rozbité okno, se ozývaly zvuky, podle nichž se dalo usuzovat, že někdo další prolézá dovnitř. V chodbě před ním se pohnul stín a Pittman tím směrem okamžitě vystřelil. Vzápětí uviděl ve tmě záblesk a do omítky vedle něho se zaryla kulka. Nejdříve si myslel, že má zalehlé uši od svého výstřelu, ale hned potom si uvědomil - jsou to oni, mají tlumiče. Vystřelil znovu tam, kde před zlomkem vteřiny uviděl záblesk. Okamžitě po výstřelu uskočil zpět, protože i jeho záblesk výstřelu prozrazoval.

"Matte!" Jill křičela polomrtvými hrůzou.

Přikrčil se a utíkal zpátky. Nemáme šanci, pomyslel si. Nemůžeme všech šest postřílet.

"Jill, rychle!"

"Kde jsi?"

"Tady. Musíme za nimi dolů! Rychle!"

Jill proběhla kolem něho ke dveřím, za kterými zřejmě byly schody do suterénu. Pittman se ještě otočil a vystřelil směrem ke vstupním dveřím. Potom prolétl dveřmi a zabouchl je za sebou. Hledal zámek, kterým by je zamkl, ale vzápětí si uvědomil, že tyto dveře se dají zamknout pouze z druhé strany. Polila ho hrůza.

Cítil se jako chycené zvíře. Ohlédl se za sebe a uviděl schody končící na betonové podlaze. Jill už byla dole. Pittman couvl o několik stupňů a zvedl pistoli proti zavřeným dveřím. Když viděl, že někdo bere za kliku, vystřelil. Kulka prolétla dřevem a na druhé straně se ozval výkřik.

Ti dva u předních dveří si hlídají situaci z ulice. Jejich bouchání na dveře si venku nemusel nikdo všimnout. Všichni mají pistole s tlumiči a jejich výstřely žádný hluk nenadělají.

Bylo mu jasné, že nikdo neví, co se tu děje. Řekl sice sluhovi, aby zavolał na policii, ale nevšiml si, že by to opravdu udělal. Nikdo neví, jak zoufale potřebují pomoc. Jsou v pasti! Jediný způsob, jak na sebe upozornit, je jeho pistole.

Klika dveří se znovu pootočila. Výstřel z jeho pětačtyřicítky mu málem protřhl ušní bubínky.

To přece musí proniknout až ven, uvažoval Pittman. Stál a s připravenou pistolí čekal. Najednou si s hrůzou uvědomil, že by mu mohly dojít náboje. Kolikrát vlastně vystřelil? Zkoušel si vzpomenout. Šestkrát. Zbývá mu tedy už jen jeden náboj. Kdyby teď vrazili dovnitř...

Jill, napadlo ho. Ta ještě nevystřelila ani jednou. Opatrně, s očima upřenými na dveře nad sebou, sestupoval dolů. Kde je Jill? Otočil se a strnul překvapením. Auto. Jeho rozměry se mu zdály neskutečné. Byl to metalizovaný rolls-royce, nablýskaný každodenním ošetřováním, a Pittman si všiml, že je obrácený přední částí k výjezdovým vratům. Někdo s ním zřejmě dovnitř zacouval. Od stropu vedla k vratům kladka - vrata se otvírala elektronicky.

Teprve potom si stačil uvědomit, co dělá Jill. Auto bylo zavžené a uvnitř seděli, naprosto zpanikařeni, Denning, sluha a paní Pageová. Zřejmě za sebou praskli dveřmi a zajistili je, protože se Jill marně pokoušela dostat dovnitř.

"Paní Pageová, odemkněte ty dveře! Pusťte mě dovnitř!" Pittman si její zoufalé volání uvědomoval jakoby zdálky, protože měl pořád ještě zalehlé uši. Všiml si však, že se dcera Eustace Gabla pokouší zastrčit klíček do spínací skříňky. Úzkostným pohledem se podíval nahoru a uviděl, že se klika dveří opět pohnula. Bez váhání vystřelil a závěr jeho pistole zůstal trčet vzadu. Zásobník byl prázdný.

Strčil pistoli do kapsy a rozběhl se k Jill. "Potřebuju tvoji pistoli!"

Byla tak zaujatá marnými pokusy dostat se do auta, že si ani nevšimla, kdy ji vzal zbraň z ruky.

Pistole, kterou teď držel, měla zásobník na víc nábojů než jeho pětačtyřicítka. Opět se cítil trochu jistější, ale vědomí, že jsou v pasti, neustupovalo. Jestliže paní Pageová nastartuje a vyjede s autem ven, zůstanou tu s Jill sami proti šesti mužům.

Dveře nahoře se maličko pootevřely. Pittman vystřelil a okamžitě poznal rozdíl. Jeho nová pistole měla ráži 9 mm. Bylo jasné, o co se muž nahoře pokoušel. Stál schovaný na boku a provokoval Pittmana pohybem dveří, aby vyplýval všechny své náboje.

Pittman uvažoval, jak dlouho tady mohou vydržet. Přece někdo v sousedství musel uslyšet střelbu a zatelefonovat pro policii. Proč jim to tak dlouho trvá?

Jill bouchala zoufale na dveře auta. "Pusťte mě dovnitř!"

Najednou se dveře opravdu otevřely. "Nemohu nastartovat," ozval se zevnitř nešťastný hlas paní Pageové.

"Pusťte mě k volantu," křikla na ni Jill. "Vyznám se v tom. Můj otec má úplně stejný vůz."

Pittman přiskočil k autu a uviděl, že vpředu je vedle obou žen natlačený ještě Denning. Houkl na něho, aby mu otevřel dveře, pak ho vytáhl ven a strčil ke sluhovi na zadní sedadlo. Vzápětí se vmáčkl vedle něho.

V okamžiku, kdy za sebou praskl dveřmi, křikl na Jill: "Vyjed' s tím krámem, Jill, nebo nás tu postřelí!"

Jill zabouchla dveře a otočila klíčkem. Nic. "Sakra! Nejde to!"

"Zkus ještě jednou!"

"Nejde otočit do spínací polohy!"

Pittman otevřel dveře a zamířil pistolí na schody. "Dělej Jill! Pokus se!"

"Proboha, to není správný klíč!" vykřikla Jill. Roztřesenými rukama začala orobírat další klíče na kroužku.

Nejdříve se mihl stín a pak se nahoře objevily boty. Pittman vystřelil. Boty zmizely.

"Mám to!" vykřikla Jill.

Motor rolls-royce zaburácel.

"Rychle, Jill!" Pittman několikrát za sebou vystřelil a stáhl se zpátky do vozu. "Zamkni všechny dveře!"

Jill stiskla knoflík a zámky zacvakly. Potom stiskla jiný knoflík a vrata garáže se začala sklápět ke stropu.

Pittman se ohlédl. Skrz zadní okno auta uviděl, jak dva nebo tři muži běží dolů po schodech.

"Dolů!" zařval Pittman. "Zastřelí nás přes okno!"

"Nezastřelí!" ozvala se paní Pageová.

Kulka narazila na sklo a odrazila se.

"Můj manžel se zoufale bál teroristů!"

"Cože?"

Jill vyrazila, aniž by čekala, až se vrata sklopí úplně. Ozval se náraz, když střecha auta zachytila o rám vrat, potom Rolls vyrazil do příkrého výjezdu a vzápětí se s zhoupnul na dlážděné cestě před domem. Pittman si stačil všimnout tří mužů přikrčených za keři. Čekali s připravenými pistolemi, až auto vyjede. I když nebylo nic slyšet, podle záblesků a zpětných nárazů Pittman poznal, že všichni tři pálili jak na střelnici. Jejich kulky však klouzaly a odrážely se buďto od předního skla nebo od kapoty.

"Jak to, že -?"

"Okna jsou z neprůstřelného skla. Celé auto je neprůstřelné," řekla paní Pageová. "To jsem se vám pokusela říct celou dobu."

Pittman cítil otřesy, které způsobovaly dopadající kulky.

Jill bojovala s volantem. "Připadám si, jako kdybych řídila tank."

"A já jsem si myslela, že se můj poslední manžel zbláznil, když si přál opancéřované auto," poznamenala paní Pageová.

Asi deset metrů vpředu se z keřů vynořil muž, vystřelil přímo proti přednímu sklu a vzápětí stačil tak tak uskočit zpět.

Jill srovnala auto na úzké, keři lemované cestě vedoucí přímo na ulici. Neměla ještě čas zapnout reflektory, ale světlo šířící se od jasně nasvíceného portálu budovy, spolu s září nedalekých lamp pouličního osvětlení, osvětlovalo temný oldsmobil zaparkovaný přímo před výjezdem. Pittman si v zlomku vteřiny uvědomil, že nevidí žádnou možnost, jak se dostat na ulici. Podél obrubníku byla zaparkována další auta, a tak nebylo možné ani vyjet na chodník a pokusit se dostat na ulici o kus dál. K tomu všemu nebyl čas na dlouhé úvahy.

"Držte se!" vykřikla Jill. Zřejmě se bleskově rozhodla pro jediné možné řešení.

Bylo vidět, jak pevně sevřela volant a zamířila rolls přímo proti přednímu blatníku oldsmobilu. Její noha prudce sešlápla plynový pedál a motor zaburácel. "Doufám, že je to opravdu tank!"

Pittman se instinktivně vzepřel rukama proti přednímu sedadlu a připravil se na kolizi. V posledním zlomku vteřiny si uvědomil hrozivě velký černý vůz před předním sklem a vzápětí následoval náraz. Mohutný rolls narazil do oldsmobilu takovou silou, že ho okamžitě odhodil stranou.

I když byl Pittman na náraz připraven, přesto nedokázal zabránit tomu, aby mu brada nenarazila na hrud' a pak se prudce nezvrátila dozadu. Denning vedle něho spadl na zem mezi sedadla a paní Pageová na předním sedadle se reflexivně vzepřela rukama o přední panel, aby nenarazila hlavou do skla.

To ale nebyl zdaleka konec. Těžký rolls proletěl mezerou okolo odhozeného oldsmobilu, narazil na další auto parkující u obrubníku silnice, ale setrvačná energie opancéřovaného vozu byla tak velká, že se neodvratelně řítit napříč ulicí k řadě aut parkujících na druhé straně. Jill se sice pokoušela zabrzdit a strhnout vůz stranou, ale nebyla připravená na to, že ovládání těžké limuzíny je úplně jiné než řídit normální lehké auto. Další náraz, řinčení skla a skřípání mačkaného plechu. Rolls se odrazil zpět a konečně zůstal stát napříč ulice. Oba jízdní pruhy teď byly zcela zablokované.

Jill se okamžitě pokoušela zařadit zpátečku, aby auto vymanévrovala do pozice, kdy by se mohla znovu rozjet. Pittman se ohlédl dozadu a vykřikl. Příliš pozdě. Ječivé zakvílení pneumatik avizovalo další náraz. Řidič za nimi už nebyl schopen zabránit střetu a zachytil jako ručičku na hodinách. Záblesk reflektorů, kvílení brzd - auto z protisměru stačilo zastavit těsně před nimi.

Ne! Jsme úplně uzavřeni!, uvědomil si s hrůzou Pittman.

Oba řidiči vystoupili a s rozčilenými gesty se blížili k jejich autu. Najednou byla okolo spousta lidí. Na zablokované ulici zastavovala další auta a náhodní chodci zírali v šoku, co se děje. Některé řidiče zastavujících aut nenapadlo nic jiného než zvyšovat zmatek netrpělivým troubením.

"Co budeme dělat?" zakňoural Denning, který stále ještě klečel na podlaze mezi sedadly.

"Jedno je jisté," řekla Jill střízlivě. "S rollsem už dál nemůžeme."

"Rychle ven!" rozhodl se Pittman.

"Tam nás ale postřílí," namítal sluha.

"Tady zůstat nemůžeme! Všichni ven! Rychle!" Pittman chytl Denninga za ruku a pomáhal mu na nohy. "Jste v pořádku? Paní Pageová, co vy?" Pittman otevřel dveře na své straně. "Paní Pageová, co je s vámi? Jste v pořádku?" Z předního sedadla se ozvalo zasténání.

Jill se nad ni sehnula a zvedla ji pokleslou hlavu.

Pittman vystoupil a otevřel přední dveře. "Co je s ní?"

Okolo auta se začal stahovat shluk lidí.

"Kde si, k sakru, myslíte, že jste?" křičel na Pittmana jeden z rozčilených řidičů. "Asi jste si spletl silnici s autorodeem!"

"Je jen otřesená," řekla Jill. "Nevidím, že by někde krvácela."

"Musíme se odtud dostat pryč!" nepřestával vykřikovat Denning.

Pittman zvedl hlavu a pátravě se rozhlédl. Všiml si, jak se ze zahrady vily blíží několik mužů v bundách a mizí mezi lidmi na chodníku.

"Proboha, k čemu to máte?" řekl jakýsi člověk vedle Pittmana a s hrůzou vyřeštěnými očima zíral na jeho pravou ruku.

Pittman chvíli nechápal, o co mu jde, ale když se podíval dolů, pochopil. Jeho ruka pořád ještě svírala pistoli.

Muž, kterého pistole tak vyděsila, se otočil a v panice vrazil do jednoho z rozčilených řidičů.

"Ježíši, on má pistoli!" zaječel někdo z davu hystericky.

Nějaká žena vykřikla.

Lidé okolo Pittmana do sebe začali vrážet, aby se dostali co nejdřív z jeho dosahu.

Pittman znovu přejel pohledem prostor před vilou paní Pageové. Muže s kamennými tvářemi v bundách však už nikde neviděl. Že by se rozptýlili mezi lidmi? Co když se tak chtějí dostat až k nim?

"Nic jí není," řekla Jill stojící za ním.

"Proboha, musíme pryč!" zaječel Denning.

"Duster!" Pittman se rozběhl směrem k protějším obrubníkům, kde stálo zaparkované jejich auto. V běhu vytáhl klíče, odemkl dveře a sklopil sedadlo řidiče dopředu.

Denning byl uvnitř první a nacpal se dopředu. Jill a sluha pomohli paní Pageové na zadní sedadlo a oba se pak stěsnali vedle ní. Pittman sklopil sedadlo zpátky, vložil za volant a nastartoval. Celý protějším pruh byl zablokován čekajícími auty, ale v jejich směru bylo volno. Pittman vyrazil od obrubníku sledován zmatenými pohledy zevlounů.

"Sehněte se dolů!" křikl dozadu na Jill a na všechny ostatní. "Kdyby tady někde byli...!"

Projeli setmělou křižovatkou a rychle se vzdalovali od místa, kde stál jako barikáda uprostřed ulice obrovský těžký rolls-roys.

"Máme štěstí," řekl roztřeseným hlasem Denning. "Lekli se všech těch lidí."

"Možná," dodal Pittman.

"Co myslíte tím možná?" ptal se Denning s očima upřenými dozadu. "Nevidím, že by za námi někdo jel."

"To máte pravdu. Zdá se, že jsme jim unikli," řekl Pittman. "Alespoň pro tentokrát. Tím možná jsem měl na mysli, že si nejsem jistý, jestli dostali strach z davu okolo."

Denning se na něho nechápavě podíval.

"Vsadil bych se, že kdyby to vyhovovalo jejich záměru, klidně by nás postříleli přede všemi na ulici," řekl Pittman.

"Kdo by jim v tom mohl zabránit? A kdo by byl schopen je v tom zmatku identifikovat?"

"A proč to tedy neudělali?"

Pittman zatočil na Třicátou čtvrtou ulici takovou rychlostí, až pneumatiky zakvílely. Musím zpomalit, uvědomil si. Už není důvod jet jako šílenec.

"Neodpověděl jste mi na otázku," ozval se Denning. "Proč nás tedy nepostříleli, když jsme vylezli z rollsu? Proč si myslíte, že to nevyhovovalo jejich záměrům?"

"To je docela jednoduché," řekl Pittman. "Nešlo jim jenom o to, aby nás postříleli. Ano. Měl jste pravdu, jsem Matthew Pittman. Policie mě hledá pro údajnou vraždu Jonathana Milgata. Ale přísahám vám, že jsem mu neskřivil ani vlásek na hlavě. Pokud jsem se ho vůbec dotkl, tak jenom proto, abych mu pomohl. Zabili ho oni sami. Jenže jsou chytrí - jeho smrt hodili na mne. Stejně tak to chtěli udělat i v domě paní Pageové. Jdou po mně, protože mi Millgate řekl pár slov, která pro ně musí představovat obrovské nebezpečí. Takové nebezpečí, že mě musí zabít dřív, než odhalím, co znamenají."

Pittman se díval nervózně před sebe na světly a dopravním ruchem přeplynou Pennsylvania avenue. "Aby mi v tom zabránili, zabili už několik lidí, kteří mi mohli nějak pomoci. Vždy se jim to ale podařilo naráčít tak, aby to vypadalo, že jsem je zabil já. A v novinách se samozřejmě píše, že jsem vraždící maniak. Ale já jsem nezavraždil nikoho. Vlastně, nemluví tak docela pravdu. Nezavraždil, ale zabil. Zabíjel jsem v sebeobraně. Zabil jsem muže, který na mne vytáhl pistoli v mém bytě. Dalšího jsem zabil, když mě a mého přítele přepadl večer na ulici v Manhattanu. V sebeobraně jsem také zabil jednoho z mužů, kteří vtrhli do bytu Jill."

"To je mimochodem moje pravé jméno," obrátila se Jill k paní Pageové. "Teď před nimi prchám stejně jako Matt, protože se domnívají, že i já jsem pro ně nebezpečná."

"Ale co my?" namítla paní Pageová. "Proč by měli chtít zabít nás?"

"Ti pistolníci, které jste viděla, pracují pro vašeho otce a pravděpodobně i pro zbývající velké poradce," řekl Pittman.

"Váš otec dobře ví, jak ho nenávidíte. Ví, že byste ho dokázala zničit, kdybyste k tomu měla příležitost. Právě vy jste ta nejvhodnější osoba, se kterou bych se mohl spojit."

"Jak byste se o ní dověděl?" namítal rozhořčeně Denning. "Kdyby nebylo mne..."

"To nemohl Eustace Gable vědět," odpověděl Pittman. "Věděl jenom, že jsem bývalý reportér a že se přes nejrůznější lidi nakonec k paní Pageové dostanu. Podle mého názoru dal její dům sledovat, a když jsme se tam objevili, okamžitě byl o tom informován."

Po levé straně se objevila světla mostu Francis Scotta a Pittman na něj odbočil. Jeli teď přes řeku Potomac do Virginie.

"Chtějí ze mne udělat maniaka, který se mstí všem pěti velkým poradcům. Něco jako vendetta. Náramně by se jim hodilo, kdyby na mne mohli hodit i vaši vraždu. Za co bych se měl mstít? Kdo ví? Nějaký důvod se dá vždycky najít. Policie tvrdí, že jsem šílenec. Když jsem nemohl dostat Eustace Gable, mohl jsem si svou pomstychtivost vylít na jeho dceři. Ale starostlivý otec měl o ní obavy a poslal své muže, aby zabezpečili její ochranu. Jenže mě přistihli až potom, co jsem ji zabil. Došlo k přestřelce, ve které mě a Jill zastřelili. Konec příběhu. Konec hrozby pro velké poradce. Jak by mohla policie takové vysvětlení zpochybnit?"

"Ale teď se na policii budeme muset obrátit, ať chceme nebo nechceme," ozvala se paní Pageová.

"Vy se na ni budete moci obrátit," řekl Pittman. "Vám budou věřit. Pro vaši ochranu udělají všechno, co bude v jejich silách. Budete se ovšem muset připravit, že váš otec naopak udělá všechno, co je v jeho silách, aby vás zdiskreditoval. Rozhlásí, že jste pomatená. Co si myslíte, že policie stráví lehčeji - že já jsem vraždící maniak, nebo že váš velevážený otec neváhal nechat zabít svou dceru, aby zabránil prozrazení jakéhosi tajemství?"

"Můj velevážený otec," opakovala paní Pageová znechuceně.

"Je tu pro vás ještě jedno nebezpečí. Žádná policie vás neochrání před dopravní nehodou nebo něčím podobným," pokračoval Pittman. "To není pro některé lidi problém zařídít. Zrovna tak, jako před sedmi lety nebyl pro Jonathana Millgata problém zařídít, aby mě bostonská policie strčila do basy s dvěma muži, kteří mi tam přerazili čelist."

"To je důvod, proč jsme se ještě na policii neobrátili my," připojila se Jill. "Kdyby se jim Matt přihlásil a vyličil jim celou

tu podivnou historii, nikdo z nich by mu nevěřil a jeho bezpečnost by byla mnohem menší, než když se o ni stará sám." "Veškeré důkazy svědčí proti mně. Jedinou šancí je zůstat na svobodě a pokusit se naprosto nezvratně dokázat, že jsem nevinný."

"A jak to chcete udělat?" zeptala se paní Pageová.

"Přemýšlím o tom celou dobu, co jsem na útěku. Sám to ale dokážu jen těžko. Budete ochotná pomoci mi?"

"Řekněte jak?"

"I když toho už vím hodně, pořád se mi nepodařilo poskládat všechny detaily dohromady. Neznám podstatu toho, čeho se váš otec a ostatní bojí. Teď jsem se ale dostal do obzvlášť těžké situace. Lidé před vaším domem viděli, že držím pistoli. Viděli také, že vás vedu do auta a odvážím pryč. Určitě si někdo musel všimnout poznávacího čísla auta. A když ne čísla, tak alespoň označení státu Vermont. Celá ta záležitost může být interpretována jako únos. Od této chvíle o nás může vědět každá silniční hlídka." Dojeli na druhý břeh Potomacu a Pittman zamířil na dálnici směrem na Rosslyn ve státě Virginia. "Potřeboval bych teď najít nějaký pěkný bar s velkým a pokud možno plným parkovištěm."

"Ano," souhlasil Denning. "Už bych se něčeho pořádného napil."

"Já jsem měl na mysli úplně něco jiného," řekl Pittman. "Musím někomu ukrást virginské poznávací číslo. A také by se mi hodil telefon. Potřebuju, abyste zavolala svému otci, paní Pageová. Chtěl bych, abyste mu řekla pár věcí."

"Ale já nemám jeho soukromé telefonní číslo. Odmítl mi ho dát."

"V tom nevidím problém. Tady je," řekl Pittman.

"Vy máte jeho číslo? Jak jste se k němu dostal?"

"Mám jisté zdroje informací. Jsem přece bývalý reportér."

Zastavili na dálničním odpočívadle, kde byl vedle baru s rychlým občerstvením telefonní automat. Pittman zaparkoval a znovu paní Pageové připomněl, co všechno chce, aby svému otci řekla.

"Myslíte, že to zvládnete?"

"Nemějte obavy. Bude mi neobyčejným potěšením," odpověděla. Tvrdý, odhodlaný výraz její tváře dával tušit, jak to myslí. "Budu sice opakovat vaše slova, ale budu je říkat i za sebe."

"Doufám, že si uvědomujete, do čeho jdete. Může vás to přivést do velkých problémů."

"Už v těch problémech jsem a musím se starat, abych se z nich dostala. Ale přiznám se, že nevím, jak se volá z automatu. Proč si nemůžeme vzít pokoj v hotelu a zavolat odtamtud? Bylo by to pohodlnější."

"Jestli je váš otec opravdu tak posedlý starostí o svou bezpečnost, jak se mi zdá, pak má určitě nainstalované vybavení umožňující zjistit číslo, ze kterého hovor přišel. Není to nic obtížného. Může to zjistit prakticky okamžitě," řekl Pittman. "Co myslíte, že by udělal potom? Poslal by své muže do příslušného hotelu a..."

"Jistě, nemusíte pokračovat. Mohlo mě to napadnout."

"Vy se nějak vyznáte," řekl Denning směrem k Pittmanovi.

Ten si třel v rozpacích čelo. "Člověk se rychle přizpůsobí. Nějak mi ta opatrnost v poslední době přešla do krve." V každém případě to jeho samého překvapilo. Třeba má skutečně talent pohybovat se v takových situacích, jaké teď prožívá. Mlčky zavrtěl hlavou. Co všechno o sobě člověk neví.

Jill se vrátila s velkým papírovým sáčkem a podávala Pittmanovi drobné z pětidolarové bankovky. "Brzy budeme na dně," oznámila.

"Vím," řekl. "Co jsi přinesla?"

"Kávu a koblihy. Pro všechny."

"Říkala jsi, že už se koblihů ani nedotkneš."

"Doufám, že zas přijde doba, kdy se jich opravdu ani nedotknu."

Pittman jí jemně pohlídl ruku a potom se obrátil na paní Pageovou. "Tak, co myslíte? Jste připravena?"

Kývla hlavou.

"Dobře. Jdeme na to."

Doprovodil ji k telefonnímu automatu. Ten byl asi deset metrů od vchodu do baru, takže bylo celkem nepravděpodobné, že by je někdo mohl slyšet. Nejdříve vytáhl z kapsy list papíru s telefonními čísly, vhodil do přístroje mince a navolil soukromé číslo domu Eustace Gabla. Potom předal sluchátko paní Pageové.

Stála v prosklené budce a dívala se přes skleněnou stěnu tak tvrdým pohledem, jako kdyby za ní opravdu viděla svého otce. Za několik okamžiků řekla: "Chci mluvit s Eustace Gablem... Oh, myslím, že si to rozmyslí. Řekněte mu, že volá jeho milovaná dcera." Paní Pageová netrpělivě bubnovala svými pěstěnými nehty o sklo. "Haló, drahý otče, vím, že už máš o mne asi starost, a proto ti volám. Měla jsem návštěvu, nic příjemného, jenom několik najatých vrahů, ale určitě budeš potěšen, když ti řeknu, že jsem v pořádku. Jakých vrahů? No, těch přece, co jsi najal ty... No, no. Přestaň podceňovat moji inteligenci. To si opravdu myslíš, že těm tvým řečem budu věřit? Vím, že jsem tě v mnoha ohledech zklamala a hlavně nejsem tak perfektní, jak jsi možná očekával, ale přesto bys mohl ocenit, že tvoje dcera není idiot. Vím, jak se věci mají, otče, a ubezpečuji tě, že udělám všechno, co je v mých silách, abych ti přezvala... O čem mluvím? Třeba o Duncanu Klinovi, otče... Že bys nevěděl, o koho se jedná? To snad ne? Poslechni, otče, když jsem byla malá, nikdy jsi nevyslechl do konce, co jsem se ti pokoušela říct. Teď bys mě snad konečně mohl vyslechnout bez přerušování."

Duncan Kline, otče, Grollier Academy, sníh... pořád nic? Zavraždil jsi Jonathana Millgata, aby se neprozradilo tvoje tajemství. Ale já se postarám, aby už moc dlouho tajemstvím nezůstalo. Pevně doufám, že budeš za své hříchy trpět do konce života. Ze srdce ti to přeji. Za to, co jsi udělal matce."

Položila telefon, ještě chvíli se dívala do prázdna, pak se zhluboka nadechla a otočila se k Pittmanovi. "Cítím po tom rozhovoru neobyčejné uspokojení."

"Budete mít ještě další příležitosti," řekl Pittman. "Chci teď na vašeho otce vyvinout tlak. Vlastně na všechny. Ale teď"

se budeme muset rychle přesunout jinam pro případ, že by sem váš otec poslal své lidi."
O dvacet vteřin později se už Pittman díval, jak světla baru na dálničním odpočívadle mizí ve zpětném zrcátku.
"Ujedeme pár kilometrů a zavoláme z dalšího automatu."
"Teď je řada na mně," řekla Jill. Už se nemohu dočkat, až se seznámím s Winstonem Sloaneem."

Konečně došla řada na Pittmana. Zastavili u telefonní budky na kraji prázdného parkoviště u nákupního centra ve Fairfaxu.

Někdo zvedl telefon hned po prvním zazvonění. "Dům pana Standishe." Pittman nevěděl proč, ale něco ho v tom hlase zarazilo. Snad to bylo jakési zvláštní napětí, které v něm cítil.

"Chtěl bych mluvit s panem Standishem."

Hlas na druhé straně maličko zaváhal. "Kdo volá, prosím?"

"Na tom nezáleží. Jen mi ho klidně zavolejte. Jsem přesvědčen, že je stále ještě vzhůru. Vsadil bych se, že mu před chvílí volal Eustace Gable nebo Winston Sloane. Možná dokonce oba."

"Jak to víte, pane?"

To nebyla otázka, kterou by Pittman očekával od sluhy. Asi proto zaváhal stejně, jako před chvílí zaváhal hlas na druhé straně. Jeho plán byl založen na tom, že každý z velkých poradců se bude cítit telefonátem ohrožen do té míry, že se okamžitě spojí s druhými. Když pak zjistí, že podobné rozhovory, ale s jinými osobami, absolvovali i ostatní, jejich zmatek se jen zvýší. Smysl jeho plánu byl jasný - vaše tajemství bylo prozrazeno, ví o něm stále více a více osob a zanedlouho vypukne skandál. Jestliže budou mít štěstí, pak někomu z těch starých pánů prasknou nervy, dopustí se chyby a...

Pittmanovo uvažování přerušil opět ten hluboký, zvláštní hlas. "Haló! Jste tam ještě? Ptal jsem se vás, odkud víte, že panu Standishovi volal Eustace Gable a Winston Sloane."

"Protože s ním chci mluvit o stejné věci, kvůli které mu volali i oni," řekl Pittman.

"A co je to za věc?" Napětí hlasu na druhé straně jako by se ještě zvýšilo.

"Podívejte se, už mě ta diskuse s vámi unavuje. Řekněte mu, že se jedná o Duncana Klina a Grollier Academy. Řekněte mu ještě, že buďto si na to téma může pohovořit se mnou, nebo s policií."

"Obávám se, že nerozumím."

Pittman si uvědomil, že v pozadí hovoru se ozývají hlasy a ruch, jako kdyby byla místnost plná lidí.

Co se tam, k sakru, děje, uvažoval.

"Kdo vlastně volá?" ptal se znovu hlas na druhé straně.

"Mám pocit, že vy asi nejste sluha pana Standishe."

"Pan Standish zásadně odmítá hovořit s někým, kdo se nepředstaví. Když mi řeknete vaše jméno, mohu pro pana Standishe zajít."

"...pane poručíku," zaslechl najednou Pittman v pozadí. Tak je to tedy, blesklo mu hlavou.

"Vy jste od policie, že?" řekl do telefonu.

"Od policie? Proč myslíte, pane? Řekněte mi své jméno a já se zeptám pana Standishe, jestli -"

"Jděte k čertu! Co se tam stalo?"

"Nic se nestalo, pane."

"Jistěže se nic nestalo. Asi proto je tam s vámi plno policajtů."

"Máme tu jen nějaké hosty."

"Nechte si ty kecy! Pokoušíte se zjistit, odkud volám. Nemusíte se obtěžovat, hned zavěším. Odpovězte mi jen na jednu otázku. Co se tam stalo?"

"Obávám se, že tu došlo k neštěstí," řekl hlas na druhé straně.

"Viktor Standish mrtev?" Jill se naklonila ze zadního sedadla dopředu a její oči hleděly na Pittmana téměř vyděšeně.

Pittman zařadil rychlost a vyrazil z parkoviště.

"Jak k tomu došlo?" zeptala se paní Pageová užasle.

"To už mi ten policajt neřekl." Pittman se zařadil do proudu vozidel na Old Lee Highway. "Překvapuje mě, že mi vůbec řekl tak moc. Asi mě tak chtěl udržet co nejdéle na drátě a poslat za mnou hlídku."

Kdesi vzadu za nimi se rozječela rychle se přibližující siréna. Pittman se podíval nervózním pohledem do zpětného zrcátka a uviděl rotující světla policejního majáku. "Možná, že jsem zavěsil pozdě."

Hlídkový vůz se k nim rychle přibližoval. Náhle zcela neočekávaně snížil rychlost a odbočil kamsi doprava.

Pittman cítil, jak se mu třesou ruce. "Myslím, že dnes už toho adrenalinu bylo dost."

"Jsem ráda, že nejsem jediná, kdo už toho má dnes dost," ozvala se paní Pageová. "Dala bych nevím co za to, abych si mohla lehnout."

"Není to skvělé," rozradostnil se najednou Denning.

"Co?"

"Tři už to mají za sebou. Dva to ještě čeká," řekl Denning. "Padají jako mouchy, Vivian. Nedoufal jsem ani ve snu, že se něčeho takového dočkám. Konečně dostali to, co si zasloužili. Zastavte!" vyjel nečekaně na Pittmana. "Potřebuju se někde dostat k telefonu."

Pittman nevěděl, co si má o jeho náhlé aktivitě myslet.

"Tamhle, u té benzinové pumpy! Zastavte!"

Pittman, zmaten jeho naléháním, snížil rychlost a zastavil vedle vzduchového kompresoru na výjezdu od benzinového čerpadla. Denning vystoupil a hnal se k telefonu. Jeho vzrušený hlas doléhal až k autu.

"Tak jak se cítíš, Eustace? Jsou to nervy, co?... No přece tvůj starý nepřítel. Volám, abych se s tebou podělil o tu úžasnou radost. Victor Standish mrtev. To už jistě víš. Ten bastard si to zasloužil. Stejně jako ty. Zdá se, že začnu znovu věřit v Boha. Řekni mi, Eustace, myslíš, že má Victorova smrt něco společného s tím tvým tajemstvím? Až se lidi dovědí o Duncanu Klinovi, bude s tebou konec. Zemřeš hanbou. Pak si přijdu zatancovat na tvůj hrob, ty bastarde jeden!"

Denning zavěsil. Z jeho bledého obličeje zíraly vyřeštěné, nepřítomné oči. Ve světle zářivky vypadal jako přízrak. K jejich autu přišel čerpadlář a utíral si ruce do hadru. "Benzin nechcete?"

Pittman zaraženě pozoroval nenávisť staženou Denningovu tvář a chvíli mu trvalo, než odpověděl. "Ne. Chtěli jsme si jenom zavolat."

"Vypadá, jako by mu nebylo moc dobře," řekl čerpadlář a podíval se směrem k Denningovi.

"Máte pravdu, vypadá divně," připustil Pittman. Smrtelně bledá Denningova tvář mu začala dělat starosti.

Denning se připotácel k autu. "Musím si sednout," řekl namáhavě. Bylo vidět, že se sotva drží na nohou.

Pittman ho zachytil a vtáhl do auta.

"Příliš moc vzrušení," blekotal Denning. "Potřebuju si lehnout."

"Nemám zavolat ambulanci?" zeptal se čerpadlář.

"Zatím není třeba." Pittman byl v obtížné situaci. Chtěl mít jistotu, že Denningův stav není nic vážného, ale zároveň potřeboval, aby odtud co nejdříve zmizeli pro případ, že by sem na základě telefonátu Gable poslal svoje lidi. "Moje přítelkyně je zdravotní sestra. Podívá se na něho. Jestli bude potřeba, zavezeme ho k lékaři sami."

Jill se už nad Denningem na zadním sedadle skláněla. Pittman zabouchl dveře a rozjel se. "Co je s ním?"

"Má rychlý puls, ale dost slabý. A nepravdivý," řekla Jill.

"Co to znamená? Srdeční záchvat?"

"Nevím. Ale žádnou ostrou bolest na hrudní kosti prý necítí. Kdybych mu mohla alespoň změřit tlak... Myslím, že bychom ho přece jen měli zavést do nemocnice."

Seděli v čekárně před ordinací první pomoci a mhouřili oči před nezvykle jasným světlem odrážejícím se od bílých stěn. Pittman se kroutil na nepohodlné kovové židli a jeho mozek kouzlil jednu vábnou představu za druhou. Všechny ale měly dva společné jmenovatele - sprchu a čistě povlečenou postel. Jeho tělo, rozbolavělé od pádů při útěku z Grollier Academy a ztuhlé od nekonečného sedění v autě, už nutně potřebovalo odpočinek. Také paní Pageová nevypadala nijak svěže. Zdálo se, jako by její tvář za těch několik hodin zestárla nejméně o deset let.

Pittman přešel pohledem napjaté a unavené tváře lidí čekajících na vyjádření lékařů o stavu těch, které sem přivezli.

Najednou si uvědomil, že jindy by v něm podobné prostředí nutně vyvolalo silné depresivní vzpomínky na Jeremyho smrt. Zběsílý sled událostí posledního týdne však jako by překryl všechno, co bylo předtím. Jeho mozek byl teď zaměstnán naléhavými úvahami, co bude za hodinu, co za dvě a kde se ocitne zítra. Ano, sotva vstoupili do nemocnice, okamžitě si na Jeremyho vzpomněl, ale depresivní asociace už ho tak nepohlcovaly. Jeremy byl pouze částí toho vířícího kotouče myšlenek, který se v jeho hlavě otáčel. Překvapilo ho však, že už tu skutečnost nepovažoval za zradu na Jeremym. Začínal chápat, že jeho láska k mrtvému synovi se nedá poměřovat množstvím hodin, které na něho bude myslet, ani velikostí deprese vyvolané smutnými vzpomínkami. Ostatně, pokud by byl mrtev, nemohl by si Jeremyho připomínat vůbec. V kontrastu s naprostým marasmem zoufalství, který zažíval před týdnem, si uvědomil, že jeho základní povinností vůči milovanému synovi je zůstat na živu, připomínat si jeho památku a zachovávat ve svém srdci lásku k němu. To byla teď jeho hlavní povinnost vůči Jeremymu.

Jill vyšla z lítacích dveří vedle ošetrovny. Její oblečení vypadalo uváleně a v očích jí seděla únava.

"Jak je mu?" zeptal se Pittman.

"Ještě nejsou všechny testy skončené, ale zatím to na infarkt nevypadá." Jill klesla na židli vedle něho. "Spíš se zdá, že jde o vyčerpanost. Doktor říkal, že by si ho tady radši nechali přes noc."

"Nakonec, proč ne? Bude tady v bezpečí. V nemocnici ve Fairfaxu ho nikdo hledat nebude."

"Pokud bude ovšem držet jazyk za zuby."

"Já si myslím, že v takovém stavu, v jakém je, není nebezpečí, že by se pokoušel o další telefonní hovory. Snad má tolik rozumu, že na sebe nebude chtít upozorňovat."

"Mám takový dojem, že bychom všichni potřebovali odpočinek," řekla paní Pageová a obrátila se ke svému sluhovi.

"Georgi, bylo to od vás obětavé, že jste se mnou zůstal, ale teď je myslím čas, abyste se také postaral o sebe. Vaše rodina bude mít o vás starost. Zavolejte jim a pak jedte domů."

Bylo vidět, že George zaváhal. "Jet domů? Opravdu si myslíte, paní, že je to nejrozumnější řešení? Ti, co nás přepadli, tam na mne mohou čekat, aby se dověděli, kde jste."

"Ale vy přece nebudete vědět, kde jsem," řekla paní Pageová.

"George má pravdu," ozval se Pittman. "To zase oni nemohou vědět, že on to neví. Je ve stejné situaci jako my všichni."

"Raději bych zůstal s vámi, paní. A jak to vypadá, budete mou pomoc potřebovat víc než jindy."

Motel Holiday Inn se nacházel západně od Fairfaxu, blízko silnice číslo 29. Pittman ho vybral z toho důvodu, že odtud už nebylo daleko k místům, kde měli svá venkovská sídla zbývající dva velcí poradci. Velkou starost mu však dělala skutečnost, jakým způsobem hotel zaplatit. Jemu a Jill už zbývala jen velmi malá hotovost a kreditní karty použít nemohli. Stejně tak to bylo s paní Pageovou - nebyli ještě tak daleko od Washingtonu, aby její jméno nemohlo vzbudit pozornost. Kromě toho Eustace Gable zhruba věděl, ve které oblasti se pohybují, a mohl se ve spolupráci s policií zajímat právě o motely a podobná zařízení, kde je použití kreditní karty pravděpodobné.

Už se zdálo, že nic rozumného nevymyslí, ale pak si Pittman vzpomněl na Georga. Ano, sluha paní Pageové byl jediný anonymní člověk v jejich společnosti. Že by policie nebo Eustace Cable pátrali i po jeho jménu, to se mu zdálo krajně nepravděpodobné.

Teď tedy čekali v autě na odlehlém místě parkoviště, zatímco se George vydal na recepci objednat ubytování. Dostali pokoje v zadní části objektu ve druhém poschodí. Když se dovlekli po betonových schodech nahoru, obrátil se Pittman k paní Pageové a Georgovi.

"Nebylo by dobré, kdybychom tu zůstávali dlouho. Musíme odsud nejpozději v sedm hodin ráno odjet."

Paní Pageová nevypadala moc nadšeně - zřejmě nebyla zvyklá tak brzy vstávat - beze slova však unaveně přikývla.

"Pamatujte také, že si nemůžeme dovolit žádné telefonní hovory," připomněl ještě Pittman.

Opět ona i George mlčky přikývli.

"Tak se dobře vyspěte," popřál jim nakonec.

"To bych si opravdu přála," odpověděla paní Pageová.

Sotva oba odešli do svých pokojů, odemkl Pittman dveře, před kterými stál, a postrčil Jill dovnitř. Oba vešli, položili své tašky na zem a Pittman zamkl. Nezajímalo je, jak pokoj vypadá, nebo jestli jsou v koupelně čisté ručníky. Dívali se na sebe, do svých unavených tváří, a pak se něžně objali.

Nikdo z nich nedovedl odhadnout, jak dlouho tak stáli. Přestože se Pittman sotva držel na nohou, měl pocit, že by tu takhle s Jill v oběti vydržel celou noc.

Pak ale přece jen popošli několik kroků dovnitř pokoje a posadili se vedle sebe na kraj postele. "Víš, co je na tom všem nejhorší?" řekl. "Začínám pomalu věřit, že se z toho dostaneme. Dlouhé roky jsem byl zvyklý jen na zoufalství a teď se tu přede mnou rýsuje naděje. Už si vůbec nepamatuju, kdy jsem naposled v něco doufal."

Jill ho něžně pohládila po tváři. "Dostaneme se z toho. Dokážeme to."

Pittman ji měkce políbil na tvář a potom vstal. Vzadu za pasem měl pořád ještě zastrčenou pistoli, kterou si vzal od Jill. S úlevou ji vytáhl a položil na stůlek vedle televize.

"Mohli bychom se podívat na CNN," navrhla Jill. "Třeba tam bude něco o smrti Victora Standishe."

"Uvidíme," řekl Pittman a vzal do ruky ovladač. Naskočil obraz a téměř minutu sledovali příběh dítěte, které zachránili z hluboké studny.

"Cítím se stejně špinavá, jak ten malý kluk," podotkla Jill.

"Tak se běž osprchovat. Můžeš jít první."

"To je to nejlepší, co jsem dnes od tebe slyšela," řekla se smíchem Jill. Podrbala ho na zádech, pak si vzala z tašky pár věcí a zmizela v koupelně.

Pittman uslyšel, jak za sebou zatahuje závěs, a vzápětí se ozval zvuk proudící vody. Vstal, vytáhl z tašky prázdnou pětáctýřičítku a krabičku s náboji. Pak se vrátil k posteli a doplnil náboje do zásobníku. V televizi pokračovaly zprávy CNN - hlasatel četl souhrnné údaje o dnešních aktivitách na newyorské burze. Následovala reklamní relace a potom příběh jakési ženy, která získala ve svých sedmdesáti letech titul PhDr v politických vědách.

Pittman se podíval na hodinky - byla téměř půlnoc. Aktuální zprávy budou až v celou hodinu.

Sundal si boty a začal třít bosýma nohama o koberec, aby si uvolnil ztuhlá chodidla.

Zřejmě musel usnout. Uvědomil si až to, že ležel na zádech a Jill ho jemně šťouchala do žeber.

"Hmm."

"Matte, myslím, že by se ti spalo líp, kdyby ses osprchoval." Jill si přitáhla ručník, do kterého byla zabalená.

"Pokud pod tou sprchou neusnu a neutopím se."

V jejích modrých očích zajiskřila laškovná světláka. "Nemám tě jít hlídat?"

"To je docela lákavá nabídka. Ale vsadím se, že bychom tam usnuli spolu a utopili se oba."

Pittman se s námahou postavil, hrábl po tašce a odšoural se do koupelny. Pokoušel si vzpomenout, kdy se naposled sprchoval. Otočil kohoutkem a s rozkoší na sebe nechal působit blahodárný horký proud. Ano, právě to Jeremy zbožňoval. Pittman stál a cítil, jak se jeho bolavé a ztuhlé svaly báječně uvolňují.

Pořádně se utřel, až ho kůže příjemně páčila, vyčistil si zuby a zabalil se do posledního suchého ručníku.

Byl tak rozpařený, že se mu v pokoji zdálo skoro chladno. Únavu nečekaně vystřídal pocit rozpačitosti a nejistoty.

Najednou si byl až příliš zřetelně vědom, že v jejich pokoji je jenom jedna postel, že na ní sedí Jill zabalená do pokrývky a že se tváří stejně rozpačitě jako on. Její pohled nejistě těkal mezi jeho polonahou postavou a televizní obrazovkou.

"Bylo tam něco?" zeptal se Pittman a pokoušel se, aby jeho hlas zněl nenuceně.

Zavrtěla hlavou.

"Nic o Standishovi? Nic o nás?"

"Ne."

Pittman přistoupil k posteli a Jill viditelně ztuhla.

"Co je ti, Jill?"

"Nic." Pořád zírala na obrazovku.

"Opravdu nic?"

"Co by mi mělo být?"

Pittman se posadil na kraj postele. "Jill, řekni mi..."

"Já..."

"Jestliže nebudeme jeden k druhému upřímní, nikdy se z toho nemůžeme dostat."

"Víš, neměla jsem to říkat... když jsi šel do sprchy," ozvala se tiše.

Pittman byl zcela zmatený. "Co, prosím tě?"

"Jak jsem si dělala legraci, že tě půjdu do koupelny hlídat."

"Já vím, vzpomínám si. No a co?"

"Byl to hloupý žert."

"Proč hloupý?"

"Nechci, aby sis o mně myslel, že jsem... že tě svádím."

"Panebože, to mě vůbec nenapadlo."

"Nejsem taková," řekla Jill.

Pittman si nejasně uvědomoval hlas komentátora referujícího o světové ekonomické konferenci v Ženevě, ale pořád zmateně zíral na Jill.

"Myslel jsem, že jsme si v Bostonu něco řekli. Jill, miluju tě." Cítil se, jako kdyby ho někdo dusil. "Neříkal jsem to jen tak. Myslel jsem to vážně. Pro mne to je... závazek."

"Já vím, Matte..."

"Ale ty toho teď lituješ, že?" zeptal se rozechvěle. "Já vím, řekla jsi to tenkrát ve stresu. Chceš teď napravit nedorozumění. Chceš se vrátit před ten okamžik v Bostonu. Je to tak?"

"Není."

"Pak tedy opravdu nechápu..."

"Nechci nic vrátit zpět, Matte. Miluji tě," téměř svá slova vykřikla. "Nikdy jsem si nebyla ničím víc jistá."

"Tak v čem je tedy problém?" pokoušel se z ní vytáhnout Pittman. Když se dotkl její ruky, cítil, jak ztuhla.

"Ten pokoj... ta postel..." Hlas ji zradil. "Už jsem ti řekla, že nechci vypadat, jako... když tě svádím."

"Aha, už ti začínám rozumět. Ty máš strach, že budu chtít, abychom se milovali."

Jill se zoufale snažila najít jeho oči.

"Rozumím ti," řekl Pittman. "Jsi unavená."

"Všechno se děje moc rychle."

"Netrap se, Jill. Všechno má svůj čas."

"Opravdu se nezlobíš?"

Pittman zavrtěl hlavou a Jill se viditelně ulevilo.

"Milování by nemělo být povinností," řekl Pittman. "Nemůžeš se do něčeho takového nutit jenom proto, že k tomu vybízí okolnosti. Počkáme, až budeme klidní, až bude všechno v pořádku..."

Jill seděla a mlčela. "Chceš vědět, jaký já jsem zmatkař?" ozvala se po chvíli.

Pittman nevěděl, co tím myslí.

Natáhla k němu ruku a v tom okamžiku pochopil. Naklonil se k ní a ručník, do kterého byl zabalen, spadl současně s tím, jak z jejích ramen sklouzla pokrývka. Jejich rty se dotkly v nežné polibku a vzápětí ucítil její měkká ňadra na své hrudi. Pittman měl pocit, že mu srdce netlouklo nikdy tak divoce. Zapomněl na všechno, co bylo, a jeho vědomí ovládla jediná myšlenka - Jill.

Později, kdy oba odpočívali v objetí a on si začínal znovu uvědomovat čas, mu bleskla hlavou vzpomínka na okamžiky beznaděje a zoufalství. Ted' už nepochyboval o tom, že stojí za to žít.

"Podívej, Jill," řekl náhle Pittman a vzrušeně ukázal na televizi.

"Zapomněli jsme ji vypnout," zamumlala v polospánku Jill.

"Kvůli tomu to neříkám. Poslouchej. Mluví o Victoru Standishovi." Srdce se mu znovu rozbušilo. Zíral na obrazovku, kde se chaoticky míhaly postavy mezi policejními auty a vozem záchranné služby. Z honosného domu vycházeli zřízenci nesoucí na nosítkách tělo zahalené bílou plachtou.

Vážný hlas komentátora říkal: "... podle ověřené zprávy spáchal významný diplomat Victor Standish sebevraždu výstřelem z pistole."

KNIHA SEDMÁ

Přestože byl Pittman k smrti unaven, neměl na spaní ani pomyšlení. Šok ze způsobu, jakým Standish zemřel, je oba probral do reality a nenechal v klidu. Čekali na druhou hodinu ranní, jestli nebudou ve zprávách uvádět další podrobnosti.

Nedověděli se však nic jiného než výčet všech významných okamžiků Standishovy kariéry, doplněný jeho fotografiemi, ale také fotografiemi všech ostatních velkých poradců. Na prvních bylo vidět mladé sebevědomé muže s pevnými pohledy, ty pozdější pak zpodobňovaly stárnoucí figury diplomatických stafáží plné strnulé důstojnosti kontrastující s jejich křehkými postavami. Někteří z nich už byli lysí, někteří měli okolo hlavy chmýří jemných bílých vlasů, ale z vrásčitých tváří všech stále ještě svítily oči plné tíživosti a touhy po moci.

Když už bylo jasné, že se nic nového nedovědí, Pittman konečně televizi vypnul. Ještě dlouho potom se mu však nedařilo usnout a zíral prázdným pohledem do tmy. Jill ležela vedle něho klidně a podle pravidelného dechu Pittman usoudil, že spí. Ale jemu se stále nedařilo zapomenout na těch několik slov televizního komentátora, která stále ještě rezonovala jeho vědomím - "... spáchal sebevraždu výstřelem z pistole."

Sebevražda! Bylo to něco, co by u kteréhokoliv z velkých poradců ani ve snu neočekával. Ale stalo se to a on se nyní pokoušel zařadit podivnou Standishovu smrt do souvislostí. Bylo jasné, že se velcí poradci, nebo alespoň někteří z nich, postarali o umlčení Jonathana Millgata. Dokonale přitom využili situace, aby mohli veškerou vinu za jeho smrt svalit na Pittmana. Ale v případě Anthonyho Lloyda, který údajně zemřel na mozkovou mrtvici, to už nešlo. A nyní se třetí z nich, Victor Standish, sám zastřelil z pistole. Proč? Z čeho měl strach? Pittman si vzpomněl na Denningova slova - "Tři už to mají za sebou. Dva to ještě čeká." Ale Pittman se nemohl a nechtěl ztotožňovat s jeho téměř maniáckým

nadšením. Samozřejmě, že ho svým způsobem těšil rozpad toho děsivého a ke všemu odhodlaného bloku, který, jak tušil, proti němu v podobě zbývajících velkých poradců stojí, ale jestli je napětí v jejich řadách tak extrémní, existuje reálné nebezpečí, že by mu mohli s ohledem na věk podlehnout i zbývajcí dva - Eustace Gable a Winston Sloane. Jak by se mu pak podařilo dokázat svoji nevinu na smrti Jonathana Millgata a dalších osob, které zabili jejich najatí vrazi. Zatraceně! Musím něco udělat, uvažoval Pittman. A hodně rychle.

Když přijížděl včera večer s Jill do Washingtonu, byla prvotním pocitem, který cítil, nenávist. Právě ta nenávist ho hnala, aby se s velkými poradci vypořádal. Ale setkání s Bradfordem Denningem mu otevřelo oči a on poznal daň, kterou je třeba za nenávist zaplatit. Nenávist a zášť způsobily nakonec to, že Denning svůj život promarnil. Dokonce před několika hodinami ho právě tyto pocity, samozřejmě ve vyhraněné podobě, přivedly až na pokraj smrti. Pittman ležel strnule ve tmě a jeho myšlenky se ne a ne uklidnit. Napadlo ho, že Denningova nenávist a strach velkých poradců jsou jako zrcadlové obrazy. Jak Denning, tak jeho úhlavní nepřátelé ničí nevědomky sebe sami tím, že jsou posedlí minulostí.

Ale to není můj případ, uvažoval Pittman. To, o co se teď snažím já, směřuje k životu. To už nemá nic společného se sebevražednými pocity, které mě ovládaly ještě před týdnem. Ironií bylo, že to, co se mu tenkrát zdálo nevyhnutelné a svým způsobem rozumné, ho teď u někoho jiného šokovalo. Já přece vím, že chci žít, opakoval si. Panebože, jak moc chci žít! Nikdy bych nevěřil, že budu takový pocit ještě někdy prožívat.

Jeho zjitřené myšlenky náhle přerušila Jill. Nejdříve se pohnula a pak se na posteli posadila. Oči, přivyklé na tmu, viděly zřetelně její siluetu.

"Co to říkáš?" zeptala se ho.

"Nic neříkám."

"Ale říkáš. Pořád si něco mumláš."

"Mumlám?... Myslel jsem, že už spíš."

"Já jsem zase myslela, že ty už spíš."

"Nejde mi to."

"Ani mně ne. Ale co si to pořád mumláš? Slyšela jsem, jako kdybys říkal - chci žít."

"Asi jsem přemýšlel nahlas."

"Jsem ráda, že tě napadají takové myšlenky."

"Přemýšlel jsem také o Denningovi."

"Ano. Musíme ráno zavolat do nemocnice."

"Přemýšlel jsem, jak ho zprávy o smrti jeho největších nepřátel rozrušily."

"Proto je teď také v nemocnici."

"Napadlo mě, že něco podobného by se mohlo stát i těm zbývajcím dvěma - Eustace Gablovi a Winstonu Sloanovi."

Kdyby k tomu došlo, byl bych téměř odsouzen k smrti, protože by se mi nikdy nepodařilo dokázat svou nevinu.

Všechno se děje příliš rychle, jak jsi sama řekla. Začínám mít strach, jestli budu mít dost času. Musím ještě..."

"Co musíš?"

"Jsem bývalý reportér. Musím dělat to, co umím - sbírat informace od nejrůznějších lidí a pokusit se dobrat se pravdy. To je naše jediná šance."

Hned, jak narazili na první telefonní automat, Pittman zastavil. Bylo krátce po východu slunce a vzduch byl tak chladný, že mu šla při vydechnutí pára od úst. Provoz na silnici byl ještě poměrně malý, ale přesto každé nákladní auto, které okolo přejelo, stačilo nadělat docela slušný hluk. Jill šla s ním až do budky. Pittman vytáhl papír s telefonními čísly, vhodil do automatu mince a navolil číslo.

Ozval se mužský hlas, charakterizovaný směsí zpupnosti a servilnosti, typický pro sluhy v bohatých rodinách:

"Rezidence pana Gabela."

"Dejte mi ho k telefonu."

"Koho mám ohlásit, pane?"

"Neříkejte mi, že je příliš brzo a že nechce být rušen."

"Prosím, pane?"

"Je sotva šest hodin ráno a vy jste vzal telefon skoro okamžitě. Vypadá to, jako kdybyste už byl delší dobu v pohotovosti. Není tam u vás trochu nervózní atmosféra?"

"Opravdu nevím, na co narážíte, pane. Jestli si přejete mluvit s panem Gablem, musíte mi říct, kdo jste."

"Jsem muž, kterého se pan Gable pokouší zabít."

Na druhé straně drátu bylo ticho.

"Tak dělejte," řekl Pittman. "Skočte pro něho."

"Jak si přejete, pane."

Pittman čekal a díval se přitom na Jill. Její tvář, která dříve překypovala zdravím, byla nyní bledá od stresu a únavy.

Asi za půl minuty se ze sluchátka ozval starý křehký hlas, připomínající Šustění suchého listí. "Tady je Eustace Gable."

"Mathew Pittman."

Na druhé straně bylo chvíli ticho.

"Ano?" ozval se konečně. Jeho hlas zněl, jako kdyby měl problémy s dechem. "Četl jsem o vás v novinách."

"Nezdáte se být příliš překvapen, že volám."

"V mém věku mě už nemůže nic překvapit," řekl Gable. "Přesto ale nechápu způsob, jakým jste se ohlásil mému asistentovi."

"Možná, že těch, které se pokoušíte zabít, je víc a potom chápu, že vás takové ohlášení mate."

Gable si odkašlal. "Nevím, o čem mluvíte."

"Chápu. Do telefonu ani nic jiného říct nemůžete. Přesně to jsem čekal od diplomata, proslulého organizováním tajných schůzek. Přesto si myslím, že bychom si měli promluvit. Co vy na to?"

"Možná. Ale jak, když ne po telefonu?"

"Osobně."

"Hm. Když uvážím, že jste zabil mého přítele a kolegu, nemám jistotu, že bych se s vámi cítil bezpečný."

"Ta nejistota je oboustranná. Ale pokud jde o vašeho přítele, já jsem ho nezabil. Zabil jste ho vy."

"Fantazírujete, pane Pittmane. Nejdřív tvrdíte, že se vás pokouším zabít a teď jste si zase vymyslel, že jsem zabil svého přítele."

"Předpokládám, že spolu mluvíme jen my dva, takže si ty řeči můžete klidně ušetřit."

"Já vždy předpokládám, že je na lince ještě někdo jiný."

"Chráníte se tak před vydíráním?"

Bylo slyšet, jak se Gablev dech zrychlil. "Na vaši otázku mohu pouze konstatovat, že jsem za celou svou kariéru nemusel ničemu takovému čelit."

"Tak poslouchejte. Někdy se věci přece jen vymknou z ruky. Zřejmě jste asi nepředpokládal, že se mi podaří tak dlouho unikat vašim hrdlořezům. A také jste nepředpokládal, že se do celé záležitosti zaplete tolik lidí."

Na druhém konci linky bylo slyšet pouze Gablev namáhavý dech.

"Vy jste zcela rozbil můj život," pokračoval Pittman. "Já mám ale dostatek informací, abych mohl ten váš úplně zničit."

Mám možnost táhnout a vy jste v matové pozici. Přesto však vidím pro nás oba lepší řešení. Asi byste přivítal, kdybych jednoduše zmizel. Nebyl bych proti tomu, ale musel bych mít na takové zmizení prostředky. Stačil by pas s bezpečným jménem a milión dolarů."

"To není málo."

"Je to moje cena. Navíc ještě pas pro Jill Warrenovou."

"Otázka pasu je velice obtížná."

"Ale ne pro vás s vašimi kontakty na Ministerstvu zahraničí. Přemýšlejte o mém návrhu. Jestliže zmizím, zmizí také celý váš problém."

"Pokud přijmu váš návrh na schůzku, chtěl bych, aby bylo mezi námi jasno. Předem odmítám jakékoliv nářžky na nějaký můj utajovaný problém a naprosto odmítám obvinění z nějakých vražd. Diskutovali bychom pouze o hypotetických záležitostech."

"Nazvěte si to, jak vám nejlépe vyhovuje, pane Gable."

"Také potřebuji čas, abych si mohl některé okolnosti vašeho návrhu zvážit."

"Jistě. Nechci po vás odpověď hned, stejně už je náš rozhovor až příliš dlouhý. Zavolám vám v deset hodin dopoledne."

Paní Pageová otevřela dveře téměř okamžitě potom, co na ně Pittman zaklepal. Její šaty byly pomačkané a v tuto ranní hodinu vypadaly v běžném motelu naprosto nevhodně. Důležitější však bylo, že dcera Eustace Gabla byla čilá a odhodlaná. "Viděl jste už ranní zprávy?"

"Myslíte to o Standishově sebevraždě?"

"Vždycky byl z těch pěti nejslabší. Zato můj otec byl nejsilnější. Musíme na něho vyvinout pořádný tlak."

"Už jsem začal. Volal jsem mu před čtvrt hodinou."

"Buďte opatrný. Můj otec byl odjakživa mistr v intrikách a nejrůznějších manipulacích."

"A také v nadutosti. Počítám s tím," řekl Pittman. "Moje taktika je dokonce založena na tom, že si vůbec nedokáže připustit, že by ho mohl někdo v intrikách překonat."

"A vy si na to troufáte? Myslím, že se pouštíte do obrovského rizika."

"Bohužel, žádné lepší a méně riskantní řešení mě nenapadá. Nemůžeme pořád jen utíkat a skrývat se. Nesmíme mu dopřát klid. Potřebuju se vrátit do Washingtonu a ještě si tam s pár lidmi promluvit."

"S kým?"

"Především s jedním odborníkem na bezpečnostní systémy a potom s expertem na zbraně. S oběma jsem kdysi dělal interview. Vysvětlím vám všechno během jízdy."

"Ale co když si na vás vzpomenou?" starala se paní Pageová. "Co když vás poznají, jako Denning?"

"Je to už víc než pět let, co jsem s oběma mluvil. Byl jsem tenkrát silnější a nosil knír. Určité riziko tu je, ale doufám, že mě nepoznají. Ostatně, musel bych to udělat, i kdyby to riziko bylo mnohem větší. Bez jejich pomoci se do toho, co mám v úmyslu, nemohu pustit."

Pittman přistoupil k vedlejšímu dveřím a zaklepal. Když vyšel George ze svého pokoje, sešli všichni dolů k autu, kde už čekala Jill.

"Dejte mi klíče," řekl George. "Zajdu je vrátit a všechny odhlásím."

"Dobře. Počkáme na vás tamhle v té restauraci na konci ulice," řekla Jill.

"Proboha, to přece není žádná restaurace," zhrozila se paní Pageová.

"No dobře, je to bistro. Berte to jako další zkušenost z normálního života. Potřebujeme něco narychlo sníst a nemáme čas hledat nějaký nóbl podnik."

"Jistě, nemáme moc času, ale přesto si musíme udělat čas na Bradforda," připomněla paní Pageová. "Musíme se ještě před odjezdem zastavit v nemocnici."

Pittman znepokojeně sledoval výraz, s jakým se k nim blížila Jill, když vyšla z kardiologického oddělení.

"Co je, Jill?" běžel ji Pittman naproti. "Neříkej, že zemřel."

"Je pryč."

Paní Pageová zbledla. "Opravdu zemřel?"

"Ne. Myslím tím, že je doslova pryč. Prostě tu není. Utekl jim," řekla Jill. "Když ho šla sestra v pět ráno zkontrolovat, byla už jeho postel prázdná. Sám si odpojíl infuzi a vypnul monitor, aby ho neprozradil alarm, když si oddělal elektrody z hrudi. Šaty měl ve skříni, takže neměl žádné problémy zmizet."

"Ale co jeho stav? Vždyť vypadal, že se neudrží na nohou?" divil se Pittman.

Také George kroutil nechápavě hlavou: "Jestliže nebude opatrný, přivodí si opravdu srdeční záchvat."

"Zřejmě si myslí, že to, co chce podniknout, mu za takové riziko stojí," řekla Jill. "Myslím si, že se chce nějak dostat do blízkosti Gabla nebo Sloana. Nedovedu si představit, že by existovalo něco jiného, co by v něm vyvolalo takovou posedlost."

"Aby toho chlapa čert vzal," ulevil si Pittman. "Teď nevíme, co od něho můžeme očekávat. Co když se připlete do mých plánů v tu nejméně vhodnou chvíli?"

"To teď, bohužel, nevyřešíme," vmísila se do jeho úvah paní Pageová. "Musíme se spoléhat, že mu jeho nenávisť nezatemnila mozek úplně. Proč se na mne tak díváte?"

Pittman k ní přistoupil blíž. "Paní Pageová, nemáte nějaké konexe na Washington Post? Myslíte, že by nám mohl někdo z rubriky úmrtích oznámení udělat malou laskavost?"

O osm hodin později byl Pittman zpátky ve Fairfaxu. Aniž by tam však zastavil, vyjel z města na západ po silnici číslo 29, ze které později odbočil na sever. Jeho cílem byla rezidence Eustace Gabla. Pittman mhouřil oči před ostrým zapadajícím sluncem a jeho pohled čas od času sklouzl ke zpětnému zrcátku, aby zkontroloval, jestli se za ním stále drží šedá dodávka s Jill za volantem. Auto bylo s celým vybavením pronajato na Georgovu kreditní kartu a Pittman si trochu morbidně uvědomil, jaké to pro ně bylo štěstí, že sluha zůstal naživu, a oni tak mohou čerpat z jeho úspor. Pittman míjel farmy oddělené od sebe pásy jehličnatých lesů, všechno vybarvené šikmými paprsky slunce do zlata. Během jízdy uvažoval, jestli bude mít příležitost vidět tu krásnou krajinu ještě jednou. Přemýšlel také o Jill, ale nakonec jeho myšlenky zabloudily k Jeremymu. Bylo to zvláštní - jako by cítil, že si jsou oba blíž, že nad ním jeho syn drží ochrannou ruku.

Přesně podle instrukcí dojel k tabuli s nápisem EVERGREEN COUNTRY CLUB a pak odbočil doleva mezi stromy. Asi o jeden a půl kilometru dál vjel na štěrkanou cestu lemovanou alejí starých dubů. Ještě naposled mrkl do zpětného zrcátka, aby uviděl, že dodávka, kterou řídila Jill, zastavila na kraji mezi keři. Jill dělala jen to, na čem se dohodli, i když on by ji měl nejraději i nadále po svém boku. Teď teprve se cítil sám.

Projel táhlou zatáčkou a pokračoval mírným stoupáním. Cestu tady lemovaly zelené jarní louky a Pittman si neustále uvědomoval rozpor mezi strachem, který v něm každým metrem narůstal, a mírumilvností okolní krajiny. A ještě jedno srovnání mu přišlo na mysl - jak moc se liší svíravý pocit zlé předtuchy stahující nyní jeho hrud' od lhostejnosti a netečnosti, se kterou se před týdnem vkrádal do temného parku obklopujícího záhadné sídlo ve Scarsdale.

Tenkrát byla jeho jediným motivem snaha dovést do konce článek pro Burta Forsytha. Posedlost sebevraždou téměř eliminovala přirozený pud sebezáchovy. Jako by pro něho neexistoval pocit nebezpečí. Byl rozhodnut tak jako tak skončit svůj život a jeho mozek byl proti impulzům strachu imunní.

Teď bylo všechno jinak.

Jednotlivé farmy byly umístěny v dostatečné vzdálenosti od silnice a také vzájemně od sebe. Za bíle natřeným dřevěným plotem se páslo několik koní. Vpředu, po levé straně, se objevila vysoká kamenná zeď. Pittman zastavil před železnou bránou v zorném poli kamery namontované vlevo na vrcholu zdi. Tak, jak bylo domluveno, stáhl okénko a vyklonil se ven, aby ho mohli bez problémů identifikovat.

Za několik vteřin se brána otevřela. Pittman vjel dovnitř a vzápětí ve zpětném zrcátku uviděl, že se brána opět zavírá. Úzká dlážděná cesta protínala rozlehlou travnatou plochu, a když překonala malý kopeček, začala stoupat do táhlého svahu. Na jeho konci, těsně pod vrcholem, se rozkládal nízký přízemní komplex budov připomínajících domy, jaké navrhoval slavný Frank Lloyd Wright. Celý komplex byl citlivě zasazen do krajiny a keře a stromy, které ho obklopovaly, ho dokonale maskovaly, takže při pohledu zdola od golfového hřiště nebylo téměř nic vidět.

Od okamžiku, kdy projel železnou bránou, nezaznamenal Pittman nic, co by nasvědčovalo, že je objekt střežen. Běžný pozorovatel by odtud z cesty nemohl spatřit nic neobvyklého. Pittman si dokonce připadal, jako kdyby byl naprosto obyčejným návštěvníkem, kterého Eustace Gable dobře zná. Čím víc se však přibližoval k domům na svahu, tím stísněnějším dojmem na něho působila naprostá absence jakékoliv aktivity. Vzhledem k rozloze celého parku by bylo nanejvýš přirozené, kdyby tu někdo pracoval - například zahradníci nebo někdo, kdo by staral o koně volně pobíhající na ohrazeném pastvisku dole pod svahem. Ať se však rozhlédl na kteroukoliv stranu, neviděl nikde ani živé duše. Před hlavní budovou dokonce nestála ani žádná auta - zřejmě je schovali do garáží někde na druhé straně domu.

Pittman uvažoval, jestli ho tou nápadnou mírumilvností nazamýšlejí uklidnit, aby si svou návštěvu náhodou nerozmyslel, aby jim neunikl z pasti. Ale jestli tomu tak opravdu bylo, jestli ho chtěli uchlácholit, pak dosáhli pravého opaku. Místo aby se jeho ostražitost snížila, podivná opuštěnost a klid tohoto místa jen posílily jeho předtuchu a mozek začal vysílat varovné signály do každého svalu těla.

Dojel před průčelí domu, vypnul motor a vystoupil z auta. I tady bylo pusto a prázdno. Odkudsi bylo slyšet bubláni vody, jako by někde nablízku byla fontána. Čerstvý větřík províval korunami smrčků, dole pod svahem zařehotal kůň, ale jinak nic. Ticho.

Pittman se podíval dolů směrem k ohrazenému pastvisku a pak se obrátil ke vchodu do domu. V tom okamžiku se

otevřely dveře a na kamennou terasu vyšel starý muž s bílými vlasy a hubenou úzkou tváří, celou zbrázděnou hlubokými vráskami. Byl vysoký a štíhlý, oblečen v dokonale padnoucí tmavomodrý oblek, který zdůrazňoval strnulou vzpřímenost jeho postavy. Pittman ho znal z nejrůznějších fotografií a také z osudné noci ve Scarsdale. Před ním stál Eustace Gable.

"Přesně čtyři hodiny odpoledne. Oceňuji dochvilnost," řekl. Dokonce i na těch několik kroků bylo patrné, jak se jeho hrud' vzrušeně zdvihala. "Máme si mnoho co říct. Pojděte dál, pane Pittmane."

Pittman se ještě jednou rozhlédl a pak vystoupil po schodech na terasu. Gable napřáhl směrem k němu ruku, ale on neprojevil ani náznak, že by hodlal jeho vstřícnost akceptovat.

"Neděláte dobře, pane Pittmane. Předpojatost je špatný začátek kjednání."

"Nejsem zvyklý na projevy zdvořilosti od lidí, kteří mě chtějí zabít."

"To je formální záležitost," řekl Gable. "Já jsem naopak zvyklý dodržovat při jednání formu slušnosti a zdvořilosti, i když proti mně stojí ten nejhorší nepřítel."

"Jistě. Asi máte pravdu. Ale mně se to jeví jako pokrytectví."

Gable si přidržel u úst kapesník a zakašlal. Jeho tváří projel bolestný záchvěv a Pittman si uvědomil, jak velkou námahu musí ten muž vynakládat, aby svým zjevem i chováním potvrdil pověst, která se k jeho osobě váže.

Síla jeho osobnosti však byla pořád ještě značná. Bylo vidět, že se uklidnil a znovu napřáhl k Pittmanovi ruku. "Rituály pomáhají zvládat emoce a udržovat formu."

"To jste měl na mysli, když jste zařizoval smrt Jonathana Millgata?"

Rysy starého diplomata ztvrdly a vrásky na jeho tváři teď byly tak hluboké, že vypadaly jako praskliny ve starém zvětralém dřevě.

"Anebo Burta Forsytha? A pátera Dandridge? Já bych jejich vraždy nerad nazýval zvládáním emocí a udržováním formy."

Gable se s námahou nadechl. "Formu si nevybíráme, tu nám diktuje nezbytnost. Pořád ještě čekám, pane Pittmane."

Pittman mu konečně stiskl ruku, a přestože bylo jeho gesto nanejvýš vlažné, stačil si všimnout vítězoslavného záblesku v Gableových očích. Ano, můžeš si myslet, že jsi vyhrál první kolo, pomyslel si Pittman. Gable mu pokynul, aby vstoupil.

Pittmanův neklid zesílil. Moc nechybělo, aby se obrátil, vskočil do auta a vyrazil pryč, jak nejrychleji by to šlo. Pak si ale uvědomil, že kdyby ho chtěl Gable tady někde zabít, mohl to zařídit daleko jednodušeji tam venku. Stačil by dobrý střelec s puškou...

Musím to dotáhnout do konce, blesko mu znovu hlavou. Nemohu se pořád jen schovávat a prchat! Už jsem vyčerpal všechny možnosti, které jsem měl. Mám teď poslední šanci.

"Moje podmínky znáte," řekl Pittman.

"Ano, ale vy jste ještě neslyšel moje." Gableovy tenké rty se stáhly do grimasy, která snad měla být úsměvem. "Prosím, až po vás."

Pittman vstoupil.

Pittman se nejistě rozhlédl. Stěny i trámový strop haly byly vyloženy několika druhy tropických dřev, jejichž různé barvy byly zdůrazněny důmyslným, ale velice intenzivním nepřímým osvětlením. Vzápětí po tom, co se za ním zavřely dveře, si Pittman uvědomil, že ho obklopilo nezvykle velké horko. Jeho dojem potvrdil termostat, namontovaný na stěně proti vchodu - ručička byla nastavena na 27 stupňů. Taková teplota by byla přehnaná i pro nejhladnější zimní dny, přitom teď byla polovina dubna. Gable byl zřejmě nemocen - jiné vysvětlení Pittmana nenapadlo - a vysoká teplota interiéru musela souviset s jeho stavem. Také silné světlo nemohlo svědčit o ničem jiném, než o slabém zraku toho, kdo tady byl pánem. Pittman si trochu zlostně uvědomil, že tyto úvahy v něm vzbuzují pocity, které neměly daleko k soucitu. Bylo to nebezpečné. Gable byl protivník, kterému byl jakýkoliv soucit cizí, a naskytne-li se příležitost, nebude váhat ani vteřinu, aby ho zničil. Ostatně, extrémně vysoká teplota a jasné osvětlení mohlo být klidně součástí pečlivě připraveného aranžmá, jehož cílem bylo znejistit ho a usnadnit jeho zmanipulování.

Prošli halou a zamířili doleva. Gable ho vedl na konec chodby k otevřeným dveřím. Vstoupili do prostorné místnosti s velkými okny, ze kterých se naskýtal nádherný výhled dolů ze svahu na rybníčky a pískové pastí golfového hřiště. V místnosti byli další dva muži. Jednoho z nich, který seděl zabořen do pohovky, poznal Pittman okamžitě - starý muž, jehož asketicky hubenou tvář zdobil pečlivě přistřížený bílý knírek, měl oblečený úplně stejný tmavý oblek jako Gable. Především ho však prozrazovaly rysy jeho tváře, známé z novin a časopisů, nezaměnitelně charakterizované zřetelným rozštěpem na bradě. Ano, byl to druhý ze dvou zbývajících velkých poradců - Winston Sloane.

Dalšímu muži bylo asi třicet let, byl vysoký, atletické postavy, a jeho nápadně tvrdé rysy ještě zdůrazňovaly krátce sestřížené vlasy. Jeho šedý oblek nebyl ušit s takovou elegancí jako šaty obou starých diplomatů a také rozměry saka byly větší, než by bylo úměrné jeho postavě. Vyboulenina pod levou paží tuto velikost naprosto jasně zdůvodňovala. Muž stál uprostřed místnosti a Pittmanovi nedalo, aby si jeho tvář neprohlédl ještě jednou. Nemohl se zbavit dojmu, že ho už někde viděl. Vzápětí mu blesko hlavou - včerejší večer v domě paní Pageové. Ten chlap byl jedním z pistolníků, kteří je přepadli.

Pittman se obrátil na Gable. "Netušil jsem, že nebudeme sami."

"Považuji za vhodné, když jsou při jednání přítomny všechny zainteresované strany. Dovolte, abych vám představil svého kolegu - Winston Sloane."

Sloane se pokusil namáhavě vstát.

"Není třeba," zarazil ho Pittman.

Gable ukázal na druhého muže. "A tohle je můj asistent, pan Webley."

Pittman pokývl hlavou. Ani náznakem nedal najevo, že ho poznal.

"Doufám, že nebudete mít nic proti tomu, když pan Webley provede menší bezpečnostní kontrolu," pokračoval Gable. Pittmanovi bylo okamžitě jasné, o co se jedná. "Chcete říct, že mě bude váš asistent prohledávat?"

"Myslím, že jsme se tu sešli kvůli čestnému jednání. Měli bychom se obejít bez zbraní."

"Proč je tedy váš asistent ozbrojen?"

Webleyho obočí se hrozivě stáhlo.

"Ukládají mu to jeho povinnosti. Doufám, že tato okolnost nebude představovat žádný problém," řekl Gable.

Pittman pozvedl obě ruce.

Webley sáhl za sebe na stůl a vzal tam něco, z čeho se vyklubal detektor kovových předmětů. Přistoupil k Pittmanovi a přešel čidlem podél jeho těla.

Jak Pittman předpokládal, přístroj zapípal v okamžiku, když jím Webley přešel po zádech dolů. Webley mu sáhl pod sako a vytáhl pětačtyřicítku, kterou měl Pittman zastrčenou za pasem.

Gable ironicky zamlaskal. "Jak máme věst jednání založené na vzájemné důvěře, když se na schůzku dostavíte se zbraní za pasem?"

"Síla zvyku. Nějak jsem si na ni za poslední týden navykl."

"Možná, že ji už po dnešním odpoledni nebudete potřebovat."

"Také tak doufám."

Webley pokračoval v prohlídce a na každé zapípání hlásil Gableovi: "Klíče, mince, přezka od opasku, pero..."

"Prohlédněte to pero pořádně," ozval se Gable. "Přesvědčte se, že v něm není mikrofon."

"Běžné pero," hlásil Webley.

"Dobře. Posadte se, pane Pittmane. Můžeme si promluvit o vašich návrzích."

"Proč?" ozval se podrážděně Sloane. "Nechápu, jaký smysl by takové jednání mělo mít. Nejlepší, co můžeme udělat, je zavolat policii, aby ho zatkla pro vraždu Jonathana."

"Před týdnem bych s tebou souhlasil," řekl Gable. "Vlastně jsme se na tom shodli všichni." Odkášlal si a potom se obrátil na Pittmana. "Jak jste už určitě sám poznal, naším původním záměrem bylo shodit na vás vinu z toho, co jsme byli nuceni udělat Jonathanovi. Vaše roky stará zaujatost vůči jeho osobě a souvislost s vašimi sebevražednými úmysly, to všechno z vás dělalo ideálního kandidáta. Nikdo by vašim vysvětlením nevěřil, tím spíš, že jste pro ně neměl žádné důkazy. Abych se přiznal, neměli jsme vůbec v úmyslu dát vám nějakou šanci. Zaranžovali jsme věci tak, abyste byl zabit ještě dřív, než se policii podaří vás zatknout."

"Rozumím. Muž v mém bytě," podotkl Pittman.

Gable přikývl. "Podplatili jsme policii a s jejím souhlasem jsme do vašeho bytu poslali našeho člověka."

Sloanova tvář zrudla. "Prozrazuješ mu příliš moc, Eustace."

"Vím, co říkám," odbyl ho Gable. "Jestliže máme dospět k nějaké dohodě, musíme být naprosto otevření. Nemám pravdu, pane Pittmane?"

"Proto jsem tady," souhlasil Pittman. "Řešení lze nalézt jen na základě otevřeného jednání."

"V tom si tedy rozumíme."

"Já ovšem nerozumím jedné věci," pokračoval Pittman. "Proč jste potřebovali na někoho svalovat vinu za Millgatovu smrt? Byl starý a jeho stav byl tak jako tak velmi vážný. Pokud byste mu odpojili přívod kyslíku a nechali ho zemřít, nikdo by nebyl schopen dokázat, že jeho smrt byla nepřírozená."

"Právě to jsem chtěl udělat já," ozval se Sloane a jeho tvář zrudla ještě víc.

"Ano, tenkrát na začátku to byla správná úvaha," řekl Gable opatrně. "Ale vzpomeň si, jak se celá věc vyvíjela. Když začal mít Jonathan problémy se srdcem, začal si stále intenzivněji uvědomovat, že by mohl zemřít. Už před několika lety začal navazovat kontakt s tím zatraceným knězem. Nikdy jsem nemohl pochopit, proč Jonathan tak podléhá jeho vlivu. Ten člověk nás pronásledoval po celé vietnamské období. Organizoval protestní demonstrace a pořádal tiskové konference, na kterých v jednom kuse šťval proti naší politice. Právě kvůli němu se Jonathan rozhodl stáhnout se z veřejného života. Útoky toho prokletého kněze mu znemožnily efektivně působit ve vládě. A najednou, o dvacet let později, si ho Jonathan vybere jako svého osobního zpovědníka."

"Páter Dandridge cítil, že Millgate potřebuje zpovědníka, který by z něho neměl strach. Někoho, řekněme duchovního poradce, který by stál nad ním - ne v politice, ale v těch nejzákladnějších lidských věcech, na které člověk myslí před smrtí," řekl Pittman.

Gable se na něho podíval studeným pohledem. "Nejzákladnější lidské věci," řekl pohrdlivě. "Zapomněl jsem, že jste s tím knězem mluvil."

"Byl jsem vedle něho, když ho vaši lidé na váš příkaz zabili."

"Neměl do našich věcí strkat nos. Kdyby nedělal potíže, mohl se ještě teď v klidu starat o své ovečky."

"Já ale nechápu, proč jste se ho tak báli. Nikdy by neprozradil, co se dověděl při zpovědi," namítl Pittman.

"To říkáte vy. Ale já jsem se ve své kariéře setkal s mnoha případy, kdy diplomat svěřil některé přísně tajné informace tak zvané důvěryhodné osobě a zanedlouho se k němu dostaly právě tyto informace zpět prostřednictvím nějaké třetí osoby. Bůh ví, co tomu knězi Jonathan řekl dříve, ale naprosto jistě vím, že to, co se mu chystal svěřit na smrtelné posteli, by bylo pro nás všechny zničující. Byl jsem Jonathana navštívit v nemocnici a jediné, co jsem od něho slyšel, bylo, že chce mluvit s páterem Dandridgem. Pořád mlel dokola, že musí ulehčit svému svědomí, že chce zachránit svou duši." Poslední slova vyslovil Gable s neskrytým pohrdáním. "Právě v té době pronikla na veřejnost tajná zpráva Ministerstva spravedlnosti, ve které se naznačovalo, že by Jonathan mohl být zapleten jako prostředník do nezákonného nákupu nukleárních zbraní z dřívějšího Sovětského svazu."

"Prostředník? Přestaňte se už jednou skrývat za slovíčka! Víte dobře, že Millgate v té věci fungoval jako obchodník se

zbraněmi!" vyjel Pittman rozhořčeně. "A to s těmi nejhoršími zbraněmi, jaké existují. Jaký důvod ho asi mohl k takové činnosti vést -?"

"Bezpečnost světa!" vyštěkl rozhořčeně Gable.

"Ah, jistě. Co jiného? Na tom přece vám a těm vašim kamarádům vždycky záleželo nejvíc. Bezpečnost světa. Nikdy nezáleželo na tom, že všechny politické teorie, které jste prosazovali, měly sloužit především vašemu osobnímu prospěchu. Vy jste se vždycky mohli schovat ze všemocnou frází, že máte na mysli dobro světa."

Gable zůstal kupodivu celkem klidný. "To jste opravdu tak naivní, že se domníváte, že pád komunismu a rozpuštění Sovětského svazu znamená konec veškerých hrozeb z tohoto regionu?"

"Samozřejmě, že ne," odpověděl Pittman. "Vím, co se děje v Bosně a dovedu si představit, co by se mohlo dít v bývalých provinciích Sovětského svazu po jejich osamostatnění, ale -"

"Ano! V této oblasti je strašně moc atomových zbraní, za které teď nikdo pořádně nezodpovídá!" přerušil ho vzrušeně Gable. "Jestliže se tam dostanou k moci nové vlády, vzniklé ze všelijakých povstaleckých skupin, je tu obrovské nebezpečí, že by se právě atomové zbraně mohly stát prostředkem, kterým by se snažily upevnit svou moc. A vy se mi tu pokoušíte namluvit, že pokud se někdo snaží všemi prostředky tomu zabránit, je to nesvědčitý člověk, který se stará jen o svůj osobní prospěch."

"Takhle, jak to říkáte vy, to zní velmi přesvědčivě. Ale já jsem nebyl nadarmo tak dlouho novinářem, abych nedokázal číst mezi řádky."

"Nechápu, na co narážíte."

"Obvinění, které proniklo z Ministerstva spravedlnosti, bylo naprosto jasné - Jonathan Millgate byl zapleten do obchodu s atomovými zbraněmi. Nemluvílo se tam, že by organizoval jejich demontáž přímo v Rusku. Nic takového. Mluvílo se tam pouze o obchodu. Co s nimi chtěl, proboha, dělat, když by je získal? Dovézt je do Spojených států a nechat je tady zničit? To by bylo nákladnější a nebezpečnější než cokoliv jiného. A kdo by vůbec za všechny ty zbraně zaplatil? Vláda Spojených států? Tomu sám nevěříte. Pro kohokoliv z vlád, kdo by se do takovýchto obchodů zapletl, by to byla politická sebevražda. Takže tu máte hned dva problémy - kdo za ty zbraně zaplatí a co se s nimi potom stane. Ale existuje metoda, jak vyřešit oba problémy najednou - zbraně se jednoduše prodají někomu jinému. Někomu, kdo je potřebuje a dobře za ně zaplatí."

Gable se na něho podíval úkosem. "Začínám vás oceňovat, pane Pittmane."

"Děkuji, ale klidně si ty vaše komplimenty můžete ušetřit."

"Vážně. Zapůsobil jste na mne. Pochopil jste celou záležitost dokonale. Pochopil jste brilantnost a eleganci této operace."

"Brilantnost? Eleganci?" Pittman nevěřil svým uším.

"Je to nejlepší cesta, jak eliminovat atomové zbraně bývalého Sovětského svazu," prohlásil Gable přesvědčivě.

"Současně se tím pomůže upevnit stabilita v jiných problémových oblastech. Není žádným tajemstvím, že se Severní Korea snaží za každou cenu vyvinout svoji atomovou zbraň. Co si myslíte, že bude dělat, až se jí to podaří? Samozřejmě se pokusí ovládnout celou jihovýchodní Asii. Jestliže ale bude mít atomové zbraně i Jižní Korea, nastane v oblasti rovnováha."

"Anebo zničí jeden druhého a navíc zatáhnou do atomové války celý svět," dodal Pittman.

"Mluvíte o té nejpesimističtější vizi." Bylo patrné, že emotivní napětí jejich diskuse snášel Gable dost obtížně. Ztěžka dýchal a držení jeho těla už nebylo zdaleka tak vzpřímené a důstojné. "Světový mír se nedá zajistit bez jakéhokoliv rizika," řekl už poněkud klidnějším tónem.

"Máte pravdu, je to brilantní a elegantní. Světový mír se upevní a bankovní konta narostou. Vrchol pokrytectví. Vy a vaši přátelé ze sebe děláte ty nejoddanější služebníky lidu, ale když se to vezme kolem a kolem, už od čtyřicátých let, od dob studené války, až po skandál s dodávkami zbraní pro Irán, vždycky jste z každého konfliktu profitovali. Kolik jste vydělali na tom, že jste iniciovali vyzbrojení Iráku jako protiváhu Iránu? A potom jste zase sebrali provize zbrojařských firem za to, že jste podporovali vojenský zákrok právě proti Iráku."

Hněv vzpružil Gabla natolik, že se opět toporně napřimil. "Odmítám diskutovat složité nuance zahraniční politiky s pouhým reportérem. Nejste do těch věcí natolik zasvěcen, abyste mohl správně zhodnotit všechny informace. Nejste také schopni posuzovat delikátnost nejrůznějších jednání, která jsem vedl ve prospěch Spojených států a ve prospěch celého světa."

"Jistě. Pořád stejná písnička. Delikátní jednání, konflikty, zbraně, peníze - pořád dokola."

"Ukončeme tu diskusi. Tyto záležitosti jsou prostě mimo vaše chápání," řekl podrážděně Gable. "Myslím, že tu jsme kvůli úplně jiné záležitosti. Pokoušíme se vyřešit situaci, která vznikla tím, že jste se zamíchal do věcí, které se vás vůbec netýkaly. Chtěl jsem vám jenom vysvětlit, že potom, co se objevily náznaky, že je Jonathan zainteresován v obchodu s ruskými atomovými zbraněmi, bylo záležitostí několika hodin, nebo snad jen minut, aby se v nemocnici objevili novináři v naději, že z něho vyrazí nějaké prohlášení. Proto jsme ho museli z nemocnice odvézt a zabránit, aby jim náhodou neřekl i to, s čím se chystal světit knězi. A právě v tu chvíli jste se tam připlétl vy a sledoval jste mé lidi, když odváželi Jonathana do Scarsdale. To bych snad ještě chápal, ale můžete mi vysvětlit, co jste dělal v jeho pokoji? Proč jste tam, prosím vás, lezl?"

"Z jednoduchého důvodu. Když ho sestra nechala o samotě, začal být zřejmě neklidný a vypadly mu z nosu hadičky přivádějící kyslík. Také jsem si všiml, že si vytrhl infuzi. Když jsem se k němu dostal, byl na pokraji dalšího záchvatu. Byl jsem přesvědčen, že když mu během několika vteřin nepomohu, zemře."

"Právě to bylo naším záměrem," řekl Gable. Bylo na něm vidět, že stěží přemáhá svou podrážděnost. "Rozloučili jsme se s ním a všichni, včetně sestry a lékaře, opustili jeho pokoj. Předtím ovšem zřízenci odpojili infuzi i kyslík. Jonathan měl zemřít. Ale vy jste se dostal do jeho pokoje a znovu jste mu všechno připojil. Nakonec přece jenom stačil vyblekotat

pár slov ve snaze ulevit své duši, jak jste to nazval vy. Kdyby se sestra nevrátila zpátky, nikdy bychom se nedověděli, že nás Jonathan zradil."

"Měli jsme všechno ukončit přímo tam," ozval se Sloane.

"Nemohli jsme to udělat," odporoval mu znovu Gable. "Věděli jsme přece, že tento muž," - Gable ukázal na Pittmana - "byl svědkem našeho prvního pokusu zabít Jonathana. A právě on měl informace, které nás mohly zničit. Jeden z členů naší ochranky si všiml, že ambulanci, která odvezla Jonathana z nemocnice, sleduje nějaké taxi. Když přijeli do Scarsdale, řekl mi o tom a já jsem ho poslal, ať se pokusí taxi dohnat a zjistit, o co se jedná. Dovedete si představit, pane Pittmane, naše znepokojení, když jsme podle šeku zjistili vaše jméno a později i to, že jste býval reportérem. Co jsme měli dělat? Nechat vás napsat článek o tom, jak jsme se pokusili zabít našeho přítele a jaké informace jste od něho získal těsně před jeho smrtí? To by snad neočekával ani ten největší naivka. Ale řešení se nabídlo téměř samo. Dalším zkoumáním vaší osoby jsme zjistili, že jste Jonathana pronásledoval už dříve, před sedmi lety, a kromě toho ještě také to, že se nacházíte v těžké depresi. Na základě těchto skutečností nebylo problémem vykonstruovat verzi, že jste Jonathana Millgata zabil vy. Dokonce jsme pro to měli i dostatek nepřímých důkazů - šek, kterým jste platil taxikáři, otisky vašich prstů na dveřích Jonathanova pokoje a na přístrojích u jeho lůžka. Dalo se také dokázat, že jste Millgata považoval téměř za svého osobního nepřítele, a proto se rozhodl vyřídit si s ním účty. Teprve potom jste hodlal spáchat sebevraždu."

"Proto po mně vaši lidé šli, aby mi s tou sebevraždou pomohli?"

Gable pokrčil rameny. "Ledaže by vás ještě před nimi dopadla policie. V tom případě ovšem nebylo problémem zaranžovat vaši sebevraždu ve vězení."

"Vidím, že pro vás asi není problémem vůbec nic, když dokážete takhle manipulovat celým systémem."

"Jsem diplomat. Pomáhal jsem ten systém vytvářet. Zaručuji vám, že můj plán by fungoval."

"A proč tedy nefungoval?"

Gable sklopil hlavu.

"Proč?" ptal se znovu Pittman.

"Musím vám pográtulovat. Asi jsem vás podcenil. Ukázal jste se jako mnohem těžší protivník, než jsem soudil na základě informací, které jsem o vás měl. Věřte mi, že kdybych nedošel k tomuto názoru, nikdy bych nesouhlasil s naší dnešní schůzkou. Na muže, který se rozhodl spáchat sebevraždu, máte neobyčejnou schopnost přežít."

"Jak vidíte, změnil jsem své rozhodnutí."

Gable se zatvářil nechápavě.

"Už nemám v úmyslu se zabít. A rozhodující zásluhu na tom máte vy."

"Nerozumím."

"Všechny útoky, které proti mně vedli vaši lidé, ve mně vyvolali takový strach, že jsem se musel ptát, jestli si opravdu přeju zemřít. Od okamžiku, kdy jsem prchal před vašimi pistolníky ve Scarsdale, mě ta otázka provázela na každém kroku. Proč utíkat? Proč se bránit? Proč nenechat vaše lidi, aby mi udělali laskavost a zabili mě. Zpočátku jsem si odpovídal, že chci zemřít z vlastního rozhodnutí, ne z rozhodnutí někoho jiného. Ve skutečnosti to však byl začátek přerodu mého myšlení. Začal jsem znovu přehodnocovat smysl svého života. Zoufale jsem trpěl nad ztrátou milovaného syna a domníval jsem se, že už nebudu nikdy schopen žít normálním životem. Vy jste mi však ukázal smrt z takové blízkosti a tak názorně, že jsem se opět obrátil k životu."

Gable ho chvíli pozoroval, jako kdyby pocítům, o kterých Pittman mluvil, vůbec nerozuměl. Najednou si z ničeho nic povzdychl a řekl: "Všechno by bylo mnohem jednodušší, kdyby vás mí lidé zastřelili už tenkrát ve Scarsdale."

"Nejdříve Jonathan, potom Anthony a teď Victor," ozval se nervózně Sloane. "To už musí jednou skončit."

"Proto jsme tady," řekl Gable. "Sešli jsme se, abychom věci konečně vyřešili."

Pittman se rohlédl po místnosti. Proti nim, zády k oknu, stál muž, kterého mu představili jménem Webley. Stál opřený o zeď, v ruce držel Pittmanovu pětáctýřičítku a pozoroval je.

"Aby mohlo mít jednání smysl," řekl Gable, "musí se najít takové řešení, aby z něho každá strana získala. Řekněte nám tedy, pane Pittmane, co můžeme získat my výměnou za milión dolarů a dva pasy, které získáte vy?"

"Bezpečí a klid myslí."

"Výborně. Velice žádoucí stav, ale poněkud neurčitě formulovaný. Jakým konkrétním způsobem nám hodláte zajistit to vaše bezpečí a klid myslí?"

"Tím, že zmizím."

"Budte konkrétnější."

"Zařídím, aby to vypdalo, jako bych dokončil svůj záměr a spáchal sebevraždu. Samozřejmě takovým způsobem, aby moje tělo nemohlo být identifikováno."

"Opět se musím zeptat, jak to hodláte zařídit."

"Dala by se na příklad zinscenovat situace, že by mě vaši lidé vylákali do pasti na jednu z vašich jachet. Když bych zjistil, že nemám šanci uniknout, vyhodil bych ji v sebevražedném úmyslu do povětří. Moje tělo nebude nikdy nalezeno. Bude se mít zato, že se o ně postarali žraloci. Samozřejmě, že já na té jachtě nebudu, ale vaši muži, kteří mě budou na jiné jachtě pronásledovat, potvrdí, že jsem byl na palubě."

"To by se dalo provést," reagoval živě Sloane. "Říkáte na jedné z mých jachet? Vymyslel jste si pěkně nákladný způsob svého zmizení."

"Je to faktor, který podstatně zvýší důvěryhodnost celé věci. Vzhledem k velikosti ztráty, kterou při tom utrpíte, nenapadnou nikoho pochybnosti týkající se vaší osoby."

"Má pravdu," připojil se Sloane.

Gable se na svého kolegu zamračil a pak upřel na Pittmana zamýšlený pohled. "Můj kolega zapomněl najedno z

nejzákladnějších pravidel jednání, a to nikdy před oponentem neprozrazovat své okamžité mínění o jeho argumentech."

"Říkal jste, že budeme jednat otevřeně," poznamenal Pittman.

"Proč tedy nemluvíte otevřeně vy? Vaše teorie zmizení má jeden problém, o kterém jste se vůbec nezmínil. Chcete po mně, abych vám uvěřil, že po zinscenované sebevraždě zmizíte a my od vás budeme mít navždy pokoj."

"Zcela správně," řekl Pittman.

"Jak nám něco takového můžete zaručit?"

"Zárukou je ten fakt, že chci žít. Nechci se nechat honit vašimi lidmi. Také já už chci mít klid."

"Takže chcete žít pod fingovaným jménem?"

"Ano."

"Se slečnou Warrenovou?"

"Ano."

"Někde v Mexiku? Nebo snad ještě víc na jihu? V zemi, kde milión dolarů znamená hotové jmění?"

"Ano."

"A co si mám myslet o té všerejší soustředěné palbě," zeptal se podrážděně Gable. "Jak chcete zajistit, abychom měli pokoj i od těch dalších lidí, které jste do celé věci zaangažoval?"

"Myslíte vaši dceru?"

"Tu zvlášť."

"Tu soustředěnou palbu, jak vy říkáte, jsme spustili proto, abychom vás přinutili brát nás vážně," řekl Pittman.

"Potřeboval jsem vás vystavit určitému psychickému tlaku, abyste souhlasil s touto schůzkou. Ostatně, čím dříve se celá věc ukončí, tím menší bude pravděpodobnost, že se rozšíří na další osoby. Po pravdě řečeno, vaše dcera neví nic určitého. Pokud budete s mými podmínkami souhlasit, zajedu za ní a -"

Někde venku v hale se ozvalo zazvonění telefonu. Po dalším zazvonění telefon zmlkl.

Pittman se tázavě podíval na Gablea.

"Toho si nevšímejte," řekl Gable. "Mám ve své domácí kanceláři připojen k telefonu fax."

Pittman přikývl. "Pokud tedy budete souhlasit s mými podmínkami, zajedu za vaší dcerou a budu se k ní chovat tak, že mi přestane věřit. Moje pozdější sebevražda jí ten dojem jenom potvrdí. Nakonec bude muset uznat, že to, co jsem jí řekl, jsou ničím nepodložené nesmysly."

"To se mi líbí!" vyskočil opět Sloane dychtivě. "Dává to smysl. V každém případě je to cesta, jak se dostat z kaše, ve které teď vězíme až po uši."

"Winstone!" Gableovy oči hněvivě zableskly. "Tvoje neustálé výbuchy mě nutí porušit protokol. Nikdy jsem to při jednání nemusel udělat, ale ty mi nedáváš jinou možnost. Musím tě požádat, abys mě už vicrát nepřerušoval."

„Ale -"

"Winstone!" Gableova hrud' se těžce zdvíhala a bylo zřejmé, že ho takové rozčilení stojí dost sil.

Sloane sklopil hlavu a rozpačitě si prohlížel ruce.

Gable se uklidnil a znovu se zamračeně zadíval na Pittmana. "Takže, jak tomu rozumím, vy jste mé dceři neřekl všechno, co víte."

"Samozřejmě, že ne."

Gable zavrtěl hlavou. "Začínám o vás pochybovat."

"Smím se vás zeptat proč?"

"Nevěřím, že byste si získal důvěru mé dcery nějakými neurčitými informacemi. Musel jste poznat, jak je pro vás důležité mít ji na svojí straně. Kromě toho nechápu, proč byste jí neměl říct všechno, co víte. Začínám mít pocit, že naše jednání nemá žádný smysl. Co vlastně o nás víte? Co nám chcete prodat? Co je to za informaci, která má cenu jednoho miliónu dolarů a dvou pasů?"

"Třeba to, že na Grollier Academy působil jako učitel jistý Duncan Kline."

Gable zdvihl své husté bílé obočí a gestem Pittmana pobídl, aby pokračoval.

"Rád okolo sebe shromažďoval ty nejbystřejší studenty. Formoval si je do malých skupinek a vychovával si je."

"Samozřejmě. Tohle obvykle dělává každý dobrý učitel."

"Ale dobrý učitel své žáky obvykle neobtěžuje," pokračoval Pittman.

Gableova tvář strnula.

"Duncan Kline si těch několik vybraných studentů pečlivě připravoval. Vyžadovalo to čas, obětavost, laskavé jednání, zkrátka ty vlastnosti, které má, jak vy říkáte, každý dobrý učitel. Jenže tenhle učitel šel ještě dál. Svým působením si je získal tak, že ho měli za svého druhého otce, a aniž by si to uvědomili, dostávali se do určité citové závislosti na něm. Tím se dá také vysvětlit, že nebyli schopni odmítnout jisté návrhy, se kterými se na ně později obrátil. Zkrátka vy a ostatní velcí poradci jste jím byli pohlavně zneužíváni a tento fakt podstatně ovlivnil váš další život."

Gable mlčel a chvíli se díval před sebe, jako kdyby o něčem uvažoval.

"Vy si opravdu myslíte," ozval se konečně, "že bych šel do všech těch problémů jenom proto, abych nedopustil prozrazení, že jsme byli jako studenti na Grollier Academy pohlavně zneužití?" Gable zvedl oči ke stropu a začal se smát, až mu kostnatý ohryzek na jeho hubeném hrdle poskakoval. Najednou zrudl, jako by mu chyběl vzduch, rychle vytáhl kapesník a několikrát do něho namáhavě zakašlal. "Jistě, že jsme byli zneužíváni," řekl, když se trochu uklidnil. Jestliže nás chcete držet v šachu touto informací, pak jste se velmi přepočítal. Nebude mi dělat vůbec žádný problém obrátit ji ve svůj prospěch a získat sympatie veřejného mínění. V dnešní Americe nemůže podobná záležitost nikoho poškodit, naopak, může vzbudit jenom soucit k postiženému. Nevíte nic, pane Pittmane, co by mě mohlo ohrozit. Jenom jsem s vámi ztrácel čas."

"Moment, já jsem ještě neskončil."

"Ó? Chcete říct, že snad máte ještě nějaké závažnější informace, o kterých bychom si mohli promluvit?"

Pittman cítil, jak se mu zrychluje tep. Počítal s tím, že se mu po celou dobu podaří udržet zdání, že jejich tajemství odhalí bezezbytku. Otevřená diskuse byla součástí jeho strategie. Ale Gable, zkušený diplomat a vyjednávač, zatím přiznal jen ty skutečnosti, které byly naprosto evidentní a o kterých stejně musí předpokládat, že je jeho protivník zná. S čím však Pittman nepočítal, byla skutečnost, že ho starý intrikán přinutí odkrýt karty jako prvního.

Pittman cítil, jak mu po zádech stéká studený pot. Košile se mu lepila na kůži, a přestože bylo v místnosti obrovské horko, musel vynaložit značné úsilí, aby na něm nebylo poznat, že se chvěje. Nesmím propadnout panice, uklidňoval se. Věděl, že jeho největší zbraní je schopnost vést s někým rozhovor a ptát se. Teď tedy může ukázat, jak dobrý je novinář.

Mimoděk obrátil pohled k velkému oknu, které se táhlo přes celou šířku stěny, a pokoušel se soustředit myšlenky.

Přestože ho sluneční paprsky nutily mhouřit oči, stačil si uvědomit krásu jarní zeleně a čistotu přírody, ostře kontrastující s temným pocitem blízkosti smrti. Dole, pod zalesněným svahem, se pohybovala postavička s golfovou výzbrojí. Byl překrásný dubnový den. Muž právě přijížděl se svým vozíkem ke zdi oddělující golfové hřiště od pozemku Gablovy rezidence a hledal zapadlý míček.

Pittmanův pohled upoutal pískový ostrůvek a on si s hořkou ironií uvědomil, že před týdnem se všechno začalo právě v blízkosti golfového hřiště ve Scarsdale. Teď se díval na jiné golfové hřiště a jeho instinkt mu napovídal, že se blíží konec.

"Pane Pittmane," zaslechl Gableův hlas, "jestliže máte nějaké závažné informace, které byste nám mohl sdělit, tak prosím. V opačném případě se obávám, že se pan Webley postará, abyste se už nemusel trápit s odhalováním žádných tajemství."

Pittman se pomalu otočil ke Gablovi.

"Vidím, že se potíte," pokračoval Gable. "Vaše tvář se úplně leskne. Snad nejste nervózní? V důležitých jednáních, byste neměl nikdy prozrazovat své emoce."

"Máte tu příliš horko." Pittman vytáhl kapesník a utřel si čelo.

"Lékař mi takovou teplotu doporučil. Mám jisté zdravotní problémy, chápete... stáří... Ale vy si klidně svlékněte sako, pokud se budete cítit příjemněji. Dokonce máte ještě svetr."

"Není třeba, vydržím to." Pittmanův pohled znovu zabloudil k oknu. Muž s golfovým vozíkem už zmizel za zdí. "Ten fax, co vám před několika minutami přišel..."

"Ano?"

Pittman se zadíval zpřímá do jeho ocelově šedých očí. "Myslím, že je určený mně."

Gable zareagoval až za několik vteřin. "Vám?"

"Co to má znamenat?" zeptal se zmateně Sloane.

"To je absurdní," řekl Gable. "Proč by vám měl někdo sem odesílat fax? Jak by to také mohl udělat? Číslo faxu je tajné."

"Je stejně tajné, jako vaše telefonní číslo," řekl Pittman. "Přesto jsem zařídil, aby vám včera večer zatelefonovala vaše dcera. Stejně tak znám vaše telefonní číslo, pane Sloane. Také jsem volal do domu Victora Standishe, ale bylo už pozdě - prohnal si hlavou kulku. Asi už nebyl schopen děle to tajemství skrývat. Budte tedy ujištěni, že číslo vašeho faxu znám. Ta zpráva, která přišla, je úmrtní oznámení Duncana Klina. Myslím, že naše jednání ještě neskončilo."

Gable se zamračil a jeho oči se podezíravě zableskly. "Pane Webley, dohlédněte, aby náš host zůstal sedět tam, kde je. Zajdu se podívat k faxu."

Webley zvedl ruku, ve které držel Pittmanovu pistoli. "Budte bez obav, pane."

Gable vstal a vyšel z místnosti. Drobné stařecké kroky nápadně kontrastovaly s jeho královsky vzpřímenou postavou.

Pittman sáhl pro kapesník a znovu si utřel potem zmáčené čelo. Úzkost umocňovaná vysilujícím horkem v něm vyvolávala pocit nevolnosti. Aby unikl studenému pohledu Webleyho, zadíval se znovu ven z okna. Chvilí mu trvalo, než se jeho oči adaptovaly na ostrý přechod jasu, ale pak se zafixovaly na syté zelených vrších borovic na kraji lesíka. Neustále narůstající úzkost způsobovala, že jeho vnímavost byla až neuvěřitelně ostrá a rozjitřená. Dole pod svahem postupovalo několik golfistů směrem ke skupince stromů na břehu malého rybníčku.

Najednou si Pittman všiml muže, kterého předtím viděl na golfovém hřišti blízko zdi. I teď byl nedaleko zdi, ale na její druhé straně - na straně Galova pozemku. Pittman neměl tušení, jak se ten muž dostal přes zeď, ale podle golfového vozíku, bílé čepice a červené větrovky bezpečně poznal, že je to tentýž člověk, kterého viděl před chvílí na hřišti. Přestože bílá čepice stínila jeho obličej, dalo se alespoň podle pohybů usuzovat, že se jedná o staršího člověka. Muž stoupal pomalu, ale vytrvale, do svahu. Pittman si uvědomil, že ho ta scéna podivně vzrušuje, ale nedovedl si vysvětlit proč. Muž se namáhavě dovlekl na kraj lesíka, zastavil se a zvedl hlavu. I když byl pořád ještě dost daleko, stačilo to Pittmanovi, aby se jeho tušení změnilo v jistotu. Byl to šok, který se okamžitě snažil potlačit. Muž v červené bundě byl Bradford Denning!

To však nebyl konec. Denning se znovu vydal směrem k domu a Pittman si teprve teď všiml předmětu, který držel Denning v pravé ruce. Další šok. Denning se škrábal do svahu a přibližoval se k domu s pistolí v ruce.

Proboha ne! Pittmana zachvátil zmatek. Jestliže si Denninga všimnou, vymkne se všechno kontrole a Pittmanovi bylo naprosto jasné, co bude následovat. Nemám šanci jim vymluvit, že s tím nemám nic společného. V okamžiku, kdy uvidí, jak ten starý blázen mává pistolí, zastřelí ho. A hned potom mne!

Dveře se otevřely. Pittman se otočil a soustředil pozornost na Eustace Gable. Tvář starého diplomata byla bledá a jeho držení těla nebylo zdaleka tak sebevědomé jako před chvílí, kdy z místnosti odcházel.

"Jak jste k tomu přišel?" zeptal se a ukázal na list papíru, který držel v ruce.

Pittman neodpověděl.

Cable se napřimil a podíval se na něho tvrdým nenávisným pohledem. "Odpovězte mi! Jak jste k tomu přišel?" Pittman mohl jen tušit, co na tom papíru je. Mohl jen tušit a také doufat, že paní Pageové se podařilo splnit jeho žádost a využít svých kontaktů ve Washington Post. Doufal, že jeho hlas bude znít lhostejně, ale zároveň přesvědčivě. "Snad jste nezapomněl, že jsem byl naposledy zaměstnaný jako referent rubriky úmrtních oznámení?" Vstal, přistoupil ke Gablovi a pokusil se mu vzít list papíru z ruky.

Třesoucí se prsty nepovolovaly.

Zatraceně! Jestli mě nenechá zprávu přečíst... Panika dostoupila vrcholu.

Cable nečekaně sevření uvolnil.

Pittmanovi stačil letmý pohled. Byla to část stránky z Boston Globe z 23. prosince 1952, na které bylo zatrženo pár řádků. Jednalo se o prosté, strohé oznámení o úmrtí Duncana Klina.

Pittman cítil, jak mu buší krev ve spáncích. "Muselo to pro vás být těžké rozhodování, jestli jeho smrti věnovat malou zprávičku nebo si dovolit velké, záramované úmrtní oznámení, jaké by si zasloužil významný učitel ještě významnějších studentů. V prvním případě by mohlo jeho bývalé kolegy a žáky napadnout, že památka Duncana Klina nebyla dostatečně uctěna, a mohly by se začít zajímat, jakým způsobem zemřel. Ve druhém případě by se o okolnostech jeho smrti mohli dovědět až příliš moc. Jak vidím, zvolili jste střizlivý kompromis."

V místnosti nastalo mrtvolné ticho. Pittman v duchu horečnatě uvažoval, kam až se dostal Bradford Denning a co se bude dít dál. Zřejmě se ještě nemohl přiblížit až k domu. Ještě nehrozilo bezprostřední nebezpečí nějaké jeho šílené akce, ale Pittmana děsilo, že nemohl sebemenším způsobem zasáhnout. Pořád se mu před očima objevovala Denningova postava s levou rukou přitisknutou na hrudi, zatímco pravá toporně svírala pistoli.

"Co tím úmrtním oznámením chcete dokázat?" řekl konečně Cable. "Je to záležitost stará víc než čtyřicet let. Kdyby na té zprávě bylo něco inkriminujícího, objevil by to někdo už tenkrát."

"Ale jenom tehdy, když by se na věc podíval ze správného pohledu," řekl Pittman důrazně. Čím prudčeji mu bušilo srdce, tím intenzivnější měl pocit, že se mu nedostává vzduchu. V hlavě se mu honil divoký kolotoč myšlenek. Přestože cítil, že by potřeboval víc klidu, jeho reportérský instinkt začal kombinovat jeden fakt s druhým a v mozku mu najednou probleskl mlhavý obraz celé události.

"Duncan Kline zemřel v roce 1952," řekl s pohledem upřeným do Gablových očí. "Byl to právě ten rok, kdy se Kline objevil na Ministerstvu zahraničí a dožadoval se přijetí u některého z vás. Stalo se to v červenci, krátce potom, kdy Eisenhower vyhrál republikánskou nominaci pro prezidentské volby. Všichni jste měli v tu dobu až nad hlavu starostí, jak potopit svoji konkurenci a jak si nejlépe připravit půdu pro přesun od demokratů k republikánům, protože jste byli přesvědčení, že příštím prezidentem Spojených států bude právě Eisenhower. Před vámi ležela obrovská šance. Váš konzervativní antisovětský postoj dokonale ladil s dobou. A najednou se objevil Kline a vyděsil vás k smrti. Je to tak?"

Pittman neměl v tuto chvíli tušení, proč se všech pět velkých poradců Klina tak bálo, ale podle napětí, s jakým ho Cable i Sloane poslouchali, usoudil, že nemůže udělat chybu, když bude tuto linii sledovat dál.

"Něco takového jste nemohli potřebovat," pokračoval Pittman. "Kline vás mohl kompromitovat právě v období, kdy se rozhodovalo o všem. Už jste na něho téměř zapomněli. Mysleli jste, že se s ním už nikdy nesetkáte. A najednou se objevil a navíc svým vstupem do úřadu způsobil docela slušný rozruch. Kline vás vyděsil tak, že jste si všichni okamžitě našli čas a věnovali se mu. Ale nejen to. Našli jste si čas i v období, kdy jste všichni vynakládali heroické úsilí přesvědčit Eisenhowera a jeho lidi, aby vás přibrali na svou loď. Právě v tomto vypjatém období jste si všichni do jednoho našli čas a jeli na sjezd absolventů Grollier Academy. To bylo v prosinci. Kline vás tenkrát v červenci musel pěkně zmáčkout. Nakonec jste neměli na výběr. Jeli jste, protože Kline považoval za samozřejmé, že přijedete. Kromě ztráty času měla návštěva Grollier Academy jednu výhodu. Tam, daleko od Washingtonu, se daly problémy s Klineem vyřešit jednodušeji a hlavně bez rizika, že vzbudíte něčí pozornost."

Pittman si pečlivě všiml reakcí obou mužů. Zatímco napětí a nervózní pošukávání svalů ve tváři Winstona Sloana potvrzovaly pravdivost jeho vývodů, z výrazu tváře Eustace Gabla se nedalo usuzovat vůbec nic.

"Tenkrát už Duncan Kline neučil a žil na odpočinku v Bostonu, ale v jeho úmrtním oznámení stojí, že zemřel na své chatě v Berkshire Hills. Nemusím vám připomínat, že je to místo v západním Massachusetts, jižně od Vermontu. Kline zemřel v prosinci. Co dělal starý muž, žijící v Bostonu, na horské chatě uprostřed zimy? Jediným vysvětlením je, že tam odjel rovnou ze sjezdu absolventů na Grollier Academy. Diskuse mezi ním a vámi ještě nebyla skončena. Horská chata, místo téměř izolované od světa, byla ideálním prostředím, kde jste mohli vyřešit svůj problém."

Pittman se odmlčel, aby nabral dech a trochu se uklidnil. I když se mu stále nepodařilo potlačit roztřesenost a strach z toho, jak se budou věci vyvíjet dál, povzbudilo ho, že mu ani Cable ani Sloane v ničem neodporovali. Představa Denninga šplhajícího nahoru do svahu ho však děsila čím dál víc. Toho chlapa mu byl čert dlužen. Aniž by se odvážil třeba jen koutkem oka mrknout ven z okna, přesunul se nenápadně ke knihovně v zoufalé snaze zclonit těm dvěma výhled ven.

"Duncan Kline byl Angličan," pokračoval. "Do Spojených států přijel na počátku roku 1920, když předtím učil na univerzitě v Cambridge."

Ano, Cambridge, bleskla mu hlavou další souvislost. Kdybych tak věděl dříve, že Kline byl Brit a že přicházel z Cambridge.

"Myslím, že to bylo dost velké terno získat pro anglofilsky zaměřenou školu, jaká byla Grollier Academy, učitele z Cambridge. Na Grollier chodili studenti proto, aby se později stali kongresmany, senátory, guvernéry a dokonce i prezidenty Spojených států. A to jsem se ani nezmněl a významných diplomatech, jako jste byli vy. Přes všechno zaměření na americký politický systém, měla však výuka na Grollier Academy filozofický základ v Británii, a vůbec v Evropě. Viděl jsem plán semináře, který s vámi měl Kline. Jeho oborem byly dějiny a politické vědy."

Tvář Winstona Sloana zešedla.

"Takže pět nejvýznamnějších diplomatů Spojených států v období studené války, pět politiků, kteří tvořili filozofickou oporu téměř všem vládám od dob Trumana, se na svou kariéru připravovalo pod vedením teoretika politiky z Cambridge. Teorie, které do vašich hlav vštěpoval Kline, musely -"

"Ne! Možná, když jsme byli mladí," rozhořčil se Sloane. "Ale potom, v praktické politice, jsme Duncanovy teorie nikdy neprosazovali!"

"Winstone, mlč!" zasyčel na něho Gable.

"Ale poslouchej, co říká! Přesně toho jsme se báli! Ten člověk je schopen zničit naši pověst! My jsme přece nebyli nikdy žádní komunisti!"

To bylo ono! To byl ten okamžik, na který Pittman celou dobu čekal. Okamžik, kdy jeden z nich nevědomky prozradí, na jaké hrozbě byl založen jejich strach. Slovo komunista v nich vyvolávalo děs. V místnosti bylo najednou takové ticho, jako kdyby všichni navzdory horku na svých místech zmrzli.

Eustace Gable vytáhl pomalu kapesník a s bolestným výrazem si do něho odkašlal. Winston Sloane sklopil hlavou a zahanbeně zíral na své kostnaté ruce. Bylo zřejmé, že si okamžitě uvědomil svoji osudnou chybu, a dost možná, že přemýšlel, kam se poděly ty vlastnosti, které z něho v minulosti dělaly velkého diplomata a vyjednavče.

Pokud se jednalo o Webleyho, ten nereagoval nijak. Byl to hlídací pes a tuto funkci také plnil.

Gable si znovu odkašlal do kapesníku. Navzdory svým zdravotním potížím a pokročilému věku vypadal tak důstojně, že si ho Pittman klidně dovedl představit na diplomatickém jednání v Bílém domě. "Dokončete svoji myšlenku, pane Pittmane," řekl klidným, vyrovnaným hlasem.

"Ruská revoluce v roce 1917 podnítila antielitářské nálady britských intelektuálů. Mnoho liberálních učitelů na britských univerzitách, zvláště v Cambridge, podlehlo okouzlení socialistickými teoriemi. Z tohoto prostředí také vyšli britští špióni, kteří byli nakonec získáni Sověty a pracovali proti Anglii a proti Spojeným státům. Byli to bývalí studenti z Cambridge, pamatujete - Guy Burgess, Donald Maclean a Kim Philby. Když o tom tak přemýšlím, Burgess a Maclean utekli do Ruska v roce 1951. Philby byl podezírán, že je varoval, když se o ně začala zajímat britská kontrarozvědka. Ani ne rok potom se ve vaší kanceláři na Ministerstvu zahraničních věcí objevil Duncan Kline. Myslím, že Klinovy sympatie ke komunismu byly silnější než Philbyho i těch druhých. Konec konců, Philbyho názory se formovaly až v třicátých letech, kdežto Klinovy o deset let dříve. Musel to být opravdu neobyčejný svůdce - jak po sexuální tak i ideové stránce. Jak byste mu mohli odolat? Byli jste mladí a dychtiví poznávat nové myšlenky. Na Grollier Academy jste absolvovali v roce 1933 a pak jste odešli na univerzity - někteří na Harvard a jiní na Yale. V té době docházelo k vyvrcholení hospodářské krize a Klinovy teorie byly čím dál lákavější. Přesto jste se nakonec všichni rozhodli pro loajalitu ke kapitalistické tradici. Asi vám přece jenom došlo, že kdybyste pomáhali zničit elitu, pomáhali byste ničit sami sebe, protože vy sami jste byli tou nastupující elitou."

Pittman se odmlčel, ale ani Gable ani Sloane nereagovali.

"Myslím, že vy všichni jste byli v podstatě oportunisté," pokračoval Pittman. "Kdyby se komunismus ve Spojených státech ujal, objevili byste se i v tomto novém systému na nejvyšších postech. Ale v průběhu druhé světové války začaly u nás komunistické ideje ztrácet sílu, protože Sověti se pomalu stávali větší hrozbou než nacistické Německo. To byla doba, když jste začali pomalu stoupat nahoru ve svých funkcích na Ministerstvu zahraničí. Bylo třeba chytit nový vítr. Nejen, že jste se tehdy rychle zbavili kompromitujících prokomunistických postojů, ale současně jste vystihli, že doba je vhodná k tomu, abyste získali silnější pozici tím, že ze sympatií ke komunismu obviníte své konkurenty."

Pittman si úzkostně připomněl Bradforda Denninga s pistolí v ruce. "V protikomunistické mccarthyovské hysterii počátkem padesátých let jste svoji kariéru založili na ničení kariér jiných diplomatů. Pak se objevil Duncan Kline. Bylo vám jasné, že pokud se ho nezbavíte, může teď zničit on vás. Co vlastně chtěl? Byl to pokus o vydírání? Jenže kdybyste mu za jeho mlčení zaplatili, mohlo by vyjít najevo, že jste zrovna tak zranitelní jako ti, které jste už podobným způsobem odklidili z cesty."

V místnosti bylo takové ticho, že Pittman slyšel, jak mu tepe krev v ušních bubincích.

"Víte toho mnohem víc, než jsem předpokládal," ozval se po chvíli Eustace Gable a unaveně si povzddechl. V jeho hlase byla patrná rezignace a zklamání. "Zřejmě jsem opět podcenil vaše reportérské schopnosti. Ale proto jsem vlastně souhlasil s naším setkáním, abych posoudil, kolik toho víte. V jedné věci se však mýlíte."

Pittman čekal.

"Duncan se nás nepokoušel vydírat," pokračoval Gable. "Nechtěl peníze."

"Tak co tedy chtěl?"

"Chtěl, abychom zůstali věrni principům, které nás učil. Zhrozil se, když zjistil, že právě jeho žáci formulovali vládní politiku, která byla tvrdě zaměřená proti Sovětskému svazu. Chtěl, abychom se ji pokusili změnit, a nabízel nám svoji zprostředkovatelskou pomoc. Byl to samozřejmě naprostý nesmysl. V té době už sovětská hrozba nabyla téměř oblodných rozměrů a nebylo v moci jednotlivců změnit ze dne na den oficiální americké postoje. Každý, kdo by se o to pokusil, spáchal by zcela jistě svoji profesionální sebevraždu. Ne, to, co chtěl Kline, bylo absolutně nemyslitelné. V té době jste mohl budovat kariéru pouze tak, že jste se prezentoval ještě víc protisovětsky než kdokoliv jiný z vašeho okolí."

"A kariéra stála samozřejmě nade vším," doplnil ho Pittman.

"Jistě. Pokud se ocitnete mimo hlavní proud, nedokážete vůbec nic."

"Takže jste měli na vybranou, buďto Duncan Kline, nebo vaše kariéra. A rozhodli jste se -"

"Zabít ho," doplnil Gable.

Pittman se zachvěl. Jeho instinkt ho varoval. Věděl, že Gable nemá ve zvyku odhalovat se dříve, než je k tomu donucen. Proč to udělal právě teď? Aby tím zakryl svůj neklid? "Tady se píše," ukázal Pittman na papír, který držel v ruce, "že

Kline zmrzl během sněhové bouře." Panebože! Konečně pochopil! "Tak proto ten sníh," zamumlal bezděčně.

"Zcela správně, pane Pittmane. Proto ten sníh. Duncan byl alkoholik. Když jsme se setkali na jeho chatě, naprosto odmítal naše argumenty a nedal se ve svých utopistických teoriích zviklat. Nakonec skutečně prohlásil, že pokud naši politiku vůči Sovětskému svazu nezměníme, rozhlásí o nás, že jsme v dřívějších dobách sympatizovali s komunismem. Bylo pozdě odpoledne a podle předpovědi počasí měla přijít sněhová bouře. Ale už v tu dobu, kdy jsme došli k názoru, že není možné se s ním dohodnout, padal sníh tak hustě, že bylo vidět sotva na padesát metrů. Duncan pil už před tím, než jsme na chatu přijeli. Pil i po celou dobu, co jsme se s ním pokoušeli dohodnout. Myslím, že kdyby byl střízlivější, měli bychom s ním větší trpělivost. Ale v určitém okamžiku jsme se rozhodli, že ho zabijeme právě tím alkoholem. Místo abychom ho mímili, začali jsme mu sami nalévat a předstírat, že pijeme s ním. Celou dobu jsme ale čekali, až konečně zkolabuje. Jenže, přestože byl značně opilý, začal zřejmě po určité době tušit, že něco není v pořádku, a dál už pít nechtěl. Nezmohli jsme s ním nic, žádné povzbuzování, žádné chlapské řeči nepomohly. Dobrovolně už nespokl ani lok. Tak jsme ho museli nakonec přinutit. Nebyla to v žádném případě jednoduchá věc, protože Duncan byl starý sportovec - veslař a měl neobyčejnou sílu. Na to, že mu bylo šedesát let a ještě byl opilý, se bránil jako lev, ale nás na něho bylo pět. Však si, Winstone, vzpomínáš, jak jsi mu pomáhal držet ruce, nebo ne? Pak už jsme do něho lili násilím skotskou. Pořád se ještě bránil, prskal, dával se, ale my jsme do něj lili další a další dávky."

Pittman poslouchal s pocitem nejvyššího zhnusení. Vzpomněl si na vypravování pani Pageové. Jeho žena tedy nebyla první a jediná, na kom tuto metodu aplikoval.

"Když konečně upadl do bezvědomí, odnesli jsme ho ven a položili do závěje," pokračoval Gable. "Všichni jeho bývalí studenti i kolegové z učitelského sboru věděli, jaká byla jeho závislost na alkoholu. Tušili, že konstatování o smrti ve sněhové bouři mělo zastřít skutečnost, že pravou příčinou jeho smrti byl alkohol. Ostatně obě tato konstatování byla pravdivá. Nikdo nikdy ovšem neobjevil, že jsme Duncanovi do té závěje pomohli. Pečlivě jsme odstranili všechny důkazy o své přítomnosti v chatě, nasedli do aut a odjeli. Za několik minut zasypalo hustě sněžením všechny naše stopy. Pátrání po Klinovi začalo až teprve tehdy, když se po něm začali shánět jeho příbuzní. Jakmile policie zjistila, že se nevrátil ze sjezdu Grollier Academy, poslala několik lidí také na jeho chatu. Když tam přijeli, uviděli před chatou Klinovo auto a začali hledat. Za chvíli se jim podařilo objevit bosou nohu vyčuhující ze závěje. Nějaké zvíře mu strhlo boty a ohryzalo všechny prsty."

"A o čtyřicet let později začalo Jonathana Millgata hryzat svědomí, co jste tenkrát se svým učitelem udělali," řekl Pittman.

"Jonathan byl z nás vždycky nejútlacitnější," řekl Gable. "Je to zvláštní. Ve vietnamské válce doporučoval srovnat se zemí každou vesnici podezřelou ze spojení s komunisty. Přitom dobře věděl, že všichni obyvatelé té vesnice, včetně dětí, zahynou. To mu ale klidné spaní nebralo. Ale když musel být ve stejné době utracen jeho nejoblíbenější pes, protože byl nemocný, plakal pro něho málem celý týden. Nakonec ho nechal pohřbit v zahradě svého domu a ještě na tom místě zřídil pomníček. Jednou jsem ho viděl, jak si u toho hrobu s mrtvým psem vypravuje, a to bylo dva roky potom, co ho zastřelili. Myslím, že by se s Duncanovou smrtí nakonec smířil - ostatně s představou, že někdo usne hlubokým spánkem v závěji, se může smířit i útlocitná duše - jen kdyby nebylo té ohlodané nohy. Tato skutečnost ho zřejmě děsila nejvíce. Ano, hryzalo ho svědomí, ale já jsem předpokládal, že časem zapomene. Proto mě před několika lety mírně řečeno překvapilo, když se k té staré události začal znovu vracet. Sovětské impérium se zhroutilo a Jonathan, místo aby cítil zadostiučinění, začal mluvit o tom, že pád komunismu pouze dokazuje naprostou zbytečnost Duncanovy smrti. Vůbec jsem nechápal logiku jeho tvrzení. Ovšem velice dobře jsem chápal, jaká hrozba by z toho mohla vyplynout pro nás zbývající. A ta hrozba se začala naplňovat, když si Jonathan začal vylévat duši před tím zatraceným páterem Dandridgem."

"Takže jste zabili i Millgata," řekl Pittman, "a teď jsme tady, abychom se pokusili dohodnout, jak s tím tajemstvím naložit. Stálo to všechno za to? Opravdu mi chcete říct, že vaše kariéra má větší hodnotu než životy všech těch lidí, kteří museli zemřít, aby vražda Duncana Klina zůstala zapomenuta? Jste už starý člověk a pravděpodobně zemřete dříve, než by se případ dostal před soud."

Gable si začal mnout svou vyhublou bradu a díval se na Pittmana jako by ho odhadoval. "Vidím, že pořád ještě nerozumíte. Přes všechno, co jste během minulého týdne prožil, přes všechno, co jsme tu dnes řekli, stále ještě nechápete. Samozřejmě, že asi zemřu dříve, než by se celý případ dostal před porotu. Já nemám strach z výroku, že jsem vinen, protože to sám dobře vím. Nemám strach ani z trestu. Záleží mi na jediné věci, a tou je má pověst. Nemohu dopustit, aby moje celoživotní zásluhy skončily ve stoupě a moje jméno bylo ostouzeno všelijakými pisálky jenom proto, že jsem musel odstranit z cesty jednoho przniče dětí, opilce a komunistu. Duncan Kline byl zloduch. To jsem v mládí samozřejmě nevěděl. Tenkrát jsem ho dokonce obdivoval. Ale nakonec jsem poznal, jaký to byl bezcenný a opovrženíhodný člověk. Jeho smrt nepředstavovala pro lidstvo žádnou ztrátu. Moje pověst má větší hodnotu než tisíc takových Duncanů Klinů. Nikdy jsem nelitoval toho, co se stalo, protože to byl zoufalý akt diktovaný nezbytností ochránit svoji kariéru před špinou a urážkami."

"Vaši kariéru."

"Přesně tak!" vyštěkl Gable. "Na ničem jiném nezáleží. Obávám se, že jsem vás sem pozval pod falešnou záminkou.

Milión dolarů, dva pasy... Je mi líto, že vám to musím říct, ale ani na okamžik jsem neuvažoval, že bych vaše podmínky přijal. Chtěl jsem jen zjistit, co všechno víte. A ukázalo se, že víte dost. Ale bez důkazů to jsou pouhé hypotézy. Nikdy jste nepředstavoval hrozbu pro mou bezpečnost, ale představujete obrovskou hrozbu pro mou pověst. Stejnou hrozbu cítím i ze strany Winstona. Netušil jsem, že se nedovede ovládat a že nedovede držet jazyk za zuby. Naštěstí se dají oba problémy vyřešit najednou. Webley!"

"Ano, pane."

Webley postoupil dopředu a zastavil se těsně za Pittmanovými zády. Pittman strnul hrůzou, když uslyšel zvuk

natahované spouště.

"Ne!"

Hlaveně jeho pětačtyřicítky byla najednou vedle něho. Místností otřásl ohlušující výstřel, Winston Sloane, který se zlomek vteřiny předtím pokusil vstát, byl vržen zpět na pohovku a z jeho hrudi vytryskl proud krve. Snad vteřinu zůstal sedět v nepřírozeně toporné pozici a potom se zhroutil jako loutka, jejíž provázky někdo náhle pustil. Jeho tělo se nejdřív svezlo na stranu a potom s zuchnutím sklouzlo na zem.

Výraz šoku v Pittmanově tváři vyjadřoval dostatečně otázku, kterou se neodvážil vyslovit. Proč?

"Rekl jsem vám, že smetu z cesty všechny, kteří dělají problémy," řekl s úděsným klidem Gable. "Webley!"

Chlap přistoupil ke stolku vedle dveří, položil na něj Pittmanovu pětačtyřicítku a zpod saka vytáhl jinou pistoli.

"Myslím, že svou situaci začínáte chápat," řekl Gable.

Pittman se cítil jako chycené zvíře. Utéct nemohl, protože dveře blokoval Webley. Kromě toho mu bylo jasné, že v okamžiku, kdy by se pohnul, zkosila by ho kulka. Jeho jedinou nadějí teď bylo pokusit se dál mluvit. "Asi máte připravenou verzi, že jsem Sloana zastřelil já a mne pak zastřelil váš osobní strážce."

"Samozřejmě. Ta pětačtyřicítká je konec konců vaše. Pan Webley potom setře své otisky prstů, vloží vám ji do ruky a vystřelí, aby se na vašich prstech našly stopy po střelném prachu. Naprosto jasný důkaz.

"Ten váš plán ale nebude fungovat."

"Nesmysl. Váš motiv je každému jasný."

"Nemyslel jsem motiv." Pittmanův hlas byl chraptivý, protože měl hrdlo stažené hrůzou. Díval se do ústí pistole, kterou na něho mířil Webley. "Váš plán nemůže fungovat, protože celý náš rozhovor je odposloucháván a nahráván."

Okolo Gableových očí naskočily vrásky. "Cože?"

"Měl jste pravdu, když jste mě podezíral," řekl Pittman. "Podařilo se mi propašovat sem mikrofon s vysílačkou."

"Webley?"

"Viděl jste, pane, že jsem ho prohlížel detektorem. Je čistý. Žádný mikrofon u sebe nemůže mít."

"Tak ho odstřelte!"

"Moment!" Pod Pittmanem se málem podlomily nohy. "Když jste mě prohledával, na jednu věc jste zapomněl."

"Řekl jsem, Webley, abyste ho už konečně odstřelil!" Webley zaváhal.

"Moje pistole," řekl Pittman. "Podívejte se do zásobníku. Věděl jsem, že pistole bude první věc, kterou mi vezmete.

Kontroloval jste moje pero, Webley, ale na pistoli jste zapomněl."

Webley sáhl po pistoli ležící na stolku a uvolnil zásobník.

Pittman se pokoušel pořád mluvit, i když měl takový strach, že se mu chtělo zvracet. "Nedaleko odtud je moje přítelkyně s dodávkou, ve které má nahrávací zařízení a vysílačku. Celý náš rozhovor se nahrává a přenáší na Fairfaxskou policii. Frekvence vysílačky je zvolena tak, aby blokovala normální policejní hovory. Už hodinu neslyší nic jiného než náš rozhovor. Pane Gable, právě jste řekl několika stovkám policistů, že jste zavraždil Duncana Klina, Jonathana Millgata, Burta Forsytha a pátera Dandridge. Kdyby bylo víc času, přinutil bych vás přiznat, že jste zabil i svou ženu."

"Webley!" Gableův rozzuřený hlas zněl překvapivě silně.

"Panebože! Ten chlap má pravdu! Tady je to!" Webley, bledý jako stěna, držel v prstech předmět, který vyjmul ze zásobníku.

"K čertu s tebou!" zařval Gable na Pittmana.

"Zastřelte ho!" zařval znovu, tentokrát na Webleyho.

"Ale..."

"Udělejte, co říkám!"

"Pane Gable, teď už to nejde," blekotal zmatený Webley.

"Zatraceně! V mém domě si ze mne nebude nikdo dělat randu!" Od úst rozzuřeného starce odletovaly sliny. "Ten chlap zničil moji pověst!"

Gable přiskočil k váhajícímu Webleymu, vytrhl mu z ruky pistoli a namířil Pittmanovi na hrud'

"Ne!" vykřikl Pittman.

Z ústí hlavně vyšlehl záblesk a Pittman ucítil prudký náraz do prsou. Zapotácel se, snad ztratil i vědomí, protože se vzpamatoval, až když ležel na podlaze a v dalším pokračování hrůzné chvíle zíral, jak se k němu potácí s vytřeštěnými očima Gable.

Jeho svrastělá tvář, zkroucená vztekem a zřejmě i bolestí, se nad ním šklebila jako ztělesnění dábla. Třesoucí se ruka zamířila pistoli na Pittmanovo čelo.

Pittman, paralyzovaný šokem, nebyl schopen ani vykřiknout.

Další výstřel, doprovázený řinčením rozbitého skla, otřásl místností. Gableova tvář se zalila rudou krví. Další výstřely ho zasáhly do hrudi a na jeho bílé košili naskákaly rudé fleky. Pět výstřelů. Nebo šest. Gable se zapotácel, překotil židli a pak se těžce zhroutil k zemi. Vedle Pittmana třískla o podlahu pistole, která vypadla z mrtvé Gableovy ruky.

Vzápětí se místností rozezněl Denningův triumfální řev.

Pittman otočil hlavu a v rozbitém okně uviděl tvář s výrazem maniaka, která však nepostrádala prvky grotesknosti.

Najednou Pittman postřehl pohyb na druhé straně místnosti. Webley, šokovaný z toho, co se stalo, se konečně vzpamatoval, sáhl po Pittmanově pětačtyřicítkě a zvedl ji proti oknu, kde se pořád ještě šklebila Denningova tvář.

Pittman se natáhl po pistoli, která ležela nedaleko něho, a z posledních sil, téměř bez míření, vypálil několik ran směrem, kde stál Webley. Nebyl schopen kontrolovat, jestli ho zasáhl, soustředil se jenom na to, aby dokázal udržet pistoli v ruce, a znovu a znovu mačkal spoušť. Konečně mu vypadla prázdná pistole z ruky. Před sebou viděl mlhu a nemohl si uvědomit, jestli se o něho pokouší mdloba nebo je místnost plná kouře z výstřelů.

Čekal, až ho přijde Webley dorazit. V místnosti bylo najednou děsivé ticho. Tam někde u dveří musel být Webley. Nic. Ticho. Namáhavě se pozvedl na loket a přes Gablovu mrtvolu se podíval ke dveřím. Nikdo tam nestál. Co na tom záleží, kde je, pomyslel si Pittman. Jestli jsem ho nezabil, je se mnou stejně konec. Najednou ho uviděl. Ležel v tratolišti krve a nehýbal se. Úleva a bolest - to byly jediné pocity, které si uvědomoval. Najednou se do ticha ozvalo zasténání. Pittman se znovu pozvedl a podíval se směrem, kde ležel Webley. Znovu se ozvalo zasténání, ale tentokrát už Pittman poznal, že přichází od okna. Otočil hlavu a uviděl Denninga, jak se jednou rukou opírá o parapet a druhou si tiskne na hrud'. Tvář, která ještě před několika okamžiky vítězoslavně zářila, se teď změnila v bolestnou grimasu. Pittman viděl jenom Denningovu hlavu a hrud', ale i tak bylo poznat, že se stařec stěží drží na nohou. Jeho hlava se skláněla k římse, na okamžik se o ni opřela a vzápětí zmizela. V tu chvíli už Pittman vstal a potácivě se blížil k oknu. Když se podíval dolů, uviděl Denninga, jak leží roztažený napříč květinového záhonku. Jeho široce otevřené oči zíraly doprázdna, jeho ruce i nohy se lehce zachvívaly, potom sebou celé tělo škublo a strnulo v děsivé nehybnosti. Pittman sklonil hlavu. Odněkud zdálky se ozvala siréna a vzápětí se k ní připojila další. Kvílivé zvuky se přibližovaly. Pittman klesl na židli a pokoušel se rozepnout sako. Kulka, která ho zasáhla do prsou pořád ještě vězela v jeho vestě. Když mu Gable doporučoval, aby si odložil sako, měl Pittman strach, že něco tuší. Dnes ráno, dříve než se vypravil do Gablové rezidence, navštívil Pittman jednoho člověka, kterého znal ze své dřívější novinářské činnosti. Byl to expert na prostředky používané k osobní ochraně a Pittman z něho vymámil zapůjčení neprůstřelné vesty z nejnovějších materiálů, které měly takovou účinnost, že vesta se nijak moc nelišila od normálního oděvu. Jsem suma všech lidí, se kterými jsem kdy dělal interview, pomyslel si hořce Pittman. Ještě jednou se vyklonil z rozbitého okna a zadíval se na Denningovu mrtvolu. Bolest na hrudi ho však přinutila znovu klesnout do židle. Každé nadechnutí mu dělalo obrovské problémy. Věděl, že vesta je schopna zastavit vystřelenou kulku, ale věděl také, že vlákna vesty nejsou schopna eliminovat její náraz a zabránit pohmoždění žeber nebo hrudní kosti. Cítil se, jako by ho kopl kůň, ale zdálo se, že je živý. Ječící sirény se rychle přibližovaly. Pittman vstal a vrávoravě vykročil ke dveřím. Všude, kam jen pohlédl, byla krev. Vzduch byl přesycený pachem střelného prachu a smrti. Musel ven. Potřeboval čerstvý vzduch. Vypotácel se do haly a nohy se pod ním stále chvěly. Ještě pořád v něm odezníval strach, který celou hodinu prožíval. Ještě se nevzpamatoval z šoku, který to údhněné odpoledne ukončil. Když dovrávorál k venkovním dveřím, uslyšel, jak před budovou zastavují auta. Otevřel dveře a vyšel na terasu. Z aut se vyhrnuli policisté s pistolemi v rukou. Pittman zvedl ruce, aby bylo jasné, že není ozbrojen. Potom uviděl Jill. Běžela k němu, volala jeho jméno, a on věděl, že teď už se nemusí bát. Když ji objal, sykl bolestí, protože úplně zapomněl na svoji pohmožděnou hrud'. Jill vzlykala a on ji tiskl k sobě, jako kdyby ji nikdy nechtěl pustit. "Matte, měla jsem takový strach, že tě ztratím," řikala mezi slzami. "Teď už ne," řekl a políbil ji. "Díky Bohu, teď už ne."

EPILOG

Láska je věc víry, uvažoval Pittman. Někdy láska skončí neštěstím na silnici, někdy zase vašeho blízkého zkosí nemoc nebo spadne ze žebříku a zlomí si vaz, někdy ale dojde k takové situaci, že vás má váš partner až po krk a nechce vás už nikdy vidět a neodpovídá vám, ani když mu zavoláte telefonem, a nakonec se s vámi rozvede. Existuje mnoho způsobů, jakými dokáže láska mučit své oběti. Bohužel, právě ta nejpříšernější a nejryzejší láska nakonec zdrtí toho, kdo miluje, utrpením způsobeném rozchodem nebo smrtí. Láska potřebuje moře optimismu a důvěry v budoucnost. Praktičtí lidé tvrdí, že okamžitý požitek a pocit štěstí, které láska obvykle přináší, nemohou nikdy vyvážit bolest a nesnesitelné vědomí ztráty v okamžiku jejího konce. Ti opatrní pak raději před svými city utíkají a pokušením lásky se vyhýbají jako čert kříži, aby pak procházeli životem uzavření v bezpečném vakuu bez jakýchkoliv citů. Ne, pomyslel si Pittman. Já ne! Jestliže láska vyžaduje víru, pak já budu ten, kdo věří. Procházel ruku v ruce s Jill mezi náhrobky směrem k místu, kde byl Jeremyho hrob. Byl opět čtvrtek, týden po událostech, které se odehrály v rezidenci Eustace Gabla, a dva týdny po tom, kdy se pokusil v jiné rezidenci ve Scarsdale zachránit život Jonathana Millgata. Policie je sice oba vzala do vazby, ale jak Pittman předpokládal, záznam jednání s Eustace Gablem prokázal jednoznačně jejich nevinu. Po mnoha hodinách výslechů a po tom, kdy jejich výpovědi podpořila paní Pageová a kdy si bostonská i newyorská policie ověřila údaje týkající se Grollier Academy, byli konečně oba propuštěni. Teď byli zpátky v New Yorku a stáli před Jeremyho hrobem. Bylo teplé, slunečné jarní odpoledne a Pittman cítil lítost, že s ním Jeremy nemůže sdílet jeho nové pocity. Objal Jill okolo ramen a díval se na hrob, porostlý sytě zelenou trávou. V jeho očích se zaleskly slzy. Mimoděk si vzpomněl na jednu báseň Walta Whitmana, ve které se říká, že tráva je něco jako vlasy hrobů. Jeremyho vlasy, to jediné mu už zbývalo. Jenže dnes už ani to neplatí. Před sto lety možná, tenkrát byly rakve ze dřeva a ukládaly se do prosté země, kde se všechno rozložilo a mohlo pomoci vzniku nového života. Nyní, kdy jsou mrtvá těla uzavřena v kovových rakvích a ty pak uloženy do betonových bloků, je smrt dovedena do absolutní dokonalosti a zbavena jakékoliv souvislosti se životem, uvažoval Pittman. Kdyby tehdy Ellen souhlasila s jeho přáním, mohl být jejich syn

zpopelněn a jeho tělo mohlo být rozptýleno na krásné, rozkvetlé louce, kde by se znovu účastnilo života. Ale jeho bývalá žena prosazovala tak tvrdě svůj názor a on byl tehdy natolik zlomený a bez vůle, že nakonec pohřbili Jeremyho tělo klasickým způsobem. Sterilita toho aktu teď Pittmana děsila a vyvolávala v něm výčitky svědomí, že se vůči svému nešťastnému synovi dopustili neodčinitelné krivdy.

Úvahy o smrti, které v minulosti tak intenzivně zaměstnávaly jeho mysl, nabyly po posledních událostech nového, možná ještě závažnějšího smyslu. Vždyť byl bezprostředním svědkem smrti svého nejlepšího přítele, viděl zemřít pátera Dandridge, nemluvě ani o několika neznámých mužích, které zabil on sám. To vše pak završil masakr v Gablově domě. A samozřejmě Jonathan Millgate. Měl jsem přece napsat nekrolog o muži, který ještě nezemřel, uvědomil si Pittman. Nakonec jsem to byl právě já, kdo řízením osudu uspilil nejen jeho konec, ale i konec všech jeho druhů.

Velcí poradci - byl to jeden zloduch vedle druhého, o tom Pittman ani na okamžik nepochyboval. Ale musely jejich životy skončit za tak drastických okolností? Nebýt jeho, zemřeli by všichni během několika málo měsíců nebo let přirozeným způsobem a možná, že by to tak bylo lepší. Komu pomohlo, že byl jejich konec spojen s odhalením všech těch nechutností a dávných intrik? Jaký smysl teď měla smrt Burta Forsytha a pátera Dandridge? Kdyby nebyl tak skálopevně přesvědčen, že veřejnost má svaté právo dovědět se vše o korupci a bezohlednosti těch mocných, kdyby nebyl tak posedlý myšlenkou odhalit jejich špinavé praktiky, asi by se před sedmi lety nepustil po stopách aféry Jonathana Millgate a Burt by si ho před dvěma týdny nevybral, aby napsal ten prokletý nekrolog. Pittmanovi bleskla hlavou hrozná myšlenka - nenesu i já svůj díl zodpovědnosti za smrt Burta Forsytha a pátera Dandridge?

Odmítal tomu věřit. Ne! Měl jsem pravdu, že jsem po nich šel, řekl si důrazně. Ti bastardi si skutečně mysleli, že stojí nade všemi normálními lidmi. Nikdy se nestarali, kdo trpěl nebo kdo zemřel, pokud se jejich kariéra vyvíjela podle jejich představ. Zasloužili si trest. Ne smrt, to by pro ně nebyl žádný skutečný trest, ale odhalení, odsouzení a zesměšnění. Zasloužili si něco takového, co se praktikovalo ve středověku - strčit do klece, aby na ně mohli lidi na náměstí plivat. Možná, že by to některé politiky odradilo od jejich nemorálností a špinavostí.

Ano, to věčné "co kdyby" nebo "kdyby jen" bylo po Jeremyho smrti pro Pittmana naprosto typické. Pořád si ve svém vědomí vytvářel jakýsi alternativní svět, ve kterém by se všechny jeho trampoty obrátily v dobré, kdyby jen se to nebo ono stalo. Jenže ono se to "kdyby jen" nikdy nestalo. "Kdyby jen" nikdy nefungovalo. Bylo jen to, co bylo - pouhá realita. A realita je obvykle trpká a bolestná.

Právě proto nebyl připraven na lásku, kterou našel u Jill. Pořád nemohl uvěřit, že ona k němu patří. Když šel vedle ní, přitáhl si ji občas k sobě, jako by se bál, že ji ztratí. Jill byla jeho poklad. Když se teď vrátil myšlenkami o čtrnáct dní nazpět, nemohl ani domyslet, jak málo chybělo, aby sám sebe zabil. Potom byl ještě mnohokrát blízko smrti, ale tenkrát, v ten hrozný čvrtek před dvěma týdny, by ta smrt vyšla z jeho vlastní ruky. Tenkrát ho smutek přivedl do takového zoufalství, že ho už odmítal dál snášet. Byl to smutek doprovázený beznadějí. Ano, tenkrát mu chyběla naděje. I teď, když se díval skrz slzy na sluncem zalitý Jeremyho hrob, cítil nevýslovný žal, ale přesto se jeho myšlenky stále vracely k přítomnosti. Teď už měl svou naději. Věděl, že Jill mu pomůže nést jeho smutek, stejně tak, jako je on připraven pomoci jí, pokud by byl i k ní osud tak krutý jako k němu.

Ale i jiné věci se obrátily k lepšímu. Den po masakru v Gablově domě se našel finanční záchránce pro Chronicle, ochotný udržet noviny při životě a pokusit se je znovu pozvednout. A navíc, velká publicita, která se okolo Pittmana strhla, podnítila nového vlastníka Chronicle k tomu, že ho angažoval jako šéfreportéra výměnou za exkluzivní sérii článků o celém případu velkých poradců. Ačkoliv Pittman nemohl zapřít potěšení ze svého nového postavení, snad ještě větší radost měl z toho, že mohl konečně vyslovit pravdu o mocných tohoto světa.

Kdyby jen byl naživu Jeremy, aby to všechno mohl sdílet se mnou.

Kdyby jen...

Ale "kdyby jen" byl pohled zpět a Pittman si právě tady, před Jeremyho hrobem, uvědomoval, že teď se musí dívat dopředu. Je k tomu zavázán nejen kvůli sobě, ale i kvůli Jill.

Láska je akt víry, pomyslel si.

Jill mu utřela slzy a políbila ho.

"Nebud' smutný," řekla měkce.

"Nejsem smutný, Jill. Jsem přece naživu a ty jsi vedle mne." Jeho hlas se zlomil. "Slzy nemusí vždycky znamenat smutek."